

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Elizabeth
Boyle*

Mektubumu Aldın mı?

©psilon®

Çeviren: Ceyda Aldemir Yayın Yılı: 2009
/ 365 sayfa

Tarama:rüzgargülü

'Muhteşem tutku, mektuplarda bulunamaz, Bayan Langley.'

Felicity Langley, Mayfair Köşkü'nü ısıtabilmek için kömür bile alamaz durumda olmasına rağmen ilk reveransını yaptığı günden bu yana bir dükle evlenme hayaliyle yaşamaktadır. Son dört senesini, bu amaç uğruna, soylu Hollindrake Dükü ile yazışarak geçirir. Şimdi bütün iş onunla tanışmaya kalmıştır. Peki ya Felicity dük ile çoktan tanıştığının farkında değilse ve yanlış anlamalar yüzünden onu yeni uşakları sandıysa...

Thatcher'ın bu durumu hemen düzeltmesi ve haddini bilmez bu kıza, kararlaştın İmiş nişanı kabul etmeye niyeti olmadığını anlatması gerekmektedir ama birden kendini Felicity'nin çekim alanında bulur.

Ondan etkilenmiştir; kararlılığından, hassas çekiciliğinden ve nefes kesen şehvetinden... Gerçek kimliği ortaya çıktığı takdirde Felicity'nin onunla anında evleneceğini biliyordur ama yalnızca gerçek aşk için evlenmeye ant içmiştir. Bu yüzden aşk hikâyelerine inanmayan bu sıra dışı kadını kandırmak ve kalbini kazanmak için bütün hünerlerini sergiler.

GİRİŞ

4 Haziran 1810

Pek muhterem Standon Markisi

Bytthorne Kalesi, Westermorlend

Saygıdeğer Markim,

Bana sabırla biraz vakit ayırıp kendimi tanıtmama izin vererseniz, ilerleyen satırlardaki teklifimi oldukça makul bulacaksınız. Adım Felicity Langley ve bir sene içinde Bayan Emery'nin Soylu Leydi Yetiştirme Okulu'ndan mezun olacağım. Ortak bir arkadaşımız, Lordjohn Tremont, geçen dönemi gayet parlak geçirdiğim için size yazıp evlilik bağıyla birleşmemiz teklifinde bulunmamı tavsiye etti. Anlayacağınız üzere bir dükle evlenmeye niyetliyim ve jack sizin uygun bir aday olabileceğinizi düşündü; böylelikle siz de büyükbabanızın mirasından pay alabilirsiniz. Saygıdeğer büyükbabanızdan bahsetmişken, kendilerinin sağlığı nasıl acaba ?

-Felicity Langley'nin Standon Markisi'ne yazdığı mektuptan bir alıntı

Hollindrake Dükü'nün sekreteri kahkahalarla güldü. Bu şekilde gülmesinin iki nedeni vardı: Heybetli ve inanılmayacak derecede aksi olan dükün önünde bugüne kadar kimse böyle gülmemiştii ve bu gülen kişinin ayakta dimdik duran, hokka burunlu ve oldukça yapmacık tavırlı sekreteri Bay Gibbens olması tahmin edilemezdi.

Sonra tekrar güldü. Aslında efendisinin zavallı haline kahkahalar atıyordu. Dük, aralarındaki geniş masanın öbür

tarafından, "Neler oluyor sana Gibbens? Delirdin mi?" diye bağırdı. "Hemen kendini topla!"

Gibbens söyleneni yapmak için çabaladı fakat işe yaramadı. Gözü, bir kez daha, okuduğu mektubun son satırına kaydı ve birden kakhaha tufanına tutuldu ve gözlerinden yaşlar akana kadar gülmeye devam etti. Gözlerini kurulamak için yeleğinin cebinden mendil çıkarırken mektubu bir kenara koydu ama hâlâ kendini cevap verebilecek kadar toparlayamamıştı.

"Yürekten özür dilerim, ekselansları. Bu sadece..."

Cümlesini tamamlayamadan tekrar kekelemeye başladı. Dudaklarının seğirmesini engelleyemiyordu. Kafasını salladı ve suçlu bir çocuk edasıyla mektubu işaret etti.

Dük mektuba uzanırken burnundan soluyarak, "Bu nasıl bir saçmalık?" dedi.

Gibbens, "Bir mektup, ekselansları," diye toparlamaya çalıştı. "Torununuza..."

"Standon'a mı? Ona kim, ne sebeple yazmış olabilir ki? Dahası buraya göndermeye nasıl cüret edebilmiş?"

Elindeki mektup veba mikrobunu taşıyormuş gibi kuşkuyla süzdü. "Daha çok borçlanmış, değil mi? Onun borçlarını ödemem. Baştan söyleyeyim, ödemem!"

Seneler önce, Standon ve büyükbabası, genç Sterling'e İngiltere'yi ve ailesini arkasına bile dönüp bakmadan terk ettiren bir tartışma yaşamışlardı ve daha sonra da bir daha hiç yüz yüze gelmemişlerdi.

Üçüncü oğlunun üçüncü oğlu olan vicdansız torununun şimdiye kadar mirasında bir söz sahibi olmaması, elbette dük için iyi olmuştu çünkü torunu, ciddi bir sorun yaratmasa da sürekli başına bela açıyordu. Kader ağlarını örene kadar bu böyleydi ama maceralarıyla ailesini delirten ve sonra ortadan

kaybolan genç delikanlı artık bir varisti. Yaşlı dük torununu tanıyan herkese onun arkasından sert bir şekilde konuştuğu halde sözlerinin altında hep tuhaf ve hüznü bir şeyler gizliydi. Hatta vicdan azabı...

Gibbens, "Bu borçlarla ilgili değil, ekselansları," üye açıkladı. "Dahası, bu mektup genç bir bayandan..."

"Ne? Başını o tür bir belaya mı sokmuş? Geleceğini kurtarmak için yakasına yapışan hizmetçi bir kızla..."

"Hayır, ekselansları. Bu o tarz bir..."

Ömrü boyunca bekâr olan ve kadın milletinden her daim korkan Gibbens, "O tarz bir mesele değil," diyerek sözüne devam etti. "Tam tersine, bu bir leydiden. Soylu bir bayandan,"

"Soylu bir bayandan mı dedin?"

Hollindrake mektubu daha yakından incelemek için kendine yaklaştırdı ve adrese bakarak, "Görünüşe göre Bath'den," dedi. "Bu Bayan Emery neyin nesi?"

"Bir okul, ekselansları. Sanırım nasıl yürünür, nasıl durulur gibi görgü kurallarını öğretiyorlar,"

Yaşlı adam, "Büyük ihtimal basit kadınlardan kaliteli flörtler yaratıyorlar," diye homurdandı. Ama yaşlı ve buğulu, koyu renk gözlerindeki merak kıvılcımları fark ediliyordu. Gözlerini kaldırıp sekreterine imalı bir bakış fırlattı:

"Peki, sana bu kadar gülünç gelen şey ne?"

Gibbens heyecandan donup kalarak, "Bayan Langley şeyin etkisi altında kalarak yazmış, şeyi sormak için, görünüşe göre..." diye kekelemeye başladı. Hollindrake, "Ağızındaki baklayı çıkar artık be adam!" diye bağırdı.

Zavallı adam derin bir nefes aldı ve sahip olduğu tüm cesareti toplayıp bir cümlede her şeyi anlatmak istercesine, "Bu Bayan Langley, Lord Standon'a evlenme teklifinde bulunuyor," diye

durumu özetledi.

Daha sonra Gibbens gözlerini kapatarak kendini dükün tepesinin atmasına hazırladı.

Fakat bir şey olmadı. Beklenmedik bir sessizlikten sonra gözlerini hafifçe aralayıp yaşlı düke baktı ve onun mektubu bizzat okumakla meşgul olduğunu fark etti. Sonra o günün kayda değer ikinci olayı gerçekleşti; dük gülmeye başladı. Alaycı bir tavırla, "Bu ne küstahlık!" dedi. "Üstelik benim sağlık durumumu soracak kadar da yüzsüz. Bahse girerim, güçlü kuvvetli ve zinde olduğumu öğrenince hayal kırıklığına uğrayacaktır," Mektubu masasına bıraktı ve tekrar güldü.

"Evet, ekselansları," diye onayladı sekreteri. "Oldukça haddini bilmez birisi!"

Dük, "Kesinlikle!" diye fikrini belirtti. "İşte bu yüzden bu mektubu cevaplayacağız," "Cevaplamak mı, ekselansları?" Sekreter kötü bir şeylerin yaklaşmakta olduğunu seziyordu.

"Elbette. Bu küstahlıkta bir kadından mükemmel bir düşes olur. Ayrıca, bahse girerim ki. benim haylaz torunumu da yola getirecektir,"

Gibbens'ın dudakları titredi. "Teklifini kabul etmekten mi bahsediyorsunuz? Ama ekselansları, torununuza yapılan böyle bir teklifi kabul edemezsiniz, bunu yapmak nelere..."

Yaşlı adam, "Edebilirim ve edeceğim!" diyerek doğruldu. Bu haliyle senelerdir görünmediği kadar genç görünüyordu. "Bu Bayan Langley'ye cevap yazacağız ve Standon adına ona kur yapacağız. Bir gün Standon bana teşekkür edecek,"

Etmmişti de.

Ama ilk başta değil.

1

Aubrey Mkhael Thomas Sterling Standon Markisi

D. 1180, Lord Charles Sterling'in üçüncü oğlu Mevcut ikameti: Bythorne Kalesi olduğu sanılıyor.

Notlar: Lord Standon hakkında çok az bilgi olması, güç bir durum yaratıyor (gerçi devamlı, ispatlanmamış,, genç ve çapkın yersiz davranışları söylentileri olsa da). Oysa markiliğe terfisi yeniden gözden geçirilmeli çünkü sosyete sütunlarında ya da diğer güvenilir dedikodu kaynaklarında hiç adı geçmiyor. Onu tavsiye etmek için Hollindrake Dükü'nün varisi olduğu gerçeğinden başka pek bir gerekçe yok.

- Bekar Erkek Günlükleri'nden bir alıntı Mayfair, Londra '

Ocak 1814

Bayan Fclicity Langley, oturma odasında oturan kardeşi Thalia'ya seslendi: "Aman Tanrım. Tally, haberler çok kötü,"

İkizi eskiz defterinden kafasını kaldırıp, "Neymiş o?" diye sordu Felicity elindeki gazeteyi bir kenara koyarken iç çekti: Lord Garnr ölmüş,"

Tally,"Olamaz!" diye çığlık atarak pencerenin yanındaki sandalyesinden fırladı. O yerinden fırlayınca küçük siyah köpeği Brutus da kalktı, sevgili sahibi gazeteye bakmak İçin diğer odaya geçerken peşinden gitmeden önce bacağını gerip

esnedi. "Attan mı düşmüş? Ne kadar korkunç!"

Felicity elindeki tüyü mürekkep hokkasına daldırırken, "Kötü şans!" diye mırıldandı ve Lord Garner'ın adını bulmak için açık duran deftere uzandı.

Tally, lordun defterdeki adının üstüne bir çizgi atarken, "Tanrım! Bu kış son nefesini veren beşinci bekâr," dedi.

"Aslında altıncı,"

Felicity kederle başını sallarken, Tally, "Bu Lord Garner, bayağı yaşlıydı, değil mi?" diye sordu.

"Kırkına yakındı,"

Burnunu buruşturdu. "Kesinlikle yaşlı. Onu seneler önce listeden çıkarmış olman gerekirdi," ikizler yirmi birine basalı on beş gün olmamıştı ve Tally yirmilerinde olmayan bir adamın Methuselah'tan* bir farkı olmadığını düşünürdü.

"Yaşlı veya değil. Yılda on iki bin görmezden gelinemez,"

İkizi omuz silkerek kâğıda tekrar göz attı: "Dikkate almaya değer bir varis var mı?"

'Yedi varis var,"

Kardeşinin tek tepkisi vah, vah demek oldu. Biliyordu ki bu yeni Lord Garner'ın,

Felicity'nin meşhur Bekâr Er-

*Methuselah: Rivayete göre Seth kavmine gönderilmiş bir peygamberdir. 969 yıl yaşayarak dünyanın gelmiş geçmiş en fazla ömür süren insanı olmuştur. İncil'de de adı geçen bu kişi aynı zamanda Nuh'un dedesidir.

kek Günlükleri'ne girmeye hak kazanması için bir on yıl daha geçmesi gerekiyordu.

Aklı başında hiçbir adam kendini öyle bir günlüğün sayfaları arasında görmek istemezdi. Bayan Emery'nin okulundaki sınıf arkadaşlarıyla verdikleri adıyla Bekâr Erkek Günlükleri,

unvan delisi genç hanımefendilerin kıkır kıkır güldüğü saçma sapan düşüncelerden oluşan günlüklerden biri değil, daha çok modaya uygun, seçkin bekârların titizlikle araştırıldığı, incelendiği bir ansiklopediydi.

Debrett'ın* bir cildi, size aile yapısı ve kökenleriyle ilgili bilgi verebilir. Bekâr Erkek Günlükleri ise, size bu adamların Seven Dals civarında gece gezmelerine ve içki içmeye meraklı olup olmadıkları hakkında bilgi verir. Bay Billingsworth'ün rehber kitapları ve hikâyeleri, bu adamların mal varlıkları ve servetlerinin bol ve süslü resimlerine yer verirken, Felicity'nin meraklılar için hazırlanan ansiklopedisi, evlerinin duvarları ipotekli mi, harçla mı sıvanmış, ne var ne yoksa gözler önüne serer.

Zekice hazırlanmış incelemesinde, düklerden baronlara kadar herkes, şövalye nişanı verilen soylular ve varlıklı beyefendiler de yer alıyordu. Günlükler'de ikinci evlatlar ve uzak varisler bile yer alıyordu çünkü Felicity'nin hep söylediği gibi; "Bir gün yedek olan, öteki'gün varis olur."

Tüm bunları başarmak için her gününün ilk birkaç saatini, sosyete dergilerinin son sayılarını ve gazeteleri didik didik okuyup Günlükler'ine eklemeler ve düzeltmeler yapacak bilgiler aramakla geçiriyordu.

Felicity sürekli yayınlardan bulamadığı bilgileri, Bayan Emery'nin önceki öğrencilerinden alıyordu. Birçoğu sosyetenin en kıdemli ailelerinin varisleriyle evlenmiş bu hanımefendilerle, maalesef hiçbir zaman basılmamış, mu- • Debrett: Dünyadaki en eski yayıncılardan biri. İngiltere sosyetesindeki-lerin rehber kitaplarını yayınlar.

azzam yazışmaları, avlarının gerçek yüzünü anlamasını sağlıyordu.

Felicity, Lord Garner kaydının üzerine çizdiği çizginin mürekkebini dikkatle kuruladıktan sonra, "Tally, ben

Pippin'in geleceğini yeniden düşünmeye başladım," dedi.

Tally, kardeşine, onun en sevdiği şekilde hitap ederek, "Aa düşes, yine başlama," diyerek karşı çıktı.

Felicity kardeşinin itirazını duymazdan geldi. "Ben kuzenimizi Darlton Kontu'yla görmektense Elmsley Lordu'yla görmeyi yeğlerim. Vikontun annesinin ikinci kuzeninden daha yeni öğrendim ki, Elmsey içinde bir parça acı taşıyormuş ve bu da Pippin'in şu anki durumuyla..."

Tally üzüntüyle iç geçirdi ve kardeşine, "Bunu yapma," dedi. "Pippin'i kendi haline bırak," "Nedenmiş?"

"Çünkü zavallı kuzenimiz şeyden beri aynı değil, biliyorsun işte..."

Felicity derin bir iç çekti: "Babasının ölümünün zamansız olduğu söylenebilir, maddi durumlarının hali daha da kötüydü ama tam zamanında..."

Kız kardeşi ellerini kaldırdı, "Dur, yeter!" dedi. "Bazen senin bir kalbin olduğundan bile şüpheleniyorum. Babasından bahsetmiyorum, ondan bahsediyorum," Tally yavaşça fısıldadı: "Kaptan Dashvvell,"

"O korsan mı?" diye haykırdı Felicity. "O ismi tekrar duymak istemiyorum. Bu evde olmaz. Umarım bir gün denizin dibini boylar. O işe yaramaz onu öpene kadar Pippin çok mantıklı bir yaratıktı,"

Dört yıl önce, Felicity'nin ilk çöpçatanlık uğraşında o, Tally ve Pippin, öğretmenleri Bayan Porter'ın hayatının en büyük dileğine, çapkın Jack Tremont'ta rastlamasına, yardımcı olmaktan çok olayı daha karmaşık bir hale sokuluşlardı. Birden kendilerini ajanlar ve casuslar ağının ortasında bulmuşlardı ve talihsizliklerden dolayı Jack kazara hapse girince ona vekâlet etmişlerdi.

Sonra bir gece, hayatlarını sonsuza kadar değiştiren o olay oldu. Fransa'dan gelen yolcular için altın bozdururlarken

Thomas Dashvvel adındaki genç, Amerikalı bir kaptan Pippin'i öpmüştü. Kuzenleri, neredeyse bir saniye sürmüş bu olayı, sanki Pippin geceyi Dash'in kollarında sonsuz vakit geçirmiş gibi anımsıyorlardı.

Saçmalıktan başka bir şey değil; Felicity ikisiyle de birçok kez konuşmuştu. Kaptan Dashvvel etrafına zarar veren, ölüm saçan korkunç bir korsandı. En iyisi unutulması, hatta daha iyisi en yakın yelken direğine asılmasıydı. İki ülke savaşa girince, küstah Amerikalı'nın müttefikliği çok vakit geçmeden düşmanlığa dönüşmüştü. O zamandan beri de Dashvvel'in cesur ve gözüpek korsanlığı İngiltere'ye pahalıya mal olmuştu.

Tally'nin mavi gözleri ışıldadı: "Sadece, seni öpmediği için kıskanıyorsun,"

Felicity, "Kıskanmıyorum," dedi. "O baş belası bana yaklaşmaya cesaret edemedi onu uzaklaştırdım,"

"Yapma! Hayatını hiç öpülmeden bitirmek istemezsin. Yoksa istiyor musun?"

Tally, köpeği Brutus'u kollarına aldı. Köpek maymuna benzeyen yüzünü çevreleyen tüylerini kabarttı.

Felicity'nin elleri, her şeyi başlatan esas kaynağın, Debrett'in, cildi üzerinde durdu.

"Tally konumuz öpüşmek değil. Eğer siz ikinizden birinin yolda karşılaştığınız her korsanı ve haylazı öpmek için koşturacağınızı bir an bile düşünseydim, Sezon* için onca yolu asla gelmezdim. Görmüyor musunuz, bu ev,

*Sezon: İngiltere'de her sene aristokratlar arasında yoğun sosyal etkinliklerin ve davetlerin düzenlendiği geleneksel dönem.

Minty Teyze, tüm itibarımız, her şey tehlikede. İçimizden birinden şüphelenirlerse, kat ettiğimiz onca mesafeyi..."

Tally, "Senin kat ettiğin..." diye düzeltti. "Ben bunların hiçbirini

için heyecanlanan biri değilim. Üstelik bu konuda Pippin'den yanayım, düşes. Senin uygun bulduğun bir sersemi değil, kendi kocamı kendim bulmayı tercih ederim. Kaptan Dashvvell gibi, beni kendinden geçerek öpecek ve her şeye cüret etmeye razı hale getirecek bir adam istiyorum,"

Pekâlâ, iyilikten anlamayacak...

Felicity derin bir nefes aldı. "Benim huzurumda lütfen korsanlarla öpüşmeyi şiirselleştirme! Çünkü böyle bir şey olmadı. Bizden kimse böyle bir şey yapmadı. Siz ikiniz de iyi evlilikler yapmalısınız, Hollindrake'in gelini olduğumda kardeşim de kuzenim de kurduğu aile bağlarıyla beni utandırma malı,"

Tally Brutus'u yere bıraktı. "Ne zaman? Hollindrake'in gelini olursam demen gerekmiyor mu?"

Felicity kız kardeşine sinirli bir bakış attı. "Ben dükle evleneceğim, başkasıyla değil,"

"Ama canım..."

Ön kapının çalmasıyla Tally'nin sözü kesildi. Israrcı ve beklenmeyen bu gürültü üzerine ikisi aynı anda söylendi:

"Tanrım, kim olabilir bu?"

Sonra birden Tally donup kaldı ve yüzünün rengi atmaya başladı.

"Binlerinin fark etmiş olabileceğini düşünmüyorsun değil mi?"

Felicity "Kesinlikle hayır!" dedi, ama sesi pek de inandırıcı çıkmamıştı. "Ama sanırım kim olduğuna bakmamız gerekiyor,"

Kız kardeşi, şehre geldiklerinden beri her gün söylediği gibi, "Benim hapse girmeye niyetim yok, düşes," diye tekrarladı.

Felicity, "Evet Tally, biliyorum," dedi. Evdeki tek sıcak odadan, üst kattaki oturma odasından çıkarken şalını sandalyenin arkasından alıp omuzlarına attı. Tally, biri uşağa emir

verdiğinde uşağın yaptığı gibi söylendi. Gerçi onların uşağı yoktu.

Tally topuklarını yere vurarak ilerledi, sahibini görüş mesafesinden pek çıkarmayan Brutus de peşinden onu takip etti. Sezon için kiraladıkları ve neredeyse bomboş olan Mayfair Köşkü'nü gürültüyle sarsarak havladı. Brutus, asil ırkına rağmen bir sokak köpeği tavırları sergiliyordu. Tally binlerinin ciddiye alacağını bilse, Brutus'un büyük babasının Marie Antoinette'e* ait olduğunu söylerdi.

Felicity arkasına şöyle bir bakıp başını salladı: "Tally, köpeğinin binlerinin bir şeylerini kemirmesini engelle, tamam mı? Hâlâ Bay Elliot'un çizmelerini nasıl ödeyeceğimizin hesabını yapıyorum,"

Kardeşi, "Ne avukat ama... O pinti herif bunu hak ediyor," diye söylendi. Boğazını temizledi, tekrar konuşmaya başladığında sesi bir erkek gibi çıkıyordu: "Bir Sezon mu? Gereksiz para savurmak için, iktisat, sevgili kızlar. Şu anki durumunuzu açıklayan en uygun davranış..." Brutus'un çıkardığı sesteki farklı olarak ağzından tükürükler saçarak homurdandı, "O ucuz sefil alç..."

Felicity derin bir iç çekip, "Thalia!" diye atıldı. Kardeşinin avukatlarıyla ilgili hislerine katılmadığından değil, konuya daha soylu bir yaklaşımda bulunmayı tercih ettiği için. "Bridget Dadı'nın her zaman ne söylediğini hatırla, 'Bir hanımefendinin geleceğini düşünen erkek ender bulunur,'."

"Evet, ama Bridget Dadı cep harçlığıyla döndürülen boş bir köşkte yaşamıyordu, değil mi?" diye fısıltıyla karşılık verdi. Sonra Brutus'u kucağına aldı ve sahanlığı dönünce,

*Marie Antoinette: Kısaca Marie Antoinette veya Maria Antonia olarak da bilinen Fransa Kraliçesi ve Avusturya arşidüşesi.

küçük yaratığı yumuşak kelimeler konuşarak sakinleştirdi.

Başka bir çift çizme, zaten kıt olan bütçelerini derinden etkilerdi.

Zil tekrardan ısrarcı ve uygunsuz bir şekilde çalınca Tally derin bir iç çekti.

"Tanrım, ne kadarda kabalar! Bununla neden Bayan Hutchinson ilgilenmiyor?"

Felicity, "Bayan Hutchinson'ın...pek...keyfi yok..." diye karşılık verdi.

Arkasından nezaketsizce homurdandı:

"Bayan Hutchinson'ın keyfi yok denemez, sadece eli ayağına dolandı."

Felicity ikinci sahanlığı dönerken omzunun üstünden, "Ağzından çıkan lafa biraz daha dikkat eder misin?" dedi. "Ya biri seni duyarsa? Ev halkımızın bazı gariplikleri olduğu dışarıdan duyulursa ne derler?"

Tally, "Boş bir evde yaşıyoruz, sevgili düşesim," diye karşılık verdi. "Binlerinin fark etmesi uzun zaman almaz. Senin tuttuğun şu hizmetçi de bir işimize yaramıyor. Kadın sarhoş, ayyaş, şişko..."

"Evet, evet. Yani brendiye bir miktar düşkünlüğü var, ama maaşı tam da bizim karşılayabileceğimiz kadar."

Tally, "Sanırım, brendi için çalışmak ona yetiyor," dedi. "Ve Sussex'den ayrılmadan önce amcamızın mahzeninden birçok şişe kaçırabildiğimiz için de Tanrı'ya şükürler olsun, yoksa tüccar faturaları yüzünden boynumuza kadar borca batardık,"

Felicity, Tally'nin yakınmalarını duymazdan gelmek için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. "Bu kadar dramatik olma. Bayan Hutchinson'ın sadece kapıyı açacak kadar hali yok. Durum bundan ibaret."

Tally şüpheli bir bakış atarak, "Keşke durum bundan ibaret olsaydı..." dedi.

Zil tekrar çaldı ve kapıdaki her kim ise, rahatsız eden ısrarcı bir tarzı vardı ve bu da Felicity'nin sinirlerini çözüyordu. Gözünün önünde sınırsız kömür, uşak, hizmetçi hayalleri dans ederken, "Ben Hollindrake Düşesi olunca..." diye mırıldandı.

Tally hızlıca, "Evet, ne hoş olurdu," diyerek onayladı. "Grosvenor Meydam'nın köşesinde otururuz. Rahat ve sıcak bir ev. Ekonomik sıkıntıları düşünmeden..." Bir anlığına durdu ve dudaklarına muzip, küçük bir sırıtma yayıldı.

"Bir de içmeyen bir hizmetçi çalıştırırız. Sen ne düşünüyorsun? Dükün hizmetçilerinin içme nedeni..." Cümlenin ortasında durdu, ağzı bir karış açık kaldı.

"Herhalde dükün içtiğini ve bu yüzden ondan bunca zamandır haber alamadığını düşünmüyorsun, değil mi? Büyükbabası ölünce belki karanlık ve tehlikeli bir çöküşe girmiştir. Ah Felicity, ya o bir ayyaşa döndüyse ve hiç evlenmemeye karar verdiyse?"

Felicity, "Saçmalık!" diyerek fikrini belirtti. "Aubrey Michael Thomas Sterling,

Hollindrake'in onuncu dükü, hiçbir zaman ayyaş haline gelmez. Öyle bir doğası yok." Kız kardeşinin içinde yarattığı kuşkuyu bir kenara atmak için elinden geleni yapıyordu.

Tally, "Nereden biliyorsun?" dedi sinirle. "Onu hiç tanımıyorsun ki!"

Felicity etrafında döndü. "Onu tanımıyor muyum? Böyle saçmalık duymadım! Onunla dört senedir yazışıyoruz. Sanırım bu onu "tanımak" anlamına geliyordur."

Tally uzandı ve kardeşinin elini tuttu.

"Sevgili düşes, o aylardır yazmıyor, sadece büyükbabası vefat ettiğinden beri değil. Hatta bazı şeylerin artık..."

Kendini güvene almak için 'yolunda olmadığım' demedi.

"...değiştiğini kabullenmelisin," diyerek cümlesini bitirdi.

Feiicity kapıya yönelirken, "Tabii durumu değişti," dedi. "Şimdi çok fazla sorumluluğu olan bir adam oldu. Bana sık sık yazması beklenemez."

Tally, "Dediğin gibi olsun," diyerek onayladı. "Herhalde şimdi öyledir. Ziyarete gelir, seni kollarından sürükler ve hepimizi harikulade evine götürür. Hazır bu haftaya yetecek kadar bile kömürümüz yokken, bu çok iyi olurdu."

Feiicity bir anlığına kendini Tally'nin hayali gevezeliklerine kaptırdı. Kömür ve mumlar... Kaliteli bir çay demlemek için kutuda yeterli çay olması... Hatta içine koymak için biraz şeker... Amâ esen soğuk hava akımıyla gelen ürperti, kardeşinin dehşetli sözleriyle beraber onu kendine getirdi.

Neden birden yazmayı kesmişti? Felicity'nin özenle kaleme aldığı baş sağlığı mektubuna bile cevap vermemişti. Sanki büyükbabası değil de kendisi öbür dünyaya göç etmişti. Yolunda gitmeyen neydi acaba?

Zil tekrar çaldığında Tally gürültüyle sızlandı: "Zilin sesi bir dük gibi haddini bilmez geliyor. Öyle değil mi? Sen kapıya bakmadan önce, at arabası var mı diye pencereden kontrol edeyim mi?"

Felicity kafasını salladı. "Hollindrake olmasına imkân yok." Babalarının bir yıl önce gönderdiği rafta duran saate bakarak kafasını salladı. "Bir ziyaretçi için henüz çökerken. Üstelik kapımızın önüne gelene kadar bir kart veya not yollardı. Bir dük bile olsa tek kelime etmeden gelecek kadar ileri gitmez,"

Saçını düzeltti. Yalnız daha fazla kömür değil, henüz yeni kıyafetler elde etmek için de bir yol ayarlayamadığından gelenin dükü olmaması onu rahatlattı. Ama bu sorunları çözmek için bir haftası vardı, en azından Lordlar Kamarası tekrar toplanana kadar... Daha sonra Flollindrake

unvanını resmi olarak talep etmek ve bağlılık yemini için şehre gelmek zorundaydı.

Tally kıvrılan Brutus'e sarılırken, "O zaman kim olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyordu.

Felicity hızlıca saatine göz attı. "Nasıl da unuttum? Şirket dün bizim isteklerimizi karşılayacak bir uşak bulduklarını bildirmişti."

Tally burnundan soludu. "Ne? Ücret istemeyen ve bizi göz göre göre soymayacak biri mi?"

Feiicity tavana baktı ve kafasını salladı. "Elbette ona ödeme yapacağım ve artık çalınmaya değer bir eşyamız olmadığından bir sorun olmayacaktır."

Zil yeniden çaldı. Bu sefer Brutus sahibinin himayesinden kurtuldu ve Tally'nin elbisesinin kenarlarına basıp hızla endişeli daireler çizerek kızgınca havladı.

Feiicity giriş salonuna geçip kapının kolunu tutarken kapıyı bu kadar ısrarla çalan bu kişinin çizmelerinin birazdan mahvolacağını düşündü. Derin bir nefes alarak kapıyı açtı ve kendini koyu yeşil kalın bir paltoya bakarken buldu. Paltonun sahibi ileri doğru eğildi. Şapkasının kenarı, buz gibi soğuktan korunmak için aşağıya doğru eğilmişti.

Feiicity tüylerinin diken diken olduğunu saklamaya çalışarak, 'Yardımcı olabilir miyim?' diye sordu. Feiicity soğuktan etkilenmiyordu çünkü bu heybetli adam keskin, soğuk rüzgârı engelliyordu. Hayır, tam olarak anlayamadığı başka bir şey vardı.

Sonra anladı.

Yabancı yavaşça doğrulunca şapkasının kenarı kalktı ve kirli sakallı yüzü ortaya çıktı. Yüzünün tam ortasında, yontulmamış bir metanet ile yüz hatlarına yerleştirilmiş Romen burnu duruyordu. Ama sonunda o tuhaf ürpertiye, genç kızın kollarından ve bacaklarından coşkuyla serbest bıraktıran gözleriydi. Bakışları gece kadar karanlıktı; Rus karası bir çift göz, gizemli ve derin, zengin ve sırlarla dolu.

Feiicity büyülenmiş gibiydi, tek düşünebildiği Pippin'in bir keresinde itiraf ettiği şey ile ilgiliydi; Kaptan Dashvvel'in gözlerinin içine baktığı o andan itibaren, onu öpeceğini biliyor olması gibi bir şey.

Feiicity o anda saçma bir heves diye düşünmüştü. Fakat birden kuzeninin neden bahsettiğini anladı. Tam şu anda bu adam tarafından, tamamen ve harikulade bir şekilde, ayak parmakları terliklerinin içinde kıvrılıp nefes alamayınca kadar öpülmek istiyordu. Böyle bir şeyi nasıl bildiğini bilmiyordu, sadece bunu istediğini biliyordu.

"Bayan Langley'yi görmek için buradayım," dedi. Tok sesi müstehcen bir şekilde yankılandı. Felicity'ye ve gergin duruşundaki alnının kırışıklıklarına bakıyordu. Genç kız merdivenlerinde onun durduğunu gördüğünde nasıl şaşırdıysa, o da bir leydinin kapısını kendisinin açmasına şaşırmıştı. Onu inanması güç bir düşünceyle sersemlemiş bir halde bırakmıştı.

Ve ürpertisi birden paniğe dönüştü.

Kalbi, bu o diye şarkı söyledi. Ne olur bu o olsun.

Hollindrake!

Cevap vermek için bir sözcük bulmaya çabaladı ama Feiicity Langley hayatında ilk kez kendini dili tutulmuş bir halde buluyordu. Dudaklarını oynattı, konuşmaya çalıştı, mantıklı olmaya çalıştı, fakat bu etkileyici adamın dikkatle inceleyen dik bakışlarının altında bu imkânsızdı.

Yine de bu nasıl olabilirdi? Burada ne arıyordu, ona ne söyleyecekti? Üstelik böyle uygunsuz bir saatte? Onun böyle gözünü dikip bakmasına da şaşmamalıydı. Saçı darmadağındı, elbisesi dört sene öncenin modasıydı ve ayakları - aman Tânrım, kapıyı kırmızı yün çoraplarla açmıştı, Tally arkasından onu hafifçe dürttü: "Feiicity, bir şey söyle,"

istemeden bakışını o büyüleyici ifadeden çekti ve kendini

toparlayıp birinin müstakbel nişanlısına ne söylemesi gerektiğine odaklandı.

Fakat o dakikalarda, Felicity'nin derin bakışları paltoya bir kez daha takıldı. Şaşırtıcı bir şekilde kol ağızları yıpranmıştı. Yıpranmış kol ağızları mı? Hayır, bu doğru olamaz! Ayrıca mükemmel kesimli bir pantolon giymesi gerekirken yamalı bir pantolon giyyordu. Yamalı mı? Dük olduğu düşüncesini çürüten, her sabah ayak parmaklarını karşılayan buz gibi yerden daha çok, yıpranmış ve tamamıyla aşınmış çizmeleri idi. Daha'simdiden bir teki, küçük, siyah bir köpek tarafından kapılmıştı.

Çizmeler, İspanya'yı baştan sona yürümüş gibi görünen çizmeler. Çizmeler, hiç nazik uşak eli değmemiş çizmeler. Çizmeler, bir uşağa ait çizmeler, bir düke değil.

Hele Hollindrake Dükü'ne kesinlikle ait değil.

Yüzüne tekrar kararsız bir bakış attı. Bu sefer mahcup bir hayal kırıklığı içinde, asil ve kibirli yüz hatlarının hâlâ kalbini titrettiğini fark etti.

Böyle bir adamı öpmüş olmayı hayal ettiğini düşünmek bile... Sonuçta gerçekleşmemişti.

Herhalde böyle şeyler sadece Tally ve Pippin'in çılgınca sevdiği o peri masallarında ve Fransız romanlarında gerçekleşiyordu.

Deli tutkular ve "ilk görüşte aşk" fikri tam da oraya aitti, bir kitabın sayfaları arasına. Tally, Felicity'nin durduğu tarafa kararsız bir bakış fırlatıp, "Siz beklediğimiz adam olmalısınız," dedi. Bu adamın yakışıklı yüz ifadesinden etkilenmediği açıkça ortadaydı, telaşla koşuşturdu ve Brutus'un arka bacaklarına zalimce asılarak onu yakaladı. "Bunun için üzgünüm. İyi bir çift çizmeye bayılır. Umarım bunlar tek çizmeniz değildir."

Aubrey Michael Thomas Sterling, Flollindrake'in Onuncu

Dükü, önce çizmelerinin aldığı hasara, sonra da önündeki bir çift genç bayana baktı. İkizler diye tahmin

etti, ama aynı yumurta ikizi değil. Aptal köpeği yakalayıp kollarına alanın kıvrak bir güzelliği vardı ama onu cezbeden ve dikkatini çeken hâlen kapı kolunu tutan kardeşiydi. Saçlarının, bir erkeği baştan çıkaracak kadar güzel ve ender görülen karamel tonunda bir rengi vardı. Özellikle de yüksek sosyeteden ve genç kadınlardan çok uzaklaşmış bir erkeği etkileyecek kadar güzeldi.

Savaşta on iki yıl. Portekiz'den dönüşte nakil için üç ay gemi yolculuğu. İngiltere'nin bir ucundan neredeyse diğer ucuna, Sussex yerine Rusya'ya mı düştüm diye onu meraklandırarak kadar karlı, at üstünde geçen bir ay. Sonra eve geliş şoku ve kendisini sadece büyükbabasının varisi olarak değil, dük olarak bulması.

Hollindrake Dükü.

Kaptan Thatcher, bu ismi uzun zaman önce bir gece büyükbabasının ona sunduğu geleceği reddettiğinde almıştı ve bir kumar gecesinde kazandıklarını kullanıp hayatına kimsenin müdahale etmeyeceği dünyanın uzak köşelerine kaçmıştı.

Hollindrake Dükü. Ürperdi. Onu rahatsız eden, üstesinden gelmesi gereken sorumluluklar yığını ve tüm onların idare edilmesi değildi. Bundan daha fazlasını savaş sırasında omuzlamıştı. Hayır, onu rahatsız eden sahip olduğu unvandı. O bir dük değildi. Büyükbabasının ve önceki sekiz kuşak Sterlingler'in olduğu gibi değil. Fazla resmi ve doğumdan itibaren onlara ait olan kutsal yasalarla birlikte üstlenmesi gereken mecburi rol için eğitilmiş bir dük değildi.

Keşke hâlâ Thatcher olabilseydi. Donan kalçası, buz tutan burnu ve soğuktan bükülen parmaklarına rağmen önündekini görünce kanı birden ısındı. Hollindrake Dükü uygun bir tavırla

karşısında titriyor olabilirdi ama onun yerinde Thatcher olsaydı genç kızın dudaklarına arsız bir öpücük kondururdu.

Bu alımlı, fingirdek kızın, büyükbabasının yetkisiyle kur yapması gereken bayan olmaması çok kötüydü. Buna imkân yoktu, evliliklerin en yücesine ulaşmak için niyetini gayet açıkça yazmış olan kişi, kesinlikle bu utangaç bayan olamazdı.

"Buraya Bayan Langley'yi görmeye geldim," diye tekrarladı.

Bu arada bu bayan, onu, sanki ön merdivenlerine onları soyup yağmalamaya gelmiş ihtiyar bir çapulcuymuş gibi süzüyordu. Bunun üzerine halasının haklı olduğunu düşündü. Bir hanımefendinin kapısının basamaklarına gelmeden önce kendisine çeki düzen vermesi gerekiyordu.

Genç kız şımarıkça burnunu kaldırıp, "Bayan Langley benim," dedi.

Nişanlısı bu muydu? İşin içinde büyükbabasının parmağı olunca, karşısına dişlek bir cadaloz veya rengini belli etmeyen ürkek bir kız çıkacağını düşünmüştü. Parlak kırmızı çoraplarıyla kapıyı açan birisini beklemiyordu.

"Bayan Felicity Langley?" diye tekrarladı, emin olmak istercesine. Kesinlikle bir hata olması gerekiyordu. Büyükbabası asla böyle güzel bir kadını seçmezdi. Gerçekten, çok heyecan vericiydi.

Şaşkınlığına karşılık o başıyla selam verdi.

Güzel. Demek bu Bayan Felicity Langley idi. Derin bir nefes aldı ve korktuğu gibi diş hastalıklarına sahip olmamasına rağmen geçen bu sürede cadalozlukla ilgili, kısımda haklı olduğunu kanıtladığı gerçeğini kabullendi.

Hafifçe reverans yapıp, "Özür dilerim bayan!" dedi. "Gelme sebebim..." diye devam edecekken, o daha fazla bir şey söyleyemedi. Felicity sonunda konuşmayı başardı. "Tanrım, bayım, ne düşünüyorsunuz?" diye azarladı.

'Ön kapıya gelmeye nasıl cüret ediyorsunuz?" Biran durdu inceler gibi ona baktı, Thatcher ne olduğunu bilmiyordu.

Daha önce hiçbir kadın ona bu şekilde bakmamıştı ya da böyle bir tarzda azarlamamıştı. En azından kısa caketler giymeyi bıraktığından beri...

Şimdiye kadar, kadınların ona doğru fırlattıkları bakislara efendice iştirak etmişti ama bu buyurgan Bathlı bayan onu takım elbisesiyle veya statüsüyle değerlendirmiş gibi, onu durdurma küstahlığını göstermişti.

"Şimdi benim Bayan Langley olduğum gerçeğinde anlaştığımıza göre kız kardeşim Bayan Thalia Langley'yi takdim edeyim," dedi.

Thatcher, sahip olduğu tek çizmeyi giydiğinden, köpeği tutan kızı minnetle başıyla selamladı. En azından Gencva Hala yirmi veya otuz çift çizme siparişi verene kadar, bu tek çift çizmesiydi. Onları cilalayıp parlatma işiyle görevlendirilecek bir oda dolusu hizmetçi de tutabilirdi.

Bayan Langley kapıyı sonuna kadar açtı ve adamı tekrardan süzdü:

"İçeri giriyor musunuz yoksa burada ayakta durmaya devam edip buz gibi havanın bütün evi sarmasına izin mi vereceksiniz?" Şimdi bir eli kalçasında duruyor, diğeri de dışarıyı işaret ediyordu. "Veya daha da beteri, biz bazı ayrıntılara gelemeden orada ölümünüzü bekleyin ve ben bu işlemi tamamıyla tekrar başlatmak zorunda kalayım."

Ayrıntılara mı? Bu işlemi tamamıyla başlatmak mı? Eğer doğru duyuyorsa bu sözlerde haddini bilmezlik vardı. Felicity küçük güzel bir şey olabilirdi, ama aynı zamanda gözüne biraz çılgın görünmeye başlamıştı.

Felicity burnundan soluyarak iç çekti: "Şimdi içeri geliyor musunuz yoksa sonuncusu gibi aptal biri olduğunuzu mu düşünüyüm?"

Thatcher sonunda onu evin içine çekenin, Felicity'nin emri mi, şey ricası mı, yoksa caddeye üfleyen rüzgârın cereyanı mı, emin olamadı. "Ah, evet, özür dilerim," dedi.

Sonra birden çarpılmışa döndü. Sonuncu mu? Kahretsin, dur bir dakika. Bir dükten fazlasını mı bekliyordu?

Hem ona küstah diyecek cesareti de vardı.

Bayan Langley kapıyı kapatınca ürperdi ve şalını omuzlarına daha sıkı sardı, sonra döndü ve üst kata çıkan merdivenlere doğru yol gösterdi. Kollarındaki büyük boy fare, çizmelerine istekli gözlerle bakmaya devam ederken, kız kardeşi sırnaşık bir şekilde sırtıyordu. Bayan Langley, "O zaman benimle gel," dedi. "Görebileceğin gibi senin hizmetine ihtiyacımız var."

Onun nesine?

Ama o daha bunu soramadan Felicity ve kız kardeşi merdivenlere doğru üşüştiler. Genç adam, onlara yetişene kadar dar bir holü dönüp küçük bir salona girdiler. Oda sıcak ve rahattı. Kesinlikle kadın havası taşıyordu; bir köşede duran örgü sepeti, şöminenin yanında yerde açık unutulmuş bir roman. Ocağın içinde korlaşmış küçük bir kömür yığını ve bir kenarda büyük, fazla yer kaplayan yaşlı bir kadının tüm nezaketsizliğiyle horladığı bir sandalye vardı. Bayanın dantelli şapkası eğri duruyordu ve dizlerinin üstünde olması gereken battaniye de yerde, ayaklarının üstündeydi.

Felicity tek bir ses çıkarmadan her şeyi düzene soktu. Kitabı kapattı ve kaldığı yeri örgülü bir kitap ayıracıyla işaretledi; örtüyü bayanın kucağına yerleştirdi, hatta ateşe biraz daha kömür atmak için bile zamanı oldu.

Rutin işlere dönerken, "Umarım Minty Teyze sizi uygun bulur," dedi. "Onu uyandırırdım, ama günün bu saatinde şekerleme yapmayı sever ve kendi hazır olmadan uyandırılırsa kimseye hiçbir iyiliği dokunmaz." Ellerini birbirinden ayırarak ona döndü ve bir kere daha içini çekti..

"İyi bir refakatçinin daha çok tetikte olması gerektiğin

biliyorum, ama sağlam olmayan çevremizin farkında olduğumuzdan ve romantik uygunsuz birlikteliklere eğilimimiz olmadığından, Minty Teyze bizim için mükemmel bir seçim,"

Bayan Thalia, "Kuzenimiz Pippin hariç," diye ekledi. "Ama onunla daha sonra tanışacaksın."

Kardeşi ikizine sert bir bakış daha attı. Dük, -bu anlamsız konuşmadaki kesintiyi, durum üzerinde kontrol kurmaya çalışmak için bir fırsatmış gibi devraldı ve, "Ee, evet, şöyle ki benim buraya gelme sebe..."

Bir anda kız üste çıktı. Bayan Langley sözünü kestiği için göz ucuyla bile bakmadan,

"Evet, sebebiniz..." dedi. "Gerçi gayet uygun göründüğünüzü söyleyebilirim." Kafasını hafifçe yana eğip dükü baştan aşağı süzdü. Yine bir iç çekişle, "Fakat üniformanız üstünüze dar gelecek," dedi.

Üniforma mı? Kafasını salladı. Bu kadın neden bahsediyordu? Onu üniformalarıyla mı istiyordu? Nasıl ahlaksız bir duyarsızlıktı bu?

Felicity, "Şaşırmış görünüyorsun. Ama evet, senin için bir üniformamız var," dedi. Bayan Thalia, "Jamilla Dadı her zaman bir uşağın iyi giyimli olması gerektiğini söylerdi," diye ekledi.

"Bir uşağın mı?" diye kekeledi.

Bayan Langley, "Ah canım," dedi. "Sana kâhya olabileceğini söylemediler, değil mi?

Onlara gayet açıkça bizim sadece bir uşak aradığ..."

Thatcher onu elleriyle durdurmaya çalışarak, "Bayan Langley, bir çeşit yanlış anlaşı. Felicity devam etmesine izin vermedi. "Evet, tabii ki daha yüksek bir mevki isterdin, fakat biz küçük bir ev halkıyız ve bu sadece geçici bir durum. Hem bir kâhya

hem de uşak çalıştırmamız zor olur, değil mi?"

Felicity ona doğru, göğsüne garip bir sancı saplayan bir gülücük fırlattı. Bu gülücük onu nefessiz bırakmaya yetmişti. Bayan Langley yetenekli bir rakipti. Hızla sağa gidecek gibi ilerlerken döndü ve, "İşleri yoluna koymada biraz tecrübeniz var, değil mi?"

VVellingston Ordusu'nda on iki yıl. Corunna, Badajoz ve Salamanca'da 95. Ordu'yu komuta etmek. Portekiz ye İspanya'da eğitimsiz ve beslenemeyen adamlarla sadece ilerlemeleri için besin değil, canlı kalabilmeleri için de mermi bulmak zorunda olaraktan uygun adım yürümek.

"Evet, biraz," diye cevapladı alayla. "Fakat Bayan Langley, bu zor ..."

"Herhalde, öyle olacak," dedi. "Biz küçük bir hane halkı olabiliriz, seçme hakkımız yoktu, tabii, fakat kimsenin gerçek durumumuzdan haberdar olmaması konusunda kararlıyım..." Gerçek durumumuz mu? Bu da ne demek?

" .. .ve doğru dürüst bir uşağımızın olması dışarıya nasıl görüldüğümüz konusunda işleri yoluna sokacak şeylerden birisi. Çevremiz aynı kalmayacak, seni temin ederim. Yaklaşan Sezon'la birlikte değişiklikler olacak." Kısa bir süreliğine durdu. "Kısa bir süre içinde Hollindrake Dükü ile evleneceğimi saklamaya gerek yok, yani diyebilirim ki kız kardeşim, ben ve kuzenimiz uzun süre burada yaşamayacağız."

Bunun için bahse mi girmişlerdi yoksa? "Bayan Langley, dinlerseniz..."

"Şu anki şartlarımızın sizin durumunuzu etkileyeceğini düşünmeyin," diye aceleyle ekledi. "Sizin ücretinizi karşılayacak kadar borçlarımızı ödeyebilecek durumdayız, gerçi iyi beslenmeniz gerekiyor gibi görünüyorsun."

Uzandı ve kolunu sıktı. "Aman Tanrım, açlıktan kurumuşsun. Göreceğiz bakalım," Kolunu sıvazladı ve gülümsedi.

Genç adam bu manevrayı, başarılı bir şekilde yatıştırmış, Felicity hakkında düşündüğü tüm uygunsuz düşün-

çelere engel olmayı başarmıştı. Çünkü gülümsediğinde bir meleğe benzeyen bu genç kızın dokunuşu kollarından tüm bedenine bir sıcaklık gönderiyordu.

Daha sonra genç adam, özenle çalışılmış konuşmasını hatırlayarak kendine gelmeye çalıştı.

Bayan Langley, bu nişan olayı benim bilgim dâhilinde değildir ve ben bunun imkânsız... Evet evet. Böyle olması gerekiyordu.

Dolayısıyla ağzını açtı ve, "Bayan Langley, bir yanlışl..." diye başladı.

Ama sözü yine yarıda kesildi, bu sefer diğer Bayan Langley tarafından. "Düşes, canım, korkarım yapamayacak."

Thatçher, "Düşes mi?" diyebilirdi. Yani şimdiden bu unvanı kullanıyor muydu? Daha evlenmeden nimetlerinden faydalanmak. Daha önceki anların sıcaklığı bu en yeni arsızlıktan dolayı uçup gitmişti. Dük yavaşça kafasını salladı.

"Korkarım, çocukluktan kalma bir takma isim, fakat kız kardeşim hâlâ kullanmakta ısrar ediyor,"

Daha bile kötü. Demek çocukluktan beri bu dersi alıyordu. Birden kendini ondan kurtarmak için iyi kesimli olmayan kıyafetinden ve kabaca işten çıkarılmasından fazlasına ihtiyacı olduğunu düşündü.

Felicity, Thatcher'dan kız kardeşine döndü: "Sen ne gevezelik ediyorsun bakalım?"

"Çok uzun... Üniformaya sığmayacak."

Ellerini kalçasına koydu. "Elbette sığacak."

Tecrübeli bir terziymiş gibi göz ucuyla ölçüsünü alarak tekrar düke bir bakış attı.

"Tamam, biraz dar gelebilir."

Çıkış yolu görünmüştü. Üniformasına sığmayacaktı ve buradan gönderilebilirdi. Sonra büyükbabasından, ya da onun sekreterinden, Bayan Langley'ye güzel bir taziye mektubu yazıp onun tamamen gittiğini veya birden aniden delirdiğini haberdar etmesini talep ederdi.

Bu kadar üzölmüş göröndüğüne göre en azından böyle bir durumu anlayabilirdi. Ama uygun olmayan bir üniforma en az endişeleneceğı şey olurdu.

Bayan Thalia köpeğini bırakır bırakmaz, Brutus dişlerini çizmelerine geçirdi. Kız adamı kurtaracağına gülümsedi ve "Köpekleri sevmelisiniz," dedi.

Köpekleri evet, deri seven fareleri hayır.

Thalia etrafında dolaşırken, "İçer misiniz ?" diye sordu.

Thatçher hiçbir işe yaramasa da çizmelerini sallayarak, "Afedersiniz?" diye kekeledi.

"İçer misiniz diye sordum. Alkole düşkünlüğünüz var mı? Hatta daha ayrıntılı sormak gerekirse, çok miktarda brendiye?" Kız kardeşine tıpatıp benzeyen mavi gözlerini Thatcher'a dikti.

Thatçher, "Brendi içmem," diye cevapladı. Ama başlaması gerektiğini düşünmeye başlıyordu.

Bayan Langley açıklamaya çalıştı: "Korkarım aşçımız biraz akşamcı ve biz onun alışkanlıklarını ancak karşılayabiliyoruz, siz de böyleyseniz şimdiden söyleyin."

"Bayan sizi temin ederim ki içmeye hiç niy..."

Ellerini çırparak, "Harika!" dedi. "Bunda anlaştığımızı göre daha önemli konulara geçebiliriz."

Anlaşmak mı? Hiçbir konuda anlaşılmamıştı. Henüz ziyaret nedenini bile anlayamamışlardı.

Bayan Thalia ölçen gözlerle bakışlarını vücudu üstünde gezdirip tekrar, "Ben hâlâ üniformaya sığabileceğini

sanmıyorum," deyip bu konuya dikkat çekti. "Eğer sığmıyorsa, onu tutamayız."

Kız kardeşi, "Eğer bu kadar inanıyorsan git de getir," dedi.

Thalia, "Getireceğim," diye cevapladı, tek topuğunun üstünde döndü ve kapıya doğru yürüdü. Bir an durdu ve geri döndü. Bir anda eğildi ve vahşi hayvanı çizmesinden

ayırarak köpeğini aldı. Düke baktı. "Çok tanıdık geliyorsunuz. Uzun zamandır mı hizmet ediyorsunuz?"

"Fazla değil," diye cevap verdi. "Aslında..."

Fakat kız dinlemiyordu. Omuz silkti ve yan kapıdan çıktı. Bedeni uygun olmayan üniformayı almaya gitti. Onunla beraber, şükürler olsun, köpeği de gitmişti.

Tally dönmeden önce Thatcher Bayan Langley'ye kim olduğunu ve niye burada olduğunu anlatarak tüm bu karışıklığı düzeltme ihtiyacı duydu.

Ama bu imkânsız gibi görünüyordu.

Yanındaki sandalyeye otururken, "Burada görevlerinizin ne olacağını biliyorsunuzdur," dedi.

"Görevler mi? Hayır Bayan Langley sanırım bazı şeyleri açıklığa kavu..."

Başka yerden, evin derinlerinden bir yerden tiz bir bağıris yükseldi. "Bayan Langley, Bayan Langley, bakar mısınız?"

Sandalyesinden fırlarken, "Aman Tanrım," dedi. Omuzlarını hafifçe dikleştirdi, bilmeyen biri onun savaşa hazırlandığını düşünebilirdi.

Ve öyleydi de.

"Bayan Langley!" Bu sefer çılgık delici bir berraklıkta gelmişti.

Bayan Langley omurgasının çelik gibi duruşuyla çelişen tatlı sesiyle, "Buradayım Bayan Hutchinson," diye cevapladı. "Temizlikçi ve aşçımız," diye Thatcher'a açıkladı.

Ah evet, daha önce bahsedilen Bayan Hutchinson. Brendi şişeleriyle ün yapan. ,

Bayan Hutchinson koyu kestane saçları ve delici gözleriyle uzun ve kıvrak bir kadındı, içkiye düşkünlüğü varsa da bu belli olmuyordu. "Bayan Langley, bakkal olacak o adam alt katta. Faturasıyla beraber yüzüzce... Cüzdanın iplerini ben sıkıyormuşum gibi başımın etini yiyor. Ona ne demeliyim?"

Bayan Langley Thatcher'e özür dileyen bir bakış attı ve hizmetçiyle arasında durdu. Sesini alçaltarak, "Ona bu konularla avukatımız Bay Elliot'ın ilgilendiğini söyle," diye akıl verdi. "Geçen hafta bunu söylemiştik ve bu hafta daha fazla işe yaramayacak," diye homurdandı. Hanımının ince omzunun üstünden bir bakış atıp, "Bu da kim?" diye sordu. Bayan Langley, 'Yeni uşak,' dedi. Konu değiştiği için çok memnun görünüyordu.

Kadın adamın kolunu tutarak, "Fena değil," diye yüksek sesle homurdandı.

Thatcher Tatt'deki atlar ile arasında bir yakınlık hissetmeye başlamıştı.

Hizmetçi burnunu çekti ve bir çimdik daha attı. "Göründüğünden daha etli ama yine de biraz beslenmesi lazım." Olçüyormuş gibi bir bakış attı, sonra da kafasındaki yara izine baktı. "Savaştaydın, değil mi?"

Bu akıllı gözlem Thatcher'ı korkutmuştu, sadece kafa sallayabildi.

"Öyle düşünmüştüm. Açım, evden ayrıldığımdan beri bir şey yemedim,' bakışını anladım. Güzel bir mutfağım var, bakkal rahat verirse, buralarda yardım verebiliriz. Ama mutfağında arsızlık olmayacak, beni duyuyor musun? Benim bakmadığımı düşündüğünde popomu çimdiklemek, benim Sallymi kovalamak yok. Yoksa satırın keskin ucunu gösteririm."

"Madam, öyle bir arzum yok."

Bayan Flutchinson, "Madam diyor," diye homurdandı. "Güzel tavırlar, fakat Öyle biri olmadığın görölüyor,"

Gayet dürüstçe, "Sizi veya Sally'yi çimdiklemek gibi bir niyetim yok," dedi.

"Bu dediğini sakın unutma. Ayrıca yüce tanrımızın keçilere verdiği beyine sahip olsaydın, bu tımarhaneden mümkün olduğunca çabuk sıvışırdın," diye homurdandı.

Bayan Langley ağzından tükürükler saçarak, "Bayan Hutchinson," diye bağırdı.

"Sadece zavallı adama biraz tavsiye veriyorum bayan," diye cevap verdi gücenerek.

"Hem sadece sataştığımı o da biliyor." Felicity dönünce hanımefendi kafasını salladı ve başparmağını kapıya doğru salladı.

Bayan Thalia tekrar odaya girdiğinde zafer kazanmış çığlığı da onunla beraber geldi. "Buldum." Brutus dışından gelen kararlı çat sesiyle tekrar çizmelere yapıştı.

Adamın düştüğü durumu hiçbiri fark etmemişti. Bayanlar üniformayı çıkarmakla meşguldü, Thatcher çizmesini azimli köpekten kurtarmak için eğildi. Köpek öğleden sonra atıştırmasının kesilmesine hırladı ve onu ısırmaya çalıştı.

Bayan Thalia, "Oh, şuna da bakın," dedi. "Brutus'le arkadaş olmuştunuz. Siz değerli bir adamsınız."

Thalia eğer Thatcher'ın, köpeğin, büyük ihtimalle, bakkalla sorunlarını çözeceğini düşündüğünü biliyor olsaydı bu kadar coşkulu olmayabilirdi.

Öte yandan Bayan Langley gümüş işli ceketini açmış, ölçmek için tutuyordu.

Thatcher, "Diğer uşağa ne oldu?" diye sordu, mutlu bir şekilde Bedlam'a yerleşmiş olduğundan şüphesi yoktu.

Bayan Langley ceketini silkelerken, "Başka uşak yoktu," dedi.

Çiftin Thatcher'ın üzerine kakmaya kararlı göründükleri cekete şüpheyile bakarak, "Peki ya bu üniforma?" diye sordu.

"Ba hamızındı."

Thatcher başını salladı. "Babanız hizmet mi yapıyordu?"

Bayan Langley, "Tanrım hayır," dedi. "Bir diplomattı. Bu Rusya sarayına atandığında yaptırdığı kostümdü."

Kız kardeşi, "Hayır düşes," diye itiraz etti. "Biz Fransa'dayken Jamilla Dadı ona bunu yaptırmıştı."

"Jamilla Dadı ne sebeple babamızı bir uşak gibi giydirmek isteyebilir ki?"

"Diyebilirim ki bu bir şakaydı. Onun uşaklara düşkünlüğünü ve babamızla şakalaşmayı nasıl sevdiğini biliyorsun."

Bayan Langley parmaklarını şaklattı. "Evet şimdi hatırlıyorum. Haklısın. Babamızın bununla nasıl eğlendiğini hatırlıyorum."

Thatcher yeni bulunmuş kostüme korkuyla bakarken, kızların ikisi de sözde mükemmel bir şey hatırlamış gibi başlarını sallıyorlardı. Onlar anlayamayabilirdi, ama Thatcher'ın, Jamilla Dadı'nın bu uyumsuz üniformayı ısmarlarken aklında ne olduğu hakkında bazı düşünceleri vardı.

Bayan Langley ona, "Çöp gibi görüldüğünü, kullanılamayacağını söyleyebilirim," dedi. Thatcher bu üniformanın kullanılmış olduğundan şüpheleniyordu ama bu iki hatunun düşündüğü gibi değil.

Sonra bir an dük itiraz edemeden paltosu ve altındaki ceketi çıkarıldı ve bir kere kullanılmış olan gümüş işli üniforma giydirildi.

Şükürler olsun, ceket olduğuna göre Lord Langley küçük bir adam değildi. Göğsü biraz dardı ama yine de nefes alabiliyordu.

Bayan Langley geri adım attı ve eserini inceledi. "Evet, evet,

gerçekten. Neredeyse uygun bir uşak gibi görünüyorsun." Masanın yanma gitti ve küçük bir çekmeceyi karıştırmaya başladı. Döndüğünde madeni paraların şingirtısı odada yankılanıyordu. Elini kavrayıp avcıma birkaç peni bıraktı. "Saçlarınızı düzelttirin ve uygun bir tıraş makinesi edinmenin icabına bakın, lütfen. Bunlar yapıldığında sanırım hepimiz çok daha görkemli olacağız."

Peki ya yeni çizmeler? Neredeyse soruyordu ki kendini ustaca odadan dışarı ve holden aşağı itilmiş buldu. "Fakat Bayan Langley, ben sanmıyorum..."

Brutus, topuklarını çimdikleyip bahtsız bir koyun gibi merdivenlerden aşağı sürükleyerek düke yardımcı olurken Felicity gayet neşeli bir şekilde, "Eminim önümüzdeki günlerde sorabileceğiniz soruları cevaplayabiliriz," dedi.

Sahanlığa döndüklerinde, "Kalacak yerin var mı?" diye sordu.

Şeytani köpekleri hatıra için topuklarını talep etmeden acele ederek, "Ah evet!" diye cevap verdi.

"Şahane. Henüz bizde kalamayacağınız için..." Felicity eliyle odayı işaret etti, dük buranın dekorasyon ve mobilyadan yoksun olduğunu daha önceden fark etmeyi başaramamıştı. Çok da ince olmayan bir hareketle paltosu ve şapkası düke geri verildi ve ön kapıdan dışarı doğru yönlendirildi. "Korkarım ev aldığımızda söylendiği gibi iyi döşenmemiş. Ama meydana yakın," dedi.

Flollindrake Malikânesine de.

Kız kasten Thatcher'ın evinin atış menziline yerleşmişti, neden? Hareket edemiyordu. Brutus, adamın çizmesinde keşfettiği katı toka ile uğraşıyordu.

Köpeği salladı, ama azimli hayvanda hiç kıpırdama yoktu. Bayan Langley çekindi ve yere uzanıp kız kardeşinin evcil hayvanını tekrar ele geçirirken özür dileyen bir bakış fırlattı: "Brutus için üzgünüm. Umarım bu gözünüzü korkutup

yıldırmadı Bay ...Bay,.. " Durdu ve bir tutam saçı omzuna kayıp düşerken Thatcher'a bir bakış attı.

O bir çift mavi göz Thatcher'ı durdurdu. Issız, ağaçlık bir koruda akıntıya kapılmış bir parça çançiçeği gibi. Derinlerde beklenmedik bir sürpriz taşıyorlardı. Bir an için Felicity merakla Thatcher'ı durdurdu ve dünyada bu beklenmedik ana nasıl olup da geldiklerini anlamaya çalıştı.

Fe'licity'nin dudakları bir bayanın kendini bir öpücüğe veya daha fazlasına sunması gibi büzüldü. O gözler, o sıra dışı mavi gözler, Thatcher'ı çağırıyordu; Thatcher'ın sahip olduğunu bile bilmediği kalbinin bilinmedik bir parçasına çağırıyordu.

Thatcher Felicity'yi hayal edebiliyordu. Hollindrake Malikânesi'ndeki şahane yatağın üzerinde hiçbir şey giymeden duruyordu. Başında sadece düşes tacı vardı ve o da geriye doğru devriliyordu. Sadece dükün sahip çıkmasını istediği ihtiyaçları ve arzularıyla düke ba kıyordu.

Fakat hanımefendinin güzel kirpikleri titredi ve tekrar kekeledi: "Umarım Brutus sizi bize yardım etmekten alıkoymaz efendim. Bize yardımcı olacaksınız, değil mi?"

Thatcher nefessiz kalmıştı; kendine neler olduğunu merak ediyordu.

Thatcher ne söylediğinin farkında bile olmadan, "Pekâlâ Bayan Langley..." diye cevapladı. Elinden geleni yapsa da Felicity kapıyı yüzüne kapatmaya başlarken ona tam o an ne yaptığının izlerinden pek kurtulamamıştı.

Thatcher'a sonradan dank etti. Kız onu ikna etmi...

Felicity kapıyı tekrar açıp, "Pardon?" dedi. "Size bir şey sormayı unuttum."

Thatcher ihtiyatlı bir bakışla, "Nedir?" diye sordu.

Felicity'nin eli yumruk halinde belindeydi. "Adınız bayım? Size nasıl sesleneceğim?"

2

Okulumla ilgili daha fazla bilgi almak istediğinizi biliyorum, yine de gerçekten meraklı olmaktan ziyade kibar olduğunuza inanmak zorundayım. Ama ilgilendiğinizi iddia ettiğinize göre, size tüm dürüstlüğümlle Bayan Emery'deki hayatın berbat bir çileden ibaret olduğunu söyleyeceğim. Sosyetedeki en güzel hanımefendilerden bazılarını yetiştirmiş gibi görünen sevgili hanımefendi erken bunaklık yaşıyor olmalı çünkü geçen sene imkânsız bir kız seçti. Her şeyden öte, bir Amerikalı! Sanırım, herkesin kendine göre derdi var ve korkarım benimki Bayan Sarah Brovvne. Geçen hafta iğrenç yaratık...

-Bayan Felicity Langley'den Stahdon Markisi'ne yazılmış bir mektuptan alıntı,

Kasım 1810

"Merhametli Tanrım! Staines, şunu dinle." Leydi Geneva Pensford önündeki masada açılmış durumda bulunan gazeteyi işaret etti: "Leydi Bellinger'a Thames'de sarkıntılık etmişler. Zavallı VVinifred için ne kadar kötü."

Hazır bekleyen kâhya bayanın fincanını buharı tüten ve mis gibi kokan çay ile tekrar doldururken, "Rezalet!" dedi.

Thatcher, zengin yemek odasının girişinden, "Thames'de mi?" diye seslendi. Şu an görkemli Hollindrake Malikânesi'nde sadece ikisi, kendisi ve halası Leydi Geneva, yaşamalarına rağmen kahvaltı keyfi ile dolup taşan tepsilere, hazır olda bekleyen ve hizmetlerine ihtiyaç duyulduğuna dair ufak bir işaret bekleyen üniformalı hizmetçilerin bolluğuna hızlı bir bakış attı. "Yalvarırım söyle, Leydi Bellinger'a nasıl olur da Thames'de sarkıntılık ederler?"

Uzun yemek masasının, Thatcher'ın hatırlayamadığı kadar uzun zamandır oturduğu yerinden halası, "Ah, neden bu saatte ayaktasınız, Ekselansları," diye cevapladı. Geneva zarif pembe günlük kıyafetleri, hâlâ beyaz düşmemiş, şık topuzlu kırmızı saçları ile mükemmel şık bir bayan olarak görünüyordu.

Yaşlı dükü hayal kırıklığına uğratan, anne tarafından aldığı, koyu saçların ve gözlerin eksikliğini, Sterling bakışını mükemmelleştirerek ve tüm ailenin en iyi Sterling bakışlı kişisi olarak başarmıştı. Ve şu an Thatcher'a en yüce kınama bakışını atıyordu: "Evet, çok erken ayaktasın. Hele bir de Staines'in bana, senin eve uygunsuz bir saatte döndüğünü bildirdiğini düşünecek olursak. O geç vakte kadar dışarıda ne yapıyordun?"

Thatcher aile kâhyasına başını sallayarak, "Staines, seni yaşlı köpek!" dedi. "Halama benimle ilgili dedikodular yetiştirmek için fazlasıyla yaşlandığını düşünmüştüm." Geniva gibi, birisini bakışıyla sıkıştıracak tek kişi Geneva değildi. "Nerelerde olduğum, eve dönüş saatim... Madam, gerçekten size anlatmamı istiyor musunuz?"

Mendilini düzelterek, "Hayır!" dedi. "Fakat cidden Ekselasları, umarım eski arkadaşlarınızla meşgul olup vaktinizi onların korkunç uğrak yerlerinde aylaklık ederek geçirmeye niyetiniz yoktur."

Thatcher güldü çünkü Bayan Langley'den ayrıldıktan sonra yaptığı tam olarak da buydu. Eski arkadaşlarından herhangi birini bulmak için gitmişti, Deli JackTremont, Temple hatta Lord Stevvart Hodges. Ama tüm o korkunç uğrak yerler ya kepenkleri indirip kapanmış ya da tanımadığı terbiyesiz gençler ve aylaklarla dolmuştu. Bir anda, onların genç topluluklarına katılmak için fazla yaşlı olduğunu anlamıştı.

Gerçekten de, tüm gününün en parlak anı, ele avuca sığmaz Bayan Langley'nin eşliğinde geçirdiği on beş dakika olmuştu.

Bayan Langley. Kapıyı kendisi açan. Kırmızı çoraplarıyla, hiçbir eksiği olmayan! Akşamının çoğunu, büyükbabasının nasıl olup da böylesine mükemmel bir kadını seçmeyi başardığını anlamaya çalışarak geçirmişti. Neredeyse boş bir evde yaşayan, uyuklayan bir refakatçiyle ve askerleri tarafından, çay ile birlikte iyi bir ikram olarak görülebilecek bir köpekle yaşayan bir kadın.

Yanlış Bayan Langley'ye uğramış olabileceğini bile düşündü, domuz pastırması kokusu duyularını gıdıklamasaydı bu düşünceler üzerinde gidip gelmeye devam edecekti.

Fazlasıyla donatılmış büfeye bir bakış atarak Geneva'nın karşısındaki sandalyeye kadar mutlu bir şekilde sallana sallana gitti.

Tam oturacakken Geneva tek kaşını kaldırdı ve kafasıyla diğer tarafı işaret etti; arkasında bir uşağın ayakta durduğu büyükbabasının masanın başındaki sandalyesini.

Şimdi onun sandalyesiydi.

Ah, hayır. Henüz hazır değildi. Bunu birkaç gün daha bir kenara koyamazlar mıydı? Hayatının ve özgürlüğünün sona erdiği fikrine ahşana kadar...

Halası, "Ekselansları!" dedi. "Staines yerinizi hazırladı."

"Geneva Hala, ne olur bana Thatcher de. Diğer herkesin yaptığı gibi."

Geneva, düklüğün ona kalacağını hiç kimsenin düşünemediği çocukluğu sırasında yaptığı gibi onu azarlayarak, "Demeyeceğim, Şimdi yerinizi alın, ekselansları," dedi.

Thatcher ellerini göğsünde kavuşturarak, "Oraya tümüyle yalnız oturmayacağım," dedi. "İnatçı olma. O senin sandalyen. İste veya isteme, senin."

Değildi. Sadece Bay Aubrey Sterling iken ve amcaları, babası ve diğer erkek kardeşleri ile arasına Hollindrake'in saygın

unvanı girmeden önce hayatı daha kolaydı.

Ama halasına böyle olduğunu anlatsa bile onu hiçbir türlü duymayacağından emindi. Çünkü o hala, 'oraya oturmazsan, hizmetçiler dedikodu yapar' konularında gevezelik ediyordu.

Dük tahtı ile arasındaki mesafeye dikkatle baktı, "Seninle sohbet etmek için bağırman gerekecek."

Geneva çayından bir yudum alıp, "Ben buna alışkınım," diye cevap verdi. "Babam bize tuzun arkasından bağırmaya bayılırdı."

Thatcher yerinden kıpırdamadan, "Sadece sen de benimle gelersen giderim," diye ısrar etti.

Halası derin bir nefes aldı ve yerinden kalktı. Kâhyalarına "Staines!" diye seslendi, "Ekselansları kahvaltı için oturma düzeninde bazı değişiklikler yapmak istiyor."

Kâhya dudakları memnuniyetsizlikle büzüşerek, "Emredersiniz hanımefendim," diye cevapladı.

Bayan Geneva uzun sandalye sırasının yanından, görkemle yürüdü. Thatcher, o an, halası Katolik olarak doğsaydı onun şimdiye kadar aziz olması gerektiğini düşündü.

Thatcher, "Şimdi yerleştüğimize göre..." dedi. "Zavallı Leydi Bellinger'in talihsiz durumundan bahset."

"Bana Bayan Langley'yi nasıl bıraktığını anlatmadan olmaz. Zavallı kızın kalbi kırıldı mı?"

Dük kafasını salladı. "Dük olmanın üstünlüğü. Önce sen anlatacaksın."

Yem sandalyesini ve masadaki pozisyonunu düzenlerken, "Dün hasta bir halde olmasaydın ve benimle yemek yemek için yeteri kadar erken saatte gelseydin, Thames'ın kaskatı donduğunu bilirdin," diye karşılık verdi.

Thatcher, çocukken böyle bir olayla nasıl eğlendiğini hatırlayip, "95'teki gibi mi?" diye sordu.

Halası, "Evet, o zamanki gibi olduğunu söyleyebilirim," diye cevapladı.

"Sıradan bir ülke panayırı, yiyecek stantları, incik boncukçu, eğlencenin her türü, seni parandan ayırmaya çalışan tüccarlar... Baskı makinesi bile vardı, küçük gravürlere adını bastı ra biliyorsun."

Thatcher'ın paltosuna bakınca biran durdu ve bugün için seçtiği kıyafete dikkatle baktı. Alnı kırıştı. "Herkes gidecek kadar deli," diye cümlesini bitirdi, gözü hala Thatcher'ın ceket seçiminde takılı kalmıştı.

Thatcher Geneva'nın meraklı bakışlarına aldırmayıp, "Peki sen?" diye sordu.

Geneva oturduğu yerde doğrulup, "Elbette," diye cevapladı. "Gayet kaba insanlardan oluşan bir topluluk olsa da, özel korumaların olmadan gideceğin bir yer değil."

Thatcher, "Peki ya sen kiminle gittin?" diye sordu. "Görünüşe göre kocanla değil, hâlen burada yaşadığına göre. Bu arada Pensford bugünlerde nasıl?"

Geneva, "Bu kadar kaba olma," diye cevapladı. "Bu evde bu konunun konuşulmadığını çok iyi biliyorsun."

Demek Geneva Hala'nın skandal evliliği konusu hâlâ bir tabuydu. Bu kuralın büyükbabasının emri olduğuna, fakat şimdi burasının onun evi olduğuna göre halası sevse de sevmese de bu konunun açılabilceğine, dahası lanetlenebileceğine dikkat çekmek istedi. Ama yine de, son ihtiyacı olan şey halasının kombinezonlarını toplayıp taşınmaya karar vermesiydi. Ev sahibeliği işini tamamen boşta bırakan başka birisi, annesi gibi...

Thatcher herhalde ikisinin de bahsedilmemesi daha iyi olan durumları olduğunu fark edip ürperdi.

Bu arada Geneva Hala ellerini önünde kavuşturmuş, beklentiyle oturuyordu. "Şimdi bana Bayan Langley'ye

ziyaretini anlat. Onun şu anda muhtemelen şehri terk etmek üzere olduğunu söyleyebilirim." Thatcher'ı şaşırtan, halasının sesinin endişelenmiş gibi çıkıyor olmasıydı. Sonra nedenini anladı. "Umuyorum onu reddedilmiş durumda bırakmamışsındır. Adını gelecek ay ölüm ilanları arasında görmek istemem."

Elbette. Böyle bir şey onların iyi isimlerini lekelerdi ve bir Sterling'in asla yapmayacağı tek şey, ailelerinin altın itibarını yıkan bir skandal getirmektir.

Geneva Hala iç çekti: "Yine de bu durumdan dolayı mahvolmuş bir halde olduğunu sanıyorum."

Thatcher önüne henüz konmuş olan dolu tabaktan gözünü kaldırdı. "Neredeyse hiç! "Yanından ayrıldığımda gayet sevinçliydi. Zahmetlerim için iyi bir maaş teklif etti."

Geneva çayı dudaklarına götürürken yarı yolda durup, "Maaş mı? Kocası olman için mi?" diye sordu.

"Hayır. Onun yeni uşığı olmam için." Thatcher durdu, bekledi ve sonra beklediği tepki geldi. Geneva öksürdü ve şaşkınlıkla, "Onun neyi?" diye sordu.

Thatcher, "Beni çok iyi duydun," diye cevap verdi. "Karşımda Bayan Langley'nin yeni uşığı duruyor."

Geneva Hala güldü. "Ben de ordunun senin sefil mizah anlayışını uslandırdığını sanıyordum. Gerçekten, ekselansları, artık bir mirasa kondunuz ve kim olduğunuzu unutmamanız gerekiyor." Staines'e bir bakış attı ve ekselanslarının gerçekten bir uşak olmadığını veya delirmediğini gösterir gibi kafasını salladı. Dördüncü dükün deli olduğu söylentisi gibi...

"Bu şaka değil. Üstümdeki Langley üniforması." Thatcher eliyle kollarını düzeltti: "Korkarım ceket omuzlarından biraz dar. Sence VWeston tadilat yapabilir mi?"

Geneva, "Sanmıyorum," diyerek fikrini belirtti.

Thatcher Geneva'ya, ceketin tartışmaya açık geçmişini anlatmayacaktı. Onun yerine kahvaltısına döndü ve kocaman bir parça jambonu neşeyle çiğnedi.

Geneva burnundan soluyarak, "Langley üniforması, gerçekten!" dedi. "Şimdi bana dün ne olduğunu anlat, bu manasız uşak ve üniforma olayını değil."

Thatcher Geneva'ya, "Ama bu manasız değil." dedi. "Bayan Langley beni yanlışlıkla şirketin göndereceği bir adamla karıştırdı."

Domuz pastırmasını denedi ve şahane olduğunu düşündü. Bayan Hutchinson bir konuda haklıydı, güzel ve doyurucu bir yemek yemeyeli bir süre olmuştu. "Açıkça görülüyor ki bazı şeyleri değiştirme şansına sahip olmak için, onu ziyaret etmem konusunda haklıydın, bazı şeyleri daha..."

Geneva, "Saygıdeğer? Sizin durumunuza uygun?" diye önerdi. "Ekselansları, tüm bunların şaka olduğunu söyleyin."

Thatcher başka bir parça domuz pastırmasını alırken, "Korkarım değil," dedi.

"Fakat ekselansları, bu yıkıcı bir şey. Sizi böyle bir şey olabileceği konusunda uyarmıştım."

Ekmeğinin üzerine bolca marmelat sürerken Thatcher, "Evet uyardın ve gerçekleşti ama ben bunda yıkıcı bir taraf göremiyorum," dedi.

"Bir parça şamata olabilir, en fazla biraz güleriz, ama bunun sizin Cheltenham trajediniz değerinde olmasını pek anlayamıyorum."

"Bir an için bunun Bayan Langley'i nasıl küçük düşüreceğini düşündünüz mü?"

Thatcher kafasını kaldırıp Geneva'ya baktı ve "Bayan Langley'i mi? Bunun onunla ne ilgisi var? Sıradan bir dilenci gibi görünen bendim."

Geneva Hala derin bir nefes aldı: "Nedeni, bu olayın övücü olmayan tarafında onun adı yer alacak. Rezil olacak."

"Cidden mi Geneva Hala? Rezil mi olacak?"

"Tamamıyla ekselansları! Üstünüze başınıza çeki düzen verir vermez oraya gitmelisiniz ve durumu yoluna sokmalısınız."

Thatcher omuz silkti. "Terzinin beni adam etmesini beklemeye gerek yok, tavan arasında bir yerlerde eski kıyafetlerim olmalı. Ayrıca bilmeniz gerekiyorsa, dediğiniz gibi, zaten bu sabah oraya gidip işleri yoluna koymaya niyetim vardı."

Geneva, "İyi," diyerek rahat bir nefes aldı. "İyi, çabucak halledildi. O kızı özendirirken babam ne düşünüyordu bilmiyorum. Langleyler neredeyse hiç iyi bir seçim değil." Bunu onaylamayan bir burun kıvrımayla söylemişti.

Geneva Bayan Langley'ye şüpheyle baksa da aslında kadın aklında küçük bir beğeni kazanmıştı. İlginçtir ki, hep Geneva Hala'nın beğenmediği insanları bulmuştu. Ve tartışmaya bile gerek yoktu ki, Bayan Langley ilgi çekici birisiydi.

Geneva, "Bu tatsız konuyu kapatır kapatmaz, sana uygun bir gelin bulma işine girebiliriz," diyordu. "Senden izin almadan uygun adayların listesini çıkarmıştım ve sanırım sen de..." "Geneva Hala, benim evlenmeye hiç niyetim yok. Bu Londra sosyetesini diye geçinen kuş beyinli hatunlar ilgimi çekmiyorlar." Boş konuşmalar, en son modalar hakkında endişeler, son söylentileri bilmek veya bilmemek. Hayatının kalan kısmını böyle saçma gevezelikleri dinleyerek geçirme fikri onu ürpertiyordu.

Geneva burun kıvrıdı. "Gelin seçimini kendin yapaçaksın, istediğin herhangi bir kadın. Hafta bitmeden önce meydanın etrafında sıraya dizilecekler."

Thatcher, "Evet, çünkü onların istediği unvan." diye yüksek sesle cevapladı.

"Yani? Bunun neresi yanlış? Sonunda, senin seçimin."

Yine de, o imtiyaz iyi ayarlanmalıydı. Keskin pençelerine rağmen hepsi Thatcher'ın gözünde ağlayan kedi yavrularıydı.

"Ekselansları, evlenmeniz gerek." Geneva ısrar etti: "Siz Sterlingler'in sonuncusunuz." "Saçma. Yaşlı Bertie'nin oğlu sırada ve bir de o ikinci kuzen yok mu?"

Geneva'nın muhteşem alnı kırıştı: "Tristam mı?"

"Evet, işte o. O bir varis yetiştirecektir. Beni huzurlu bırakın."

Geneva ellerini kaldırdı: "Bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecek. O bunun için en uygunsuz adam."

"Benden de mi daha uygunsuz? İnanması güç." Thatcher uzun zamandır ailenin yüz karasıydı, miras için kendisinden daha uygunsuz biri olabileceğini düşünmemişti. "Git ona uygun bir gelin bul."

Thatcher gittikçe soğuyan kahvaltısına döndü. Herhalde Geneva'nın tasarlanmamış evliliğinin arkasında onun masanın ucuna atılmasıyla sonuçlanan bir sebep vardı.

Yaşlı dükün kahvaltısını huzurla bitirmesine izin vermemek gibi.

Geneva, "Ona istediği gelini alırız fakat o gelin asla çocuk doğurmayacak," diye açıkladı. Thatcher, "Nedenmiş o?" diye sordu.

"Sıraya bir varis koyamaz demek yeterli."

"Bir kaza veya öyle bir şey mi? Veya sadece etrafta güzel bir karşı cins varken çok mu utangaç oluyor?" Thatcher uzandı ve kahvesine birkaç şeker ekledi. "Eğer kızlara yaklaşmak için biraz çekingense, bunu düzeltebilirim. Onu eski arkadaşım Tremont veya Temple ile dışarı yollarım, onların onu birileriyle tanıştıtabilme..."

Geneva dişlerini gıcırdatarak, "Ekselansları, bu sizin eski arkadaşlarınızın düzeltebileceği bir şey değil," dedi. İç çekerek

ve neredeyse fısıldayarak, "Onun beğenileri başka yönde," dedi.

Thatcher'başını salladı ve gözünü halasına dikti. "Bunu ayrıntılı olarak mı açıklamam gerekiyor?" Thatcher, "Görünüşe bakılırsa öyle," dedi. "Görünen o ki, varisiniz erkekleri kadınlara tercih ediyor."

"Aaaa."

Geneva dudaklarını silip peçeteyi kenara koyarken, "Gayet öyle," dedi.

Thatcher, "Bu tüm bunların üstüne tamamen yeni bir sorun ekliyor," diye kabul etti.

"Evet ve büyük ihtimalle babamın senin Bayan Langley ile birleşmeni kabul etmesi de bundan. Fakat sen onun aleyhinde karar verdiğin için, onun tamamen uygunsuz kökenini düşününce en iyisi de bu.."

"Geneva Hala, bu kadar uygunsuzsa neden düğ onu seçti ki?"

"Ben nerden bileyim?" diye cevapladı. "Yazışmalarına son vermeleri için ona yalvardım ama beni dinlemedi. Bir mektup geldiğinde, o ve Gibbens cevap yazmak için kendilerini günlerce odaya kapatıyorlardı.

Bu Thatcher'ı şaşırttı.

Bayan Langley, huysuz ve sakın büyükbabasını Don Kışot tarzında bir barona dönüştürecek ne yazmış olabilirdi ki? Şimdi Gibbens'ın onları okuma teklifini kabul etmiş olmayı diliyordu Ama o bunun yerine, nişanlandığı ortaya çıkınca cehennem ateşi gazabıyla, Bythorne Kalesi'nden atla kaçmıştı.

Tüm ülke kara gömülmüşken Londra'ya varmak muhtemelen üç ya da dört gün alacaktı. Bu arada Geneva Hala, Thatcher'm yeni hayatını düzenlemek için bir Sterling'in elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Yaşlı düğün gittiği aşikâr olduğuna göre Thatcher'ı ailenin başına yerleştirmenin kendi görevi

olduğunu hissetmişti. ".. .sonra da bir balo düzenlememizi öneriyorum. Setchfieldler'in maskeli balosundan sonra tabii ki. Evet, bu mükemmel olur. Bu sana eş bulmak için bir fırsat verir."

Thatcher derin bir iç çekti ve Geneva'nın son sözleri, düşüncelerini delip geçene kadar onun plan yapmasına müsaade etti.

".. .Bayan Langley'nin şerefine kalıcı bir zarar gelmemesini sağlamak için ben de bu sabah sizinle gelmeliyim."

Thatcher çatalını düşürdü ve sonra Geneva'ya, "Hayır, buna gerek yok. Sanırım, bu sorunu sizin ekleyeceğiniz tüm boş laflar olmadan da halledebilirim. Bayan Langley'nin itibarı yeteri kadar güvende. Hem bu benim sorumluluğumda değil, görevlerin bazısını kızın babasının yerine getirmesi gerekirdi, kızlarının Londra'da kaybolmasına izin veren o kuş beyinli adama..."

"Babaları mı?"

"Evet, Lord Langley. Kendisi kral için hizmet yapmıyor muydu? Yanlış hatırlamıyorsam bir diplomat."

Geneva "Evet öyle," diye cevapladı.

Thatcher, "Kendisi burada, İngiltere'de, değil mi?" diye sordu. "Kızlarıyla uğraşmaktan daha iyi bir iş yapıyor olmalı."

"Benim sevgili oğlum, Lord Langley kızlarına göz kulak olmuyor çünkü o öldü."

Yeni uşak geç kalmıştı.

Felicity cep saatine üçüncü kez baktı ve pişmanlıkla, "O adamı işe alırken ne düşünüyordum ki?" diye söylendi.

Tally pelerinini omuzlarına daha sıkı sararken, "Daha da kötüsü, o Bay Thatcher'a elimizdeki tek üniformamızı verdin," diye şikâyet etti.

Felicity, "Saçını kestirmesi için de üç peni," diye itiraf etti.

Pippin ve Minty Teyze'nin gelip onlara katılması için evlerinin ön basamaklarında bekliyorlardı. Felicity artık onları korumak için bir uşakları olduğuna göre, sonunda donmuş nehri görmek için Thames'e doğru bir gezintiye çıkmanın hoş olacağını düşünmüştü.

Felicity uzaklara daldı; işe iki saat geç kalan bir uşak... Bu kişi için iyi bir referans değildi. Pippin'in erkek kardeşinin söz verdiği aracın gelmek üzere olduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu.

Tally kendi kendine söyleniyordu. Felicity ikiz kardeşini, epik romanlarından başka birine başladığını anlayacak kadar iyi tanıyordu. "Uşağımızın Bayan Flutchinson'ın dediği gibi savaşta geçirdiği zamanda zarar görmüş olabileceğini düşünüyor musun? İddiaya girerim geceyi, fazlasıyla kumar oynayarak ve gördüğü korkunçlukları unutmak için çok içerek geçirmiştir."

"Bizim üniformamız ve üç peniyle mi? Gerçekten, kısa ve tatsız bir akşam olurdu."

Tally onu duymazdan geldi. "Herhalde mücevherlerle alıkoymaya çalıştığı bir metresi vardır."

Felicity'nin rengi attı. "Gerçekten mi Tally?" diye çıkıştı. "Adamın paltosu yamalıydı, çizmeleri neredeyse giyilmeyecek kadar eskiydi. Metresi mi? Böyle düşüncelere nereden kapılıyorsun?"

Tally omuz silkti ve iç geçirdi: "Bir metresi olacak kadar yakışıklı. Mücevherle veya değil. Onun çok yakışıklı

Olduğunu düşünmedin mi? Yani, o yaraya rağmen. Sence bıçaktan mı olmuş, kılıçtan mı? Hangisinden olursa olsun, halen çok yakışıklı."

Tally'nin fantezilerini süsleyen konu şu anda ne olursa olsun, Felicity. onun saçma sapan tezlerine alışkın olduğundan, sadece kafasını sallamakla yetindi. "Yakışıklı mı? Ne saçma bir

düşünce. Tam tersine çok derbeder bir görüntüsü var. Üstelik o bir uşak." Caddeye tekrar göz attı: "Ve de iyi olanından değil."

"Eğer onu yatılı çalıştırsaydın böyle bir problemimiz olmayacaktı."

"Yatılı çalıştırmak mı? Deli misin?" Felicity kafasını salladı. "Hayır, tamamen saygıdeğer bir ev halkımız olmalı ve öyle görünen bir adamın evde olması sadece münasebetsiz konuşmaların artmasına neden olacaktır."

Tally topuklarının üzerinde sallanarak sıırıttı: "Demek onun yakışıklı olduğunu düşünüyorsun?"

Felicity çekindi. Hay aksi! Sadece yakışıklı değil. Çok yakışıklı. Felicity eldivenini çıkartıp tekrar Brooklyn Sokağı'na göz attı. Boş cadde anlayamadığı nedenlerden dolayı onu tedirgin ediyordu.

Kendi iyiliği için çok yakışıklı Bay Thatcher'ı bir daha görmemelerinin iyi olacağını düşünüyordu. Şirket onu gönderirken ne düşünüyordu ki? Özellikle hiçbir aptallığa neden olmayacak kadar yaşlı, ortalama bir adam bulmalarını talep etmişti.

Kız kardeşine, "Onun nasıl görüldüğünün bir önemi yok." dedi. "Geldiğinde, onu toplanmaya göndermeye niyetliyim."

Tally karşı çıktı: "Hayır düşes! Bunu yapmamalısın. O olmadan panayıra nasıl gidebiliriz? Onun bizi nehre gidene kadar korumasına izin ver, yarın kovarsın. Bu panayı görmeyi gerçekten çok istiyorum.

Felicity gergin bir şekilde omuzlarını dikleştirdi. "Bunu yapamayız."

"Nedenmiş o?"

Etrafta duyacak kimse olmamasına rağmen, "Çünkü o zaman ona ödeme yapmak zorunda kalırım," dedi fısıldayarak.

Tally iç geçirdi: "İşte başlıyoruz!" Minty Teyze veya Pippin henüz görünürde yok mu diye kapıya doğru bir bakış attı. "Ona ödeme yapacak paramız olmadığını fark ettikten sonra bizimle daha ne kadar devam edeceğini sanıyorsun?"

Felicity "Şansımız yaver giderse, Hollindrake'i elde edecek kadar uzun bir süre," diye cevap verdi. Pippin'in annesinden kalan kır evini arkada bırakıp bu sezonu geçirmek için tüm birikimlerini yatırıp Londra'ya gelmişlerdi. Parlamento'nun açılışı için, sadece Lordlar Kamarası'nda yerini almak için bile olsa Flollindrake'in Londra'ya geleceğini biliyordu.

Dikkatlice planlanmış ve şimdi çok da garanti olmayan flörtüyle aralarına sosyeteye yeni tanıtılan başka bir kızın girmeyeceğinden emin olmak için orada olmaya mecbur ve karlıydı.

Sonunda arkalarından kapı açıldı ve Minty Teyze ile Pippin göründüler.

Yaşlı kadın titredi ve kırıışık yüzü somurtkan bir ifade aldı. "Kahretsin! Siz çömezler ne yapmaya çalışıyorsunuz? Bu aptalca fikirle kıcıımı dondurmaya mı?"

Felicity mümkün olduğunca içten çıkarmaya çalıştığı sesiyle, "Sevgili Minty Teyze," dedi. "Dilinizi tutmanızda sakınca yoktur umarım. Birileri sizi duyabilir ve sizin saygın refakatçimiz olduğunuzdan şüphelenebilir."

"Beni baharda, hâlâ jartiyerlerimin buzunu eritmeye çalışırken bulduklarında benimle ilgil pek fazla şey düşünemeyecekler."

Pippin karşı çıktı. "Minty Teyze, hanımefendiler iç çamaşırlarından bahsetmezler."

Minty Teyze gözlerini iyice açarak, "Bahsetmezler mi?" diye sordu. "Neden lanet olası? Onlarda giyiyorlar, değil mi?"

Felicity, "Lütfen," diyerek düpedüz yalvarmaya başladı. "Aramintha Teyze, kim olduğunu hatırla. Burası Mayfairve biz

hepimiz iyi, görgülü bayanlarız." Üçümüz öyle, "Bu yüzden lanet, kış gibi kelimeler kullanmıyoruz ve binlerinin kıyafetlerinin altındakilerden bahsetmiyoruz."

Tally uzandı ve hanımefendinin elini aldı; kalın, kırmızı, yünden, parmaksız eldivenini sıvazladı. "Ben sana Rusça bazı güzel tabirler öğreteceğim, Minty Teyze. Uygun kelime bulma sıkıntısı yaşadığında seni kurtaracaklar. Dahası herkes sizin bu kadar Avrupalı olmaktansa, ılımlı bir solcu olduğunuzu düşünecek."

Böyle bir teklifi duyunca Minty Teyze'nin koyu kahverengi gözleri ışıldadı ve Felicity ile anlaşmasını başı ile onayladı. Minty Teyze'nin sevdiği tek bir şey varsa, o da bir miktar küfürlü konuşmaktı.

Tally, "Zaten." diye ekledi, "Bugün panayıra gideceğimizi sanmıyorum. Ne aracımız ne de yeni uşağımız görünmeye tenezzül etti. Geldiğinde de düşes onu kovmaya niyetli."

Pipin, "Kim? Şoförü mü uşağı mı?" diye sordu. Otuz seneden fazla bir süredir ailemizde olan Bay Stillings'in kovabileceğindeh kuşkulaniyorum da."

"Bay Stillings'i kovmaya niyetim .yok. İşten çıkarmayı düşündüğüm kişi Bay Thatcher. Apaçık dakikliği hiçe saymasını boş ver, o tamamen uygunsuz birisi. Üstelik böyle yakışıklı bir adamın kendi..." Felicity'nin bağırıp çağırması Pippin'in dudaklarındaki muzip gülücüğü görünce birden kesildi.

Kuzeni, "Bay Thatcher bizimle kalıyor," dedi. "Geri gelmeye tenezzül ederse tabii... Sonuçta seni heyecanlandırıp şaşırttı ve bu iyi bir şey." "Ben öyle bir durumda değilim. Kesinlikle de bir uşak yüzünden değil." Felicity kollarım göğsünde kavuşturdu, hiç böyle bir saçmalık duymamıştı.

Minty Teyze, "Cazibeli biri," dedi. Anlaşılan görüldüğü kadar uyuyor değildi. "Onu eşyalarını toplamaya göndermek çok

ayıp olur. Ocak ve diğer şeyler için hizmet etmeye geldiğinde göz atılacak güzel bir şey olabilir diye düşünmüştüm."

Üç kız birden "Minty Teyze!" diye bağırıldılar.

Yaşlı kadın omuz silkti: "Ben kör değilim ve henüz ölmedim. Hayatımı iyi adamlarla paylaştım ve size yakışıklı olanların her zaman kendi yöntemleri olduğunu söyleyebilirim. Zaman zaman hanın etrafında dolanan eşkiyayı hatırlıyorum da. Neydi onun adı? Beyefendiydi ve önemli olan tek şey de buydu. Kendine göre yöntemleri vardı. Senin tarafına bir baktı mı hayır deme şansın pek yoktu."

Felicity gözlerini yumdu ve alnını ovuşturdu: "Aman Tanrım, Minty Teyze demeye çalıştığım tam da buydu. Böyle şeyler söylememelisin. Eğer biri anlarsa..."

Tally, "Güzel Tanrım!" diye başlayıp Felicity'nin bakışının ona dönmesine yol açan Rusça bir küfür ekleyerek devam etti. "Bakın caddenin aşağısından kim geliyor!"

Felicity başını çevirdi ve bakışı onlara doğru yavaş yavaş gelen uzun, münzevi adamda takılı kaldı. Adamın yürüyüşü, omuzlarının duruşu ve şapkasının eğikliğinde, dün iş için kapılarına geldiğinde olduğu gibi, Felicity'ye kendisini hipnotize edilmiş hissettiren çok hükmedici bir şey vardı.

Thatcher. Adam bir asilzadenin gayrimeşru çocuğu olmalıydı.

Pippin daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak, "Bu düşündüğüm kişi değil," dedi.

Felicity "O!" diye fısıldadı. "Bay Thatcher, yeni uşağımız."

Tally, "Hayır, hayır düşes!" dedi. Felicity'nin dirseğinden asılıp karşı yönü göstererek, "Orada!" dedi.

Felicity o yöne döndü ve birden kalbi kötüleşti.

Yaklaşan kocaman aracın içindeki hanımefendi, Bayan Sarah Brovvne, dört seçilmiş beyaz at tarafından çekilen aracıyla, kraliçeymiş gibi geliyordu.

Tally sözlerinde imrenme belirtisi olmadan, "O gösterişçi Amerikalı sadece herkes onun yeni şapkasını ve kıyafetini görsün diye kışın ortasında açık araç kullanır," dedi.

Felicity, "Londra'da ne yapıyor?" diye fısıldadı. "Onun temelli evine döndüğünü sanıyordum."

Tally uzanıp kız kardeşinin elini sıkarken, "Şimdi burada olduğuna göre en iyisi senin kendini kuvvetlendirmen," dedi. "Temple'ı onun Amerikalılar için casusluk yaptığından şüphelendiğimizi söyleyerek kandırabiliriz."

Felicity kafasını salladı. "İşe yaramaz. Hiç kimse onun asla öyle bir dalavere yürütecek kadar akıllı olacağını düşünmeyecektir." Özellikle şu an Setchfield Dükü olan, Yabancılar Dairesiyle ilişkileri hep iyi giden, onların yakın aile dostu Temple hiç... "Yine de ihtiyatlı olmalıyız, zekâdan yoksun olduğu kadar kinci biri, ne yaptığımızı fark edecek olursa..." Minty Teyze, "Neden böyle yaptığınızı anlamıyorum," diye başladı.

"Bir kelime daha etme." Felicity kadına parmağını salladı. "Bir kelime daha etmeyeceksin, yoksa kendini tekrar..."

Tüylerini diken diken eden o derin ses, "Bayan Langley, sizinle konuşmalıyım," dedi. Thatcher! Ancak bu kadar uygunsuz bir zamanda gelebilirdi. Onu nasıl un uta bilmişti. Önemsenmemesi imkânsızdı.

Felicity onunla yüzleşmek için döndüğünde dün onu sarsan aynı derin telaş yeniden ortaya çıktı ve onu yine dili tutulmuş bir halde bıraktı. Felicity Thatcher'da onun cesaretini kırıcı şeyin ne olduğunu bilmiyordu, o koyu renk gözler veya göğsünün genişliğiymiş belki de. Neden bu adam dağ gibi görkemli görünüyordu; bu kadar uzun ye kendinden emin.

Felicity hiçbir zaman güven eksikliği çekmese veya kelime bulmakta zorlanmasa da, bu adam, bu uşak Pippin'in açıkça işaret ettiği gibi onu tamamen heyecanlandırmıştı .

Thatcherona bakmak için kafasını aşıya eğip, "Bayan Langley," dedi, "iyi misiniz?" "Evet, elbette iyiyim," diye çıkışarak cevap verdi. "Bu sadece..."

"Aracı durdur. Hemen durdur," diye seslendi Bayan Brovvne şoförüne.

Felicity'nin gözü o yöne kaydı. Kafasındaki tek düşünce tüm bu senaryonun yalnızca Hollindrake Dükü'nün kendisinin gelip onun küçük düşmesine şahit olmasıyla her şeyin daha kötü olabileceğiydi.

"Bayan Langley, bana bir dakikanızı ayırabilerseniz, size açıklamam gereken..."

Felicity ona bir bakış attı ve, "Şimdi olmaz," dedi. Onu kovmayı planladığı gerçeğini uygun bir şekilde bir kenara attı, birden onun için değerli bir varlık olmuştu. Elindeki ceketi göstererek, "Niçin üniformanızı giymiyorsunuz?" diye sordu. "Peki ya saçınız bayım? Sizden istediğim gibi kestirmeniz çok mu zordu? Neyse ki en azından tıraşlı görünüyorsunuz. Üniformanızı giydiğinizde bunun üzerinde durmayabiliriz."

Thatcher, "Bayan Langley," diye tekrarladı. "Sizinle gerçekten konuşmam gerekiyor. Özel olarak."

Felicity, "Sosyal bir krizin tam orta yerinde olduğumu göremiyor musun?" dedi. "O kadın beni rezil edebilir."

Thatcher'm bakışları döndü ve yaklaşmakta olan aracı gördü: "Fakat gayet arkadaşça görünüyor. Hatta sizi görmekten hoşnut gibi."

Felicity, 'Aç bir dişi kurt gibi," dedi. "Eğer gerçeği fark ederse, ne yaptığımızı anlarsa..." Thatcher doğruldu, koyu gözleri alevlenmişti. "Ne yaptınız?"

"Bu sizi hiç alakadar etmez bayım," diye cevap verdi. "Lütfen, düşünmem gerekiyor, o her şeyi berbat etmenin bir yolunu bulmadan onu nasıl yollayacağımı çözmem gerekiyor." Sonra ona dönüp bir bakış attı ve gözü ellerinde duran üniformaya

takıldı. "Bay Thatcher, neden hâlâ kendi paltonuzu giyyorsunuz?"

Thatcher kalın kaslı kollarını göğsünde sıkıca kavuşturarak, "Çünkü kışın ortasındayız," diye cevapladı.

"Havanın bizimle ne ilgisi var? Hemen onu çıkarın. Bu bir emirdir."

3

John Robert Bruvin, Herrick Markisi

D, 1774

Mevcut İkamet: Londra ve Herrick Köşkü, Kent

Yıllık yirmi binlik maddi geleceğe sahip olduğu söylenen mükemmel bir aday. Üç vilayette mal varlığı var, sosyetedeki neredeyse her yüksek unvanlı aileyle bağlantısı var. Atlara, moda, mimariye karşı ilgisi olduğu biliniyor.

Başka bir deyişle, kusursuz bir beyefendi. ilave, 23 Mart 1812: Gazetede nişan duyurusu çıktı. Bayan Sarah Brovvne ile.

İlave, 7 Temmuz 1812:

Gazetede geçen hafta ani ölümü ile ilgili haber çıktı, attan düşmüş. Atlara olan ilgisini yok say ve Bayan Brovvne'a içten bir taziye notu gönder.

-Bekâr Erkek Günlüklerinden bir alıntı

Paltosunu çıkarmak mı? Görünen o ki Bayan Langley kar yağdığının farkında değildi. Veya sadece deliydi.

Unut gitsin. Gözlerinin içindeki

vahşi ışığa bakınca Thatcher bu sorunun cevabını anlamıştı. "Bayan Langley, çıkarma..."

Karşı çıkması bir işe yaramadı. Birden kendisini paltosu, ardından da ceketini çıkarılırken buldu.

Katlanılmaz kadın, "Yardım et Pippin," diyordu.

"Bu palto çok dar."

Bugün ikinci defa Lord Langley'nin bedeninin biraz daha büyük olmuş olmasını diliyordu çünkü artık nefes alamıyordu ama bunun sebebi muhtemelen bu Bayan Langley'nin çılgınca düğmeleri kapatan parmaklarının Thatcher'ın göğsünü sıkması yüzündendi.

İki bayan paltıyla uğraşırlarken Felicity aceleci bir şekilde onları tanıştırdı. "Bay Thatcher, bu benim kuzenim Leydi Philippa

Knolles. Pippin, bu yeni uşağımız."

Bu Pippin, Langley kardeşler gibi, beyaz tenli ve mavi gözlüydü ama daha uzundu ve oldukça çekingen bir yapıya sahipti.

Leydi Philippa, Bayan Langley görevini kendi zevkine uygun bitirebilmek için kuzenini ileri iterken şaşkın bir bakışla,

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Thatcher daha önce hiçbir kadın paltosunu iliklemiş miydi diye düşündü. Bayan Langley en iyi uşakların verimi ve hızı için çalışırken, onun bu yakınlığı onu sersemletti. Ona parfümünün kokusunu duyacak kadar yakın duruyordu; şehvetli, romantik bir koku. Felicity, bu dondurucu günde iç çamaşırının kolasını aşip, teniyle alay eden bir coşkuyla ellerini üzerinde gezdirirken onun nefesinin sıcaklığını hissediyordu. Thatcher, bu yakınlıktayken, Felicity'nin yanaklarının pembeliğini ve saçını hapseden şapkasından kaçan bir tutam saçı izlemekten kendini alamıyordu ve bu da onun münasip kıyafetlerinin sınırlarından kurtulunca geri kalanının nasıl görüldüğünü merak etmesine sebep oluyordu.

Bu cezbedici yaratık büyükbabasının onun için seçtiği kadın olamazdı. Bu imkânsızdı.

Başka rahatsız edici bir soru daha vardı. Felicity bizim ne yaptığımızı anlarsa demekle ne demek istemişti?

Cidden, eski bir Bath bayanı böyle bir paniğe yol açan ne yapmış olabilirdi?

Felicity, "Lütfen Bayım," diye fısıldadı. "Şu önümüzdeki dakikalarda sadece uşağımız olabilirsiniz, sessiz bir uşak, çok minnettar olacağım."

Thatcher halasına doğruyu söylemişti, buraya Bayan Langley ile işleri yoluna koymak için gelmişti ama o mavi gözlerindeki hazin bakışlar

Thatcher'ın moralini bozuyordu.

Thatcher, "Deneyebilirim," diye cevap verdi.

Birkaç dakika daha bu yalana devam etse kime zararı olurdu ki? Üstelik bu kargaşada merak ettiği başka bir konu daha vardı: Eğer babalan ölmüşse Langley kardeşlere kim göz kulak ol uy o rdu?İlgilendiği bu değildi. Umurunda bile değildi.

Felicity o ufak gülüşlerinden birini fırlatıp,"İşte," dedi. "Şimdi oldukça iyi görünüyorsun." Thatcher onun ıslıl ıslıl mavi gözlerinin derinliklerine bakabilmeyi dileyerek, "Neredeyse mi?" diyebilirdi.

Felicity derin bir iç çekti ve yanaklarına kuru ve soğuk havanın getirebileceğinden daha fazla renk geldi. "Korkanın Thatcher,hiçbir zaman düzgün bir uşak olamayacaksın." Thatcher aşağılanmış hissetmesi mi yoksa rahatlaması mı gerektiğini bilemedi. Bayan Felicity Langley ile çok fazla bir şey bilmediğinden bunun üzerinde çok durmadı. Thatcher'ı şok eden, Felicity'nin bu önünün ilgisini çekiyor olmasıydı.

Bunu itiraf etmek çok da önemli değildi.

Bu arada, Bayan Langley, VWellington'u etkileyecek duruşuyla yüzleşmek için rakibine dönmüştü. Araç ona yaklaştıkça, omuzlan alabildiğince dikleşiyordu.

Thatcher kendinden isimsiz, sessiz bir uşak olmasının beklendiğini düşünmeden, "O kim?" diye sordu.

Felicity yüzüne bir gülümseme yapıştırıp, "Bayan Sarah Brown," diye cevap verdi. "Onunla beraber okula gittik. Sefil,berbat bir kız. Amerikalı." Son kelimeyi, her şeyi açıklıyormuş gibi vurgu yaparak söylemişti.

Minty Teyze aracı ve içindekileri daha iyi görebilmek için gözlerini kısıp, "Gayet de salak, değil mi?" diye sordu.

"Göründüğünden daha çok parası var."

Bayan Thalia, "Maalesef öyle," diye homurdandı.

Thatcher'in halasının sesi düşüncelerinde yankılandı; uygun bir gelin, Bayan Brovvne gibi...Thatcher kadına baktı ve ürperdi. O Londra sosyetesiyile

ilgili çekindiği her şeyi temsil ediyordu. Koyu renk saçları ve beyaz tenli görünümüyle güzeldi, fakat Thatcher' ı rahatsız eden yırtıcı bir edası vardı.

"Aaaa, anne, sana demiştim. Langley kardeşler ve Leydi

Philippa. Yaşadığım ve nefes aldığım sürece Bayan Emery'nin okulunda tanıştığım en yakın arkadaşlarım olarak kalacaklar."

Bayan Brovvne coşkuyla haykırdı.

Koltuğunda yarım kalkarak kollarını açıp onlara el salladı.

Thatcher hayatında bu kadar yapmacık bir şey görmemişti.

"Bunun nesi var?"

Cevap yerine Bayan Thalia ve Leydi Philippa'dan gelen kıkırdamalar duydu.

Leydi Philippa, "Bak hâlâ yapıyor," diye fısıldadı.

Bayan Langley kardeşinden veya kuzeninden daha dayanıklı görünüyordu. Gülmemek için elinden geleni yapıyor, baştan aşağı titremesine rağmen dudaklarını birbirine kenetlemiş bir halde duruyordu.

Bayan Thalia zafer kazanmış bir edayla, "Aaa, kaz gagasına benziyor," dedi.

Kız kardeşi, "Senin yüzünden." diye fısıldadı.

"Marie Antoinette, Taliyi Ona bunu söylerken ne düşünüyordunuz."

Thatcher önce göz alıcı Bayan Brovvne'a, sonra tekrar Bayan Langley'ye dik dik bakarak, "Marie Antoinette mi?" diye sormak zorunda kaldı.

Felicity derin bir iç çekti. "Kız kardeşim biz

Fransa'dayken, o aptal bit yavrusuna, Marie Antoinette'in vatandaşlarını o şekilde selamlamayı sevdiğini söylemişti. Fransız aristokratik çevresinde öyle bir el sallama şekline sahip olmak üstün terbiye işareti saydılmış."

Kızın elinin garip çırpıntısına tekrar göz atınca Thatcher kendini Bayan Thalia ve Leydi Philippa gibi kahkaha krizinden boğulmuş bir vaziyette buldu.

Tally gururla, "O avanak da bana inandı," diyerek eski okul arkadaşlarına benzer hareketlerle el sallıyordu.

Pippin kafasını çevirdi ve kıkırdamaların arasında,

"Şükürler olsun ki hiçbir zaman tarih veya matematikte yüksek notlar almadı çünkü o zaman zavallı Kraliçe'nin bizim doğduğumuz yıl öldüğü gerçeğini anlayabilirdi," dedi.

Bayan Brovvne, "Aaaa güzel arkadaşlarım!" diye seslendi, eli hâlâ krize girmiş bir kedi gibi çırpınıyordu. "Doğru ya!

Berbat bir sürgünden sonra kasabaya gelmişsiniz. Fakat bu nasıl mümkün olabilir? Korkunç koşullarınızla ilgili duyduğum söylentiler. Denemelerinizle..."

Sürgün mü? Korkunç koşullar mı? Denemeler mi? Şimdi de Bayan Langley'nin çevresinde başka bir gizem tabakası oluşmuştu. Bayan Brovvne'ın çenesinin ileri geri çalışmasını izledikçe, onun sinirine dokunduğunu biliyordu, hassas bir

sinirine.

Bayan Langley, "Söylentiler mi?" dedi. Gözlerini masumca ve kocaman açıp onların da şok olduğunu tahmin ederek arkadaşlarına baktı. "Neden söylentilerin konusu olacağımızı anlayamıyorum. Dahası, dedikodulara itimadınız olmasına inanamıyorum, sevgili Bayan Brovvne.

Biliyorsunuz ki Bayan Emery laf taşıyanları pek önemsemezdi," diyerek saçaklardan sarkan buzları çatlatma kapasitesine sahip, soğuk, sahte bir gülücük attı.

Kız gülümseyerek, "Evet evet, ben sizi diğer üç talihsiz ile karıştırmış olmalıyım," diye açıkladı, ama daralmış bakışı akla başka şeyler getiriyordu. "Ama işte Mayfair'desiniz ve beni aramadınız. Bu nasıl olabilir?" dedi dudaklarını büzerek.

"Sizin eve döndüğünüzü duymuştuk... Zavallı Lord Herrick'in vefatından sonra..." dedi Leydi Philippa. "Ama şimdi biliyoruz ki buradasınız, sizi en derin düşüncelerimizde tuttuğumuzdan emin olacağız."

Thatcher bu yaylın ateşini seyrederken kendini bir Amerikan korsan gemisiyle İngiliz firkateyn üçlüsünün denizde birbirlerine rastlamasından daha yakın bir şeye şahit olmuş gibi hissetti.

Bayan Brovvne kendine çeki düzen verdi. "Bu saçma savaşa rağmen en iyi muhitlerin hepsine alındığımdan elbette olacaksınız.

Dönüşümüzün hikâyesini gayet ilgiyle dinleyeceğinize emin olabilirsiniz. Annem ve ben denizde çok kötü bir deneyim yaşadık..." Durdu ve elini alnına koyarak onlardan birinin, hepsinin dilinin ucuna gelen soruyu sormasını bekledi. Ah, anlatın, Bayan Brovvne, başınıza ne geldi?

Fakat izleyici kitlesi sessiz kalınca, bu tutumuna nihayet bir son vermek zorunda kaldı. "Sanırım şu an berbat detayları paylaşmak için fazla soğuk bir hava ama en kısa zamanda

güzel bir sohbet ve buluşma olacak, değil mi?"

Thatcher Bayan Thalia'nın, "Cehennem buz tuttuğunda," diye mırıldanmaya başladığını duydu. Bunun üzerine kız kardeşi onu dürttü.

Bu arada Bayan Brovvne etrafında olanları anlamıştı ve özellikle arkalarındaki, büyük eve bakınca güzel yüzü buruşmuştu. "Kimi ziyaret ediyorsunuz?"

Bayan Langley omzunun üzerinden bakarak, "Ne ziyareti?" dedi. "Ziyaret değil. Burası bizim evimiz."

Bayan Brovvne'in görünen tüm zenginliğine rağmen, anlaşılan o ki, Londra'da, sosyeteye ilk kez tanıtılan genç kızlar dünyasında, bir Mayfair adresi, arabaya koşulan güzel atları ve yeni bir şapkayı gölgede bırakıyordu.

"Burada mı?" Bayan Brovvne durumdan hafif kuşkulandı. "Ama anneme ve bana bu sezon için hiç ev olmadığı söylenmişti... Hımm, Grosvenor Meydanı'na yakın olan hiçbir ev..."

Leydi Thalia kısa çizmelerinin içinde sallanarak ve önünde bir kâse süt olan kedi gibi sırtarak, "Bunun üzerine gayet mutlu olduğunuzu söyleyebilirdiniz," dedi.

Bayan Brovvne arkalarındaki köşke tekrar baktıktan sonra kızlara tekrar bakarak, "Ne tesadüf!" dedi. "Bunu sadece, biz... Yani annem ve ben duymuştuk ki... Herkes sizin bazı sıkıntılar yaşadığınız hakkında dedikodu yapıyordu..." Yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Ama yanılmış olduğumu görmek ne güzel. Ayrıca sezon için buradasınız ve dördümüz beraber parlayacağız. Bayan Emery fevkalade seçimler yaptığımızı duyunca pek memnun olacak. Tabii ki, bende bana yardımcı olacak sizin küçük Bekâr Erkek Günlükleriniz yok..."

Anne Bayan Brovvne sordu. "Bekâr Erkek Günlükleri mi?"

Kızı ona döndü. "Sana onlardan bahsetmemiş miydim? Hiç mi? Bayan Langley en iyi kocayı bulmak için nitelikli adamlar

ansiklopedisi üzerinde çalışıyor. Yıllardır."

Anne Bayan Brovvne, Felicity'ye aynı yapmacık gülüşü attı: "İşe yaradı mı canım?"

Bayan Langley, "Bekleyip göreceğiz," diye cevap verdi.

Bayan Brovvne konuyu değiştirip dikkatleri tekrar üzerine çekmek için, "Eee, şimdi nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Yer olsaydı sizi bırakmayı teklif ederdim ama hepinizi alamam. O yüzden korkarım kendinizi korumalısınız ama zaten siz Langleyler her zaman bildiğiniz gibi yapıp her işin altındankalkan yaratıklar oldunuz."

Bu Thatcher'ın kulaklarına pek de kompliman gibi gelmedi. Bayan Langley de onunla aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu. Yapmacık gülüşü yavaş bir köpürmeyle yer değiştirmişti. Bayan Langley ona, "Bu sabah yapılacak ziyaretlerimiz var," dedi. "Önemli ziyaretler." Leydi Philippa kuzeninin koluna girerek, "Sonra da panayıra gideceğiz." diye ekledi.

Bayan Brovvne, "Panayıra mı?" diye tekrarladı. "Henüz gitmediniz ha? Ben üç defa gittim. Çok acayip bir yer ama sanırım kuzenleriniz öyle insanlarla vakit geçirmeye gayet alışkındır. Sizin gibi dünyanın çoğu yerini gezmiş insanlar var, bu yüzden iyi bir toplulukta olacağınızı söyleyebilirim."

Bayan Thalia, "Göze alacağım şey sizin ortalama Amerikalılarınızdan daha kötü değil," diye, dudaklarından çok dişleriyle gülümseyerek cevap verdi.

Thatcher iki kız kardeşe baktı. Dünyayı mı dolaşmışlardı? Bu ikisi hakkında daha bilmediği neler vardı?

Bayan Brovvne aşağılanmasının üstünde durmayarak her şeyi olurluna bıraktı. "Herhalde duymuşsunuzdur, birkaç gece içinde orada çeşitli toplantılar olacak. Eğer buz taşırsa. Setchfield balosuyla aynı gece olması ne talihsizlik!" Durakladı. "Davet edildiniz, değil mi? Dük ve düşes her zaman bizi davetli listesine dâhil ederler." Eldivenlerine hayran

hayran bakmak için elini uzattı ve cevaplarını beklerken zengin, yumuşak deriyi süsleyen hoş işlemelere hafifçe gülümsedi.

Hayan Langley, "Tabii elbette davet edildik," dedi."Ekselansları çok yakın aile dostumuzdur."

Bayan Brovvne pelerininin üstündeki kalın kolsuz kürk mantosunun üzerinde elini gezdirirken, "Tabii ki öyledir." diye cevap verdi. Sonra da aracın köşesine yaslanıp "Bugün dışarıya çıkmanıza şaşırdım. Aklınızın başınızdan gittiğini sanıyordum," dedi.

Bayan Langley, "Neden deliye dönecekmişiz?" diye sordu.

"Hollindrake yüzünden. Gelmiş ya." En son çıkışının nasıl bir vuruş yapacağını ölçmek için kızları tararken o soğuk gözleri iyice kısılmıştı.

Soğukluk değişmemesine rağmen Thatcher'ın kanı buz tutmuştu. Demek halası haklıydı. Dedikodu her yere yayılmıştı.

Bayan Thalia, "Gelmiş mi?" diye haykırdı, sonra da açık ağzını kırmızı, parmakları birleşik eldiveniyle kapattı. İkizi döndü ve ona bir Fransız sütununu yok edebilirmiş gibi görünen kötü bir bakış attı.

Bayan Brovvne, "Bilmiyor muydunuz?" diye, Grosvenor Meydam'ndaki köşeden duyulması gayet mümkün olacak kadar yüksek sesle haykırdı. "Aman Tanrım, ben de üçünüzün sinsî yaratıklar olduğunuzu düşünüyordum! Şimdi haberiniz olmadığını öğrenmek... Evet, Dük dün Londra'ya geldi ama Bayan Langley, ben sizin, adamla özel bir ilişkiniz olduğundan, gelişini öğrenen ilk kişi olacağınızı düşünürdüm." Sözlerini tuzak gibi gözler önüne sermişti. Belli ki pek de güvenilirmez olan bu küçük fingirdek, bir şeyler olduğunu biliyordu ve şilinlerini toplayan cellât gibi kararlı görünüyordu. Koltuğuna dönerken kafasını yana yatırdı. "Gerçekten ne kadar

enteresan. Annem ve ben de halası Leydi Geneva'ya tebrik kartlarımızı bırakmak için dışarı çıktık. Fakat sizin neden haberdar olmadığınızı hâlen anlamıyorum. Herhalde siz ikinizin anlaşmazlıkları var, bu da ekselanslarının gayet uygun olması anlamına gelen bir..."

Thatcher, "Bayan Langley," diye birden çıkıştı. "Özür dilerim. Fakat ilerlemezsek markize ziyaret için geç kalacaksınız. Adamı, sizi bu sabah beklediğini söyledi."

Bayan Brovvne dik bakışını Thatcher'a doğru çevirdi. "Siz de kimsiniz?"

Felicity "Bu Thatcher," dedi, "Uşağımız." Thatcher'a tefekkür ederim der gibi hızlı bir bakış attı ve gülümsedi.

Thatcher teşekkürle gerek yok diye düşündü. Bayan Brovvne'in söylevi, atik ve cin fikirli Bayan Langley'ye, Thatcher'in onun hayatına tesadüfen ve zamanında girmesinin bir anlamı olduğunu açığa vurnasın diye onu durdurmuştu.

Bayan Brovvne Thatcher'a bir bakış daha atarak, "Aaa, bir uşağınız var!" diye karşılık verdi. "Biraz küstah bir adam, sanırım."

Bayan Langley, "Evet, fakat yüksek referansla geldi," diye cevapladı. "Hatta onu bir önceki işvereninden çaldık." .

Thatcher kızın huzursuz olmadan, vicdansızca yalan söylemesini dinledi ve kendini tamamen yeni bir geçmişle bulmadan Bayan Brovvne'ı göndermenin zamanı olduğuna karar verdi: "Markiz, Bayan Langley?"

Diğerleri gibi Felicity de döndü ve ona bakakaldı. "Evet, markiz." Sonunda cevap verebilmişti. "Nasıl unutabildik? O bizim için bu kadar çok şey yapmışken hanımefendilerini görmek için geç kalmamız berbat olur." Dudaklarını sımsıkı bastırdı ve Bayan Brovvne'a zaferiyle övünen bir bakış attı.

Nasıl davranacağından bihaber Amerikalı varis sanki sıradaki

çıkışını nereye göndereceğini ölçüyormuş gibi onları süzdü ama gözüne hepsini memnun eden, başka bir av ilişti. Yaklaşan bir aracı göstererek, "Tanrım, bak," dedi. "O korkunç Hodgeslar buraya geliyorlar! Onların aracını nerede görsem tanırım. Nereden çıktı bunlar? Bayan Hodges'un tek sohbet konusu atlar ve avcılık olduğundan sosyete için pek uygun değil."

Bayan Langley eli belinde, "Onları her zaman gayet hoş bulmuşumdur," dedi.

Mendiliyle burnunu silerek, "Sevgili Bayan Langley, burası Bath değil," dedi. "Londra'da büyükbabalarının madenlerinden kalma kömür tozu onları takip ediyor gibi görünüyor." Diğer araca bir bakış daha attı. "Muhtemelen alışverişe gidiyorlar. Bayan Emery için ne

zafer olacak ben... Yani demek istiyorum ki, hepimiz çalımı evlilikler yaparken Hodges yaratıkları yazın evlerine dönecekler, hem de hâlâ kız kurusu olarak." Annesine dönerek, "Onlarla aynı mağazanın müşterisi olmadığımızdan emin olmak için pusuya yatmaya ne dersin? Hep aynı göründüklerini düşünüyorum," dedi. Kadın ve kızı aynı kin belirtileriyle gevezeliğe başladı, bu da şoförlerine yola çıkma sinyali vermek için yeterliydi.

Bayan Brovvne kenardan eğildi. "Setchfield balosunda görüşürüz. Pocahontas gibi giyineceğim için beni bulmanız kolay olacak. Annem gayet vahşi olduğunu düşünüyor. Tüylerim ve Kızılderili baltamın, göze çarpacağını düşünüyorum."

Bayan Thalia, "Göze çarpmak için Kızılderili baltasıyla ne yapacağımı biliyorum," diye mırıldandı.

Bayan Langley kız kardeşinin devam eden mırıldanmasını bastırarak, "Size çok uygun olacak gibi görünüyor," diye arkasından seslendi. "Baloda görüşmek üzere."

Leydi Philippa, "Ama Felicity biz davet edilmedik," diye fısıldadı.

Felicity dudaklarına yapıştırdığı parlak gülüşü bozmadan, "Henüz edilmedik," dedi.

Bayan Thalia, "Ay, ucundan sıyırdık," dedi. Thatcher'a bir bakış attı. "Şu markizle ilgili bölüm de zekiceydi, Bay Thatcher. Hasetten rengi attı. Gününün kalanını kimi kastettiğinizi bulmaya çalışmakla geçirecek."

Bayan Langley tam dönüp bir şey söylemek üzereyken Leydi Philippa, "Ah, sonunda Stillings aracıyla geliyor," diye haber verdi.

Uçak görünümlü at arabası bir kenara çekti ve şoför tüneğinden zıpladı, onları uzun zamandır görmediği arkadaşları gibi selamladı. "Hey, şu halinize bir bakın. Genç bayanlar, ya sizi görmemiş olsaydım." Bayan Langley'ye göz kırptı. "Her zamanki gibi çöpçatanlık gibi yaramazlıklar peşinde misiniz?"

Kızın yüzü kızardı. "Bay Stillings, çabalamalarımı yaramazlık olarak saymıyorum." Şapkasını çıkardı ve sıırttı. "Öyle diyorsanız, bayan." Sonra Thatcher'a bariz bir şekilde göz kırptı. "En iyisi bu üçüne dikkatle göz kulak ol! Birkaç yıl önce benim başıma bela açmışlardı ve neredeyse işimi kaybediyordum."

Minty Teyze adama, "Hadi oradan," dedi. "Bu kızlar tanıştığım en iyi hanımefendiler.

Şimdi bana elini uzat seni yakışıklı düzenbaz." Yaşını almış refakatçileri uzandı ve onu geçmek için yürürken şoföre bir çimdik attı.

Bayan Langley yanakları gül gibi kızararak, "Minty Teyze" diye çıkıştı.

Yaşlı kadın bastonuyla Thatcher'ın göğsünü dürterek, "Ne var?" diye döndü, böylece Bay Stillings sefil kocakarıya, yani

refakatçiye yardımcı olurken Thatcher'ın yardım etmekten başka çaresi kalmadı. Minty Teyze oturunca bastonunu geri aldı ve, "Sana daha önce söylemiştim. Ben henüz ölmedim," diye çıkıştı.

Bayan Langley inledi ve araca doğru giden hanımefendiyi takip etti, ardından Leydi Philippa ve Bayan Thalia da onu izledi ve hepsi yerlerini aldı.

Daha sonra Bayan Langley Bay Stillings'in arkasındaki boş yeri başıyla işaret ederek, "Bizimle misiniz, değil misiniz Bay Thatcher?" dedi.

Son yarım saat içinde Thatcher birkaç önemli bilgi edinmişti.

Her şeyden önce, halasının gayet zekice bir şekilde öngördüğü gibi kasabaya gelişi fark edilmemiş değildi.

İkincisi, bu kızların onları ortaya çıkarmakla görevli tüm polislere yetecek kadar sırları vardı.

Üçüncüsü de, Bayan Felicity Langley soğukkanlı bir yalancıydı, kesinlikle kumar masasında karşılaşmak istemeyeceğiniz türde birisiydi. Bu kadın cehennemin kapılarından blöfle çıkabilirdi.

Ama en önemlisi, bu üç pen/asız kız sosyeteye girmek için kollarını sıvayıp ne yaparlarsa yapsınlar, asla işe yaramazdı.

Büyükbabasının bıraktığı diğer tüm sorumluluklar gibi, bu gülünç durumu düzeltmek de Thatcher'ın işiydi. Bayan Langley'yi bırakıp ağlatmanın hiç de doğru olmayacağını düşünüyordu. Bu ev halkında neyin hatalı olduğunu bulana kadar olmazdı.

Eğer bu sadece can sıkıcı bir görev bilinci olsaydı, bu durum için Gibbens'ı görevlendirebilir ve bu yükümlülükten hissedebileceği herhangi bir suçtan kurtulabilirdi. Sadece bu olsaydı, düşünürdü. Ama hayır, tamamıyla bu kadınla ilgiliydi. Büyükbabasının seçtiği bu uygun olmayan hanımefendi. Hâlâ bunun yaşlı dükün kur yaptığı aynı Felicity Langley olduğuna

ikna olmamıştı.

Felicity olamazdı.

Yine de bu Bayan Langley araçta oturduğu yerden aşağı bakıp ona her zamanki dobra tavrıyla, "Bizimle misiniz, değil misiniz?" diye sorduğunda kendini uçurumun kenarında birinin hayatının sendelediği o anlardan birinde buldu. Ona dik başlı bir bakış fırlattığında ve o körlük saniyelerinde, Thatcher kendini onun gözlerindeki kıvılcım ve dudaklarının kıvrımı tarafından ele geçirilmiş bir halde bulmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, bu sahip olduğu tüm askeri disiplini yok etmişti ve şu anda kuyruğunu peşine takıp VWestmoreland'e, Bythorne Kalesi'nin güvenliliğine ve yüksek, zapt edilemeyen duvarlarına kadar geri koşabilirdi.

Özellikle o Bayan Felicity Langley'nin, Hollindrake'in en yüksek Dükü'nün müstakbel nişanlısının, ona, uşak Thatcher'a, davetkâr bir bakış göndermesi Lizbon fahişelerini kıskançlıktan ağlatırdı.

Felicity'nin büyüleyici bakışı, acemi toy bir askermiş gibi onun hakkında yaptığı her planı bozmuştu, özellikle de ağlatmayla ilgili olanı... Onun yerine Thatcher kendini başını sallayıp şoförün arkasındaki yerine çıkarken buldu.

Araç ilerledikçe Thatcher onun sadece çalışanı olmadığını, aynı zamanda akıl almaz büyüünün altında olduğunu fark etti.

Tally aracın bir ucundan kız kardeşine, "Seni sürtük!" diye fısıldadı.

Felicity tamamen blöf yapmaya niyetlenerek, "Sen neden bahsediyorsun?" dedi.

"Yeni uşağa Jamilla Dadı bakışı attın." Tally yerine oturdu ve sırtıttı. "Sakın inkâr etmeye kalkma."

Felicity yine de inkâr etti. "Ben öyle bir şey yapmadım."

Pippin, "Bir şey yaptın." diye söze karıştı. "Her ne yaptıysan, tılsım gibi işe yaradı."

Tally öfkeyle burnundan soludu. "Jamilla Dadı bakışını o zavallı adamda kullandın ve şimdi sonuçlarını ödeyeceksin."

Kuzenleri koltuğunda ileri doğru eğilip, "Bu bakış da neyin nesi?" diye sordu.

Felicity ona, "Öyle bir şey yok," dedi.

Minty Teyze, "O adama nasıl baktığınla ilgili bir şey olmalı." diye belirtti. "Ayrıca sokak sürtüklerinin bir adamı senin az önce yaptığın gibi ikna edebilmek için sana iyi para ödeyeceklerini biliyorum."

"Minty Teyze," dedi Felicity öfkeyle, aralarındaki kapalı bölmeye ve yukarıdaki iki adama bakarak. "Sesini alçaltacak mısın? Ayrıca sana kaç kere söylemem gerekiyor, lütfen, münasebetsiz konuşmak yok."

Tally, "Onun münasebetsiz olduğunu mu söylüyorsun?" dedi. "Sen kadınlar yarışında bilinen en tehlikeli bakışı az önce kullandın ve Minty Teyze'ye mi laf ediyorsun? Felicity uşağımızla flört ediyordun. Jamilla Dadı ne söylerdi? Hatta daha doğrusu Hollindrake?" Pippin yalvardı. "Hadi lütfen, göster bana! Jamilla Dadı bakışı ne?"

Tally dudaklarını bükerek baktı ve yaptığı bu yüz ifadesiyle herkesi güldürdü.

Felicity dizlerinin üstündeki battaniyeyi yukarı çekti ve pencereden dışarı bakarak, "Ben böyle bakmadım," diye karşı çıktı. Bir uşakla flört etmek mi?

Tally arkasına yaslanarak, "Onu kovmalıydın," dedi. "Şimdi zavallı adamın aklını karıştırdın."

Felicity, "Aklı karışmadı," diye cevabı yapıştırdı. "Üstelik ben bunu-öyle nedenlerle yapmadım. Ben sadece onun kalmasını istedim ki, böylece biz de panayıra gidebilelim." Keşke

sözlerinin arkasında az da olsa bir dayanağa sahip olabilseydi... Çünkü kız kardeşiyle tartışmaya başladığında hep bir dayanağı olurdu.

Tally kız kardeşinin itirafının üstüne diğerlerine galip bir bakış atarak, "Demek o bakışı onun üzerinde kullandın," dedi. Ama sonra hızla durdu ve yavaşça dönerek

Felicity'ye şüpheli bir bakış attı. "Jamilla Dadı bunun sadece bir erkek için hislerin olduğunda işe yaradığını söylemişti." Çatıya hızlı bir bakış attı ve sonra kız kardeşine... "Eğer işe yaradıysa, demek ki.

Felicity yerinden kalkarak, "Thalia Langley, hemen sözünü geri al," dediği sırada araç yoldaki çukurun üstünden geçerken çıkan sarsıntıyla koltuğa yapıştı.

Pippin dehşet içinde, "Thatcher'dan mı hoşlanıyorsun?" diye fısıldadı.

"Hayır!" Felicity gereğinden fazla bir sertlikte patladı. Daha da kötüsü, yanaklarının kızardığını hissediyordu, bu da Tally'nin hayali kamp ateşine daha çok alev eklerdi. "Adamla daha dün tanıştım. Ona âşık olduğum fikri tamamen saçmalık." Kız kardeşine döndü: "Sen son zamanlarda çok fazla Fransız aşk romanı okudun, onlar da senin beynini romantik, aşırı duygusal bir kaba dönüştürdüler."

Bunun üzerine ikiz kardeşi kendine çeki düzen verdi. "Ben ne gördüğümü biliyorum ve sen o adama Jamilla Dadı'nın bakışını attın. İşe de yaradı."

Minty Teyze, "Bu Jamilla hangisiydi?" diye sordu. "Rus dilenci kız mı, yoksa İtalya'dan gelen eksik etek parçası mı?"

Felicity kafasını iki yana salladı. "İkisi de değil. Jamilla Dadı babam Paris'teki elçiliğe bağlandığında bizimleydi. Gerçekten Aramintha Teyze dadılarımızdan hiçbiri, tatsızca adlandırdığınız gibi eksik etek değildi. Babam yeni bir yere atandığında ev halkını bir arada tutmak ve Majesteleri'nin

temsilcisi olarak işleriyle ilgili gittiğinde, bize bakması için her zaman iyi, görgülü ve sevgi dolu kadınları seçmeye özen göstermiştir."

Minty Teyze derin bir nefes aldı: "Bana tüm bunlar zırvalık gibi geliyor."

Öyleydi, Felicity biliyordu. En azından artık biliyordu. Babasının diplomat olduğunun doğru olmasıyla beraber,

Tally ve kendinin son birkaç yıl içinde öğrendiği gibi, babaları aynı zamanda İngiltere'nin en zeki ajanlarından biriydi.

Peki ya dadıları? Bir parça geç anlama ve yirmi bir olmanın bir hanımefendiye verdiği geniş bakış açısıyla, Felicity dadılarının yükümlülüklerinin o ve Tally yatağına yattıklarında bitmeyebileceğinin farkına varmak üzereydi. Ama böyle bir şeyi kabullenmeye niyeti yoktu.

Babalarının onları erkek çocuk gibi yetiştirdiği ağızdan ağza dolaşırsa dedikodular artar, kibar sosyetenin cadalozları bayram yapardı.

Bu yüzden Felicity savunmalarını artırdı. "Aman Tanrım, hayıf Minty Teyze! Tasha Dadı'yı düşün, çarın uzaktan kuzeniydi."

Minty Teyze, "Kimin?" diye sordu.

Pippin, "Çarın," diye tekrarladı. "Kral veya imparator gibi."

Minty Teyze, "Onların çoğu yarı deli," diye homurdandı.

Tally de katıldı: "Lucia Dadı da hatırı sayılır bir duldu. Kocası Napoli Krallığı'na finans bakanı olan bir düktü. Babam kendini güldürdüğü için ona tapardı."

Pippin onaylama korosuna katıldı. "Sizin Jamilla Dadınız ünlü bir Arap doktorunun kızı değil miydi?"

Felicity başıyla onayladı: "Öyleydi. Annesi de İsveç Hükümdarlığında refakat eden bir hanımefendi. Babasına, Napolyon'a hizmet etmek için Paris'e gelmesi emredildiğinde,

Jamilla, Bonaparte'ın danışmanlarından biri olan Frane Dükü'yle evlendi." Felicity koltuğunda doğruldu ve ellerini birleştirdi. "Yani görüyorsunuz ki, dadılarımız kaliteli hanımefendilerdi ve bundan dolayı Thatcher'a gönderdiğim safça bakış oldukça doğaldı." Tally Pippin'e göz atarak, "Oldukça kışkırtıcı," diye mırıldandı ve o da ona sıırttı.

Felicity onlara aldırmamayı seçti.

Son yarım saat içinde Felicity Langley müstakbel nişanlısının Londra'ya dönmesinden daha şaşırtıcı bir gerçeğı ,kız kardeşıyle aynı bal rengi saçlar ve annelerinin mavi gözlerinden fazlasını paylaştıklarını keşfetmişti.

Az evvel Bayan Brovvne ile konuşurken, Thatcher'ın güçlü özelliklerine baktığında içinde uygunsuz duygular hissetmişti,aynı dün kapıyı açtığında ve onu merdivenlerinde dikilir halde bulduğunda kalbinin derinliklerinde hissettikleri gibi.

Neden bu ilgi çekici adam onun dükü olamıyordu.

Thatcher, bütün Londra'nın eğlenmek için donmuş Thames'a akın ettiğini düşündü.

Ne mutlu ki Bayan Brovvne ve annesi yoktu.

Görünen o ki Langley kardeşler ve Leydi Philippa, eski sınıf arkadaşlarının, sıradanhalk korkusunu paylaşmamışlardı.

Hanımefendiler, Bayan Brovvne'un gürültücü kalabalığının ortasında olmaktan gayet memnun görünüyorlardı.

Uykulu Minty Teyze'nin bile etrafındaki kalabalığı görünce gözlri parlamıştı.

Thatcher soğuk ve kuru havadan derin bir nefes alıp gülümsedi.

Halasının, şimdiye kadar kesinlikle Grosvenor Meydanındaki konutlarının dışına dizmiş olacağı VWeston ve diğer sayısız terzi, çizme imalatçisi ve şapkacı tarafından dürtülüp kışkırtılmaktan çok daha iyi.

Bayan Thalia kız kardeşinin elinden çekip, "Hadi düşes, "dedi. "Şuraya bak. Şahane bir salıncak. Cenevrede babamın bizi götürdüğü salıncığı hatırlıyormusun? Acele et de sıraya girebilelim. "

Felicity, "Ben sallanmayacağım, "dedi. "Bizim yaşımızdabiri için fırıl fırıl bir şekilde dönmenin pek uygun olduğunu düşünmüyorum."

Bayan Thalia, "Peh!" diye cevapladı. "Uygun, cidden! Eğlenceli Felicity. Uzun zamandır gülümsediğini de görmedim. Gel ve bizimle gül."

Bayan Langley kafasını salladı ve yerinden kımıldamadı. "Gelmeyeceğim. Bu çocuklar için. Üstelik boşuna para israfı."

Kız kardeşinin cevabı, "Bu gece ekstra bir mumdan vazgeçerim," oldu ve sonra kuzeni ve teyzesiyle kol kola gitti.

Bayan Langley, "Sanki olacakmış gibi," diyerek burnundan soludu. "Sözünü unutacak ve bir bölüm daha okuyabilmek için daha fazla ince mum için yalvarıyor olacak."

Thatcher güldü ve sonra kendini alışılmadık işvereninden kötü bir bakışa maruz kalmış bir halde buldu.

"Lütfen onu cesaretlendirmeyin," diye kibirli bir emir geldi.

"Siz de onlarla gitmeliydiniz," diye cevap verdi. Sonra diğerlerinin şimdi buzun üstündeki büyük yayda ileri geri sallanmalarını işaret ederek, "Eğlenceli görünüyor," dedi.

Bayan Langley homurdandı. Thatcher, onun kız kardeşine bakarken gözlerinde ufacık, kıskanç bir ışık gördüğüne yemin edebilirdi.

Thatcher, "Parayla mı alakalı?" diye sordu. Yine de Lord Langley gibi yüksek tabakadan birinin kızlarının veya bir kontun kızının, babaları gitmiş olsa bile böyle kısıtlanmış koşullarda olduğunu anlayamıyordu.. "Eğer gitmek isterseniz bende bir miktar..," diyerek ceplerini karıştırmaya başladı,

"Sanmam!" dedi ve güzel kirpikleri Thatcher'ın gözlerini yakaladı. "Sizden para almam uygun olmaz." İç çekti. "Sadece buraya taşınmakla düşündüğümüzden biraz daha fazla harcamaya maruz kaldık ve avukatımız da ödeme emrini göndermeyi sürekli unutuyor. Geçen gün aramasının nedeni de bu, bolca özür dileyip..."

Felicity gevezelik etmeye devam etti ama Thatcher söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadı. Bayan Brovne kaz gagasına benzeyebilirdi ama Thatcher öyle olmayacaktı, "...salıncaklara gitmeye gelince, daha önce söylediğim gibi, bunun pek uygun olacağını..." Thatcher "Size Mayfair'e kadar eşlik edebilirim," teklifinde bulundu. "Herhalde Bayan Brovne ve annesine yetişebiliriz. Düzgün insanlar gibi

görünüyorlardı."

Genç kadın gerçekten de onu yerle bir edecek gibi görünüyordu ama sonra yüzü yumuşadı ve güldü. "Sanırım bunu hak ediyorum." Bir iç çekiş ve sonunda yumuşakça söylenmiş bir cümle duyuldu. "Bu sabahki yardımınız için teşekkür etmek istiyorum." "Yardımım mı?"

"Evet," diye cevapladı. "Bayan Brovvne'a karşı." Bu kızın adını söylediğinde Thatcher neredeyse Felicity'nin dişlerinin gıcırdamasını duyduğuna yemin edebilirdi.

Thatcher kendi kendine güldü. "Belli ki özel samimi bir selam değildi, hepimizi inandırmaya çalıştığını..."

Felicity titreyerek, "Asla!" dedi. "O biraz... Bayan Emery'nin okulundan mezun olmuş biriyle ilgili kötü şeyler söylemek istemiyorum ama, .o..."

"Sefil, şımarık bir kadın mı?"

Felicity'nin dudakları bir anlığına seğirdi. "Bay Thatcher!"

"Efendim?" Thatcher onları salıncaktan ayıran parmaklığa yaslandı.

"Genç bir bayan hakkında öyle şeyler söylememelisiniz."

"Neden?"

Felicity'nin elleri kalçalarına gitti: "Uşaklar üstleri için kötü konuşmamalıdır." "

Thatcher somurttu ve çenesini sıvazladı. "Konuşmamalılar mı?"

Felicity kafasını sallayarak, "Evet, kesinlikle," dedi.

"Nedenmiş o?"

Bu Felicity'yi durdurdu ama sadece bir anlığına: "Pekâlâ, sadece yapılmaz." "Tabii ki yapılır."

Felicity, "Yapılmamalı," diye karşı koydu. "Uygun düşmez."

Uygun. Bayan Langley'nin yirmi dört saatinin nas geçtiğini bilmiyordu ama o kelime ŗimdiden üstüne yapŗmaya baŗlamŗtı. Bu kadın ve onun uygunluk kavramı. "Bana sizin de aynı ŗeyi dŗnmediđinizi söyleyin." "Neyi dŗnmediđimi?"

"Sizin ŗu Bayan Brovvne'ın sefil bir ŗımarık kadın olduğunu."

"Dŗnmyordum ve o benim Bayan Brovvne'um de-

"Evet, siz de kesinlikle aynı ŗeyi dŗndnz, onun bir ŗey gibi sallandığını..."

Felicity, "Kaz gagası," diye tamamladı. Thatcher parmaklarını ŗaklattı. "Evet, iŗte bu. Teŗekkr ederim."

Felicity, "Rica ederim," dedi. "Fakat günün geri kalanında onu hiçbir zaman 'sefil ŗımarık kadın' olarak dŗnmediđimi kanıtlayacağım."

Thatcher eğildi ve Felicity'nin baŗlıđının kenarının altından ona baktı. "Doğru mu?"

"Benim daha az sevecen olan bir ŗeyler dŗnyordum," diye itiraf etti Felicity.

İkisi de güldüler ve Thatcher, eğer Felicity onun kimi olduğunu bilseydi onunla bu kadar doğal ve rahat olurmuydu diye merak etti. Bykbabasıyla ŗakalaŗan hiç kimseyi hatırlamadığı için olmayacağını hayal etmek zorunda kaldı. Veya büyükbabası hiç gülmediği için.

Felicity, bir gün önce giydiği çoraplarla aynı renkteki tek parmaklı kırmızı eldivenlerini çekerek, "Evlendiğimde Bayan Brovvne beni daha fazla sinirlendirmeyecek," dedi.

Sosyeteye ilk kez tanıtılacak bir genç kızda kırmızı yn oraplar! Londra'dan uzun süre uzak kalmŗtı. Yine de onların modanın zirvesi olmadığını tahmin etmek zor değildi, özellikle de Bayan Brovvne'ın övündüğü pahalı kıyafetleriyle kıyaslayınca.

"Nasıl yani?"

Felicity kaşının tekini kaldırdı. "Hollindrake Düşesi olacağım için."

Haddini bilmez kadın. Özellikle de Gibbens nişanlarının kesin olduğuna dair bir şey söylemediği halde... "Düşes mi olacaksınız?"

"Evet, size dün söylemiştim."

Thatcher, "Ben çizmelerimi kurtarmakla meşguldüm de," diye hatırlattı.

Felicity utandı. "Brutus! Korkunç bir hayvan ama Tally ona tapıyor, yani korkarım onu bırakamayız. Umarım çizmeleriniz mahvolmamıştır."

Thatcher incelemesi için birini kaldırdı. "Sadece görüşmemizi hatırlatacak birkaç hatıra, fazlası değil." Elbette, izler büyükbabasının özel uşağını korku içinde bırakmıştı, özellikle de zararı tamir etmeye kalkışmaması emri verildiğinde. "Peki ya Bayan Brovvne da başka bir dükle evlenirse?"

Felicity inançla, "Olasılık dışı," dedi. "Ben evlenilebilek tüm düklerle ilgili bir çalışma yürüttüm..." Thateher, "Bir ne?" diye kekeledi. " Evlenilebilecek düklerle ilgili bir çalışma. Beklentilerimi şansa bırakmadım"

Thatcher, "Tabii ki de," demeye çalıştı. "Ama bir çalışma mı?"

"Gerçek bir çalışma değil, daha çok bir günlük."

Thatcher, Bayan Brovvne'un bir günlükle ilgili yaptığı garip yorumu hatırlayarak, "Bekâr Erkek Günlükleri," dedi.

"Evet. Bayan Brovvne ve sınıfı ismini öyle koydu. Böyle bir işin önemini anladıklarından değil, sadece nitelikli adamlara rehber olarak gördükleri için."

"Ama değil mi?" Thatcher bunu Bayan Brovvne gibi görmeye daha eğilimliydi. Kahretsin, hangi adam olmamdı ki?

"Merhametli Tanrım, hayır. Evlenilecek doğru eşi bulmak sadece unvan ve zenginlikle ilgil değildir." Thatcher ona bakış atınca bir an durdu. "Bu şeylerin gerekli olmadığını söyleyerek yalan söyleyecek değilim,"

Thatcher söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadan, "Elbette," dedi.

Felicity onun sesindeki alaycı tonu hararetli bir âmin olarak algılayarak devam etti. "Unvanlar ve zenginlik bir yana, doğru bir evlilik, akılların, yaradılışların ve doğal yatkınlıklarının buluşmasını gerektirir."

Onu doğru mu duymuştu? "Doğal ne?" Düşünmeden araya girdi.

Felicity, "Doğal yatkınlıklar," diye tekrarladı. "Ah, Tally ve Pippin'in bahsettiği saçmalıklar değil. Romantizm, tutku ve öyle aptallıklar. Akli başında her insan bilir ki, bir çift birbirine uygunsa, paylaştıkları..."

Thatcher, Felicity'nin ıstırap veren detaylarla açıklamaya devam etmemesi için bir şeyler yapmış olmayı umdu ama böyle sessiz kalıp onun yanaklarının pembeleşmesini seyretmek daha eğlenceliydi.

Felicity, "Evliliğin iki taraf için de faydalı olacağını söylemek kâfi olacaktır," diyerek cümlesini bitirdi.

"Öyle görünüyor." Thatcher'ın düşünce tarzına göre bu düşünce tamamen duygusuzdu ama bu noktada tartışacak değildi. "Dediğiniz gibi, Bekâr Erkek Kayıtları..."

Felicity, "Günlükleri," diye düzeltti.

"Evet, bu Bekâr Erkek Günlükleri seçkin düklerle ilgili bir çalışma mı?"

Felicity dudağını ısırды ve kafasını salladı. "Aslında başta öyleydi fakat sonra çalışmalarımı genişletmeye ihtiyacım olduğunu fark ettim."

"Nereye kadar genişlettiniz?"

"İngiltere'deki bütün asil adamlara kadar," diye itiraf etti Felicity. Thatcher onun bunu gururla söylediğini düşündü.

"Bütün mü?"

"Hepsi değil. Sadece evlenmemiş olanlar. Tabii ki akıllı olmayanları eklemedim. Kaç tane berbat serseri var bilseniz şaşardınız."

Thatcher lakayt geçmişinin neden ona böyle bir muafiyet kazandırmadığını merak ederek, "Evet, öyle duymuştum," dedi. "Ama ben sizin yalnızca düğün adaylarıyla ilgilendiğinizi sanıyordum."

Felicity sert bir şekilde, "Öyleyim," diye cevapladı. "Ama, maalesef güvenilir bir düğün kütüphanesi var." Thatcher, "Hayır," diye sataştı. "Eş adayı olarak sadece üç seçkin düğün var." "Sadece üç mü?" Üçte bir şans. Elbette Felicity'nin evlilik piyangosunu o kazanmıştı.

Felicity ona aldırmadı "Evet ve korkarım pek de verimli bir grup değiller ve daha da kötüsü, çoğu yarı deli."

Bu, Sterlings'i Felicity'nin listesinden çıkarmış olmalıydı, büyükbabasından başlayarak harap ilişkilerinin tam listesini verebilirdi.

"Düğün adayları az olunca markileri de ekledim. Sonra da kontları ve daha düşükleri."

Thatcher bir an için gözlerini kapadı. "Yani tam olarak neyi kaydediyorsunuz?"

Felicity, "Klasik şeyler," dedi. "Doğum tarihi, soy, konut..."

"Bu bilgileri Debretts'den veya Stockdale'den toparlayamaz mıydınız?"

Felicity kafasını iki yana salladı. "Hayır! Onlar sorunların kalbine inmiyorlar."

Hayır, elbette inmiyorlardı.

"Benim Günlüklerim önemli şeyleri içeriyor. İçmeye, kumara eğilimleri, yardım derneklerine, aile bağlarına, finansal statüye..."

Felicity bir adamın yapacağı neredeyse her türlü yanlışın veya budalalığın bulunduğu uzun listesine devam ederken Thatcher çok önemli bir şeyin farkına vardı.

Kendisi o sayfalardaydı. Aynı hızlı ve verimli çalışmayla, sırasıyla kaydedilmiş, incelenmiş ve yaptığı her şeye not vermişti.

Öyleyse Tanrı aşkına nasıl kendi seçimiyle ona gelmişti.

Felicity konuşmasını bitirdi ve ondan bir çeşit karşılık bekleyerek durdu. Tanrı biliyordu ki onu deniyordu ama ağzını kıpırdatamadı. Fakat beyninde kilise çanları gibi çalan soruyu sormayı başarabildi. "Neden Hollindrake?"

"Aslında, Lord John Tremont olmasa onu hiç düşünmezdim bile."

Thatcher düşünmeden, "Deli Jack mi?" diye haykırdı.

Felicity o fazla zeki gözlerinde birden artan bir şüpheyile Thatcher'a, "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

Thatcher hızlıca, "Onu duymuştum," dedi. "Londra'da deli Jack Tremont'u kim duymamıştır ki?"

"Doğru," diye kabullendi Felicity ve Thatcher'a doğru şüpheli bir bakış attı.

Thatcher kendine Tremont'u ilk fırsatta öldürmesini hatırlattı. Onu büyükbabasının entrikalarından kaçmanın tek yolunun askeriye olduğuna ikna eden adamla, bu evlilik delisi küçük kadını ona yönlendirenin aynı adam olması...

Felicity, "Ekselanslarıyla henüz şahsen tanışmamış olabilirim," dedi. "Ama onu yeterince iyi tanıyorum. Son dört yılı her türlü hakiki fikir alışverişinde bulunarak geçirdik. O

her ne kadar dik kafalı olsa da..."

Felicity hiçbir şey bilmiyordu. Büyükbabası herhalde yaşamış olan en kaba, en zorba insandı.

".. .kendini etkili ve güzel sözlerle ifade eder, bu da her türlü öneriyi güzel ve açık konuşmayla..."

Thatcher yaslandığı yerden doğruldu. Birisi büyükbabasını tanımlamak için "güzel ve açık" sözcüklerini kullandığında öylesine kalmak zordu.

"...mektuplarımız evlilik için en mükemmel eşi seçtiğime dair beni ikna etti.

O mektuplar! Onlara bir el atması gerekiyordu. Lanet Gibbens ve adamın at sürme korkusu.

Karda mı Ekselansları? Ah, hayır, yapamam, gözlüklü adam ata binme teklifine dırdır etmişti.

Öyleyse şimdi Gibbens'ı ve gelecek aracı beklerken, büyükbabasıyla Bayan Langley'nin ne hakkında yazıştıklarını ancak kafasında kurgulayabiliyordu.

"...ekselansları ile ilişkimiz hakkında anlaşılmadan önce bile, Bekar Erkek Günlüklerimin yararlı olduğunun kanıtlanacağını biliyordum. Gördüğünüz gibi, kız kardeşim ve kuzenim evlenecekleri eşlerin öneminin farkında değiller. Ben bir düşes olacağıma göre, onların da doğru yerlerin varisi olduklarını görmeliyim."

"Yani elbette." Thatcher, yüksek sesle gülerek görgü kurallarına açıkça en ufak bir saygı göstermeyen Tally ve Pippin'e baktı, "işinizin bozulduğunu sanıyorum."

Felicity gökyüzüne bakarak, "Sadece bilseydiniz, cidden, eğer Bayan Brovvne onlardan birisinden üstün birisiyle evlenirse, tüm çabalarım beyhude olacak. İşte o zaman çileden çıkacağım."

Thatcher tamamen alayla, "Bu doğru olabilir ama

Hodgeslarona üstün gelirlerse Bayan Brovvne'un nasıl küçük düşeceğini hayal edebiliyor musunuz?" dedi.

Felicity güldü. "Çok üzülecektir ama Lord Stevvart'ın kızlarının çalımlı evlilikler bulmakta daha şanslı olacaklarından kuşkuluyum. Babaları biraz..."

Lord Stevvart'ın veya Stevvie'nin nasıl insanlar olduğunu bildiği için Thatcher söylediklerini anlayışla karşıladı. Thatcher sosyeteyle bağlarını kopardığında parlak renkli yeleklerinin içindeki küçük dalkavuk adamı özlemek, ondan yoksun kalmak zor olacaktı. Adamın kızları kusursuzluk örneği olabilirdi fakat o alğın kayınpeder olması büyük ihtimalle gelecek için her şeyi göze almış en çaresiz avcılardan başka herkesi korkuturdu.

Thatcher hepsinin güzel bir şaka olduğunu düşünerek, "Kızlarının gösterişli evlilikler yapması için yardımcı olursanız, Lord ve Leydi Stevvart'ın sizi başınızdan aşağı altınla yıkayacaklarını söyleyebilirim. Sizin Günlükleriniz bir gecede bir geleceğe bedel olacaktır," dedi. Fakat sonra Bayan Langley'nin gözlerinde alevlenerek açığa çıkan ışığı fark etti. Hayır! Öyle demek istem.

"Thatcher, bu şahane."

Kahretsin, ağzından ne kaçırmıştı öyle? "Hayır, Bayan Langley, hayır!"

"Ama yapacağım. Bu çok mükemmel bir fikir." Heyecanla ellerini çırpı. "Günlüklerimi Tally ve Pippin'den başkası için kullanmak hiç aklıma gelmemişti, gerçekten yardımcı olduğum için beni ödüllendireceklerini düşünüyor musun?"

Thatcher, "Ben.. .Ben.. .Ben..." diye kekeledi.

"Fakat elbette ödüllendireceklerdir. Düşünsene. Başarı olasılığı olmayan hanımefendilere koca bulmaya yardım etmek için benim Günlüklerimi kullanmak her şeyi değiştirebilir. Sadece o da değil, şu andaki durumumuzu

tersine çevirebilir." Gerçekleşmiş gibi ellerini birbirine  ırdı.
"Sana da teşekkür etmem gerekiyor."

"Hayır, bana teşekkür etmeyin."

Felicity, "Ama etmeliyim." diye ısrar etti.

Thatcher ona, "Hayır, cidden, beni bunun dışında bırakın," dedi. Bayan Langley'in planına sebep verdiğinin kokusu çıkarsa, İngiltere'deki her bekâr erkek onun kalbine bir kurşun sıkma hakkı için rekabet ediyor olacaktı.

Tur bitip de kuzeni ikinci sefer için adamın biriyle tartışmanın ortasındaiken Bayan Thalia, "D   es!" diye bağırdı. "Gidelim mi?"

Bayan Langley ba ını salladı.

Kız kardeşi, kuzeni ve halası tekrar salıncaklara tırmandılar ve gökyüzüne doğru sallanmaya devam ettiler.

"Neden kız karde iniz size öyle seslendi?" diye sordu.

"Nasıl seslendi?"

"D   es."

Bayan Langley ba ını salladı: "Bu eski bir  aka."

"Payla mak ister misiniz?"

Yanakları ufak bir kızarıklığın esiri oldu. Bu utançtan mıydı yoksa donmuş nehir tarafından hızla akan buzlu rüzgârdan mı? Thatcher bilmiyordu ama bu Felicity'nin simasını yumu atmış ve onu yirmisindeki bir genç hanımefendi gibi göstermişti.

Felicity, "Amcam Temple yedi ya larımdayken beni vaftiz etmiş," diye itiraf etti sonunda. Thatcher bu eski arkadaşı olabilir mi diye merak ederek, "Temple mı?" diye sordu. "Templation Markisi'ni mi kastediyorsunuz?"

"Ah, evet. Ama o  imdi Setchfield Dükü. Birkaç sene önce mirasa konu ama o, Tally ve benim için hâlâ Temple Amca.

Bizim gerçek amcamız değil ama babamın yakın bir arkadaşı ve biz uzaklarda yaşıadığımızda bizi sık sık ziyaret ederdi." Felicity, Thatcher'la göz göze geldi. "Onu tanıyor musun?"

Thatcher Felicity'nin etrafındayken dilini tutması gerektiğini fark ederek, "Gazetelerde görmüştüm," dedi.

Felicity, bu cevaptan pek tatmin olmuşa benzemiyordu ama sonunda, Thatcher'ı sıkıntıdan kurtarıp hikâyesine devam etti. "Pekâlâ, eğer bilmeniz gerekirse, Temple Amca babama ve Napoli'deki hükümdarlığın yarısına benim geleceğin düşesinin mizacına ve hareketlerine sahip olduğumu söylemiş. O zamandan sonra la duchessa piccolo olarak tanındım. Bir an durdu ve sonra tercüme etti. "Küçük düşes. Napoli'den ayrıldıktan sonra bile, ismin üzerime yapışıp kalmasından korktum."

Thatcher, "Napoli'de mi yaşıadınız?" diye sordu.

Felicity, "Evet," dedi. "Babam diplomattı, bir çok yerde yaşıadık: İstanbul, Paris, Cenevre, Viyana, St. Petersburg."

"Siz de hep bir düşes olmak mı istediniz?"

Felicity'nin yüzünden garip, dalgın bir bakış geçti. Gülümseyerek, "Küçükken, sadece taşlar ve mücevherler açısından düşünürdüm," dedi. "Ama şimdi korkarım benim için yapacak pek başka bir şey olmadığından bu konum için son derece uygun hale geldiğimi düşünüyorum."

"Birisi nasıl düşes olmak için 'son derece uygun' hale gelir?"

"Yıllarca süren bir eğitimle."

"Eğitim mi aldınız?" Eğer bir düşes olmak için yıllarca eğitim almıyorsa, Thatcher'm da uygun bir dük olmak için ufak bir umudu vardı.

"Yani, elbette. Tavır, sosyal sorumluluk, hane halkının yönetimi, diplomasi. Langleyler olarak hepsini öğrenmek zorundayız."

Onun ve kız kardeşinin Bayan Brovvne'a ne kadar diplomatik olduğunu düşününce, 'Yani elbette,' diye onayladı. "Ama neden bir dük? Neden çok iyi arazileri olan bir marki veya uzun sınır çizgileri olan bir kont olmasın?"

Felicity bâşmı salladı. "Anlamıyorsun, bir dük onlardan çok daha fazlasıdır. Bir dük, kahramandır, asildir, gezgin bir şövalyedir... Flem yakışıklı hem de herkesin saygısına hakim olan, kendini öz güvenle taşıyan bir adam. Hepsinden çok, kendine gelin olarak uygun bir İngiliz hanımefendisi umut eden uygun bir İngiliz centilmeni." Felicity mantosunun üstündeki karı sallayıp düşürdü. "Gerçekten, düşes olmaktan başka yapacak neyim kaldı ki?"

Thatcher, "En ufak bir fikrim yok," diyerek düşüncelere daldı, cidden de dük olmak için tek yaptığı sıradaki müsait Sterling olmaktı ve kesinlikle Felicity'nin sıraladığı özelliklerden hiçbirini taşımıyordu.

Felicity iç çekti ve buzun üstünden geçen insan kalabalığına baktı. "Sanırım, en çok düşes olmayla gelen saygı hoşuma gidiyor. Sarah Brovvne'un hakaretlerine bir daha katlanmak zorunda kalmayacağım. Buna cesaret edemeyecek." Sonra, fazla kişisel bir şeyleri ifşa ettiğini fark edip döndü ve gerçek bir düşesten beklenebileceği gibi konuşmayı bitirdi. Kafasını eğip şapkasının kenarıyla yüzünü gizledi.

Thatcher, onun sözü birden bıçak gibi kesmesini takdir etmişti. Ama Thatcher'm söyleyecekleri bitmemiştir. "Yakışık almayan bir şey söylediysem özür dilerim."

Felicity, "Söylemediniz," diye cevapladı. "Sadece bir uşak ve bir hanımefendinin böyle uluorta sohbet etmesi pek uygun değil. Korumam gereken bir itibarım var."

Thatcher uzandı ve Felicity'nin şapkasının kenarından baktı. "Bu Bayan Brovvne'un kurallarından biri mi yoksa sizinkilerden mi?"

Felicity, "Bayan Emery'nin," dedi. "Bath'de öğretmenimizdi. O her zaman 'Bir leydi hiçbir zaman altındakilere yakınlık göstermez' derdi."

Altındakiler mi? Ah bir bilseydi. Thatcher tüm boyunu gösterecek şekilde dikleştirdi. "Benim sizin altınız olduğumu um düşünüyorsunuz?",

Biran için küçük mavi şapkanın altından cevap gelmedi ama sonunda şapka kalktı ve Felicity ona baktı. "Hayır!"

Bu açık sözlü cevap Thatcher'a geri adım attırdı. "Neden ki? Ben altı üstü bir uşağım." Felicity, "Ama kendi seçiminle olmadığını söyleyebilirim," diye açıkladı. 'Askeriyedeydin. Peninsula'da savaştın, öyle değil mi?"

Thatcher başıyla onayladı.

"Savaş alanında miydin?"

Thatcher gözlerini sıkıca kapandı. İstemsiz bir hareketi ama birileri alandan her bahsedişinde yapıyordu. Juarez Rodrigo, Badajoz, Salamanca. Görüntüler bile bir insanı deli etmeye yeterdi. "Evet, alanda hizmet verdim."

"Hollindrake bir keresinde bana bir sebep için savaşan adamların, herhangi bir centilmenden daha fazla haysiyete sahip olduğunu yazmıştı. En sağlam kalpleri bile parçalayan şeyler görmüşsünüzdür. Burada olduğunuza ve sağ salım görüldüğünüze göre, sizin cesur ve saygıdeğer bir adam olduğunuz sonucuna varmalıyım, bu yüzden uşağımız olsanız bile benim altım olmanız çok zor."

Felicity kız kardeşinin neşeli kahkahalarının üzerine o tarafa döndü ve ileri geri sallanan mutlu, uçarı üçlüyü seyretti.

Thatcher ise yanındaki bu kadına bakakalmıştı. Ne zaman onu tanıdığını ve onun evlilik delisi bir kadın olduğunu düşünse, onun başka bir yüzü görünüyordu. Genç kadın adeta bir elmas gibi parlıyor, Thatcher'ı kör ve şaşkınlıktan dili tutulmuş bırakıyordu.

Ama daha çok büyükbabasıyla yazıştığı için öyleydi. "Yaşlı moruk ona ne yazmıştı ki?

Bir sebep için savaşılan adamlar, herhangi bir centilmenden daim fazla haysiyete sahiptir. Muhtemelen Felicity onun söylediğini yanlış anlamıştı çünkü büyükbabası kökeni ve ardında mal varlığı olmayan kimseleri sadece hor gördüğünden, Thatcher onun askerlik göreviyle ilgili böyle bir düşünceye sahip olduğundan kuşkuluydu.

Dürüst olmak gerekirse, Thatcher'm bunun için ne kadar onur duyduğunu bilmiyordu. Felicity haklıydı, gerçi hatırlamak istemediği şeyler yapmıştı ama savaşın kazanıldığını ve Napolyon'un durduğunu görmek onun göreviydi ve o hatıralarda canını sıkan bedellerdi. Thatcher bir süre sonra, "Siz de kız kardeşinizle salıncağa gitmeliydiniz," dedi. "Oldukça eğlenceli."

Thatcher'm cümlesi Felicity'nin sessiz duruşunu bozmuştu. "Siz onlardan birine bindiniz mi?

Thatcher ona gülümsedi. "Elbette! Aslında 95' deki panayırda binmiştim. Küçük bir oğlan çocuğuyken.

Felicity'nin hemen onun yaşını hesaplamaya çalıştığını gördü. Kahretsin, ona çok fazla bilgi verirse, onun kim olduğunu hiç zahmetsiz bulacaktı.

Felicity sorusunun ardındaki meraklı belirtiyi saklamaya çalışarak, "Kaç yaşındaydın?" diye sordu.

Thatcher kesin bir cevap vermekten kaçındı. "Sadece tehlikeden hoşlanacak yaşta küçük bir oğlan çocuğu diyelim."

Felicity baştan aşağı onu süzerek, "Kuşkusuz," dedi. Elini çardaklara, geçici şovların yanı sıra patencilerin zarif dönüşler yapabilmesi için karın düzleştirildiği ve temizce süpürülen daireye doğru sallayarak, "O zaman da panayır aynen böyle miydi?" diye sordu.

Thatcher başıyla onayladı. "Dahası, bir vahşi hayvan şovu vardı. Buzun güvenli olduğunu herkese kanıtlamak için binlerinin fil getirdiğini hatırlıyorum." Flem bu anıya, hem de Felicity'nin şok olmuş ifadesine güldü. "Buraya her gün geldim, şuradan çok uzak olmayah bir çadırda zar atmayı öğrendim." Sağlarındaki büyük bir pavyonu işaret etti. Felicity onu uyardı. "Sakın bunu Tally'ye söyleme. Bunu duyarsa deli olacaktır."

"Tek çift patenimi zarda kaybettiğimi öğrenince delireceğini sanmam."

Felicity, "Erken öğrenmek için iyi bir ders olmuş," diye görüşünü bildirdi.

Thatcher, "Ne ders?" diye sordu.

"Patenlerinizi kaybetmek. Eminim sizi kumarın tehlikeleri hakkında düşünmeye sevk etmiştir," dedi. "Ondan sonra tekrar kumar oynamadığınızı varsayıyorum."

Thatcher, "Hayır, asla," diye alay etti.

Felicity kafasını kederle salladıktan sonra, "İyi miydiniz bari?" diye sordu.

"Zar atmada mı?"

"Hayır! Sanırım o konuda nasıl olduğunuzu anladım." Felicity uzandı ve onu dirseğiyle hafifçe dürttü. "Patende demek istemiştin." Bakışı pistte, buzun üstünde beraber kol kola süzülen yaşlı bir çiftin üzerinde gezindi.

Thatcher, "Paten. Şey, evet. Evet, iyiydim," diye anlattı. "Yine de yıllardır yapmadım. İspanya'da bunun için pek fırsatım olmadı." O da çevik çifte baktı. "Siz paten yapıyor musunuz?"

Felicity coşkulu bir ses tonuyla, "Ah,'evet," dedi. "Babamla üç yıl Rusya'daydık ve her kışı doya doya kayarak geçirirdik."

Thatcher saf bir hava takınarak, "Babanız o zamanlar sizi kaymaya mı götürüyordu?" diye sordu.

Felicity başını salladı. "Elbette ki hayır! Babamın sarayda kendi sorumlulukları vardı. Uşag..." Gözlerini kıstı ve Thatcher'a bir bakış attı. "Beni kandırdınız."

Thatcher parmaklığı itti ve Felicity'ye göz kırptı. "Öyle bir şey yapmadım. Ben sadece babanız sizi kaymaya götürür müydü diye sordum, siz de götürmediğini söylediniz. O zaman sizi kaymaya götürenin kim olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyorsunuz gibi görünüyor."

Felicity "Hatırlıyorum," dedi.

"Peki kimdi?"

Felicity derin bir nefes verdi ve havada ünlem işareti gibi asılı kalan ufak bir bulut bırakarak, "Uşagımız," diye mırıldandı.

"Uşagınız mı?" Thatcher kollarını göğsünde kavuşturdu. Felicity başka bir tepki veremedi. Önce, patencileri gösterdi. "Kayalım mı?"

"Ay hayır. Yapamam. Bu pek..."

"Uygunsuz mu olur?"

"Aynen öyle!"

"Neden?" "Çünkü ben nişanlanmak üzereyim."

Thatcher kaşlarını kaldırdı: "Nişanlanmak üzere mi?"

"Elbette. Siz söylediğim hiçbir kelimeyi dinlemiyor musunuz?"

Thatcher dinlememeye çalışıyordu. "Bayan Langley, bu üzerinde birkaç dönüş nişanlılığınızı nasıl etkileyecek anlayamıyorum. Bu centilmenin kaymaya itirazı mı var?" Felicity içini çekti ve patencilere tekrar bir bakış attı. "Bu öyle bir şey değil, bu sadece, .o..."

Thatcher, "Aksi biri mi?" diye yardımcı oldu. "Sizi keyif aldığınız bir şeyi yapmaktan alıkoyduğuna göre."

"Sadece ben düşes olmak üzereyim ve genelde böyle hanımefendileri paten yaparken pek görmezsiniz." İşte yine

yapmıştı. Ama Felicity haklıydı. Paten yapmak tam olarak bir düklük eğlencesi sayılmazdı. Büyükbabasının hiç paten kaymadığından emindi. Böylece o da kendini, Felicity'nin buzun üzerinde kayan insanlara faskançlık dolu bakışlarını paylaşıırken buldu.

Thatcher, "Paten yapmaya gitmelisiniz," diye teşvik etti. "İkimiz de gidebiliriz."

Felicity başını salladı: "Patenlerim yok, senin de..."

Thatcher onun elini tuttuğu gibi kayakçıların yanındaki gişelere sürükledi, "Onu bana bırakın." Şimdi Thatcher'ın eline hapsolan kırmızı tek parmaklı eldiven küçük ve acayip şekilde savunmasız hissediyordu.

Felicity, "Cidden, sanmıyorum..." diye karşı çıktı.

"Bayan Langley henüz düşes değilsiniz."

"Fakat çok yafanda olacağım ve sonra..."

"Olduğunuzda, kendinizi yaldızlı hapisanenin pencerelerinden bakarken ve uygunsuz uşağınızla buzun üstünde son bir dönüş yapmak için gitmiş olmayı dilerken bulabilirsiniz." "Sanmam..."

Thatcher Felicity'nin itirazlarını bertaraf etmek için elini kaldırdı ve bu mucizevi bir şekilde işe yaradı. "Özgürlüğün, Bayan Langley, avantajları vardır ve arzuladığınız düklüğe dair o görkemler yarın da orada olacak ama buz sonsuz kadar kalmaz."

Felicity dudaklarına inatçı bir çizgi yerleştirdi.

"Gerçekten hayatınızın geri kalanını bir daha hiç kaymadan mı geçirmek istiyorsunuz?" Felicity, "Tally gibi konuşuyorsun," dedi. Thatcher bunun bir kompliman olmadığını düşünmek zorundaydı. "O da daha dün ikimizin de hayatımızı hiç öpüşmeden geçireceğimizi. .." Ne söylemek üzere olduğunu fark edince gözleri kocaman açıldı. Thatcher Felicity'nin

pembeleşen yanaklarını görünce sersemlemişti. "Ne yapmadan?" diye sordu.

Felicity "Kaymadan," dedi ve ardından dudaklarını yumdu. Sonra bakışları tekrardan patencilere döndü.

Thatcher, "O zaman gelin," diye dil döktü. "Sadece birkaç dönüş. Üstelik Bayan Brovvne'unuz haklıysa, önemli hiç kimse buraya lütfetmemiştir ve böylece gerçek itibarınız da güvende demektir."

Felicity, "O benim Bayan Brovvne'um değil," diye bağırdı. Buzun üstünde el ele hoş ve zarif daireler çizen bir çifti izliyordu. "Eğlenceli görünüyor, umarım..."

Thatcher tekrar düşünmesi için ona fırsat vermedi. "O zaman kayıyoruz." Felicity'yi paten satan adamın durduğu gişeye doğru sürükledi. Bu delilikti ama Thatcher karşı koyamıyordu. Aslında Felicity haklıydı, düşesleri ve dükleri kayarken görmek pek uygun düşmezdi. Öyleyse şansları varken ikisi de bu fırsatı değerlendirmeliydi. Felicity'ye bu kadarını borçluydu. Hollindrake olarak yerini almadan ve Felicity'nin tüm beklentilerini berbat etmeden önce.

Üstelik, bir yerlerde seçkin iki dük daha vardı ve kim bilir kaymayla ilgili onlar ne hissediyorlardı.

"Bay Thatcher, bende para yok.

"Onu bana bırakın Bayan Langley."

Tally bağırdı: "Hey bakın, bir sihir şovu. Hadi seyredelim. .. Bir maymunu da var."

Minty Teyze'yi de beraberinde sürükledi, Pippin ise bakışları hâlâ yol üstündeki kestane satıcısında asılı kaldığı için geride kaldı. Kahvaltılarını edeli üç saat olduğundan, kuşluk çayını ve çörekleri kaçırdığına isyan eden midesi gurulduyordu. Pippin kuzenine "Hemen geleceğim," dedi.

Tally, "Hepsini yeme," diye sataştı ve numaralar yapan adamı

ve hayvanını ön sıradan seyretmek için Minty Teyze'nin yaşını ve ani rahatsızlığını bahane etti.

Pippin dalgınlıkla kalabalığa doğru yürüdü, Felicity görünürde yoktu. Ama onun eğlenceli bir şeyler arıyor olması kuşku vericiydi çünkü kuzeni bir dükle evlenene kadar terbiyeli bi bayan olarak kalmaya niyetliydi. Tally ise.. .Tally şu anda geleceğini hiç düşünmeden eğlenmekle daha ilgiliydi.

Pippin ise ikisinin arasında sıkışıp kalmıştı. Stanbrook Kontu'nun kızı olarak pozisyonunun yeteri kadar farkındaydı, içindekileri uygun şekilde bastırmaya devam ediyordu ama onu her şeyden çekip alabilecek bir aşk hayal ediyordu.

İçini çekip kestane satıcısının önünde durdu. El çantasının içine doğru attığı bozukluğu bulmak için çantasını deşerken, "Bir torba," dedi.

"Tüm istediğiniz bu mu küçük Kirki?"¹

Bu birkaç kelime tüylerini diken diken etmişti.

Kirki mi? Ona sadece bir tek adam böyle seslenirdi, düşündüğü gibi olamazdı...

¹Kirki: Yunan mitolojisinde Aieo adasında yaşayan büyücü bir nemftir. Babası titanlardan Helios, annesi ise Perse'dir. Aynı zamanda Kolhis kralı Aetes'in kız kardeşidir. Düşmanlarını büyü ve bitkiler aracılığı ile hayvanlara çevirmesi ile tanınır.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, Kaptan Dashvvell, sizi unutmadım."

Felicity, Thatcher'ın etrafında fırl fırl dönerek gülerken, "Kayabildiğini söylediğini sanmıştım," dedi. Ah, güzel Tanrım, özgürlüğü ve kaymanın keyfini unutmuştu. Thatcher, "Kayabiliyorum," dedi ve tam o sırada ayakları iki yana ayrıldı ve sırtüstü, incelikten uzak bir şekilde düştü. Patenlerine kayışla bağlı olan bıçakları gösterdi. "Bunlar ayağıma pek uymadı."

Felicity kendini tutamayarak tekrar güldü. "Bunlar için zar atan sendin. Muhtemelen gelecek sefere seni ayakta tutabilecek bir çift kazanabilirsin." Tekrar güldü ve yüzükoyun yatan Thatcher'ın etrafında hızlı bir dönüş yaptı. "Benimkiler tam uydu gibi görünüyor." Etrafında daire şeklinde süzülürken ekledi. "Eski uşağımız geri geri kayabiliyordu." Thatcher, "Ben geri geri gidiyordum, sadece planladığımdan daha geri gittim."

Ah evet. Dört yıl boyunca her gece onu hayal etmişti ama şimdi onu tekrar görmek için gözlerini kaldıracak gücü bulamıyordu. Onunla alay eden o ruhani görüntülerden birini göreceğinden korkuyordu.

Adam, "Buraya gel benim tatlı Kirkim," dedi ve stantın arkasından çıktı. "Bana beni unuttuğunu söyleme."

Guruldayan midesi artık önemli değildi. Tekrar göreceğini düşünmediği o bir çift göze bakarken kuzenleri, Minty Teyze ve Londra'nın geri kalanı adeta tuhaf bir sessizliğe gömülmüştü.

Ses çıkaran tek şey kalbinin hızlı atışıydı.

Felicity kıkırdadı ve en son ne zaman bunu yaptığını merak etti. Sadece keyif için gülmek. Son birkaç yılda gülünecek pek az şey olmuştu. Üç sene önce tam onlar sezona başlamak üzereyken Pippin'in babasının ölümü ile, o ve Tally, planlandığı gibi refakatçileri Leydi Caldecott ile Londra'ya gitmek yerine kuzenlerinin yas süresince onun yanında kalmak durumunda kalmışlardı. Sonra onların babalarının birden yok olması, Leydi Caldecott'un ölümü ve en son Bay Elliott'ın kasabaya gelmelerine olumsuz cevap vermesi de cabası olmuştu.

Bay Elliott'ın onları korkuttuğu dört yıl şöyle dursun, Felicity başka bir yılın, onları hakiki birer kız kurusu olmalarına sebep olacağını biliyordu.

Ancak burada, eğlenceli bulunacak gerçekten çok az şey varken, onu güldüren bu adam vardı. Peki o bunu nasıl yapmıştı? Uygunsuz sözcükleriyle onun aklı başında zırhını çıkarmıştı.

. ..kendinizi yaldızlı hapis hanenizin pencerelerinden bakarken ve uygunsuz uşağınızla buzun üstünde son bir dönüş yapmak için gitmiş olmayı dilerken bulabilirsiniz...

Cidden saçmalık. Düşes olduğunda zar atarak paten

kiralayanlar yerine, gerçek kayaklar yapabilmeye gücü yetecekti. Ama şu sıralar kömür kovanı veya kileri doldurmayı veya tüm sezon şöyle dursun, davetlerin olduğu bir haftada giyecek kadar bile yeterli kıyafeti nasıl bulacaklarını hesap etmek zorundaydı.

Öyleyse şimdi Thatcher'm tavsiyesine uyacaktı. Azıcık kaymaktan ne zarar çıkabilirdi? Yalnızca eşi...

Felicity, "Tokayı yalnızca bir sebeple sıkman gerekir," dedi. "Kaybetmek için." Bir durağa kayan Felicity önünde diz çöktü ve toka sıkana kadar deri bağcığı sıkıldı.

Yaptığına dikkat etmeyerek Thatcher'm boyunun uzunluğuna bir bakış attı; uzun kaslı bacaklarından göğsünün genişliğine, çakmaktaşı gibi gözlerinin koyu pırıldayan bakışma.' Thatcher'm dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi.

"Teşekkür ederim."

Soğukla alakası olmayan bir ürperti Felicity'nin vücudunu sardı. Bu adam beni öpecek. pecek mi? Tanrım, hayır. Bu saçma fikirler nereden geliyordu? Herhalde tüylerinin diken diken olması Thatcher'm vücudunun sıcaklığının Felicity'nin onun bacağının üstünde duran elini ayartmasındandı.

Ah, hadi, hayatını hiç pşmemiş bir kız kurusu gibi bitirmek istemezsin düşes. İster misin?

Hayır, istemezdi. Fakat yaşanacak bir öpüşme varsa bunu nişanlısıyla yapacaktı. Felicity Thatcher'm dudaklarına henüz bakarken içinden müstakbel nişanlı diye dzelitti.

Thatcher bağcıklarını ayarlamayı bitirirken, "Bu işe yaramalı," dedi.

Felicity şimdi kendi güçsüz ayaklarının üzerinde kalkarken, "Umarım," dedi. Buzlu havayı yanan yüzüyle karşılaştırarak Thatcher'dan uzağa kaydı ve havanın tutarsız düşüncelerinin ateşini de soğutabilmesini umdu. Thatcher'm olduğu tarafa tekrar bakarak onu seyretti; ayağa kalkmasını, bacaklarının

uzunluğunu gözler önüne seren açılan paltosunu, sert pantolonunun kalçalarını sarma şeklini...

Şans eseri Thatcher tam o anda kafasını çevirdi ve onun, şey poposuna, ağzı açık bakışını yakaladı. Thatcher'm dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı, ta ki ayağı tekrar kayıp düşene kadar. O mükemmel bir şekilde yaratılmış poposunun üstüne. "Bayan Langley?" Felicity dudaklarını sıkıca kapadı ve gri gökyüzüne baktı. "Evet, Bay Thatcher?" "Bu uygun mu?"

Ah aman Tanrım, Thatcher düşüncelerini biliyordu. Onun ne düşündüğünü, ah, nereye baktığını. Poposuna mı? Bu yüzden Bayan Emery'den aldığı sertifikası iptal olabilirdi.

"Ne Bay Thatcher?" Felicity burnu havada ve kelimelerinde üstünlüğüne şüphe bırakmayan buyurgan bir tonla cevap verdi.

Thatcher buzdan kalkarken daha önce dönerek geçerken gözetledikleri, bacakları peş peşe hareket eden, vücutları kaymak için- doğmuş gibi beraber sallanan çifti göstererek sordu: "Öyle kaymak?" Çift ellerini kaldırdı ve birbirlerine gülümsediler. Hemen hemen seksenlerinde olmalıydılar. Köşeyi döndüklerinde adam eğildi ve hanımefendinin dudaklarından bir öpücük çaldı. "Eğer öyleyse yenilgiyi kabullenmek ve yardımınız için yalvarmak isterim."

Kaymak için mi, öpüşmek için mi? Neredeyse bunu soracaktı. Ah bu saçma fikirlere lanet olsun, diye azarladı Thatcher kendini, kayıp yanındaki çatlak durağa geldiğinde.

Thatcher çifti başıyla gösterdi. "Herhalde, Günlükleriniz için onlarla röportaj yapmalısınız. Onlar için devam edenin doğal yatkınlıklarından fazlası olduğuna inanıyorum."

Felicity uzandı ve onu dirseğinden yakaladı. "Birbirleri için uygun seçim gibi görünüyorlar, diğerinin neye ihtiyacı olduğunu kendi bilmeden biliyorlarmış gibi."

Thatcher, bakışlarını Felicity'nin hâlâ dirseğini tutan ellerine

indirdi. "Sizin ve dükünüzün de o kadar uygun bir seçim olacağınızı düşünüyor musunuz?"

Felicity tam cevap verecekti ki yaşlı çift önlerinde bir dönüş yaptı ve hanımefendi onlara bakıp kocaman gülümsedi.

Thatcher'a göz kırparak, "Henry'me bu şekilde yardımcı olmak zorunda olmaya alıştım canım," dedi. "Ama sanırım sendelemek üzere, bu yüzden ben olsam onun elini tutardım." Güldü ve kocasıyla kayıp uzaklaştı.

Felicity, "Ah, ben, yani o benim..." diye kekeledi ve Thatcher'ın neredeyse dengesini kaybedecek şekilde öyle birdenbire gitmesine izin verdi. İç çekti ve Thatcher'ın tekrar sendelemesini önlemek için döndü. "Buraya gel ve pratik yap, öyle dikilip durduğun sürece hiçbir zaman tekrar duruşunu öğrenemeyeceksin."

"Evet, Bayan Langley," dedi. Sonra tekbir kelime etmeden buzun üstünde bir dönüş yaptılar.

Thatcher sonunda, "Bana daha önce cevap vermediniz," dedi.

"Ne cevabı?"

"Dükünüz ve o sizin çok önemli olduğunı düşündüğünüz doğal yatkınlıklar."

Felicity, "Gerekli," diye düzeltti.

"Evet, gerekli." İki kızın etrafında hareket ettiler, birisi Thatcher'ın omzunun üstünden sırnaşık bir bakış attı ve kıkırdamaları buzun üstünde onları takip etti.

Felicity yüzünü buruşturdu ama bir şey demedi.

Thatcher, "Peki siz ve dükünüz bu doğal yatkınlıkları paylaşıyor musunuz?" diye sordu. "Evet, elbette."

"O zaman o neden burada sizinle kaymıyor?" .

"Kasabaya henüz geldi." dedi. Bana tekbir kelime etmeden. Ne kadar küçük düşürücü! Gelişini herkesten, Bayan Brovvne'den

duymak.

"Sanırım dük doğal yatkınlıklarını hızla yeniliyor olacak."

Felicity, Hollindrake'in ona düşkünlüğüne olan inancının, bir kere sarsılmış olmasına rağmen, "Kesinlikle," dedi.

"Henüz tanışmamış olmanıza rağmen bunu biliyor musunuz?"

Felicity sallanarak döndü. "Sen bunu nasıl biliyorsun?"

Thatcher, "Daha önce siz söylediniz," diye cevapladı.

"Ben mi?" Felicity ona bunu anlattığını hatırlamıyordu ama çok fazla şey hakkında konuşmuşlardı ve bunu hatırlamak güçtü.

"Peki nasıl oluyor da hiç tanışmadığınız bir adamla bu doğal yatkınlıkları paylaşacağınızı biliyorsunuz? Muhteşem tutku mektuplarda bulunamaz, Bayan Langley."

Tutku mu? Neden Thatcher söyleyene kadar bu kelime Felicity için bir şey ifade etmiyordu, kollarına ve bacaklarına çok hoş bir şeyin filizleri gönderilmiş gibi dizlerinin tutmadığını hissediyordu. Bu tamamen anlamsızdı, kendini azarladı, dikleşti ve, "Düşesler muhteşem tutkulara meyletmez. Bu da fazlasıyla uygun olmamın başka bir nedeni." Thatcher, "Merak bile etmiyor musunuz?" diye sordu.

Felicity Thatcher'in gizemli gözlerine bakarken, "Hiç de bile," diye yalan söyledi. En azından Thatcher hayatına girmeden önce merak etmiyordu.

Thatcher, "Ben her zaman bir kadını öpmeden onu gerçekten tanıyamazsın düşüncesine inanırım," dedi, "Peki siz onu hiç öpmediyseniz nasıl sizin ve dükünüzün uyacağını biliyorsunuz?" Thatcher ona bir bakış attı. O mükemmelce yaratılmış dudakları, onun doğal yatkınlığında istediği deneyimi vermeye hazır görünüyordu.

Daha da kötüsü bu münasebetsiz, küstah adama gözleri ilk carpıldığı andan beri içinde ortaya çıkmış o serseri sesti. Öp

onu Felicity.

Felicity, "Bunun sizin işiniz olduğunu sanmıyorum," diye karşılık verdi ve Thatcher'ın bocalamasına yol açmaya yetecek kadar ani bir hızla dirseğini bıraktı. Burnu havada uzağa kaydı, kaçınılmaz gerçekleşmeden önce birkaç adım daha devam etti. Thatcher'ın paltosunun büyük hışırtısını ve sonra da düşmesinden dolayı çıkan gürültüyü duydu. Felicity geri döndü, elleri kalçasındaydı.

Thatcher hiç de kötü görünmüyordu ve ona göz atacak kadar yüzsüzdü. "Kalkmama yardımcı olmayı teklif etmek yok mu?"

Kalkmasına yardıma olmak mı? "Kendini oraya sen düşürdün, kendin de kalkabilirsin." Sonra kayarak uzaklaştı ve Thatcher'a tekrar dokunmak için sızlanan parmaklarının tek parmaklı eldiveninin içinde kıvrılmasını önemsememeye çalıştı.

Thatcher nihayet kalkabildi ve cesaret edebildiği kadar hızlı olup onu yakaladı.

Bayan Langley beraber zarafetle kayan Henry ve karısını işaret ederek, "O adam senin iki katı yaşında," dedi. "Ama sende onun yeteneğinin yarısı yok."

Thatcher adama baktı, adam seksen yaşında vardı. "Kaç yaşında olduğumu sanıyorsunuz?" Eğer, kırkın üzerinde olduğunu düşünüyorsa, bu iyi bir varsayımdı. Felicity bütün ciddiyetiyle, "Çok yaşlı," dedi. Thatcher onun gülümsediğini gördü. "Cidden, özür dilerim, yıllardır kaymadığına göre senin kaymanı yargılamak pek adil değil."

Muzip kadın. "Benim o kadar yaşlı olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Felicity başıyla onayladı ve kayarak uzaklaştı. Onu yakalaması için Thatcher'ı cesaretlendiren bir bakış savurdu.

Thatcher ona göz kırptı ve ilerledi. Bu yarış kışının üstünde, aptal gibi görünerek, bitirmek üzere olduğunu anlamıştı.

Ama Felicity' nin gözlerindeki ışıltı onu teşvik etti ve ne yapıyor olduğunu unutturdu. Kadınla flört etmek yerine, onu bir kenara atmalıydı. Felicity ikisinin birbirlerine uymadığını gösteriyordu. Doğal yatkınlığa dair tüm düşüncelerinin yetmiş iki yaşında bir adam ve onun dengi, işe yaramaz sekreteri tarafından yazılan mektuplara dayandığını açığa kavuşturmalıydı.

Felicity bunca zamandır ona neyin uygun olduğu konferanslar vermişti, bu yüzden Thatcher ona tutku hakkında bir ders vermeyi göz önünde bulundurmaktan vazgeçmeliydi.

Bu yüzden Thatcher buzun üstünde devam etti. Daha ileri gitmek için kollarını genişçe açıp sallayarak bacakları altında bocalıyordu. Gelişme göstermeye başlamıştı.

Genç kadının peşinden gidiyordu. Pateninin bağcıklarını bağlarken Felicity'nin ona öpülmek istiyormuş gibi baktığına yemin edebilirdi.

Fakat Felicity Langley'nin ona hiç uygun olmayan yolların tüm çeşitlerini görmesini sağlayan bir bakış tarzı vardı; özgürce hareket eden bal renkli saçlarıyla, kapıyı açtığında giymiş olduğu o kırmızı çoraplarıyla ve ona onu öpmekten fazlasını yapmasını yalvaran görkemli mavi gözleriyle.

Thatcher buzun üstünde sendeledi ama düşmeden önce kendisini yakaladı.

Debelenmesini Felicity'nin kahkahaları izledi.

"Bu kadar eğlenceli olan ne?" diye sordu.

Felicity, "Sen," diye kıkırdadı. "Beni yakalamaya çalışırken kendini öldüreceğini sandım." Etrafında kaydı ve gösterisini şahane küçük bir tek ayak üzerinde dönüşle bitirdi.

Dudakları aralandı, muhteşem görünüyordu.

Thatcher, "Neredeyse yakalıyordum kahretsin!" dedi. "Hiç öpüşmeden beni öldürdüğünüzü bilerek kendinizi nasıl

hissedecektiniz?"

Felicity'nin gözleri kocaman açıldı: "Hiç öpüşmediniz mi?"

Thatcher ileri eğildi, parfümünün kokusundan bir tutam yakalayabilecek kadar yakındı. "Hayır, hiç öpüşmedim," dedi. "Neredeyse düşes olacak birisiyle değil,"

Pekâlâ, herhalde onun flört ve öpüşme isteği kısmını fazla büyötmüştü. Düzgün bir İngiliz bayanı olmasıyla ilgili kısmı da.

Çünkü Bayan Langley'in gözleri kocaman açılmıştı fakat ilgiyle değil kızgınlıkla.

Fazla büyöttüğü başka bir şey vardı. Felicity Langley'nin cidden ne kadar düzgün olduğı. Bir an için hanımefendinin eli amaçsız ve pek bilinmedik bir yumruk şeklinde bağırsaklarına vurdu.

"Oofff..." Thatcher'm nefesi kesildi. Hasara haksızlık eklemek için havaya doğru uçarak gitti ve sonra da büyük bir gürültüyle yere düştü.

Thatcher'm bir süre tek yapabildiğı yerde öyle yatmak oldu. Gözünü morartmadığı veya burnunu kırmadığı için şükür ediyordu. Evine dönüp sadece Geneva Hala'ya değil, Staines'e ve yaveri Bay Mudgett'a müstakbel nişanlısının böyle bir hasarla onu rezil ettiğini nasıl açıklayabilirdi? Yanlış hesabının görünür bir kanıtı olmadan, onu sadece dümdüz ettiğı için şanslıydı.

Poposundaki ve gururundaki çürükleri saymazsa tabii.

Felicity, "Bay Thatcher?" bağırdı.

Orada hâlâ taş gibi yatıyordu, ölümün kendisi gibi hareketsizdi. Felicity'nin yavaşça geri kaydığını duydu.

"Bay Thatcher?" Bu sefer yalvarması, bir umut, ilgi belirtisi gibi geldi.

"Hay aksi!" Felicity yanında diz çöküp fısıldadı. "Onu

öldürdüm."

Thatcher Felicity'nin ıstırabından kendini beğenmiş bir tatmin hissetti. Güzel, onun yukarılara doğru gittiğini düşünsün.

"Bay Thatcher?" diye fısıldadı. "Sevgili efendim, ne olur kalkın."

Şimdi onun "sevgili efendimi" olmuştu. Yerden kalkmak istemiyordu.

Yanında diz üstü çökmüşken, "Merhametli Tanrım, Bay Thatcher," diyordu. "Ölemezsiniz, hem de ilk gününüzde." Biraz durakladı ve elini alıp kolunu tereddütle salladı. Hareket etmeyince devam etti. "Aman Tanrım, şirket benim gidip seni öldürdüğümü öğrenirse başka bir uşak göndermeyi pek istemeyecektir."

Şirket mi? Thatcher'IN gözleri kırıştı. Onlar hakkında mı endişe ediyordu?

"Neden Bay Jones'dan bana dövüşmesini öğretmesini istemedim ki, boks..."

Thatcher bu Bay Jones'la hiç karşılaşmamayı not etti çünkü eğer bu onun yeteneğinin sadece küçük bir parçasıysa...

"Şimdilik sizi öldürdüm gibi görünüyor. Daha da kötüsü, ya bu kaza gazetelerde yayınlanırsa? Şimdiden görebiliyorum: 'Dünkü vefat, Thames'de vefat eden Bay Thatcher, Brook Sokağı'ndaki Leydi Philippa Knolles ve Bayan Langleyler'in emrindeki bir uşak'" Nefesini tuttu. "Bu çok korkunç olur. Hangi evde olduğumuzu öğrenmek isteyen birileri olabilir ve eğer gelip görürlerse..."

Felicity Thatcher'ı yaralarına dikkat etmeden sarstı. "Bay Thatcher, Bay Thatcher." Bu işe yaramayınca, iyice dürttü. "Bay Thatcher, bu olamaz! Burada tüm şehrin önünde ölemezsiniz." Birkaç çılgına dönmüş sarsmadan sonra durdu ve Thatcher birden onun eldivensiz parmaklarının, yüzüne

düşen tek tük saç tellerini geriye tarayışını hissetti. "Lütfen bayım, uyanın! Birileri fark edecek ve..." Felicity uzandı ve yanaklarının üzerinde bir çizgi çizdi.

Thatcher bir gözünü açıp, "Uygun olmaz mı?" diye onun cümlesini bitirdi.

5

Hubert Moorby, Kont Lumby

D:1 789, Lord ve Leydi Lumby'nin tek çocuğu. Annesi uzaktan da olsa Sheffield'ın akrabası.

İkamet: Moorby Parkı, Berkeley Meydanı'nda bir ev ve bir tanede St.James'de.

Notlar: Billinsworth'a göre, Moorby Park'nın iyi bir manzarası ve güzel bir havası var, yani uygun bir çatısı olmayan bir Tudor yadigarı gibi. Kont hakkında av köpeklerine ve atlara fazlaca düşkün ve zavallı bir dansçı olduğu söyleniyor. Berkeley Meydanı'ndaki kasaba evini annesi için koruyor ki bu da kontesi tanıyanlara göre onun iyi niyetini gösteriyor.

-Bekâr Erkek Günlükleri'nden bir alıntı

Felicity geri sendeledi ve sırt üstü düştü. Toparlanmaya çalışırken "Seni şeytan!" diye ağzından tükürükler saçarak bağıırıyordu. "Ne cesaretle benim böyle düşünmeme izin verirsin, böyle..."

"Yaralandığımı mı?" diye tamamladı.

"Evet ve...ve..."

"Öldüğümü mü?" "Bir de o. Ne cesaret!"

Thatcher oturdu ve ona gülümsedi: "Fakat yapmasaydım sizin bana karşı olan duygularınızın derinliğini

keşfedemeyecektim."

Felicity, "Duygularımın derinliği mi? Ne dediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Görünüşteki vefatım üzerine korkularınız." Thatcher yardım için Felicity'ye elini uzatırken alay etti. "Birileri ifadelerinizi gayet arzulu bulabilir."

Arzulu mu Aman Tanrım, öyleydi. Onu eldivenini çıkarıp ona dokunmaya zorlayan neydi? Çıplak parmaklarının onun yanaklarının ılıkliğini takip etmesine, nefesinin sıcaklığını keşfetmesine izin vermeye yol açan neydi? Bir adama hiç o kadar yakından dokunmamıştı. Onun birkaç günlük sakalının izlerini hissetmişti. Dudakları da öyle sıkı ve sertti. Bu süre içinde kafasında bir soru diğerlerinden daha yüksek sesle çınladı.

Eğer Thatcher ölseydi onun kendini öpmesinin nasıl bir his olduğunu nasıl anlayacaktı? Bakışlarını Thatcher'in üstünde gezdirdi. Hayır, bunu düşünmemişti. Düşünmüş olamazdı, Thatcher, "O kadar panik içinde bakmayın, Bayan Langley," dedi. "Sırlarınız benimle beraber güvende. Şimdi kalkmama yardımcı olacak mısınız?" Uzanmış eli Felicity'yi daha önce hiçbir şeyin yapamadığı kadar baştan çıkarmıştı. Tally'nin Bayan Emery'nin kilerinden çalmayı alışkanlık haline getirdiği Fransız şarabı veya Bayan Brovvne'u bir kere ve tamamen alt etmenin düşüncesi önündeki cazibeye denk olabilirdi.

O saniye, Felicity'nin tutkusu en sonunda özgürlüğüne kavuşmuştu. Bu kadar uzun zamandır alıkonan herhangi bir şey gibi, Tally'nin romanlarından birinin sayfalarında bulabileceği görüntüler yığını gibi dökülmüştü.

Thatcher'ın eli Felicity'nin elini sarmıştı. Avuç içinin sıcaklığı Felicity'nin damarlarını titretilen bir ısıyla dolduru-yordu. Felicity'nin kalkmasına yardımcı olacağına, onun kollarına asılıyordu, ta ki birbirine geçen kollar ve bacakları ile kendini bir düzensizliğin içinde hissedene kadar.

Ama bu hissettikleri donmuş Thames'ın üzerinde değildi... Felicity'nin hızla akan azat edilmiş yeni hayali, onları gölgede yer alan bir odaya ve ılık derin bir yatağa taşıyordu. Kışlık kıyafetleri birden yok oldu ve Felicity kendini sadece kombinezonuyla gözünün önüne getirdi. Thatcher ise... Adam dünyaya geldiği günkü kadar çıplaktı.

Öyle ihtişamla.

Ona kesinlikle onun olamayacak kadar kısık, kadınsı bir sesle, "Thatcher, Öp beni," diye fısıldıyordu. Tam Thatcher'ın başı Felicity'nin dudakları ile birleşmek için aşağı eğilirken ve eli de göğsüne itinayla dokunurken, Thatcher tamamen uygunsuz bir şeyler mırıldanırken...

"Bayan Langley? İyi misiniz?"

Thatcher'ın bunu ona ilk soruşu olmadığı kaşlarının şeklinden anlaşıyordu. İkinci de değildi. Aman Tanrım. Hayallere dalmıştı. Hem de Thatcher'la ilgili.

Felicity ellerini kafasına götürerek gözlerini yumdu. Herhalde buza düşen oydu ve bunları çok ciddi bir sarsıntının sonucu görmüştü. Bir yerlerde şişlik olmalıydı, yoksa başka nasıl o farkında olmadan Thatcher ayağa kalkabilirdi? Ama işte Thatcher oradaydı. Ona doğru eğilmiş ve Felicity'nin şapkasının altından ona bakıyordu. Neredeyse burun buruna. O kadar yakınlardı ki bakışları Thatcher'ın dudaklarına kaydı; ah, çok erkeksi, sıcak çikolata kadar çekici ve...

Felicity'nin ilk öpücüğü için...

Thatcher, "Bayan Langley, iyi misiniz? Oldukça garip görünüyorsunuz," diye sorduğunda dudaklarının kapalı olduğunu ve gözlerinin kırıştığını fark etti.

Gözleri hızla açıldı ve tüm fantezileri uçup gitti. Buzlu rüzgârın içinde yakalandı. Thatcher'ın yardım teklifini reddedip hızla ondan uzağa kaçarken; "Gayet iyiyim," diyerek toparlandı. Ne düşünüyordu ki?

Thatcher'ı öpmek mi? Ah, bu kesinlikle saçmalıktı. Şövalye unvanı verilmiş bir tüccarı öpmeyi tercih ederdi.

Bu sefil adam karşısında kendini gülünç duruma düşürmesi Felicity'nin evliliğe dair beklentilerinin sonu olacaktı.

Felicity gürültüyle ayağa kalkıp uzağa kayarken kendine, "Hollindrake," diye mırıldandı. Doğulu bir Hindu din bilgini gibi, "Hollindrake. Hollindrake. Sevgili Hollindrake," diye tekrarlayıp duruyordu. "Anlayışlı Hollindrake."

Thatcher ona yetişip eliyle dirseğinden yakaladı ve, "Pardon?" dedi. Dokunuşu Felicity'de bir paniğe yol açmıştı. Hayır, aslında panik değil. Başka bir şey. Ilık ve baştan çıkarıcı bir şey. Felicity bunu düşünmeye cesaret edebilir miydi? Mükemmel.

Ah, bu hiçbir zaman olmayacaktı.

"Benim eve gitmem lazım. Hepimizin eve gitmesi lazım. Hemen! Şimdi fark ettim ki Bayan Brovvne haklıysa ve Ekselansları Londra'ya geldiyse, ben evde onun kartını bekliyor olmalı, hazırlanmalı..."

Ah, bu doğru gibi görünmüyordu.

"Gelmesi için hazırlanmalıyım." Başı boş dolaşırken birden sustu ve Thatcher'ın koyu gözlerine baktı. "Eli kulağında, her an gelebilir."

Thatcher omuzlarını silkip, "Evet, tabii ki," dedi. Onu paten satıcısının yanındaki banka kadar takip etti ve patenlerinin bağcıklarını çözmek için oturdular.

Thatcher bıçakları çizmelerine bağlayan bağcıkları çözerken, "Kasabaya geleceğinden sizi haberdar etmemesinin pek beklenmedik bir durum olduğunu düşünmüyor musunuz?" diye sordu.

Felicity hiçbir faydası olmadan kendi kayışına asıldı. "O son derece önemli bir kişi."

Felicity hüsrân içindeyken, Thatcher uzandı ve hızla onun patenini gevşetti. "Nişanlısını planlarından haberdar edemeyecek kadar meşgul mü?"

"Şey, biz aslında, tam olarak, denilebilir ki..'.şey, biz müstakbel nişanlıyız, yani bu tam olarak nişanlı olan birinin bekleyebileceği alakayı gerektirmez."

Adam ufak bir ıslık çaldı. "Müstakbel nişanlı. Bana, kaypak bir eğilim gibi geldi." Felicity'nin ikinci patenini çıkarmasına yardımcı olmak için uzandı ama Felicity onun elini bir kenara itti. "Her an sözünden dönebilir."

"Sözünden dönmek mi?" Felicity böyle bir düşünceyi duyunca tüm vücudu titredi ve ayağa kalktı. "Hollindrake Dükü onurlu bir adamdır. Asla öyle bir şey yapmaz."

"Ondan nasıl emin olabilirsiniz?" Thatcher da kalktı. "Dükün onurlu bir adam olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Felicity bu terbiyesiz adama tam, Aubrey Michael Thomas Sterling'in, Hollindrake'in onuncu Dükü'nün kesinlikle onurlu olduğunu söylemek üzereydi ki, arkalarındaki tezgâhtan tiz bir bağırış geldi.

"Cüzdanım! Cüzdanım!" Bir kadın avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. "Çalınmış."

Felicity döndü. "Aman Tanrım, Minty Teyze!"

Kadının devam eden çığlığını dinleyen Thatcher, "Ses Minty Teyze'ninkine benzemiyor," dedi.

"Oradaki o kadın. O aldı," diye çığlık devam etti. "Nöbetçinin çağırılmasını istiyorum. Polis memurunu çağırın!"

Felicity kalabalığa doğru uzun adımlarla yürümeye başladı, yoluna çıkan, büyüyen skandalin etrafında toplanan insan topluluğunu iterek alçak sesle, "Ah. Minty Teyze," dedi.

Bu olamazdı.

Birinin uşağının Tüm Londra'nın önünde neredeyse nallan

dikmesi zaten yeteri kadar kötüydü ama teyzesinin...

Böyle bir fikrin düşüncesi bile Felicity'yi ürpertti. "Ah, olamaz."

Thatcher ona, "Neden acele ettiğinizi anlayamıyorum," diye seslendi. "Çalmanın teyzenizin cüzdanı olduğunu sanmıyorum."

Felicity, "Keşke sorun o olsa," diye cevap verdi.

Pippin çok uzun zamandır rüyalarına giren adamdan bir adım geri atarak, "Kaptan Dashvvell, burada ne arıyorsunuz?" dedi. Ellerini titremesin diye iki yanında yumruk yapmıştı.

Tamam, hayali bir âşık bir şeydi fakat yaşayan, nefes alanı tamamen başka bir problemdi.

Dashvvell, Pippin'in elini tutup eldiveninin parmak uçlarını öperken, "Öyleyse, beni hatırlıyorsunuz, küçük Kirkim," dedi. Dashvvell'in yüzünün rengi hatırladığından daha soluktu ama ö yeşil gözler hep olduğu gibi keskin ve şahaneydi. "Son karşılaşmamızdan beri büyüdüğünüzü söylemeliyim, yine de hâlâ kızarmadan duramıyorsunuz."

Pippin yanaklarında açığa, çıkan ısının arttığını hissedip, "Kaptan Dashvvell," diye karşı çıktı.

Aman Tanrım Pippin. Sakin ol. On altı yadında değilsin ve ondan sana zarar gelmez...

Çok uzun zaman önce o karanlık gecede yaptığı gibi.

Felicity'nin ele avuca sığmaz evlilik tasarılarından birinde işler karışmış, Lord John Tremont'un hayatına müdahaleleriyle o zavallı adam hapse yollanmış, Pippin, Tally ve Felicity de onun Kral ve ülke için işine devam etmişti. Pippin, kendisini Hastings'in yanında bir sahilin, Kaptan Thomas Dashvvell gibi bir çeşit sırrı olan, kaçakçıların ve pervasız adamların buluşma yeri olan ıssız bir yerde bulmuştu. Dashvvell kıyıya kürek çekip köpüklü dalgalardan

dışarı adımım attığında ve görüş alanına girdiğinde Pippin hayatının bir daha asla aynı olmayacağını biliyordu.

Kalbi bir daha asla Dashvvell onunla flört edip, sonunda onun masum dudaklarına bir öpücük kondurduğu zamanki gibi hızlı atmayacaktı.

Ama o zamandan bu yana, dört yıl içinde çok şey değişmişti. Ülkeleri şimdi savaştaydı ve Fransa'ya karşı müttefik değillerdi, yani düşmandılar.

Felicity kendi kendine şey, düşman sayılır, dedi. "Kaptan Dashvvell,, gelmeme..."

"Şşşt. Kirki. Senin için sakıncası yoksa Thomas, düz ve basit." İleri eğildi ve Pippin'i daha yakınına çekti, sonra kulağına fısıldadı: "Dashvvell ismi bu taraflarda pek sevilmiyor, İngiltere'nin çoğu ve İskoçya'nın bayağı bir tarafında, başıma konmuş yüklü bir ödül..." Pippin, "Evet, biliyorum," dedi. "Demek maceralarımı takip ediyorsunuz, öyle mi?" Pippin, "Etmemek imkânsız, bayım," dedi. "Çok sayıda tüccarın mallarını kaybetmesine yol açtınız."

"Çaylarını ve ipeklerini kaybetmeleri benim başımı kaybetmemden iyidir." İleri eğildi. "Başımı bir mızrağın üzerinde saplı bulursam senin o tatlı dudaklarına nasıl bir öpücük daha kondururum?"

Pippin elini onun elinden kurtarıp geri adım attı ve onları gören birileri var mı diye sağa sola baktı. "Öyleyse, burada ne arıyorsunuz?"

Dashvvell, "Korkarım karaya oturdum kaldım. En azından bu buz eriyene kadar. Buraya bir iş yapmak için gelmiştim ama kendimi kara ile çevrili buldum." Buzda tutulan gemilere el salladı. "Tek bir arkadaşım olmadan. En azından şimdiye kadar." Tekrar elini tutmayı denedi ama bu defa Pippin daha hızlı davrandı ve mantosunun altına soktu.

Hala dışarıda kabarık duran dirseğine gözü takılan

Dashvvell böyle bir şeyin onu durduramayacağını fark etti.

Pippin geriye bir başka adım daha attı. "Bu duruma gelmemek için kendinizi hiç korumadığınızı söyleyebilirim. Arkadaşınız olmamasına şaşırmamalı. Leydi Josephine sizin için aşağılık, onursuz, berbat..."

Ah, hiçbir faydası yoktu. Alçak herif Pippin onu azarladıkça sadece üstünü başını düzeltiyordu.

"Ama tatlı Pippin, beni bu yüzden sevdiğini sanıyordum."

Pippin, "Hayır," diye yalan söyledi. "Seni tanımıyorum bile."

Dashvvell ona bakmak için başını arkaya eğdi. Pippin yüzündeki sarımsı kahverengi sakalın gölgesini görebiliyordu. Dashvvell onun için çabalarken Pippin onun üzerindeki denizin kokusunu duyduğuna yemin edebilirdi. Uzun zaman önce ilk tanıştıkları o gece aldığı katran, zift ve tuz kokusu adamın kartviziti olmuştu.

Yine de, Dashvvell değişmişti. Omuzları enine genişlemişti. Daha da büyük görünüyordu. Felicity'nin devamlı dikkat çektiği Londra'nın züppeleri ve şımartılmış Corint-hianlar gibi değil, ama zekâsıyla ve dövüşüyle yaşamaya alışkın bir adam gibi.

"Demek gazetede benim hakkımda haberler okuyordun? O öpüşmemizi hiç düşündün mü? Ne zamandı o, iki, yok üç..."

Pippin, "Dört yıl, efendim," dedi. "O zaman ben çocuktum ve siz cesur davranan sıradan bir çapkındınız." "Çocuk mu! Küçük Pippin, şimdikinden daha fazla çocuk değildin. Ayrıca gayet güzel bir hanımefendi haline geldiğini söyleyebilir miyim? Ben ne kadar onursuzsam, sen de o kadar güzelsin." Dashvvell uzandı ve bir parmağıyla nazıkçe Pippin'in başım kaldırdı. "O gözlerini hiç bir zaman unutmadım. Benim kalbimin kara olduğu gibi mavi olan o gözleri." Pippin'in kalbi sendeledi. Dashvvell onu düşünmüş müydü? Onu hatırlamış mıydı?

Pürüzlü parmakları Pippin'i kibarca tuttu. Pippin'e baktığında neredeyse gözünde üzgün bir ışık vardı. "Gidip başka birisiyle evlenmediğini söyle bana."

Pippin düşünmeden, "Hayır, evli değilim," dedi.

Dashvvell yakınlaştıkça ona gülümsedi ve, "Denizde bir hiç için geçen onca seneden sonra beni beklemediğini öğrenseydim acıyla hayal kırıklığına uğrardım," diye fısıldadı. "Beklemedim."

Dashvvell, "Elbette," diye onayladı, ama gerçeği biliyormuş gibi gözlerinde yaramaz bir ışık dans etti. Pippin'in sırrını biliyormuş gibi. Kıskaç olmayan ama merhametli bir sesle, "Mayfair'de büyük bir evde yaşadığınızı tahmin ediyorum," dedi. "Emirlerinizi gerçekleştirecek bolca hizmetçiyle birlikte."

Pippin konuşmadı, başını salladı, tekrar Dashvvell'le olmanın sevinciyle hipnotize olmuştu. Tam hayal ettiği gibi. Kafasında kurduğu gibi. Arzuladığı gibi.

Dashvvell, "Mayfair'da değil mi yoksa?" diye takıldı.

Pippin, "Mayfair Brook Sokağı'nda, pek de büyük değil," diye fısıldadı. Şu anda ona hiçbir şey anlatmamaya niyetliydi. "Ev boş ve soğuk. Üstelik bizim bile değil. Paramız olmadığı için çalmak zorunda kaldık."

Dashvvell bir adım geri attı. "Bir ev mi çaldınız?"

"Feliçity'nin söylediğine göre 'ödünç aldık'," dedi sessizce.

Dash alçak sesle bir ıslık çıkardı. "Siz bir ev mi çaldınız? Ben de kendimi iyi bir korsan sanırdım." Sonra başını kaldırdı ve Pippin'i inceledi. "Fakat paramız yok demekle ne demek istiyorsun? Sen hâlâ bir kontun kızıydın."

Belli ki bir ev çalmak, yani ödünç almak, Dash'in dünyasında ağır bir suç değildi. Ama daha sonra Pippin'in dikkatini çeken başka bir şey oldu.

Sen hâlâ bir kontun kızıydın. Onun kim olduğunu biliyor muydu? "Sen nasıl..."

"Sordum. Tremont da anlattı. Onu son görüşümde. Bu savaş patlak vermeden hemen önce. Tekrar senin yanına gelecek olursam, beni kalbime bir kurşun sıkmakla tehdit etti." Bunu hatırlayınca kıkır kıkır güldü. "Bence senin yüksek mevkiinin beni korkutup kaçıracağını düşündü."

Pippin, "Görünüyor ki korkutmuş da," dedi "Dört yıl olduğuna ve senden tek bir kelime çıkmadığına göre... Gazetede birileri ne okursa onu biliyordum. " Biraz rahatlamış hissederek tekrar sustu. "Ben baktığımdan değil."

Dash yüksek sesle güldü. "Seni küçük yaramaz. Beni neredeyse ilgilenmediğine ikna ediyordun. Bakmamışmış, öyle mi? Bahse girerim sütunları köşe bucak aramışsındır. Anlat bana küçük Kirki, ülkelerimiz savaştayken seni nasıl ziyarete gelebilirdim, hem de ikimizin arasında bir deniz ve İngiliz donanmasının iyi bir kısmı varken, yoksa bu gerçekleri yok mu saydın?"

Pippin, "İngiltere'ye gelmeni durdurmamış," dedi. "Ve bir satıcı gibi kestane satmanı." Dash tekrar gülümsedi ve saçma şapkasını çıkarmak için geriye bir adım attı. Sonra el arabasını göstererek, "Bu iyi gizliyor, sevgilim," dedi. "Her türlü konuşmayı duymamı sağlıyor. Tüccarlar mallarını denize atamazlar, bu yüzden buraya gelirler ve dillerini sallayıp..." Omuzlarını silkti, sonra daha yakına geldi ve sesini alçaltarak, "Bu buz kırıldığında ben Shoebury Ness'de oturup onları bekliyor olacağım, bala konan sinekler gibi."

"Ama bunu yapamazsın. Bu yanlış."

Dash tekrar güldü. "Benimle gelip ne kadar yanlış olabileceğini görmek ister misin?" Neredeyse Ah, evet! Lütfen beni al, diyecekti.

Ama nasıl olduysa, Felicity'nin gerçekçi sesi düşüncelerine

saldırdı. Bu aşâğılık adama nasıl güvenebilirsin, Pippin? O bir korsan. Bir Amerikalı. Kuzeninin düşünme tarzına göre ikincisi birincisine eşitti.

Yine de Dash'in teklif ettiğı şey fazla baştan çıkarıcıydı, tam Pippin'in ruhuna hitap ediyordu. Bunu fark edince panikledi, Bayan Emery'nin okulunda, Bayan Porter'dan öğrendiğı tavırla geriye doğru sert ve kararlı bir adım attı. "Seninle mi geleyim? Sen doğru dürüst bir centilmen bile değilken ve hatta ben..."

Dash dört yıl öncesinde yaptığı gibi Pippin'in kollarına asılıp karşısına çekti. Pippin rezaleti önlemek için çırpındı. Aman Tanrım eğer Felicity onu böylece görseydi, ne olacaktı?

Ama, ah, şeytan onu almıştı. Dash hâlâ deniz kokuyordu. Pippin, vücudu ona bu kadar yakın olduğu için heyecanlandı.

Pippin Hastings'in yanındaki o sahilde köpüklü dalgalardan dışarı yürürken Dash'i ilk gördüğünde bu sahne ona Neptün'ün şeytana uymasını hatırlatmıştı.

Pippin'i cezbedişi.

Dash'in gözlerindeki ışıltı ve dudaklarının alaycı bir şekilde bükülmesi, onun küstah Amerikalı tavırlarından daha fazlasını söylemişti.

Pippin'in kulağına, "Bana onca zaman o öpüşmeyi düşünmediğini söyle," diye fısıldadı. "Kıyıya gelip seni alıp götürmemi dilemediğini söyle."

"Ben., .ben., .ben..." diye kekeledi. Tam o sırada yakınlardan gelen bir feryat duyuldu. "Cüzdanım! Cüzdanım! Birileri el çantamı çalmış!"

Pippin'in midesi bulandı. Dash'den kurtulmaya çalışırken, onun ısıttığı yere tokat gibi bir soğuk hava dalgası çarptı. "Minty Teyze!" dedi nefesi kesilerek.

Tally'yi ve refakatçilerini en son bıraktığı yere döndü fakat

orada sadece ciyak ciyak feryat eden orta yaşlı bir kadın vardı. "Nöbetçinin çağırılmasını istiyorum. Polisi çağırın!" Pippin, "Ah, hayır," dedi. O sırada Dash lanet okumaya başladı. "Kahretsin, polis olmaz."

Pippin dönünce gördüğü tek şey Kaptan Dashvvel'in durduğu yerin şimdi boş olduğuydu, el arabası terk edilmişti.

Ama rüzgârın uğultusunda Dash'in "Seni bulacağım Kirki. Sözlerimi bir kenara yaz, seni tekrar bulacağım," dediğine yemin edebilirdi.

Thatcher mümkün olduğunca hızla Bayan Langley'yi ta ki p etti.

Ne olmuştu böyle? Birileri bir cüzdan çalmıştı ama bu yoldan çıkan teyzesinin cüzdanı değildi. Cidden, tepkisine bakılırsa...

Düşündüğünün üzerine yıkıcı bir başka düşünce yerleşirken dikkati buzun üzerinde savrulan gürültülü bir duraklamaya kayd.

Hayır! Olamaz. Minty Teyze mi?

Peh! Bu saçma bir düşünceydi. Ateşin önünde uyuklamayı tercih eden yaşlı bir refakatçi yankesici miydi? Şimdi deliren Thatcher'dı işte.

. Şehrin memurlarının orta yaşlı kadının yanına ilerlediğini gördü. Bayan Langley'nin hâlen görebildiği tek parçası, meraklı izleyici topluluğuna doğru çok acele ve telaşlı yürürken aşağı yukarı hareket edeû parlak mavi şapkasıydı.

"O kadın el cüzdanımı çaldı!" dedi orta yaşlı kadın sesi titreyerek. Eldivenli eli suçlayıcı bir şekilde Minty Teyze'yi gösteriyordu, diğer eli, kürkünün içinde duruyordu. "Onu geri alacağım ve bu küstahlık yüzünden asılmanı göreceğim.

Kalabalığın üstünden görmek için yeterince uzun olan Thatcher, Bayan Langley'ye doğru ilerlemeye devam etti. Bayan Thalia onları suçlayan kişiyle burun buruna dururken

Bayan Langley refakatçilerinin olduğu tarafa geçmeyi başarmıştı.

Biraz sonra Thatcher da, Minty Teyze'nin yanındaki yerini aldı.

Hayır, Thatcher yanılıyor olmalıydı. Onların saygıdeğer refakatçileri bir hırsız olamazdı. Thatcher ne sanıyordu ki? Langley kardeşleri ve kuzenlerinin, en ufak bir uygunsuzlukta sınır dışı edileceğini bilmeyecek kadar da sosyetenin dışında değildi.

Sonra birden Bayan Langley'yi kurtarmanın, hepsini kurtarmanın, diye düzeltti, başka yolu olmadığını anladı.

Thatcher kendini tanıtip kimliğini açığa vurabilirdi.

İşte bu. Tüm yapması gereken kendini tanıtmaktı. Sonra da bu orta yaşlı kadını son derece uygun özürlerle sakinleştirmek, ardından da Hollindrake Malikanesi'ne, akşam partisine, baloya veya halasının düzenleyeceği her ne saçmalık olursa davet etmek, onun düzenleyeceği ne hayır işi olursa yardım sözü vermektir. Tüm bunlar, kadının hatalı bir suçlama yaptığını düşünmesi için hiç şüphesiz yeterli olacaktı.

Kendi kendine, "Ben Hollindrake'im. Ben Hollindrake'im," diye kısık sesle mırıldanarak pratik yaptı, hâlâ yüksek sesle bir açıklama yapıp, Thatcher olarak sürdürdüğü kaygısız hayatını terk etmeye istekli değildi.

Bayan Langley'nin güzel gözlerine son bir bakış atarak bunun ona elveda demek olacağım düşündü. O sözcükleri bir kere açığa vurunca geriye dönüş olmayacaktı.

Felicity tüm çelişkileri ve beğenileriyle ilgi çekici bir kız olmasına rağmen Thatcher kendini rahibin tuzağına fırlatmaya henüz hazır değildi.

Derin bir nefes alıp büyükbabasının karşısındakini utandıran bir şekilde nasıl baktığını hatırlamaya çalıştı.

Mağdur kadın durumu incelemeye gelen polis memuruna, "Benim kim olduğum biliyor musunuz?" diyordu. "Bayım, ben Kontes Lumby'yim ve boşa konuşmam. Şu kadın da..." Minty Teyze'yi gösterdi. "Benim cüzdanımı çaldı."

Minty Teyze, "Ben öyle bir şey yapmadım," diye kendini savundu. "O yarı sarhoşun teki Ben saygıdeğer bir hanımefendiyim, öyleyim."

Leydi Philippa'nın yüzünün rengi iyice attı ve işleri yoluna sokmayı denemek için güçlkle ilerledi. "Bayım, Ben Leydi Philippa Knolles ve bu da benim büyük teyzem, Bayan Aramintha Follifoot. İnanıyorum ki bir tür yanlış anlaşılma var, benim sevgili Minty Teyzem asla bu kibar hanımefendinin dediği gibi bir şey yapamaz."

"En ufak bir yanlışlık bile yok," diye bağırdı Leydi Lumby. "Cüzdanımın ne zaman kaybolduğunu bildiğimi söyleyebilirim. Yerindeydi, sonra o bana çarptı ve sonra kaybolduğunu fark ettim. Teyzeniz bir hırsız."

Minty Teyze yumruklarını sıkıp söylenmeye başladı: "Seni yaşlı..."

Thatcher yaşlı kadının kendini diğer kadına fırlatmaya hazırlandığına yemin edebilirdi. Leydi Philippa onu kolundan yakaladı ve durdurdu. "Teyzeciğim, lütfen, bu işe yaramaz. Sadece biraz sakın olursanız..."

Ama yaşlı kadın sakınlaşmayecekti. "Beni susturma. Sahte takılı kadınlar bana hırsız diyemez!"

Leydi Lumby'nin yüzü kırmızının öyle koyu bir tonuna döndü ki, Thatcher mücevherlerinin gerçek olmadığına dair yapılan ağır suçlama yüzünden felç geçirip inmeyle yere düşeceğini düşündü. Leydi polis memuruna döndü ve, 'Arayın onu! Hemen onu arayın! Cüzdanımı bulup benim doğruyu söylediğimi göreceksiniz,' dedi. 'Altın süslü sarı kadife ve içinde benim sevgili, rahmetli kocamın, Kont Lumby'nin bir

resmi var. Tanrı onun ruhunu kutsasın. İyi ve kanunlara uyan bir adamdı," dedi ve burnunu sümküdü.

Thatcher karışıklığın tam ortasıdaydı. İkizler konuşmadan anlaştılar. Mizaç ve doğa olarak farklı olmalarına rağmen o anda aynı karardaydılar ve bu Thatcher'ın tüylerini ürpertmişti.

Şimdi ne halt yapmak üzereydiler?

Bayan Thalia ileri bir adım atıp gözyaşı dökmeye, hatta cidden ağıt yakmaya başladı. "Ah, bu bir trajedi. Kocanızın resmi mi? Sizin için ne büyük bir kayıp, sevgili leydim! Bu kadar perişan olmanıza şaşmamalı! Böyle yanlış anlaşılmanıza!"

Bu dikkat dağılması kardeşinin durumu düzeltmesi için yeterliydi.

Eğer Thatcher ikizlerin birbirlerine bakışlarını görmemiş olsaydı, o da Thalia'nın dramatik performansından etkilenebilirdi. Ama bakışı, İspanya'da birden çok durumda hayatını kurtaran bir içgüdü ile, Bayan Langley'ye odaklanmış durumdaydı.

Thatcher gözünü kırpsa her şeyi kaçırabilirdi, biran için Bayan Langley'nin eli Minty Teyze'nin mantosuna girdi ve Thatcher'ın gördüğüne inanmadığı bir şey dışarı geri çıktı.

I II

Parlaksan cüzdan. Altın işlemeli.

Kontesin el çantası. Tam da tarif ettiği gibi.

Thatcher, hepsinin yanlış anlaşılma olduğu varsayımına dayanarak adını, unvanını ve tüm itibarını ortaya dökmeye hazır olduğunu düşündü. Son birkaç dakika içinde tamamen aydınlanmış gibi sersemledi. Bayan Langley teyzesinin soyulduğundan korktuğu için koşmaya kalkmamıştı,

koşmuştu çünkü teyzesinin bazı şeytanlıklar yapmış olduğundan korkmuştu.

Ama en kötüsü bu değildi. Müstakbel nişanlısı kontesin iddialarının tamamen doğru olduğunu bilmeseydi, refakatçisinin mantosuna uzanıp tam nereye bakacağını bilip kontesin cüzdanını çekmezdi, bunu en becerikli hırsızları kışkandıracak bir yetenekle yapmıştı. Thatcher şapkasını çıkardı ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Bu şeytanın oyunuydu. Kavgacı Leydi Lumby'ye ve onların hepsini Nevvgate'a tıkıp işi üslerine bırakacak kadar sıkılmış görünen polise baktı. Eğer cüzdan Bayan Langley'nin üzerinde bulunursa, kendisini teyzesiyle beraber Botany Bay'e giden ilk gemide bulurdu.

Kafasını kurcalayan bir ses Thatcher'm kulağına, Elbette, bu senin tüm problemlerini bitirir, diye fısıldadı. Garipti ama bu ses Geneva Hala'nımkine benziyordu.

Halasının, Bayan Langley'nin karakteri hakkındaki itirazlarının yüce mevki saçmalıklarından fazlası olduğunu ve Sterling önsezilerinden kaynaklandığını düşünüyordu. Artık bunu anlamıştı.

Peki ya büyükbabası, hepsinin en Sterling olanı. O bunu biliyor muydu?

Thatcher bu düşünceyi kafasından hızla atarak kendine, Tabii ki, hayır, dedi. Büyükbabası hiçbir zaman ailenin böyle birskandalla ilişkilendirilmesini istemezdi.

Yaşlı dükün bilmiyor olması, Bayan Felicity Langley'in heybetli Hollindrake Dükü'nü kandırdığı anlamına geliyordu.

Büyükbabamı kandırmış mıydı?

Thatcher onurunun zedelenmiş olması gerektiğini biliyordu ama böyle yetenekle yapılmış bir dalavere sadece Bayan Langley'ye yeni bir ışıkla bakmasına sebep olmuştu.

Tam olarak ne yapması gerektiğini de biliyordu.

6

Felicity tam cüzdanı kendi mantosunun içine aldığı sırada sert bir el onu bileğinden yakaladı.

Etraflarındaki kızgın kalabalıkta yükselen karanlık, tehlikeli bir ses, "Sanmıyorum, Bayan Langley," diyerek Felicity'yi durdurdu. "Onu bana verin. Hemen!"

Felicity hüsrana uğramıştı. Elini kurtarmak için yaptığı girişimlere rağmen Thatcher onu hızla tuttu.

Felicity'ye yaklaştıkça sessizce fakat kararlı bir şekilde, "Onu bana verin," diye tekrarlıyordu. Şimdi sadece onu sımsıkı tutmakla kalmıyor, bir yandan da kendi vücuduyla onunkini sıkıştırıyordu.

Felicity, Thatcher'ın bu baskıcı girişimine tepesi atacağı yerde başka bir duyguyla ürperdi. Leydi Lumby'nin kaybolan el çantasını taşıırken yakalanmanın korkusundan daha tehlikeli bir duyguyla.

Thatcher, "Aptal olma," diye fısıldadı. "Eğer o cüzdanla yakalanırsan kendini sıradaki sürgünde bulursun."

Felicity omzunun üstünden bir bakış attı ve ona hiç bakmamış olmayı diledi. Thatcher'ın gözlerinde fena bir öfke vardı. Hayatında hiç Öyle hiddetli bir adam görmemişti. Jamilla Dadı, babasının Paris'te tutuklanmasını tasarlayıp bir sonraki atamaları için ayrılmalarına sebep olduğu zaman dışında.

Felicity cesaret edip bir daha baktı. Uşağı tamamen

hiddetlenmişti ve gözlerindeki ateş eline ulaşırsa, Felicity'nin bileğini bükebilirdi.

Ama Thatcher serseri bir şövalye gibi gelip bu duruma müdahale ederek ne yapıyordu? Sanki onun itibarını kurtarmaya gelmiş onurlu bir beyefendi gibi?

Hollindrake'in yapmasını bekleyeceği gibi.

Felicity, Thatcher'ın onu tutuşuna son bir çaresiz mücadele gösterip alçak sesle, "Eğer bırakmazsanız yargıcın önünde tek başıma olmayacağım," dedi.

"Bunu bana bırak," diye cevap verdi. "Tüm bunları düzeltmek için harika bir planım var." Leydi Lumby, "Onun tutuklandığını göreceğim," diye bağırdı.

Tally sahip olduğu Langley albenisinin her bir parçasını kullanarak haksızlığa uğramış kadını şımartmak için, "Leydim," dedi. "Belki sadece hepimiz gidip biraz çay içersek..." Leydi Lumby, Minty Teyze'yi parmağıyla suçlayıcı bir şekilde göstererek polise, "O kadını arayın," dedi. "Hemen arayın, yoksa sizin de işbirliğinde bulunduğunuzu düşüneceğim." Thatcher'ın emri bağırان kontesinkinden daha kötü bir tehdit barındırıyordu. "Bayan Langley, onu hemen bana verin."

Ona vermek mi? Thatcher'ı tanımıyordu, ona güvenmiyordu. Bu adam hakkındaki duygularına güvenemezdi.

Felicity etrafına bakındı ve ellerini çekti. "Bunu bana bırakın." Bileğini Thatcher'ın elinden kurtarmaya çalışırken canı acımişti.

"Bayan Langley, mantıklı olun..."

"Bu seninle ilgili değil..."

"Eğer müsaade ederseniz..."

"Cüzdanım!"

Bu sözcükler Felicity'nin çılgına dönmüş hırsını yatıştırdı.

Döndüğünde kontes kalın parmağıyla kadının çantasını gösteriyordu. Sonra ona gözlerini dikmiş olan Thatcher'a baktı.

Thatcher'ın yüzünü şeytan görsün. Her şeyi mahvedecekti. Tüm olanlardan sonra Felicity'nin hâlâ bir planı vardı.

Kontes, "Hepsini tutuklayın," diye bağırdı. "Ay, bu insanlar hakiki bir yankesici çetesi." Kalabalıktan bir uğultu yükseldi.

Felicity, "Görüldüğü gibi değil. İzin verirsiniz..." dedi.

Felicity dehşet içinde kalmıştı ve oyalanırken cüzdanın elinden zorla alındığını fark etti. Thatcher elinde cüzdanla, "Madam, açıklamama izin verirsiniz..." diye söze başladı. "Ben..."

Leydi korkuyla geri çekilirken, "Alçak herif!" dedi. "Sen muhtemelen bu çetenin liderisin! Sizin gibiler hep aynı."

Etraflarından kadını onaylayan yüksek fısıltılar yükseldi. Felicity'nin kanı dondu ama bu onu savunmasına devam etmekten alıkoymadı. "Leydim, korkunç bir hata yapmak üzeresiniz," diye karşı çıktı. "Bu adam bizim uşağımız ve..."

"Uşakmış! Ne cesaret benimle konuşursun seni küçük sokak zebanisi. Tutuklaym onları bayım yoksa Bay Stafford'ı kendim arayacağım."

Polis memuru harekete geçmek için, henüz gelen diğer memurlara başıyla işaret etti. Hiçbiri kontesin durumu amirlerine bildirmesini istemiyordu.

Sonra arkalarından bir ses duyuldu. "Siz ne halt yaptığınızı sanıyorsunuz? Yüzbaşıyı tutuklarsanız hayatınızın en büyük hatasını yapmış olursunuz."

Bütün kafalar onları kimin durdurduğuna bakmak için döndü ve kocaman bir adam yolunda ilerledikçe kalabalık kenarlara dağıldı. "Ben nasıl Fransız Kralı değilsem bu adam da o cüzdanı çalmış olamaz." Polis memurlarına doğru kalabalığı

omzuyla iterek ilerledi ve ayağını sert bir vuruşla yere çarptı. "Onun kim olduğunu biliyor musunuz? Eğer bilseydiniz,, burada saçmalayan bu kargayı dinliyor olmazdınız!"

Thatcheronu, "Lütfen Bay Mudgett," diye uyardı.

Adam onu dikkate almadı. "Bu Yüzbaşı Thatcher, Majestelerinin Silahşörleri'nin sonuncusu. Gerçek bir savaş kahramanı, Salamanca'da tüm bir tugayı kurtardı, Badajoz'da yaptıklarından bahsetmiyorum bile. En iyi yüzbaşımı tutuklayın," dedi, başparmağını Thatcher'a sallayarak. "İşte o zaman VWellington'ın kendisini kapınızda bulacaksınız."

Felicity uşaklarına şaşkın bakışlarla bakarı tek kişi değildi. Wellington mı? Uşağı Wellington'ı mı tanıyordu?

Bayan Broivne'un kıskançlıktan rengi atacaktı...

Sonra bu asi düşüncelerden kurtuldu ve bu davetsiz yabancıнын söylediklerinin devamını pür dikkat dinledi. Thatcher bir savaş kahramanı mıydı?

Daha önce söylemiş olduğu sözler Felicity'nin yakasını bırakmıyordu. Bir dük kahraman ve asildir, maceraperest bir şövalyedir ve eğer... Ama ya Thatcher?

Polis memuru ağızdan ağza yayılan soruyu tekrarladı. "Bu doğru mu?"

Felicity'nin uşağı başını hızla salladı.

Polis memuru Thatcher'a sordu. "Peki bayım nasıl oluyor da hanımefendinin cüzdanı sizde bulunuyor?"

Mudgett, "Onu bulmuştur," diye homurdandı. "Başka nasıl olsun? Muhtemelen onu geri vermek üzereydi ama mütevazılığından dolayı bunu bayandan yapmasını istedi." Adam göğsünü kabarttı, dudaklarındaki geniş gülümsemesi ve gözlerindeki hayranlık dolu ışık, gururunun kanıtıydı. "Bu adam sahtekarsa, gider bir kargayı öperim." Leydi Lumby'ye ateşli bir bakış attı. "Leydim sanırım siz de itham etmek

üzere..."

Askerin sözlerini, adam bir şey söyleyemedi önce keskin bir bakışla kesen Thatcher, "Yanlış adamı," diye araya girdi.

İkisinin arasında her ne geçtiğine dair bir ipucu yoktu ama Felicity eline geçen ilk fırsatta gerçeği öğrenmeye niyetliydi.

Thatcher bir beyefendinin nezaketi ve asaleti ile, "Madam, cüzdanınız," dedi. "Benim iyi yaverimin söylediği gibi, gerçekten de onu buldum, sizin cesur çılgınlığınız onu çalmaya cesaret eden caniyi korkutmuş olmalı."

Herkes onun yargısını beklerken, kontes sessiz kaldı. Ama suçlamaya hevesli olduğu kadar affediciliği de çabucak gelmişti. Bir okul kızı gibi, "Siz Wellington'a mı hizmet ettiniz?" diye sordu kekeleyerek.

Cüzdanı bayana uzattı ve, "Evet madam, bu benim için bir onurdu," dedi. Leydi, Thatcher'ın elini tutmaktan vazgeçmeye hazır değildi, koluna yapışıp onu hızla kavradı. "Eğer Wellington size bağlıysa..." Sesi titredi, "Tekrar karşılaşma şansınız olursa, herhalde beni ona hatırlatabilirsiniz. Ben bir kere ona takdim edilmişim ve en hatırlanmaya değer gecemdi."

Thatcher kolunu kurtarmaya çalışırken, "Eminim, öyledir," dedi.

Leydi Lumby, "Güzel bayım uşak olarak çalışmak da nereden çıktı?" diye seslendi. "Gelip benim için çalışmalısınız. Lumbyler eski saygıdeğer bir aile. Sevgili oğlum Flubert, 14. Kont Lumby olur," dedi ve gözlerini kısarak Felicity'ye baktı.

Felicity'nin saçları diken diken oldu. Tam bu kadına

saygıdeğer ve yüce soyunu hatırlatmak için ağzını açacaktı ki birden kadının sözleri beyninde yankılandı. Sevgili oğlum Hubert, 14. Kont Lumby olur. Felicity hatırladı, bir tanecik oğlu. Sonra, birden aklına Thatcher'ın maddi destek için Bekar Erkek Günlüklerini kullanma tavsiyesi ve Hodgeslar geldi.

Derin bir nefes aldı. Herhalde bu karşılaşmanın tesadüfi faydaları olabilirdi. Eğer eşleştirebilirse... Ah, bu harikaydı. Yaraticı! Bu problemlerini çözmek için en iyi yol olacaktı. Bayan Brovvne'u Afrika'nın en uç noktasına yol alan en yakın tüccar gemisine yerleştirmek dışında.

Felicity umduğunu gerçekleştirmek için kontesin elini aldı, pişman ve ikna edici bir ses tonuyla, "Sevgili Leydi Lumby, şu geçen dakikalarda söylenenler için bizi affedebilir misiniz?" dedi. Bu içtenliği kuzeni ve kardeşini, hatta Thatcher'ı bile ağzı açık bırakmıştı. "Biz buranın usullerine pek alışkın değiliz, korkarım bu yanlış anlaşılma geliştiğinde, sevgili öğretmenimiz, Sayın Bayan Emery'yi, utandıracak bir şekilde sefilce davrandık." Leydi, "Bayan Emery mi dediniz? Bath'deki Bayan Emery'nin okulundan mı bahsediyorsunuz?" diye sordu. Felicity başıyla onayladı. "Daha önce niye söylemediniz? Ben de Emery kızıyım."

Felicity kadının o okuldan mezun olduğunu bilmesine rağmen, "Öyle mi?" dedi şaşırmış gibi. "Ne güzel bir tesadüf! Sizi bulduğumuz için ne kadar şanslıyız. Özellikle de sezon için buraya gelmişken." Felicity, Lumby unvanının gerçekten eski ve saygıdeğer olduğunu biliyordu.

Mali sıkıntıları nihayet sona erecekti. Hem de Hodgeslar'm sonsuz minnettarlığını kazanacaklardı.

Leydi kendine çeki düzen verdi. "Her zaman, eğer bir kızım olsaydı Bayan Emery'ye göndereceğimi söylerdim. Yazık ki sadece sevgili Hubert'ima sahibim."

Felicity gülümsedi ve Thatcher birazdan kadınla konuşacaklarına itiraz etmesin diye uzaklaşmaya çalıştı. Performansını artırmak için küçük bir gözyaşı ekleyip, "Annemin son dileği, benim ve kardeşimin, onun sevgili okuluna gitmemizdi," dedi. Gözlerini kaldırdığında Tally'nin afallamış yüzünü gördü ve kardeşine sabretmesini söyleyen bir bakış fırlattı. Bize yardıma olabilir.

Leydi diğerklerine baktı ve, "Bir annenin rehberliğı olmadan buraya geldiniz, öyle mi?" diye sordu.

Pippin ve Tally, yüzlerine, annesiz durumlarına uygun kederli bir ifade yerleştirdiler. Felicity, 'Yalnızca yaşlı teyzemiz var ve korkarım ki," onun tarafına küçük, üzgün bir bakış atarak devam etti, "sizin de gördüğünüz gibi sosyetenin gerektirdiğı birçok imkâna sahip değıl."

Leydi Lumby, "Aman Tanrım, bu çok kötü," dedi. "Rehberiniz olmadan buralara gelmişsiniz. Sevgili uşağınız cüzdanımı bulmuş olmasaydı neler olabileceğini bir düşün. Pervasız suçlamalarım ile sizin bütün şansınızı yok edebilirdim." Leydi bir an sustu ve dantelli mendiline bir kere daha gürültülü bir şekilde sümküdü. "Ve siz ne kadar nazık, ne kadar anlayışlı davranıyorsunuz. Zaten Bayan Emery'nin okulunun mezunlarından daha azını beklemezdim." Mendilini yerleştirmek ve cüzdanının bağcıklarını sıkmak için durdu. "Size bir iyilik borçlu olduğuma inanıyorum. Ama ne istediğinize siz karar vermelisiniz."

Felicity derin bir nefes verdi ve kontesin koluna girerek gülümsedi. "Bir oğlunuz olduğundan bahsettiğinizi sanıyorum, leydim. Bir eşe ihtiyacı var mı? Mesela, varlıklı birine?"

Ne yapıyordu bu kadın? Thatcher neler döndüğünü merak ediyordu. Birden yumuşayan kadının ve Bayan Langley'nin ne konuştuklarını tam olarak duyamıyordu.

Bu yüzden olanları yüzlerindeki ifadeden çözmeye çalışıyordu.

Hanımefendinin aracı rıhtımda bekliyordu. Kontes onların eve gitmek için geçen bir kira arabasına bineceklerini bilmiyordu. Stanbrook aracı sadece nehre kadar olan yolculukları içindi.

Bu yüzden bütün bayanlar içeri doluştular ve Thatcher kendini dışarıda resmi elbiseli araba uşağının yanında

beklerken buldu.

Yaverine, "Sen burada ne arıyorsun?" diye sordu. "Sana eve göz kulak olmanı söylediğimi sanıyordum."

"İyi bir şey yaptığımı düşünüyorum. Gelmemiş olsaydım olay çıkacaktı."

Thatcher, "Bu benim sorumun cevabı değil," dedi.

"Size o evde kalamayacağımı söylemiştim. Tüm o süslü püslü altın ve benzeri eşyalar sinirimi bozuyor." Adam ürperdi.

Thatcher güldü. "Sen de beni takip ettin. Emrimi çiğneyip gizlice arkamdan geldin." Mudgett, "Artık yüzbaşım değilsiniz," diye cevapladı. "Ayrıca, bir dükün yavere ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Kıyafetlerinizi yerleştiren ve işleri düzenleyen süslü bir uşağınız var artık."

"Olabilir, ama ben senin dürüstlüğünü tercih ederim," dedi. "Ve senin bana eşlik etmeni." Durakladı. "Ayrıca desteğini de. Teşekkür ederim."

Mudgett homurdandı. "Fakat neden oradaki insanlara kim olduğunuzu söylemediniz? Dük olduğunuzu öğrenmek onları sustururdu."

Thatcher, "İşte tam da bu nedenle söylemedim," diye cevap verdi.

Yaveri başını salladı. "Anlamıyorum. Eğer o kontese ve o çömezlere kim olduğunuzu söyleseydiniz, ayaklarınıza kapanıp sürünürlerdi ve biz de dışarıda kalmak yerine aracin içinde olurduk. Bu soğuk rüzgâra katlanmak zorunda kalmazdık."

Thatcher alay etti. "Demek bir parça lüksten hoşlanıyorsun, öyle mi?"

"Sıcakta durmaya karşı değilim, sorduğunuz buysa. Burası benim hatırladığımdan daha soğuk ve kemiklerim buna alışkın değil." Haklıydı. Mudgett İspanya'ya gelmeden önce

Hindistan'da hizmet ediyordu. Adamın ayağını bu doğduğu topraklara basmayalı muhtemelen yirmi sene olmuştu. "Ben onlara söylemeniz gerektiğini düşünüyorum." Thatcher başını salladı. "Henüz değil. Cevaplanmamış birçok sorum var."

Langley kardeşlerin ve Leydi Philippa'nın neden paraları yok? Ya da Brook Sokağı'ndaki evleriyle ilgili bu kadar gizli olan şey ne? En önemlisi de büyükbabasının seçtiği kadın yankesici bir refakatçiyle ne yapıyor?

Mudgett, "Öyleyse sorularınızı sorun," diye homurdandı. Yaverine göre her şey siyah ve beyazdı. Fransız veya İngiliz. Memur veya asker. Asil veya değil.

Thatcher tekrar kafasını salladı. "Kartlarımı henüz göstermeyeceğim. Eğer orada kim olduğumu söylemek için bulunsaydım, Bayan Langley hakkındaki gerçeği hiçbir zaman öğrenemezdim veya onun büyükbabamı tamamıyla nasıl kandırdığını." Bunun Felicity'nin esnek vücuduyla, alımlı bakışlarıyla veya onun dokunuşunun Thatcher'ın damarlarında sıcak bir yarış başlatmasıyla ilgisi yoktu.

"Ben sadece işi bu şekilde bitirmenin daha kolay olacağını söylüyorum."

Thatcher onun fikrine katılıyordu ama bu yapabileceği anlamına gelmiyordu. İçinde bu kadar kışkırtıcı merak duygusu varken olmazdı. Tabii Thatcher'ın, Felicity'yi kışkırtıcı bulan diğer parçalarından bahsetmeye gerek bile yoktu. Bu düşünceleri bir kenara bıraktı ve yaverine, "Cevaplanmı istiyorsam, bu üniformanın kılıfının altında keşif yapmaya devam etmekten başka şansım yok."

Mudgett burnundan soludu. "Bu çömez için kendinizi dikenli çalılara atmayacaksınız değil mi?"

"Bir ajan olarak benim yeteneklerime en ufak bir inancınız yok mu çavuş?"

"Yaver, "Sadece üzerinizde üniformanız var diye bu

vurulmayacağınız anlamına gelmez," diye mırıldandı.

Leydi Lumby'nin aracı kızları Brook Sokağı'ndaki evlerinin önünde bıraktı. Leydi, "Beni arayacağınıza söz verin canlarım," diye yalvardı. Sonra kapıdan dışarı uzandı ve Felicity'yi kolundan yakaladı: "Hubert için yaptığınız teklifi aklımda bulunduracağım, Bayan Langley. Bu ilginç bir teklif. Benim asla" düşünemeyeceğim bir teklif. Ama asıl nokta benim de çiftin uyabileceğini düşünmem."

Felicity gülümsedi "Benim tek dileğim onları beraber ve mutlu görmek, leydim."

Leydi hevesle elini sallayarak, "Bu genç insanlara bugünlerde neler oluyor? Hep romantizm arıyorlar. Aynı çatının altında aşkı ve evliliği yaşatmak imkânsız bir plan," dedi. Sonra yerine oturdu ve sopasını tavana vurdu. "Eve, Crackell!"

Lumby aracı ilerlerken, Felicity'nin arkasından kara bir bulut geçti. Felicity'nin tüm çabalarına rağmen araçtaki adamı önemsememe yemini, Thatcher'ın çok yakınında olduğu düşüncesi onu titretmişti.

Thatcher sordu. "Çöpçatanlık mı Bayan Langley?" Sorusu tüylerini diken diken etti. "Bu geleceğin düşesi için uygun bir uğraş mı?"

Felicity burnu havada Thatcher'ın azametli gölgesinden kaçtı ve kapıya giden yolda ilerlerken, "Henüz bir düşes değilim," dedi. Yapılması gereken bin bir tane işi vardı ve her şeyin yolunda gitmesi için hızla.., Ah gerçekleşirse... Yeni kıyafetlerin, mobilyaların ve kömürün görüntüsü gözlerinin önünde dans ediyordu.

Felicity'nin başının üstündeki düklük tacından bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Eğer bilmeniz gerekiyorsa, ben sadece sizin tavsiyelerinizi dinliyorum. Hodges kardeşlere parlak eşler bulacağım."

"Benim tavsiyem mi?" Felicity'nin hemen arkasından

gelen çizmelerinin sert vuruşlarından, Thatcher'ın öfkeli olduğu anlaşılıyordu. "Hiçbir adamın bir kadının tuzağına düşmekten minnettar olmayacağını bilmelisiniz."

Felicity arkasına döndü. "Benim tecrübeme göre erkeklerin çoğu istediklerinin ne olduğunu bilmiyor, hem de burunlarının dibinde olsa bile."

Felicity orada, Thatcher'ın burnunun dibindeydi ve kalbinin arkasından gelen ince bir ses kafasını kurcalıyordu. Busenin için de geçerli Felicity.

Onun için de mi geçerli? Tamamen değil. Felicity Thatcher'ın çenesinin sert duruşuna ve gözlerinin volkanik parıltısına aldırmamak için elinden geleni yaparak devam etti. "Adamlar yakalanmak istememe numarası yaparlar ama genellikle sonunda kadınlar için yalvarırlar."

"Numara yapmak mı? Böyle bir savunmanın kasti olabileceğini hiç düşündünüz mü?" Thatcher caddeye baktı: "Eğer teoriniz doğruysa Bayan Langley, dükünüz nerede? O neden burada diz çöküp elinizi tutmak için yalvarmıyor?" Thatcher kaşlarını kaldırdı ve Felicity yanaklarında sıcak bir kızarıklık hissetti: "Yoksa gecikmesi onun şu anda sizin ayartmalarınıza karşı evini takviye ediyor olduğu anlamına mı geliyor?"

"Benim neyime karşı?"

Thatcher, "Beni duydunuz, ayartmalarınıza," dedi. "Bugün benim üzerimde denedikleriniz gibi."

Felicity, "Aaaa!" diye bağırdı. Thatcher'a parmağını sallayarak geri döndü. "Ben öyle bir şey yapmadım." Herhalde yapmıştı ama bunu kabul edecek değildi. Bu haddini bilmez, tahammül edilmez... "Sizin yaptığınız bayım, kesinlikle tam kadınları - eklemeliyim ki kaderleri tamamen erkeklerin heveslerinde olanları - olabileceklerden kendilerini korumak durumunda bırakan davranıştır."

Thatcher'ın kaşları tehlikeli bir şekilde çatıldı. "Sevgili dükünüzü güvence altına almak için yaptığınız bu mu? Olabilecekleri kullanmak mı?"

Tally, Pippin ve Minty Teyze savaş alanındaki izleyiciler gibi geri adım attılar. Ateş hattından yeteri kadar uzağa, ama her atışı duyacak kadar yakma. Savaş konusunda kıdemli Bay Mudgett bile ihtiyatla yavaş yavaş kaçmayı tercih etmişti.

Bayan Emery'nin bu konudaki öğütlerini hatırlayınca Felicity'nin ağzı açık kaldı ve dudaklarını kapadı. "Bay Thatcher, hizmetlerinizi daha fazla..."

Kız kardeşi bağırdı: "Düşes!" Merdivenlerden hızla koşarak geldi ve Felicity'yi bu karışıklığın ve işitme menzilinin dışına çekti. Kısık sesle, "Sakın! Onu kovamazsın," dedi. Tally onu alıp biraz daha ileriye, kar yığınının çevresine çekti. "VWellington'ın savaş kahramanlarından birinin evimizde olmasının saygınlığını hesaba katmıyor musun?" Felicity Thatcher'ın zarif üniformasıyla düşman ateşinin önünde cesurca ayakta duran, düşünceleri sadece 'ev, ülke ve kral' olan görüntüsüne aldırmamak için elinden geleni yapıyordu.

Hay aksi! Kız kardeşi ve Pippin gibi o da deliriyordu.

Daha da kötüsü, Tally Thatcher'ı bir çeşit ödül gibi önüne sunmuyordu "Leydi Lumby'nin onu nasıl ayartmaya çalıştığını gördün mü? Hizmeti için etrafını sarmalıyız, şu an sahip olduğumuz tek cazip şey olduğundan bahsetmeye gerek bile yok."

Felicity sessizce homurdanarak karşı çıktı: "Planlarımızı bozacak."

Tally, "Senin planların," diye dikkat çekti. "Bu plan hizmetçilerle dolu, uygun bir evi de içeriyor ki biz ikisine de sahip değiliz. Durumumuz ortada, korkarım Bay Thatcher da bize uygun." Felicity tam ağzını açacağı sırada kardeşi aceleyle devam etti. "Jamilla Dadı'nın uşaklarla ilgili hep ne dediğini

hatırlamıyor musun?"

Felicity okul derslerinden birisiymiş gibi ezberden söyleyerek cevap verdi. "Yakışıklı, tehlikeli ve hizmetlerinden ötürü tüm diğer kadınları kışkındıracak kadar becerikli." "Üstelik Bay Thatcher müthiş yakışıklı..." Tally sözlerinin asılı kalmasını sağladı, hâlbuki Felicity'ye, Thatcher'ın nasıl baktığının hatırlatılmasına gerek yoktu Felicity kız kardeşinin omzunun üstünden Thatcher'a bakarak, "Olabilir," dedi. Bu Thatcher'ın problemlerinden biriydi.

"Hem savaşa katılmış, eğer bu Bay Mudgett'a inanacak olursak, bu da onu tehlikeli yapar. Ayrıca Leydi Lumby üçüncü kuralı da ispatladı. Yani ne yaparsan yap, onu kovma. Henüz değil. En azından Hollindrake ile nişanını yapmadan."

"Ama Tally, o..."

"İyi bir uşak değil, katılıyorum, ama olmasını sağlayabiliriz. Uşağımızın VWellington'a hizmet ettiğinin kokusu alınınca Bayan Brovvne'un nasıl kıskanacağını düşün."

Felicity, "Bunu oldukça düşündüm," diye kabullendi.

Tally üstüne gitti. "Eğer onu gönderirsen bu bize nasıl yansıyacak? Bir savaş kahramanını sokağa fırlatmak?"

Felicity eliyle ağzını kapattı: "Aman Tanrım, ben hiç böyle düşünmemiştim."

"Evet, farkındayım. Öfkenin seni esir almasına izin verdin." Kız kardeşi azarladı. "Şimdi en iyisi git ve adamdan özür dile. Kalkıp bizi bırakıp gitmesin."

Bu Felicity'yi hissettiği suçluluk duygusuyla sarsmaya yetmişti: "Özür mü dileyeyim? Ondan mı? Asla!" Ağzını kapattı ve başını salladı. "Tally, adam dünyanın en kışkırtıcı adamı. Hollindrake'i planımızla kandırdığımızı ima etti. Bu tamamen..."

"Doğru ve bu öfkenin nedeni de bu." Tally ters ters bakan

uşıağı bir bakış attı ve gülümsedi. "Görünüyor ki onun etrafında kendimize dikkat etmeliyiz yoksa sırlarımızı fark edecek."

Şimdi uygunsuz bir homurtu yapma sırası Felicity'deydi. "Mümkün değil." Thatcher göreceli olarak itaatkâr ve fazla akıllıydı ama Tally haklıydı. Bir savaş kahramanını koyamazlardı.

Ah, adam niye savaşta bir aşçı olamamıştı ki? Veya kâtip... Yakışıklılığı ve asil davranışlarıyla bir kahraman olmak zorundaydı.

Kendine onun için problem olanın bu olmadığını söyledi, derin bir nefes alıp yüzüne bir gülümseme yapıştırdı ve karların içinden güçlkle Thatcher'a doğru yürüdü.

Tally'nin açıkça belirttiğı gibi, Felicity'nin bu adama ihtiyacı vardı. Hayır, ihtiyaçları vardı, diye düzeltti. Her şeyden çok, şu an önemli olan tek şey dışarıya nasıl göründükleriydi. "Tally haklı olarak beni uyardı, aşırı kaba davrandım Bay Thatcher. Özür dilerim." Sustu ve Tally'ye bir bakış attı. İşte, yaptım. Kız kardeşi gülümsedi ve devam etmesi için başıyla işaret etti. Daha mü "Bu deneme günüydü," diye devam etti. "Hâlen yapılacak çok işim var ve ev halkımıza hizmetlerinizi sürdürmeye devam ederseniz size minnettar olacağım."

İzleyicilerin geri kalanından, rahatladıklarını belli eden bir iç çekiş geldi.

Thatcher reddedecek gibi görünüyordu, ta ki arkadaşı Hay Mudgett bir parça öksürür gibi yaparak Felicity'nin duyamayacağı şekilde bir şeyler söyleyene kadar. Adam ne dediyse Thatcher'in yüzü buruşmuştu.

Sonra derin bir nefes aldı ve başıyla onu selamladı. "Hizmetinizdeyim Bayan Langley." "Mükemmel. Hodgeslar'a bir not göndermeye niyetim var. Bunu evlerine kadar götürebilir misiniz?"

Thatcher'in yüzü kızardı. Pippin adam patlamadan önce gidişatı değiştirmek için acele etti. "Şey, artık her şeyi hallettik gibi görünüyor," diye açıklama yaptı. "Çay zamanı. Bir şeyler yemeyeli neredeyse bir asır geçti."

Tally güldü ve Felicity ile uşaklarının arasına girdi. "Kestanelerinizi unutuyor musunuz?" Bir an için Pippin'in alnı kııştı. "Ah evet. Onları nasıl untabildim? Yine de çay kulağa hoş gelmiyor mu?" Aceleyle merdivenlere yöneldi ve en üst basamağa gelince dönüp Thatcher'a baktı. "Gerçekten VWellington'a hizmet mi ettiniz?"

Thatcher başıyla kibarca onayladı.

Sonra Felicity'nin korktuğu gibi Tally uzandı ve Thatcher'ı kolundan yakaladı. "Ah, siz de gelip çay içmelisiniz. Kardeşimin notu bekleyebilir. Sizin tehlikeli görevlerinizden bazılarını dinlemek isterim. Pippin ve ben bir savaş destanı yazmayı düşünüyorduk."

"Thalia!" Felicity dehşet içinde kalmıştı. "Uşaklar çaya davet edilmez."

Thatcher karşı koydu. "Bayan Thalia, gerçekten de anlatılacak bir şey yok."

Bay Mudgett seslendi. 'Yok mu? Yok diyor. Çünkü o mütevazı biri."

"Bay Mudgett!"

Tally Thatcher'ı bıraktı ve merdivenleri çıkan diğer adamı yanına çekti. "O zaman çay için siz bize katılmalısınız," dedi ve Felicity'ye, bu davete neden karşı çıktığını açıklayan bir bahane bulması için cesaretlendirici bir bakış attı. "Bay Thatcher'in kahramanlık yıllarıyla ilgili her şeyi dinlemek isterim." Kapıda durdu ve adama tatlı bir şekilde gülümsedi. "Ah, elbette sizinkileri de bayım."

Pippin, Bay Mudgett'ı evin içine doğru iterken, "Ah, ben de!" dedi.

Hepsi delirmiş miydi? Uşaklarının cesurluğuyla tüm bir taburu kurtarması, Felicity'nin en son duymak isteyeceği şeydi. Ya da Thatcher'in, Fransızlar'ın zavallı savunmasız İspanyol kadınları ve çocuklarına saldırmalarını durdurması.

Pekâlâ, onların gevezeliğini dinlemeyecekti. "Benim yapacak daha iyi işlerim var.

Hodgeslar'ı çaya davet etmek gibi."

Tally, "Hodgeslar'ı mı?" diye sordu. "Onlar tam olarak yüksek sosyete sayılmazlar. Planlarını unuttun mu?"

Felicity kardeşine, "Hayır, ama onlarda bizde olmayan bir şey var," dedi.

"Neymiş o?"

"Kömür."

Tally başını salladı, kafası karışmıştı.

"Pekâlâ, Hollindrake Dükü geldiğinde çayı donarak içemey..."

"Hollindrake mi?" dedi Bay Mudgett. "Hollindrake Dükü mü dediniz?"

"Şey, evet. Ben nişanlıyım..." Bir yorum yapmaya hazır olan Thatcher'a bir bakış attıktan sonra söylediklerini düzeltti, "...nişanlanmak üzereyim ve istemediğim bir.

Bay Mudgett, "Ah bayan, soğuk hakkında endişelenmenize gerek yok," dedi. "Onun havadaki ayazı o kadar dert edeceğinden kuşkuluyum."

Felicity döndü ve bir hayli çamuru evin içine taşımış adama baktı. "Hollindrake Dükü'nü tanıyor musunuz?"

"Elbette tanıyorum ve eğer müsaade ederseniz..."

"Mudgett..." Thatcher sözünü kesmeye kalktı ama Felicity önünde durdu ve onu bundan mahrum bıraktı.

"Ekselanslarından bahsediyorsunuz değil mi?"

"Şey, ben dükün..."

Thatcher araya girdi. "Hizmetçisi," dedi. "Bay Mudgett dükün hizmetçisiydi."

Felicity ve Bay Mudgett aynı anda, "Hizmetçisi mi?" dediler.

"Evet, hizmetçisi." Thatcher ısrar etti. "Onun hizmetçisi."

Bay Mudgett onaylamadan önce tekrar Thatcher'la göz göze geldi. "Ah, evet ya, hizmetçisi."

Thatcher, "Benim yaverim olmadan önce," diye ekledi "Bay Mudgett dükün hizmetçisiydi." "O dük olmadan ve tüm o unvanlardan önce, anlarsınız ya," diye devam etti.

Felicity, "İnanmıyorum," diyerek fikrini bildirdi.

Mudgett, Thatcher'a göz kırpmak için başını eğerken, "Bazı günler ben de buna inanmakta güçlük çekerdim," dedi Felicity'ye. "Ah, onun hakkında öyle çok hikâyem var ki! Onun hakkında anlatabileceklerim, sizin o güzel ağzınızı açık bırakabilin"

"Bay Mudgett!"

Thatcher'ın sert karşılığı Felicity'yi şaşırttı ve meraklı gözlerle önce uşağına sonra da onun eski yaverine baktı. "Bay Mudgett, ekselansları hakkında daha fazlasını dinlemeyi çok isterdim ama korkarım Bay Thatcher'ın itirazı var. Neden sizce?"

"Ah, öyledir. Muhtemelen hanımların böyle korkak hikâyeler duymasının uygun bir şey olmadığını düşünüyor. Çünkü size adamlarla ilgili duymak istediğiniz her şeyi anlatabilirim, yarasından..."

"Bay Mudgett!" Thatcher'ın bu seferki araya girişi, arkadaşını donduran bir uyan işareti taşıyordu.

"Ne var?"

"Bunlar genç hanımlar, yeni acemi erler değil."

Bay Mudgett izleyicilerine bakış attı ve omuz silkti. "Sanırım

erkeklerin bazı serserilikleri olduğunu biliyor-lardır, değil mi?"

Tally gülmemek için ağzını kapattı, Felicity ise müstakbel nişanlısının yarasıyla ilgili düşünce sebebiyle heyecanlandı, "şey arkasındaki yara..."

Thatcher ona, "Bilmiyorlarmış gibi davran," dedi. "Bu bayanlar için uygun bir konu değil." Durdu ve adama haşın bir bakış attı. "Üstelik hizmetçiler kuralını unutmamalısın."

Bay Mudgett ve Felicity, "Hizmetçiler nesi?" diye sordu.

Thatcher sert bir sesle, "Kuralı. Hizmetçiler kuralı. İşverenin sırları hizmetçinin sırlarıdır." Mudgett çenesini ileri geri oynattı. "Sanırım sonra da bunun yaverler için de geçerli olduğunu söyleyeceksiniz."

Thatcher, "Özellikle yaverler için," dedi.

Pippin, "Peki ya uşaklar?" diye cüret etti.

Thatcher ona doğru hafifçe eğildi. "Sırlarınız benimle mezara kadar gidecek, Leydi Philippa."

Felicity onun yemininin kendisini içermediğini fark etti. Kuzeniyle uşağı arasına zikzaklar çizerek gitti. "Bizim sırrımız yok," diye araya girdi. Mantosunu çıkararak, Thatcher'a verdi ve sonra ona arkasını döndü. "Bay Mudgett, dükle olan pozisyonunuzu tekrar kazanmak için mi Londra'dasınız?"

Adam ona dostça el salladı. "Yok, o artık yüksek seviyede biri. O şık evinde yaşlı Bob Mudgett için yeri olduğundan kuşkuluyum."

Felicity derin bir nefes aldı. "Bay Mudgett, bu mümkün olamaz. Benim ilişkide olduğum adam asla eski bir çalışanına, özellikle de sevgili Kralımıza ve ülkemize hizmet için senelerini vermiş birine, yardımcı olmayacak kadar aşağılık olamaz. Hayır, Bay Mudgett, tamamen yanılıyor olmalısınız."

"Onu gayet iyi tanıdığımı söyleyebilirim," dedi.

Bu Felicity'yi durdurdu. Dükün karakteriyle ilgili, ilkelden kaynakla görüşmek için elde ettiği en iyi fırsat işte önündeydi şey, tabii Lord John Tremont'ın dışında, ama o hiçbir zaman eski arkadaşıyla ilgili açık sözlü olmamıştı.

Felicity elini adamın dirseğine dolayarak ve onu merdivenlere doğru ilerleterek, "Sevgili Bayım," dedi. "Bazı yanlış anlaşılmalarda olmalı! Eminim Hollindrake Dükü sizin durumunuzu bilseydi, bir çözüm bulabilmek için yüce gönüllü davranırdı."

Adam omzunun üzerinden Thatcher'e gülümseyerek, "Bir çözüm mü? Kulağa hoş gelmiyor," dedi. "Belki de siz en iyisini bilirsiniz, bayan."

Katlanılmaz uşağının, bu adamı tüm o hizmetçilerin kuralları saçmalıklarıyla işlerini bozmasına izin vermeyecekti. "Herhalde biraz çay içinizi ısıtır bayım, hatta birazcık brendi. Sonra canınız isterse, dükle ilgili birkaç anınızı lütfedebilirsiniz."

Thatcher onu uyardı. "Bay Mudgett!" Çizmelerinin çıkardığı öfkeli sesler onları takip ediyordu. "Kural!"

Felicity ona aldırmadı ve Bay Mudgett'a gülümsedi. "Bana bu kural eski çalışanlara pek uygulanmaz diye bir hüküm varmış gibi geliyor."

Tally, "Ah evet, o haklı," diyerek ona katıldı. "Yazabileceğiniz bir kitabı düşünün!" Ellerini sihir yapan bir sihirbaz gibi havada çırpı. "Hollindrake Dükü'nün hayatı ve aşkları." Ürperdi. "Sizi temin ederim, en çok satanlardan biri olurdu."

Mudgett, "Brendi mi demiştiniz?" diye cevap verdi, kitap yazma fikrini çok önemsememişti. Ama brendi...

Felicity başıyla onayladı. "Çok kaliteli bir şişemiz var. Stanbrook Kontu'ndan hediye." Adamın Bayan Hutchinson'a ödeme yapmak için kontun kilerindeki tüm breridiyi aşırıdıklarını bilmesine gerek yoktu Pippin, "Peki kek?" diye

sordu.

Mudgett "Kek mi? Hımm, kek severim," dedi.

Felicity kekleri olması için daa etmeye başladı.

Mudgett onlara, "Birkaç hikâyenin ne zararı olur anlayamıyorum," dedi.

Thatcher onu tekrar uyardı. "Mudgett!" Ama artık çok geçti, Felicity gönüllü kurbanını merdivenlerden yukarı yönlendirmişti ve onu şişman bir güvercin gibi ayıklamaya başlamaya hazırdı.

Felicity uşağını unutmamıştı. Herkes oturma odasının sıcaklığına doğru ilerlerken Felicity durdu ve ona döndü. "Bay Thatcher?" "Evet?"

"Lütfen Bayan Hutchinson'dan çay tepsisini alıp getirir misiniz? Mutfaktır."

"Bayan Langley..."

Adamın sesindeki koyu ürpertiye yok sayarak, "Ah evet." dedi. "Tepsiye en iyi keklerimizden koyduğundan emin olun."

Sonra, açıklanamaz bir nedenle, Thatcher'a o meşhur bakışı fırlattı, Jamilla Dadi'nin tutumlu bir şekilde kullanmayı tembih ettiği o bakışı.

Felicity'yi şaşırtan bunun işe yaramasıydı. Thatcher, gözlerinde alevlenen, uygunluk ve resmîlik taşımayan bakışla ona doğru ilerledi.

Felicity kendi tuzağına düşmüştü. Thatcher'ın koyu ve fırtınalı gözlerine bakınca, kollarındaki tüyleri ürperdi. () şeytani dudakların toy, sert gücünü, sakalının kabatas-lak gölgesini, yamalı paltosunun altındaki kaslı gücü fark edince dizleri titredi.

Thatcher merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ilerledi ve felicity'nin altındaki basamakta durdu. Gereksiz bir yakınlıkta... Öyle ki nefesi bile Felicity'ninkine karışıyordu.

Felicity birden hızla Jamilla Dadı'nın o bakışı rastgele kullanmamaları hakkında kızları neden uyardığını fark etti. Çünkü o bakış, bir adamın onurunu, iyi niyetini karmakarışık edebilir ve asil bir maskenin altında gizlenen aç bir hayvanın ortaya çıkmasına sebep olabilirdi.

Thatcher, "Başka bir şey ister miydiniz, Bayan Langley?" diye sordu, sesi şimdi alaycıydı. Eğer Felicity'nin düşüncelerini görebilseydi, içindeki istekli titremeyi hissedebilirdi. Felicity, "Sadece çay tepsisi," diye ters bir cevap verdi ve topuğunun üstünde dönerek merdivenleri aceleyle çıkmaya başladı. Ah, bu adamı kovmalı ve ondan kurtulmalıydı. Hayatında kahramanlara ihtiyacı yoktu. Hollindrake'i vardı ya; Felicity'nin kalbini aynı vahşilikle çarptıran, aynı gururlu kendinden eminliğe sahip Hollindrake.

Hollindrake'in hayali düşüncelerinin en önündeyken bile, merdivenlerden aşağıya son bir bakış attı ve sevimsiz uşaklarının üstünlük ondaymış gibi sırttığını fark etti. Felicity dikleşti ve içindeki arzu fırtınasından sıyrılmaya çalışarak ilerlemeye devam etti.

Hayır, bir kahramana ihtiyacı yoktu.

Ya da onun öpüşüne. Ya da onun kucaklamasına.

Hollindrake Düşesi olduğunda tutku gibi böyle arzulara ihtiyacı olmayacaktı.

Yoksa olacak mıydı?

Thatcher mutfakta olduğunu umduğu şey için merdivenlerden aşağı yoluna devam etti. Doğrusunu bilmeseydi, Bayan Langley'nin masum kıyafetinin altında becerikli bir fahişenin gizlendiğinden şüphelenirdi. Münasip bir düşes, gerçekten!

Daha da ötesi, bu kız nasıl şeytan gibi büyükbabasını saf yerine koymuştu? Ah, cevaplarını alacaktı, sonra da...

Thatcher kapıyı açtı ve Bayan Hutchinson'ı odanın ortasındaki masada kendine Stanbrook Kontu'nun değerli brendisi gibi

görünen şeyden bol ölçüde koyarken buldu.

Bardağı Thatcher'a uzatıp, "Titremekten kurtulmak için bir parça," dedi ve başka bir bardağa uzanıp baştan aşağı doldurdu. Hizmetçileri için yan ölçü diye bir şey yoktu. Thatcher sunulan bardağı aldı ve sahte bir şekilde kadeh kaldırdı. "Bayan Hutchinson, burada neler oluyor?"

Hutchinson brendiden bir yudum alarak, "Demek fark ettiniz, ha?" dedi.

Thatcher tedbirli bir yudum daha alarak, "Sadece biraz," dedi.

Hutchinson elini güçsüzce sallayarak, "Yarısına inanmazdınız," dedi. Belli ki, bu günün ilk bardağı değildi.

Thatcher, "Bir deneyin," dedi. Karşısına çöktü ve ona başka bir bardak doldururken, "Şu Minty Teyze'den başlayabilirsiniz," diyerek konuyu açtı.

Kadın şaşkınlıkla, "Çalmaya kalkmadı, değil mi?" diye sordu.

Thatcher, "Neredeyse," dedi. "Leydi Lumby'nin cüzdanını yürütmeye çalıştı."

"Çalıştı mı?" Hizmetçi kafasını salladı ve iç çekti. "Şimdi bu üzücü oldu. Aramintha Follifoot'un tüm Londra'nın en hızlı eli olduğu zamanlar vardı." Tekrar iç çekti ve içkisinden bir yudum aldı. "Ona tekrar denememesini söyledim. Artık pek iyi göremiyor ve görüldüğünden de daha ağır."

Thatcher gözlerini kırptırdı ve hizmetçiyi doğru duyup duymadığını anlamaya çalıştı.

Belki de daha fazla brendi içmemeliydi. "Hanımefendiler de refakatçileriyle ilgili bu bilgiyi biliyorlar mı?"

Bayan Hutchinson geriye yaslanarak, "Elbette biliyorlar. Onlar iyiler, öyleler," dedi. "Üçü de iyi çömezler üçü, sadece mevkii sahibi ve sosyetik değiller. Minty Teyze'yi kocası öldüğünde aldılar. Gidecek yeri yoktu ve yaşlı Dingby Michaels, Tanrı ruhunu bağışlasın, onun kızlar için yeni bir refakatçi

olabileceğini düşündü. Ölmeden hemen önce düşesten Minty Teyze'yi almasını istedi."

"Dingby Michales mı?" diye sordu Thatcher. "Soyguncu olan? Çocukken onunla ilgili bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Senelerce Kuzey Yolu'nu dehşete düşürdü ve sonra da kayboldu."

"Ah, evet, Dingby iyi bir beyefendi idi. Kaybolmak için pek bir şey yapmadı, ama adam gibi gitti, adını değiştirdi ve kendine bazı asilzadelerin yanında bir pozisyon edindi. Tremont, sanırım adı buydu. Kızlarla böyle tanışmıştı, kızlar onun çalıştığı evi ziyaret ediyorlardı. Böylece Düşes Londra'ya gelmeye karar verdiğinde, burada çok fazla bağlantısı olduğundan Dingby'ye yazdı."

Thatcher bardağını uzanamayacağı bir yere itti: "Ama bir baronun ve kontun kızları neden bir soyguncunun bağlantılarına ihtiyaç duysunlar ki?"

"Şey, etrafınıza bakmadınız mı? Hiçbirinde metelik yok"

Thatcher, "Ama babaları..." diye karşı çıktı.

"Püfff. Onların dediğine bakılırsa beş para etmez biriymiş. Kont kendini kaçakçılar tarafından öldürttü, onların iyi çevrelerinde duyacağınız gibi gelişmedi olaylar. Ama

ben bazı konuşmalar duydum. Baronun, şeyden önce, Fransa'ya gittiğine dair bir konuşma..." Parmağıyla boğazını keser gibi yaptı.

"Lord Langley asla ..."

"ikisini de tanımıyorum, ben sadece ne duyduğumu biliyorum," dedi. "Fark edeceğinden değil, nasıl olsa tüm para saklanmış ve o eli sıkı avukatları miraslarından metelik almalarına izin vermeyecek. Evlenmeden veya yaşları gelmeden."

"Bir koruyucuları yok mu?"

"Vardı, ama geçen yaz öldü. Bayan Tally'ye göre onları kibar davranan iyi bir bayan, bir miktar para karşılığında bu görevi üstlenmeyi kabul etti."

Thatcher, "Cep harçlığı," diye tamamladı.

"Hah, böyle diyorlar. Cep harçlığı. Fazla değil, sana anlatayım. Yaşlı bayan öbür dünyaya gittiğinden beri çok fazla paraları olmadı."

"Fakat bu evi kiralamayı nasıl başardılar, hatta Londra'ya gelmeyi?"

Bayan Hutchinson kıkırdadı ve bardağını kaldırdı. "Küçük Düşesle yeterli zaman geçir, anlayacaksın. Buraya gelmeye kararlıydı, avukatın onu engellemesine izin vermeyecekti. Dükünün burada olacağını biliyordu ve ona göz kulak olmak için yakınında olmadan onu Londra'da salıvermekten korkuyordu."

"Öyleyse bunların hepsi parayla ilgili?"

"Beni dinlemiyor musun? Bu Düşes'in evlenmesine bağlı. Böylece başlarının üstünde bir çatıları ve masalarında yemekleri olur. Kilere bakarsan bunu anlarsın, kömür kovaşında o kadar bile yok."

Thatcher bu üç genç kızın böyle bir şeyin altından kal kabil dikleri ne inanamayarak, "Peki nasıl oluyor da bir sezonu böyle geçirebileceklerini düşündüler?" diye sordu.

Elbette yapabileceklerini düşünmüşlerdi. Çünkü büyükbabası Bayan Langley'yi bir nişanın yaklaşmakta olduğuna ve orada güvende olacaklarına inandırmıştı.

Ama tabii ki bazı şeylerin yolunda gitmeyebileceğinin farkında olmalıydı, Minty Teyze'nin yankesiciliğe merakı veya kısa zaman içinde yiyecekleri veya kömürleri kalmayacağı gerçeği gibi.

Bayan Hutchinson masaya yaslandı ve dalıp giden Thacher'ı

dürttü. "O kadar endişelenmeyin, bayım. Düşes, hepsini toparlamanın bir yolunu bulacaktır." Bardağını tekrar doldurdu: "Bence böyle iyi biri olmanın ödülünü bulacak."

"Nasıl yani?" Thatcher'ın bütün gördüklerinden ve duyduklarından sonra bayanın bu söyledikleri pek de Bayan Langley için kullanılacak bir tanım değildi.. Ama sonra kadın söylediklerini açıklayınca Thatcher'ın ölçüsünün sayılan bir ölçü olmadığını fark etti.

Bayan Flutchinson, "Beni ve Sally'mi aldı," diye açıkladı. "Benim kızım olduğu için bunu söyleyebilirim. Sally parlak bir kız değil, babasına çekmiş, Tanrı onun ruhunu bağışlasın. Düşes bize bir ev verdi ve bunun için ona minnettarım. Bana her zaman bir yerimin olacağını söyledi ve Sally'nin de."

Thatcher, Geneva Hala'nın örneklerinin en iyisi değilse veya işini tam yapma kapasitesine sahip değilse bir hizmetçiyi çalıştırmaya devam etmek şöyle dursun, böyle bir söz verdiğini, hayal bile edemiyordu.

Bayan Hutchinson, "Ne düşündüğünüzü anlayabiliyorum," diyordu. "Sadece istediklerini elde etmek için söz veren bazıları vardır ama düşes öyle değil. Sözünü tutacak, Tanrı onu kutsasın!"

Thatcher geri oturdu. Bu sözler iliklerine, brendinin hiçbir miktarının ısıtamayacağı kadar soğuk bir ürperti göndermişti.

Sözünü tutacak, Tanrı onu kutsasın.

Tıpkı büyükbabasının bir Sterling'in her zaman olmak zorunda olduğunu söylediği gibi, bu onların sloganı değil miydi? Verbum Meumjusjurandum.

Benim kelimem andımdır.

Aubrey Michael Thomas Sterling Standon Markisi

(İlave, 28 Temmuz 1813) Times'da ilan. 9. Hollindrake Dükü vefat etmiş ve Standon şimdi 10. Dük.

(ilave, 4 Şubat 1814) Dükün eski hizmetçisi Bay Bob Mudgett'a göre, Hollindrake (sadece Bay Sterling iken) 'bulabildiği her kadının peşinde koşmaya ve yarın ne yiyeceğim diye düşünmeden kumar oynamaya' eğilimi varmış. Bu haber telaşlandırın fakat yine de mirasa konacağını hiç planlamayan bir adam bazı gençlik taşkınlıkları yapabilir, değil mi?

-Bekar Erkek Günlüklerinden bir alıntı

Sizin yaptığınız bayım, kesinlikle tam kadınları - eklemeliyim ki kaderleri tamamen erkeklerin heveslerinde olanları - olabileceklerden kendilerini korumak durumunda bırakan davranıştır.

Bayan Langley'nin sözleri, esasen suçlaması, ertesi sabah hâlâ Thatcher'ın düşüncelerinde yankılanıyordu. Olabilecekler. Gerçekten ağır laflar ama yüce gönüllü ve vefalı bir kadın tarafından söylenmişti. Kesinlikle kararlı bir kadındı ama nişanlısının başta sandığı gibi, evlilik delisi bir bayandan daha fazlası olduğuna şüphe yoktu.

Geneva Hala'nın masanın öbür ucundan gelen ısrarlı sesi derin düşüncelerini delip geçti. "Ona kim olduğunu

söylemedin mi?"

Thatcher başını iki yana salladı. "Hayır." Geneva Hala'nın istediği gibi ayrıntılara inmek yerine, kahvaltısına yöneldi. Mis kokan jambonlar önemsenmeyecek gibi değildi. Üstelik, dün Geneva Hala'yla beraber yemek hakkında dersini almıştı, en iyisi kendini bir an önce kuvvetlendirmektir.

Ne söyleyecekti? Geneva Hala, büyükbabam beni refakatçisi adı çıkmış bir yankesici olan, meteliksiz bir bayanla nişanladı. Sonra kadın kendine geldiğinde, anlatacaklarını, Felicity'nin hizmetçilerini eski bir soyguncunun tavsiyesi ile aldıklarını açıklayarak bitirebilirdi.

Halası onun da beşinci dük kadar deli olduğunu düşünürdü.

Geneva Hala peçetesini bıraktı ve kahvaltı masasının bir ucundan ona baktı. "Ekselansları, bu zavallı masum kızı kandırmaya devam etmeniz acımasızca."

Halasının sempatisinin, Bayan Langley'in itibarına gerçekten ilgi duymasından ziyade, böyle arzulanmayan bir parçadan kurtulduklarını görme arzusundan kaynaklandığından şüpheleniyordu.

Ya Thatcher'ın sempatisi? Bayan Hutchinson'ın açığa vurduklarıyla sarsılmıştı. Stanbrook'un brendisinden bir veya iki bardak içtikten sonra, yaşlı hizmetçinin çenesi düşmüş, Bayan Langley hakkında düşünebileceklerinden çok daha fazlasını açıklamıştı. Düşes onun o dükünden daha fazlasını hak ediyor. Ona beytim Bertie'min beni sevdiği gibi onu sevecek bir adam bulmasını söyledim. Ama o dükünü istiyor. Peki ya o yüce asilzade nerede?

Felicity ilk gün geldiğinde onu karşılamak için burada olmalıydı. Eğer Felicity'ye yanlış yaparsa, düke bir satırla neler yapılabileceğini gösteririm, bunu yaparım.

Thatcher gözlerini kapattı ve bu karışıklıktan kurtulmayı diledi. Onuru ona Felicity ile evlenmesini buyuruyordu,

nişanlı olsun veya olmasın. Ama Bayan Hutchinson da haklıydı. Felicity Langley onu sevecek birisiyle evlenmeyi hak ediyordu. Tutkuyla. O bilse de bilmese de.

Sabahın çökerken saatlerinde, güneş Mayfair'ın karlı çatılarının üzerinden doğduğu sırada, Thatcher tüm bu karışıklığı düzeltecek başka bir ışık görmüştü.

Ya Felicity onu sevebilirse? Ya düklüğe dair sorumluluk halkaları hayatlarını tatsızlığa ve Felicity'nin bahsedip durduğu "doğal yatkınlıklar" gibi bir cansızlığa döndürmeden önce biraz tutku ahengi bulabilirlerse?

"Ekselansları, beni dinliyor musunuz?" diye sordu Geneva Hala. "Buna devam edemezsiniz! Bundan vazgeçmeniz ve onunla işinizi bitirmeniz gerekiyor. Sorumluluklarınızın bilincine varın."

Thatcher çatalını masaya bıraktı ve ona baktı: "O kız, ister beğen ister beğenme, benim sorumluluğum altında. Nasıl öylece sözümünden dönebilirim? Onur böyle bir davranışın neresinde?"

Geneva, "Onur!" dedi alayla. "O büyük ihtimalle kendini ailemize sevdirmek için babamı bir şekilde kandırmış. Bu bir skandal ve şimdi hepsini telafi edebiliriz." Halası derin bir nefes aldı ve sonra gülümsedi. "Ekselansları, yapılması gereken görevleriniz var. Sadece şuradaki gümüş tepsiye baksanız göreceksiniz! Kartlarla ve davetiyelerle dolup taşıyor. Hepsi sizin ilgilenmeniz gereken ivedi meseleler."

Thatcher büfenin üzerine bir bakış attı ve ürktü. Gerçekten de, tepsi havadislerle dolup taşmıştı. Davetiyeler.

Uygun kızları olan ailelerden, namuslu hizmetçilerden kartlar... Görünürde hiçbir yankesicilerden değildi.

İşte oradaydı. Hollindrake Dükü olarak gelecek hayat.. Buz pateni için az zaman bırakan yükümlülükler ve Bayan Felicity Langley'nin eğer olması gerektiğini düşündüğü gibi, düzgün

ve fazla resmi görünmeyi bırakmazsa, hayatının sonuna geldiğinde peşinden sürüklediğini farzettığı diğer tüm aksilikler. Hayır, eğer biri onu ruhsuz etkinliklerin ve sıkıcı suarelerin olduğu bir hayattan kurtaracaksa, bu Bayan Langley idi. Fakat ilk önce tutkunun önemini öğrenmesi gerekiyordu.

Dün Felicity'nin flörte meyilli gözlerindeki canlı ışığı gözetlediğinden, onun en sefil öyküyü bile ilginç hale getirecek kadar tutkusu olabileceğini düşünüyordu.

Thatcher, "Tepsi bekleyebilir," dedi. "Şu an başka işle meşgulüm."

Geneva ellerini havaya kaldırdı: "Bu dayanılmazdan da öte Ekselansları! Bu hepimizin yıkımı olacak! Buna bir son vermeniz için yalvarırım. Çünkü siz vermeyecekseniz ben...ben..."

Thatcher tahtını geri itti. "GenevaHala, ben çıkışabileceğiniz toy bir genç değilim. Nasıl olurda bana bunu teklif edersiniz?"

Fakat Thatcher halasının damarlarında akan Sterling kanının derinliklerini hesaba katmıyordu.

"Anneni çağıracağım."

Felicity eldivenlerini geçirmiş, "ödünç" evlerinin merdivenlerinde duruyordu. Buz gibi havadan derin bir nefes aldı. Bu, bir önceki gün Bay Mudgett'in açıkladıklarından sonra karışmış düşüncelerini temizlemeye yaramıştı.

Size anlatacağım kişi aşağılık adamın teki, evet öyle. Dolu dolu bir hayat yaşadı. Hatunların peşine düşmeye gelince sıradan aşağılık bir adam oluverirdi.

Felicity'nin Hollindrake'i aşağılık bir adam mıydı? Ürperdi ve kendine, ona o düşünceli mektupları yazan adamın öyle bir ahlaksız olamayacağını anlatmaya çalıştı. Bir yanlışlık olmalıydı. Dük, Mudgett'in iddia ettiği gibi "bütün gece içmek ve elinde ne varsa onunla kumar oynamak" gibi isteklerle

yoldan çıkmış biri olamazdı.

Böyle bir görüntü, kafasında canlandığı asil ve onurlu adamla pek uyuşmadığı için bunu düşünmemeye çalıştı. Bayan Emery'nin Okulu'nda, dükün mükemmel düşesi olmak için, her konunun üzerinde didinerek geçirdiği dört yıl bir hiç uğruna olabilir miydi?

Kanıtı sadece Bay Mudgett değildi. Bugün çarşamba olduğuna göre ve Hollindrake'in pazartesiden beri kasabada olduğu düşünülürse (eğer Sarah Brovvne doğru söylüyorsa) hâlâ ondan tek bir haber almamıştı. Bir not, bir kart, serasından özenle seçilmiş bir çiçek demeti bile...

Felicity kötü şeyler düşünmüyordu. Ama en azından onun...

"Dışarısı hayallere dalmak için oldukça soğuk değil mi, Bayan Langley?"

Felicity baktı ve Thatcher'ın merdivenlerin altında dikildiğini gördü. Thatcher şapkasını çıkarıp onu başıyla selamladı. Koyu, çetin gözleri, bir şey arıyormuş gibi onunkileri esir almıştı.

Hem de Felicity'nin tüylerini diken diken eden bir şekilde.

Thatcher, "Burada daha fazla kalırsanız, burnunuzdan saçaklar sarkacak," diye dalga geçti.

Felicity merdivenlerden inip Thatcher'ın etrafında dolanırken kendine, Ah, tümü aptal saçmalıklar, dedi. Bir parça defne losyonu duyularını hareketlendirdi. Defne losyonu mu? Thatcher'a bir bakış fırlattı ve onun traş olduğunu fark etti. Maalesef, çenesindeki düz çizgi onu sadece dahi az heybetli ve daha çok...ah, kahretsin, yakışıklı yapıyor du. Merhametli Tanrım, eğer bir traş makinesi bulmayı becerdiyse neden saçlarını da doğru dürüst kesmemişti ki? Thatcher'ın o berbat at kuyruğuna asılıp onu traş etmeyi istiyordu. Modaya uygun bir kısa kesim yapabilirdi. Düz saçları da, adamın kendisi kadar inatçı olmalıydı. Bu yüzden onlara şekil vermekte zorlanabilirdi. Eğer onların kullanılmış üniforması ve yırtık

pırtık paltosu değil, gerçek bir takım elbise içinde olsaydı, daha asil görünebileceğini düşündü.

Kahramanca, aynı Mudgett'in söylediği gibi.

Felicity korkuyla eğildi. Dünyası kesinlikle altüst olmuştu, uşağı kendi müstakbel nişanlısından daha fazla dük özelliği taşıyordu.

Çabuk ve anlaşılmaz bir şekilde, "Geç kaldın!" dedi, sonra durdu ve ona tekrar baktı. Kendini hayal gördüğüne inandırmaya çalıştı. Uşağı yalnızca bir uşaktı. "Böyle açması bir görev bilincine sahip olduğun sürece, hiçbir zaman düzgün bir uşak olamayacaksın." Thatcher kollarını göğsünde kavuşturarak karşısına dikildi ve, 'Dün ise bir savaş kahramanıydım," diye hatırlattı. "Hem tam olarak nereye gidiyorsunuz?"

Felicity burnunu havaya kaldırdı. "Bu seni ilgilendirmez."

Thatcher, Felicity'nin omzunun üstünden bir bakış attı. "Eşlik etmesi için hizmetçilerden birini bile almadan mı? Çok yanlış, Bayan Langley."

"Hizmetçim olmadığım biliyorsunuz."

Thatcher'ın yakışıklı dudaklarına sinsi bir gülüş yerleşti. "Korkarım korumanız olmadan serserilik yapmakta ısrar ederseniz, hiçbir zaman uygun bir düşes olamayacaksınız."

Felicity'nin alnında, düz mavi şapkasının kenarının altından görülen, düz gergin bir çizgi oluştu. "Eğer zamanında gelseydiniz tek başıma gidiyor olmazdım."

Başını hafifçe eğerek, "Yaşasın!" dedi. "Bu sabah nereye gidiyoruz?" . Ah, pervasız serseri. Thatcher onu yine alt etmişti. Pekâlâ, ardından gelmek istiyorsa problem yoktu. "Bilmeniz gerekirse, kumaşçıya gidiyorum." Thatcher'ın etrafında dolandı ve Bond Sokağı'na yönelerek durdu. "Minty Teyze'nin yama için biraz kırmızı ipliğe ihtiyacı var. Şey, zaten şu sıralar., .o alışverişe gitmezse daha iyi olacak."

"Mağaza soygunculuğu demek istiyorsunuz."

Felicity ürktü ama hızla toparlandı. 'Yaşlı bir kadına bunaklığında söylenecek en korkunç şey, Bay Thatcher. Ya biri sizi duyduysa? Bu ayak işini sadece onu donmaktan kurtarmak için yapıyorum, hepsi bu.

Thatcher Felicity'ye yetiştı ve yanında yürümeye başladı: "Benim anladığım kadarıyla Bayan Follifoot'un bu yama tutkusu yeni çıktı ve o sizin gerçek teyzeniz değil."

Felicity durmak için yana kaydı ve yavaşça ona döndü. "Ne dediniz?"

"Beni duydunuz. Yoksa tekrarlamamı mı istiyorsunuz?"

Felicity Thatcher'ı kolundan yakaladı ve onu Grosve-nor Sokağı'ndan garip bir açıyla çıkan geçide, Avery Rovv'a, çekti. Bir tarafta ufak, tamir atölyeleri olduğundan, birileri tarafından görülme ihtimali düşüktü. "Şimdi neden Bayan Flutchinson'ın dün akşam yemek pişiremeyecek durumda olduğunu anlıyorum. Onu sarhoş ettiniz."

Thatcher tuğla duvara yaslandı. "Böyle bir itham, Bayan Langley. Hizmetçinizi içirmek için heveslendirmek." Felicity'yi bertaraf etmek için elini kaldırdı: "Eğer gerçeğı bilmek istiyorsanız, onun bardağını sadece bir kere doldurdum."

"Bu onu cesaretlendirmeye yeter, bayım."

Thatcher şakaklarını ovuşturarak düşünceye daldı. "Bana gerçeğı anlatın. Ben alkole dayanıklı olduğumu sanırdım ama sizin Bayan Hutchinson, Bay Mudgett'tan bile daha fazla alkol içiyor olabilir."

Felicity, Thatcher'a bakınca, onun bu sabah biraz daha solgun görüldüğünü fark etti: "Bunu hak ediyorsun," dedi. "Gelecekte, ev halkımla ilgili soruların olursa, Bayan Hutchinson'ı çok fazla brendi tüketmek için cesaretlendirmek yerine, doğrudan bana sormanı tercih ederim. Dün akşam zor durumda kaldık, yemeğı Tally pişirdi."

Thatcher güldü. Sesi öyle candan çıkmıştı ki Felicity de birden kendini gülerken buldu. Felicity, "Berbat bir akşamdı," dedi. "Fakat anlıyorum ki, özveriyle Bayan Hutchinson'dan bilgi koparmayı becermişsin."

Thatcher, "Beni oldukça aydınlattı," dedi ve yollarına devam ettiler.

Felicity başım salladı: "Öyleyse?"

"Öyleyse ne?"

Ah, iğrenç adam. Felicity'ye zorla mı söylettirecekti? Belli ki. "Öyleyse başka ne keşfettiniz?"

Thatcher çenesini kaşdı ve konuşmadan önce bir süre düşündü. "Gelecekte benim maaşlarımı pek veremeyeceğinizi."

Felicity omuz silkti. Bu sorunların en basitiydi. "Bunu eninde sonunda öğrenecektiniz." Şimdi durmak Thatcher'ın sırasıydı. "Ne? Dalavereniz için hiç vicdan azabı duymuyor musunuz?"

Felicity, "Neredeyse hiç, zaten berbat bir uşaksın," diye alay etti.

Thatcher da ona sıırıttı. "Bir de öğrendim ki..."

Elini yumruk yaptı ve içine öksürür gibi yaptı, tekrar konuştuğunda Bayan Hutchinson'ın tiz ses tonunu taklit etmeye çalıştı. "Ruhunuzu acıtacak, öyle vicdansız yerlerde yaşadık ki Bay Thatcher, kızlar kahrolası acayip fikirler üretmeye başladılar."

Felicity güldü. "Bizim çıldırmış olduğumuzu düşünüyor."

"Ona karşı çıkacak çok fazla kişi olduğunu sanmıyorum. Londra'ya beş parasız ve çeyizsiz gelmek ve Sosyete'nin onu fark etmesini beklemek." Thatcher durdu. "Bayan Hutchinson'a katılıyorum, siz çıldırmışsınız."

"Peki ya siz bayım? Yamalı paltonuz, eski püskü çizmeleriniz var. İlk defa doğru düzgün traş olduğunuzu görüyorum. Hâlâ

bizim hizmetimizi yapmaya devam ediyorsunuz. Şimdi kim çıldırmış?"

Thatcher, "Olabilir, fakat en azından ben meteliksiz değilim," dedi ve ceketinin iç cebine uzanıp madeni bir para çıkardı.

Felicity, "Onu size ben verdim," dedi, Thatcher'ın saçını göstererek, "Saçınızı kestirmeniz için," diye ekledi.

Thatcher şapkasını çıkardı ve elini saçının üstünde gezdirdi. "Saçımın nesi var?"

Felicity burnunu buruşturdu. "Fazla dağınık."

Thatcher, "O zaman derdinizi eski yaverime anlatın," dedi. "En son traşım, Bay Mudgett tarafından yapılmıştı."

Felicity, "Ne ile?" diye sordu. "Kılıcınızla mı?"

Thatcher Felicity'ye yaklaştı ve göz kırptı. "Bu yara nasıl oldu sanıyorsunuz?"

Felicity, "Dalga geçiyorsunuz," dedi. Yine de Thatcher'ın şakağı boyunca uzanan yaraya göz attı ve onun nasıl oluştuğunu merak etti. Bay Mudgett dalgın bir şekilde "Badajoz'da beni kurtarmaya çalışırken neredeyse kendini öldürtüyordu" diyerek yüzbaşının jestinden bahsetmişti fakat böyle bir hikaye duymak, ardından da Thatcher'ın kahramanlığının kanıtını görmek etkileyici bir şeydi. Neredeyse dilinin uçundaydı, soracaktı fakat Thatcher'ın

yüzüne bakınca, onun konuyu yarasından uzaklaştırıp bu olayı tartışmak istediğini düşündü.

Demek ki sataşma sırası Felicity'deydi.

"Paramın hâlâ sizde olmasına memnunum. Tally onu metresinize harcadığınızı düşünüyordu."

"İki pound mu? Eğer bir bayana bunu önerseydim, asla benim metresim olmazdı."

Felicity'yi, Bayan Brovvne'u yeni bir kıyafetle gördüğü

zamankine benzer bir his sardı.

Ama bu sefer neredeyse altüst olmuştu. Kendini durduramadı ve birden ağzından, "Metresiniz mi var?" cümlesi çıktı.

Thatcher ona gülümsedi. "Hayır."

Felicity, "Güzel," dedi. Konunun kapandığını umuyordu.

Bitmemişti. "Neden güzelmiş?"

Thatcher'ın başka bir kadınla olması, onu paraya ve çiçeklere boğması düşüncesi, onu katiyetle rahatsız ediyordu. Fazla derine inmek istemeyerek, "Bilmiyorum," dedi.

"Kıskanır mıydınız?"

Kıskanmak mı? Ah, evet. Böyle bir şeyi kabul eder miydi? Katiyen...

Felicity, "Tanrım, hayır," dedi. "Bu hiç uygun bir konu değil." Mantosunun yakasını kaldırıp boynuna sıkıca sardı ve yolundaki tuhaf süprüntüleri ve yığılmış karları geçip yürümeye devam etti. Ta ki, Gresvenor Sokağı'na çıkmadan hemen önce ,sokağın sonuna dizilmiş birkaç çift dükkana gelene kadar.

Felicity birden durdu, burnunu gıdıklayan kokuya inanamıyordu.

Thatcher Felicity'yi çok yakından takip ediyor olmalıydı çünkü ona çarpmış ve beraber kaymışlardı. Güçlü bir kol Felicity'yi sardı ve Thatcher'ın güçlü bacakları ikisini de tepetaklak düşmekten kurtardı.

Felicity, Thatcher'ın, havanın soğukluğunu alıp götüren sıcaklığını, erkeksi ve kaslı kollarının ve bacaklarının sertliğini hissedip hayret etti.

Felicity kendi ayakları üzerinde durmaya alışkındı, bu yüzden birinin gücünü hissetmek hediye gibiydi. Thatcher'ın onu göğsünün hemen altından tutan eli, samimiyetle bastırıyor olmasaydı, iç çekip arkasına yaşlanacaktı. Sonra Thatcher'ın

parmakları hafifçe kıvrıldı ve felicity'nin göğüslerini kavradı, bu birden genç kadına şaşırtıcı bir haz gönderdi ve göğüs uçları sertleşti. Felicity geri çekildi ama bu sefer de kalçaları Thatcher tarafından sarılmıştı. Bu daha kötüydü ve kesinlikle uygun değildi. Bu sefer kaldırım taşma düşse de ümranda olmayacaktı, Thatcher'ın sımsıkı tutuşundan kurtuldu ve aralarına ye-terlibir mesafe koydu.

Thatcher elleri havada, "Bayan Langley," dedi. "Özür dilerim, ben sadece..."

Felicity kendini, onun dokunuşunun hâlâ süren etkilerinden dolayı kızarmış hissederek, "Evet, evet, biliyorum," dedi. Bu kesinlikle tartışmak istemeyeceği bir şeydi. Özellikle de dokunuşu onu bu hale getirmişken. Onu bu kadar savunmasız bırakmışken.

Thatcher'ın gözleri de en az Felicity kadar karmaşık duygular yaşadığını yansıtıyordu.

"Çok ani durdunuz," dedi. Önlerindeki küçük dükkanlara bakarak suratım buruşturdu, camlan içeride ne olduğunu ayırt edemeyecek kadar pisti. "Gözünüze ne çarptığını sorabilir miyim?"

Felicity, "Bir görüntü değil," dedi. "Koku." Flavayı kokladı ve sonra gülümsedi. "Tanrım!" Thatcher kokladı ve burnu hafifçe seğirdi. "Ne? Posta arabası mı geçti?"

Felicity dirseğiyle Thatcher'ı dürttü. "Hayır! Bu kahve. Kokuyu almıyor musun?" Nereden geldiğiyle ilgili bir ipucu bulmaya çalışıyordu.

Thatcher yandaki dükkanı göstererek, "Orası," dedi. "Aradığınız yer orası mı?"

Bu sırada kapı açıldı ve bir tüccar, ikisine de can sıkıcı bir bakış atarak dışarı çıktı, meraklı bir bayan ve onun dik başlı uşağının yoluna çıkmaktan rahatsız olmuştu. Ama Felicity'nin umrunda değildi. Yerinde kök salmış bir şekilde durdu ve

aniden, açlıktan kıvranan duyularının, zengin, yoğun kokuyu hissetmesine izin vererek sadece nefes almakla yetindi. "Sanırım orası," dedi. "Bu Türk kahvesi."

Thatcher tekrar kokladı ve farkı anlamamış gibi omuz silkti. "Sanırım bu da kahrolası acayip fikirlerinizden biri."

Felicity, "Kesinlikle!" dedi. "Diğer kızlar bahçelerinde çay partileri yaparken, Rana Dadı bize İstanbul'daki kahve yapma sanatını öğretirdi."

Thatcher, "Ne kadar Avrupai ve ne kadar uygunsuz," diye alay etti.

Felicity tekrar derin bir nefes aldı. "Böyle bir kahveyi çok uzun zamandır i medim. Ona anlattığımda, Tally buraya gelmek için çıldırarak, o yüzden belki de en iyisi anlatmamam çünkü korkarım bu dükkân pek..."

"Uygun mu değil?"

Felicity bu d kk nın Bond Sokağı'nda veya Gunter'ın  ay D kk m'ın yanında olmasının daha iyi olacağını düşünerek, "Kesinlikle değil," dedi. Elbette, o zaman da, buna paraları yetmeyebilirdi ama en azından oraya gitmeyi göze alabilirlerdi.

Thatcher, "Bayan Langley," dedi, dudaklarındaki o dalgacı eğiklik açık kapıdan sürüklenen keskin kahve kokusu kadar baştan  ıkarıcıydı. "Size kaç kere hatırlatmam gerekecek? Siz henüz bir d ş s değilsiniz." Sonra da onu içeri itti.

Ama Thatcher'ın Bayan Langley'ye yaşamla ilgili bir ders verme planı, loş dükkâna adım atar atmaz sona ermiş gibiydi. Kahve evi dar ve karanlıktı, erkeklerin bu kadar hakim olduğu bir mek nda, bir kadının görünmesi odadaki tüm sesi kesti ve bütün gözler Bayan Langley'ye çevrildi. Thatcher Felicity'yi hemen dışarı çekmek istedi çünkü burası biraz uygunsuz, yok, tamamen uygunsuzdu.

Ama Thatcher Felicity'yi mantosundan yakalayamadan önce,

Felicity sebep olduğu skandaldan habersiz bir halde içeri dalmıştı bile. Sahibi, sarıklı ve cüppeli uzun zayıf bir adam, ana dilinde söylenerek kapıya yaklaştı.

Thatcher ne demek istediğini anlamıştı. O kadını buradan çıkar.

Felicity'nin Avrupai albenisini hesaba katmamıştı. Felicity, dükkan sahibini durduran bir selamlama mırıldanarak hafifçe eğildi. Adam Felicity'ye bir şeyler söyledi ve Felicity de ona, adamın kendi dilinde karşılık verip tekrar eğildi.

Kahve satıcısı bir süre için ona baktıktan sonra gülümsedi, beyaz dişleri donuk ışıkta parlıyordu. Adam eğilip selam verdi ve sonra onlara eşlik etti. Bir kadını kahvesine almasından çok, kendi dilini konuşan biri olmasına inanamıyor gibi tekrar Felicity'ye bir şeyler söyledi. Onları, Thatcher'ın çok mahrem ve rahat olduğu için, en iyi müşterilerine özel olarak ayırdığını tahmin ettiği, arkadaki, gözlerden uzak bir çardağa oturttu.

Sonra Bayan Langley ile dükkan sahibinin sohbetinden sonra, adam mutfağa gitti. Thatcher, "Az önce ne olduğunu tahmin etmeli miyim?" diye sordu. "Bize kahve siparişi mi verdiniz? Aksi takdirde doğulu sultanlara satıldığımdan korkmaya başlayacağım." Felicity yerine oturdu, eldivenlerini çıkardı ve cüzdanını masanın üzerine koydu. "Kahve siparişi verdim. Böyle zavallı bir uşağı satmaktan ne kazamla bilir ki? Sizi satmanın karşılığında aldığım parayla kıyafet sandıklarımı bile dolduramam."

Thatcher güldü ve böyle zeki biri olmasına artı puan verdi. Bu özelliği hoşuna gidiyordu ve büyükbabasının da bundan etkilendiğini düşünüyordu. Herhalde yaşlı oğlan bu yüzden onu seçmişti.

Bu arada Felicity çardağın köşesinden diğer müşterilere bakıyordu. Onların önünde ufak seramik kaseler duruyordu fakar birçok masanın üzerinde parlak, dekoratif bakır kaplar

vardı. "Burası aynı İstanbul'daki kahvehaneler gibi. Hatta daha da iyisi. Sahibi Bay Muhammad, kahve çekirdeklerini doğrudan orada kahve tüccarı olan kardeşinden alıyormuş. Ailesi birçok nesildir bu işin içinde. Paris'te yaşayan bir erkek kardeşi var ve bir diğeri de Kahire'de yaşıyor."

Thatcher tüm bunları sindirmeye çalışırken başını salladı. "Tüm bunları o birkaç dakikalık konuşmada mı öğrendiniz?"

"Ah, evet! Oldukça cana yakın bir adam." Mavi gözleri Thatcher'in kalbini neşeyle parlatıyor, gülüşü göz kamaştırıyordu.

Bayan Langley kaygısızca devam etti. "Osmanlı sarayından ayrıldığımızda Rana Dadı bize kendi kahve setlerimizi vermişti. Bir öğleden sonra, Nepal Kraliçesi ve kızlarını, onlara Türk kıyafetleriyle kahve servis ederek eğlendirdiğimizi hiç unutmuyorum. Ertesi gün Kraliçe, ah çok sevgili bir kadındı, limana gitti ve zavallı bir tüccarı, yelkenleri İstanbul'da durduğunda Türk kahve fincanı almak için görevlendirdi."

Thatcher güldü ve başını salladı.

Felicity, "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Her İngiliz bayanın başına gelirmiş gibi, Ah, Nepal Kraliçesi için kahve yaptım,' dediniz ya."

Felicity kaşlarını çatarak, "Bizim başımıza geldi," dedi.

Thatcher, "Hemen kızmayın," dedi. "Ama sizi ilginç yapan bu.. Övünmüyorsunuz veya kimseyi etkilemek için yüce isimlerle ilgili atıp tutmuyorsunuz, bu sadece yaşadığınız haliyle sizin hayatınız. Bize, zavallı ölümlülere sıra dışı görünen günlük aleminiz. Sizin sürdürdüğünüz muhteşem bir hayat."

Felicity omuz silkerek, "Bilmiyorum, Öyle mi?" dedi. "Ben her zaman bizim yetiştirilmemizin biraz daha şey, renksiz olmasını dilerdim."

Thatcher tekrar güldü. "Sizin hayatınızın asla renksiz

olabileceğini sanmıyorum Bayan Langley. Hele ev civarında Minty Teyze varken olmaz."

Felicity sızlandı. "Ah, bu konuya tekrar dönmemenizi ummuştum."

"Kafamın içinde hâlâ Leydi Lumby'nin yaygaraları tıngırıyor, nasıl unutabilirim? Ama benim anlamadığım, onun neden sizinle yaşadığı."

"Ah evet, Minty Teyze'nin ufak bir problemi olduğunu biliyorum."

Thatcher, "Ufak bir problem mi?" dedi. "Neredeyse hepimizi hapishaneye sokuyordu."

İleri uzandı ve sesini alçaktı. "Gördüğüm kadarıyla, sizin de aynı yeteneğe sahip olduğunuzu söyleyebilirim."

Felicity derin bir nefes verdi ve Thatcher'ı eliyle durdurdu. "O, bize geçen Noel öğrettiği bir eğlencenin yanında hiçbir şeydi. Ortada neşeli pek bir şey yoktu ve Tally bunu öğrenmenin eğlenceli olabileceğini düşünmüştü."

Thatcher, "Noel neden o kadar keyifsizdi?" diye sordu.

Felicity iç çekti. "Koruyucumuz Leydi Caldecott yazın öldü ve babamın avukatı Bay Eliot da saçmalamaya başladı. Bize göz kulak olması için yaşlı şirret bir kadın tutmaya karar verdi. Elbette böyle, bir şey asla olmayacaktı. Minty Teyze'nin emeklilik yıllarını geçireceği bir yere ihtiyacı vardı."

Felicity uzandı ve eldivenlerine dokundu. "Sevgili Minty Teyze, bizim Noel sabahı açmak için bir şeylerimiz olsun diye bize eldiven ve çorap örmüştü. Çevremizde onun kadar nazik başka biri daha yoktu, gerçekten sahip olduğumuz tek şeydi." Tekrar sevgiyle parmaklarına baktı. "Onun hakkında bir şey söylemeyeceksiniz, değil mi?"

Felicity, aynı bir gün önce Thames'da yaptığı gibi, gözlerindeki sessiz rica ile Thatcher'ı tamamen zararsız hale getirdi.

Çevremizde onun kadar nazik başka biri daha yoktu.

Thatcher başını salladı. "Hayır. Sırrınız benimle güvende."

Felicity, "Uşakların şerefi üzerine mi?" diye alay etti.

Thatcher, "Uşakların şerefi üzerine," diye söz verdi. "Gerçi hâlâ Brook Sokağı'nın iyi insanlarını, cüzdanlarına sahip çıkmaları konusunda uyarmayı düşünüyorum."

Felicity doğruldu ve başını salladı. "Minty Teyze bunu bir daha yapmayacak, söz veriyorum."

"Ben ondan bahsetmiyordum, sizi kastediyordum. Yeni keşfedilmiş yeteneklerinizle evinizi ve kilerinizi doldurmak için, bunu sizin yapabileceğinizi düşünüyorum, Bayan Langley." Felicity'nin ağzı kocaman bir O şeklinde açıldı, olağanüstü gözleri ise yaramaz bir şekilde parlıyordu.

Ah kahretsin, Thatcher muhtemelen ona, dün Stevvie Hodges'un kızlarına eş bulmayla ilgili tavsiyesi gibi, başka bir 'mükemmel fikir' vermişti.

"İşvereninizle ilgili öyle şeyler söylememelisiniz! Gerçekten, Bay Thatcher, size çaresizce ihtiyacım olmasa, sizi kovardım. Yavaşsınız, dedikodu yapıyorsunuz ve iş başında içtiğinizi ve aralıksız olarak benimle alay ettiğinizi de unutmayalım!"

Thatcher kollarını göğsünde kavuşturdu ve arkasına yaslandı. "Benim hatalarımı göstermekte çok iyisiniz. Bayan Hutchinson'la dedikodu yapmış olabilirim, peki siz ne yapıyordunuz Bayan Langley? Size hatırlatayım. Üst katta, benim eski yaverimin ağzından Hollindrake ile ilgili laf alıyordunuz."

Felicity cevap veremedi, dükkan sahibi elinde iki kahve fincanı ve kekle dolu bir tabakla geldi. O ve Bayan Langley uzun bir konuşma yaptılar ve sonunda ikisi de başlarıyla birbirlerini selâmladılar. Felicity arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı.

"Hımm, tam hatırladığım gibi." Kibarca cezveyi eğerek fincanlara boşalttı ve Thatcher'a uzattı. "Tamamen çökmesi için bir dakika daha bekle ve sonra dene," diye tavsiyede bulundu. Kendi fincanının üstünden bakarak gülümsedi. "Köpüğü şahane ve ekstra şekerli yapmalarını istedim."

Bir süre sonra, ilk önce Felicity, sonra da Thatcher fincanını kaldırdı. Topraksı yoğun tat diline çarptığında Thatcher başka bir diyara gittiğini hissetmişti. Onun içmeye alışkın olduğu kahve acı bir karışımdı ama bu kahvenin zengin bir aroması vardı ve iştahını kabartıyordu. Felicity endişeyle onu izliyor, merakla kahve hakkındaki fikirlerini duymayı bekliyordu.

"Hepsini birden yutup bitirmeyin," diye tembih etti. "Yudum yudum içilmeli ve en alt kısmını da içmeyin. O sadece telve."

"Bu çok mükemmel bir şey."

"Ah, güzel. Sevdiniz." Felicity kahvesini yudumlamaya devam ederek koltuğuna yerleşti. Thatcher gözlerini yumdu. Doğru yerde olduğunu biliyordu. Eğer Almack'da tanışsalar, Felicity'nin kahve tutkusunu nasıl keşfedebilirdi ki?

Tipik İngiliz kubaşmalarıyla başlayacaklar ve birbirlerine tamamen yabancı olarak evleneceklerdi. Aile içi düzenlemeler eşliğinde yaşayacaklardı.

Felicity, "Sanırım Hollindrake ile ilgili bir şeyler söyleyerek beni kızdıracaktınız," dedi. Suçluluk hissi Thatcher'm tüylerini diken diken etti. "Sizi kızdırmak mı? Niye ki?"

"Adamla ilgili söylediklerinizde haklı olabilirdiniz..."

"Bundan kuşkulu..."

Felicity, "Hayır," diye itiraz etti ve sonra derin bir iç çekti. "Dün Mudgett'ı dinledikten sonra ne düşüneceğimi bilmiyorum. Anlattığı o hikâyeler..."

Thatcher, "Bay Mudgett pek güvenilir bir hikâye anlatıcısı

değil," diye akıl verdi. Gerçi dün, yaverinin anlattığı gençlik taşkınlıklarının Felicity'nin geri çekilmesini sağlayabileceğini ummuştu. Birden kendini, "Belki de Hollindrake'e huzurunuzda çıkması için bir şans vermelisiniz," derken duydu. "Adamın kur yapmaya gelebilmeden önce halletmesi gereken bazı sorunları olabilir."

Gönül rahatlığıyla.

Felicity başıyla onayladı, sonra ileri uzandı ve fincanını aldı. "Bu arada da size sahibim."

Felicity böyle bir şeyi söylemek için onu neyin baştan çıkardığını bilmiyordu, ama bir şekilde bu adam her gizli dileğini, her arzusunu ortaya çıkarmanın bir yolunu buluyordu. Onu Bayan Brovvne'dan kurtarmış, kaymaya götürmüş ve şimdi de onu bu dükkâna itmişti.

Thatcher ilk önce onunla alay etmiş, sonra onu denemiş ve başka kimse, Tally ve

Pippin'e, Minty Teyze'ninkinden farklı, iyi bir gelecek sağlama kararlılığını anlamazken bu konuda dostça davranmıştı.

Yaşlı yankesiciyi sadece bir refakatçiye ihtiyaçları olduğu için değil, ayrıca Felicity kadının durumunda kendi muhtemel geleceklerini gördüğü için yanlarına almışlardı. Bunu Thatcher'a söylememişti ama o anlamış görünüyordu .

Kahvelerini bitirdiklerinde Bay Muhannad geldi ve başını eğerek kendi dilinde, "Siz sıra dışı bir bayansınız," dedi. "Benim dükkanıma istediğiniz herhangi bir gün gelip güzelliğinizle şereflendirebilirsiniz."

Felicity kızardı ve Thatcher'ın, bu sözlerden hiçbir şey anlamamasına memnun oldu.

Ama ayrılırlarken Bay Muhannad kapıyı onlar için tuttuğunda Thatcher Felicity'ye gülümsedi ve, "Başka bir zafer mi Bayan Langley?" diye sordu.

"Sadece kendi ana dilinde konuşulduğunu duymaktan

hoşlandı."

Thatcher, "Öyle diyorsanız," diye karşılık verdi. "Şimdi nereye?"

"Bond Sokağı'na, kumaş dükkânına."

"Kız kardeşiniz veya refakatçiniz nereye gittiğinizi merak etmeyecekler mi?"

"Tally mi?" Felicity başını iki yana salladı. "O ve Pippin yeni bir oyun çıkarmaya çalışıyorlar."

"Oyun mu yazıyorlar?"

Felicity, "Evet, berbat şeyler," diye açıkladı. "Korkarım satmaya çalışacaklar ve muhtemelen sonra biz de kasabada çıkacak bir skandalın başrol oyuncularına olacağız. Takma isim kullanacaklarına dair bana söz verdiler." Bir saniye için durdu ve Thatcher'a baktı. "Kendinizi berbat bir melodramın kahramanı olarak bulmayasınız diye, ihtiyatlı olmanız için uyarıldınız."

"O zaman siz de, benim adımları çıkarmaları için söz verdirin, olur mu?" dedi. Grosvenor Sokağı'na döndüler, neredeyse Bond Sokağı'na gelmişlerdi.

Felicity "Neden Thatcher?" diye sataştı. "Sakladığın sırlar mı var?"

Thatcher buzda tökezledi ve Felicity onu hemen yakaladı. Her şey çok hızlı, çok çabuk olmuştu. Öyle hızlıydı ki, daha sonra Felicity bile nasıl olduğunu hatırlayamadı. Ama birden kendini onun kollarında bulmuştu Tekrar. Dünkü gibi, tüm Londra hareketsiz kalmış gibi görünüyordu.

Thatcher'in bir şeyler sakladığından şüphe olmayan, koyu gözlerine baktı. Ama kendini neredeyse kendi sırrını söylerken bulduğundan, bu onun için büyük bir sorun değildi.

Beni öp, diye fısıldamak istiyordu Thatcher'm dudaklarına bakarken. Ah, ne olur beni bir kere öp.

Biran için, Thatcher'm gözlerini aydınlatan şiddetli ışığı görünce bu sözcükleri yüksek sesle söyleyip söylemediğini düşündü. Thatcher'm başı aşağıya doğru eğiliyordu. Felicity'nin her dileğini yerine getirmeye hazır gibi görünüyordu.

Felicity'nin vücudu, şiddetli ısının Thatcher'm güçlü kollarından kendi bedenine yayılmasına izin vererek ona yaslandı. Felicity kendini baygın gibi hissediyordu. Bir adamla bir kadının arasında bu kadar gizem, bu kadar güç taşıyanın ne olduğunu keşfetmeye hazırdı. Hem de hiç olmadığı kadar.

Sadece bir öpücük, bir beyefendiden beklenebilecek, gösterişsiz bir resmi öpücük gibi değil, Thatcher gibi imkansız bir şekilde münasebetsiz bir adamdan beklenilecek, çapkınca bir tutkuyla.

Felicity onu bir kere öpmesi için Thatcher'a izin verdi. Bunu kendine söylediğinde bile, bir panik ürpertisiyle tüyleri diken diken oldu. Çünkü Thatcher buradaydı ve Felicity'yi memnun etmeye niyetli görünüyordu. Thatcher onu öpecekti! Felicity'nin sağduyusu, sahip olduğu görgü kurallarının her bir parçası baş kaldırıyordu. Bir uşağı öpmek mi? Ne düşünüyordu? Ama Felicity kendini bu cazip kucaklamadan çekip çıkaramadan önce, otoriter bir ses onları ayırdı.

"Olur şey değil!" Bayan Brovvne ikisine vahşi bir neşeyle bakarak haykırıyordu- "Şaşırtıcı, ama sürpriz değil."

Felicity hızla Thatcher'm menzilinden çıktı. Bir an düşeceğini sandı ama daha fazla budalalık yapmadan ayağını basacak sağlam bir yer buldu. "Buzun üstünde kaydım," diye açıkladı diğer genç kadına. "Şükürler olsun, Bay Thatcher beni yakaladı."

Bayan Brovvne bir Felicity'ye bir Thatcher'a bakarken,

"Öyle olmuştur/" diye karşılık verdi, "Sizce de Öyle olmuştur, değil mi Leydi Gaythorhe?" Bayan Brövvne'nin ahabası,

saçmasâpan tüylü bir şapkayla, yeteri kadar kürkle süslenmiş bir mantosuyla genç bir ev kadınıydı. Biri ona bakınca, onun yanlışlıkla hayvanlarla dolu bir hayvanat bahçesi için seçildiğini sanabilirdi. "Evet, tamamen şaşkınlık içindeyim." Felicity'ye gülümsedi ama Thatcher kadının iyi niyet gösterisinin arkadaşça bir üslupla yapıldığından şüphelendi. Arkalarındaki dükkânı başıyla işaret ederek, "Biz de Madam Souchet'den geliyorduk/" dedi. "Provalar ve sezon hazırlıkları. Bu zamanımızın büyük bir kısmını alıyor, değil mi Sârah, canım?"

Bayan Brovvne, Felicity'nin döpiyesini inceleyerek onu onayladı. "Evet gerçekten de öyle. Görüyorum ki bugün aynı şapkayı giymeyi seçmişsiniz. Her zaman böyle pratik olmuştunuzdur ama bence mükemmel bir gardırop, bir hanımefendi olmanın işaretidir." Felicity, özellikle de görgü kurallarınız yoksa, diye düşündü, ama bunu onlara söylemedi. Leydi Gaythorne konuşmasına devam etti. "Sevgili Sarah dün gece Sör Nigel'in suaresinde herkese sizi ve kız kardeşinizi daha dün gördüğünü anlatırken, biz onun sadece Bayan Spolton'ın Lord Varrovv'la gerçekleşen nişanıyla ilgili haberleri alt etmeye çalıştığını düşünmüştük."

Bayan Brovvne arkadaşının sırtına hafifçe vurarak, "Sen bir başbelasisin, Camile," dedi. "Ah, inkâr etme. Bayan Spolton'ı alt etmeye çalışıyordun ve çok şükür birileri etti. Asil bir dükle evleniyormuş gibi konuşup duruyordu. Bayan Spolton'ın Varrovv'un onayını aldığını duymuş muydunuz, Bayan Langley?" Felicity'nin başını iki yana sallaması üzerine, kadın kendine çeki düzen verdi: "Hayır, elbette duymamışsınızdır. Siz henüz dışarı çıkmadınız, değil mi? Elbette hayır! Belli ki yeterli elbise yaptırmak için zamanınız yok. Ama dışarı çıksaydınız o saçma Bekâr Erkek defterinizi doldurmak için zamanınız olmazdı. Ya da isimleri silmek için, aynen benim sevgili Gaythorne'umu sildiğinizi farzettığım gibi." El kürkünü okşayarak, "O Bekâr Erkek defterinizi hâlâ saklamıyorsunuz,

değil mi?"

Bayan Brovvue'un sinsi gülüşü aksini söylese de kelimelerinde samimiyet çınlayarak onu düzeltti. "Bekâr Erkek Günlükleri."

Leydi Gaythorne, "Ah, evet, Bekâr Erkek Günlükleri," dedi. "Hâlâ o eski püskü defteri saklamıyorsunuz, değil mi?"

"Şey ben..."

Leydi Gaythorne içini çekti. "O saçma sayfaları ateşe atmanız gerektiğini söyleyebilirim, ah o sayfalar halka açık hale gelirse ne alay konusu olur. Gerçekten de ne kadar berbat bir utanç olur."

Felicity bunun pek uygun olmadığını biliyor ama küfretmek istiyordu. Herhalde Rusçaydı, iki kadının da bu dili adamakıllı konuşabildiklerinden kuşkuluydu.

Bayan Brovvne, "Hollindrake daha aramadı mı?" diye sordu.

"Şey..."

Leydi Gaythorne, "Neden aramadığını anlayabiliyorum," dedi. "Sosyal yükümlülüklerle boğulmuş olduğunu duydum. Dün gece en az üç randevusu vardı,..."

Bayan Brovvne düzeltti. "Ben dört diye duydum."

Ahbabı omuz silkti. "Davetlerle çok meşgul olmalı."

Thatcher, "Bayan Langley," dedi. "Provanız, Unuttunuz mu?"

Felicity hayretle ona baktı: "Provam mı?"

Thatcher hafifçe eğildi. "Evet, elbiseniz için. Hollindrake'in balosu için ısmarladığınız." Sonra başıyla, Bayan Browne ve Leydi Gaythorne'un az önce çıktığı kadın terzisini gösterdi.

Ne yapıyordu? Felicity onun sadece yardımcı olmaya çalıştığını biliyordu - görünen o ki kendini engelleyemi-yordu - ama İspanya'daki kahramanlık ve Londra sosyete-sindeki kahramanlık birbirinden farklıydı. Onu aslanlarla dolu bir

sofraya atmıştı. Thatcher'ın şövalyelik hevesini bastırmasını umarak ona bakıyordu. Daha sonra, "Ah o prova," dedi.

"Hollindrake bir balo mu düzenliyor?" diye sordu Leydi Gaythorne. "Duymamıştım." Felicity, "Henüz duyurulduğunu sanmıyorum," diye cevabı yapıştırdı.

"Bu..." diye araya girdi Bayan Brovvne, "sizin ve dükün bir anlaşmaya vardığınız anlamına mı geliyor."

Thatcher görür görmez bir mayın tarlasını tanırdı ve Bayan Langley'yi bunun tam ortasına atmış olduğu için kendine lanet okuyordu. Halası haklıydı. Londra sosyetesini hakkında hiçbir şey bilmiyordu. En azından yüksek sosyetenin bu kesimiyle ilgili. Sosyeteye tanıtılan kızların ve ilginç tiplerin, komutanların ve o tarz kişilerin de açık hedefi olması hakkında da hiçbir fikri yoktu.

Fakat bir kez daha Felicity'nin maharetini hesaba katmamıştı. Lord Langley'nin ailedeki diplomasi için yetenekli tek kişi olmadığı belliydi. Kızın sorusunun ardından hemen toparlanarak, "Sürprizi bozmak istemiyordum. Bekleyip davet edip edilmeyeceğinizi görmeniz gerekiyor. Korkarım davetiyeler çok seçkin kişilere gönderilecek." Daha sonra kadınların ikisini de kibarca başıyla selamladı ve sahip olduğu tüm asaletle terzi dükkânına yürüdü. Thatcher rahatladı ve bunun duruma bir son vereceğini düşündü.

Ne kadar yanıldığını çok çabuk fark etmişti.

Felicity içeride gözden kaybolduğu anda, Thatcher'ın bir çamurluktan daha fazla bile değeri olamazdı.

Kendini beğenmiş küçük kadın Thatcher'ı görmezden gelerek, "Elbisesini gördün mü?" dedi öfkeyle.

Bayan Brovvne, "O berbat mantodan başka bir şey görmedim," diye açıkladı.

"O ve onun acayip halleri. Bir dükle evlenmek mi?" Leydi Gaythorne başını salladı ve uzaklaşmaya başladılar. "O kim

olduğunu sanıyor?"

Thatcher onları takip etti. Düşmanın kampını tam görüş alanında tutmanın çok önemli olduğunu söylerlerdi.

Bayan Brovvne başını havaya kaldırdı. "Onun Hollindrake ile evlendiği gün saç fırçamı yiyeceğim."

O anda Thatcher, Bayan Brovvne'a kesinlikle bir saç fırçası göndermeye yemin etti.

Belli ki Leydi Gaythorne bu fikri başka nedenlerle komik bulmuştu. "Ah Sarah, ne kadar hoşsun! Onun Hollindrake ile ilgili tüm o saçmalıkları kendine dikkat çekmek için yaptığını biliyorsun. Gerçekten üzücü. Şimdi de uşağıyla oynamaya kalkıyor. Rezalet, gerçekten. Bir saç fırçasını yiyip bitirmek zorunda kalmam dert değil, onu nasıl bulduğumuz bir kere öğrenildi mi, onun Hollindrake ile birleşme umutları..."

Thatcher dondu ve onların kaldırımında ilerlemelerini izledi. Sonra döndü ve şiddetle Bayan Langley'nin sığındığı dükkana girdi.

Felicity'nin ele geçirmek istediği sosyete bu muydu? Bu kadınlar onun akranları mıydı? Sokağı onunla paylaşmaya bile uygun değildiler. Berbat Leydi Gaythorne'nu ve insafsız

Bayan Brovvne'u yaşlı bir yankesiciye yardım ederken veya Türk kahvesi içerken veya cep harçlıklarıyla yaşarken düşünmek çok güçtü.

O çiftten birinde bile, boş bir balo salonundan çıktıkları zaman yollarını bulacak ölçüde zekâ yoktu.

Bayan Langley dükkândan kafasını çıkardı. "Gittiler mi?"

Thatcher güldü ve başıyla onayladı. "Sizin korkusuz olduğunuzu sanıyordum."

Dükkândan dışarı çıkarak, "Evet fakat aptal değilim," dedi. "Eminim arkamdan bir sürü şey söylemişlerdir."

Thatcher, "Kayda değer bir şey yok," diye cevap verdi.

Felicity homurdandı. "Gamile Hydegate'i, ay beni bağışlayın, Leydi Gaythorne'u, arkanızı döner dönmez kaba şeyler söyleyecek biri olarak bilmezdim."

Thatcher güldü. "Biraz kulak misafiri oldum."

"Yalan söylüyorsun," dedi. "O yalanları atarken ne düşünüyordun? Hollindrake'in Balosu ha? Çay saatine kalmadan herkesin haberi olur."

"Yardımcı olurum diye..."

Felicity derin bir iç çekti. "Peki ya balo düzenlerse? O zaman ne olacak?"

Thatcher, "Elbette davet edileceksiniz," dedi. Felicity'nin gelip de uşağının ev sahibi olduğunu görünce ne diyeceğini merak ediyordu.

"Edilsem bile, nasıl gideceğim? Madam Souchet'den bir elbise almaya gücüm yetmez. Paçavra tüccarından bir elbise almaya bile gücüm yetmez." Thatcher'm önünde kaldırırda ileri geri volta atmaya başladı. "Doğru dürüst bir uşak ağzını kapalı tutardı." "Ben yalnızca yardım etmeye çalışıyordum."

Felicity alt dudağını ısırarak, "Etmediniz," dedi ve rakiplerinin gittiği yöne doğru baktı. "Bugün Londra'da her salonda konuşulan tek söylenti Hollindrake balosu olmayacak. Beni öyle tutmamalıydınız."

Thatcher, "Ben mi?" diye haykırdı. "Ben sadece sizi yakaladım, başka bir şey yapmadım." İkisi de bunun yalan olduğunu biliyordu. Thatcher,

Felicity'yi öyle tutmanın içinde yarattığı arzuyu asla inkâr demezdi.

Felicity ona baktığında onu öpmesi için yalvardığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Ah, lütfen beni bir kere öp.

İki gün önce böyle bir fikrin imkânsız olacağını düşünürdü.

Peki ya şimdi? Thatcher Felicity'nin yüzüne karşı söyleyene kadar, o ihtiraslı bir şekilde, niyetini belli etmişti. Hüsrana ve hayretine rağmen kalbi iki katı çarpıyordu. İşte o an, bu küçük düzenbazı, başka hiçbir kadını istemediği kadar istediğini anladı,

"Düşes? Busen misin?" diye seslendi tanıdık bir ses; "Bak Miranda, haklıymışsın, bu bizim sevimli Felicity'miz."

Thatcher döndüğünde gözlerinin içi gülerek kıza bakan bir çiftle karşılaştı.

Felicity hızla yanma gelen araca el sallamak için doğruldu, "jack! Bayan Porter!" Felicity kızardı ve sonra at arabası ve gösterişli çift durağa gelirken kendisini düzeltti. "Leydi John, yani. Ah canım, korkarım benim için hep Bayan Porter olarak kalacaksınız."

"Sen de benim hep favori Öğrencim olarak kalacaksın." Felicity'nin eski öğretmeni, ona gözlerinin içi gülerek baktı ve kadının gülüşü Felicity'nin kalbini ısıttı çünkü Bayan Porter'm Lord John Tremont'la yaptığı evlilikten dolayı çok mutlu olduğu apaçık ortadaydı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Lord John, arkadaşlarına göre Jack ve bir keresinde çapkınlığı yüzünden kaza yaptığını bilenlerin söyledikleri gibi Deli Jack, Felicity'ye gülümseyerek, "Sen veTally'nin, işler yoluna girene kadar Pippin ile beraber Sussex'de kalacağınızı sanıyorduk," dedi.

Felicity "Sezon fırsatı yaklaşıncı kaçırmak istemedik," diye açıkladı. "Üstelik daha fazla bekleyemezdik. Peki, siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Özellikle de bu kadar az vakit kalmışken bir aracın içinde sallanıyor olmanızı anlayamıyorum Leydi John," dedi ve Jaek'e uyarıcı bir bakış attı.

Leydi John, eski öğrencisine şefkatle gülümsedi. "Felicity, sevgili kızım. Her daim benim huzurumu düşünür. Ama bu

kadar endişelenmemelisin, ben oldukça iyiyim ve daha iki ayım var." Gözlerinde biriken yaşları sildi. "Hay aksi, bugünlerde en ufak bir şey beni ağlatmaya yetiyor." Şişmiş'karnını okşadı ve sonra kocasının koluna uzandı. "Sen beni, küçük Birdie'yi arkamızda bırakmak zorunda kaldığımızda görmeliydin."

Jack, "Nerdeyse yol boyunca sürekli ağladı," dedi.

Hepsi güldüler. Felicity, Bayan Brovne ve Leydi Gaythorne'un ruhuna bıraktıkları tüm derdin ykanıp gittiğini hissetti.

Arkadaşlar kalbi sakinkştiren merhemlerdir. Tasha Dadı hep böyle derdi, akıllı dadıları ne kadar da haklıydı.

Felicity, "Birdie şimdi ne kadar oldu?" diye sordu. "Emekliyor olmalı."

Gururlu baba Jack, "Yürüyor," dedi.

Miranda, "Daha çok koşuyor gibi," diye ekledi. "Babasının kararlı mizacını almış." "Annesinin de parlak zekâsını. Sezona gelme sırası ona geldiğinde tüm züppeleri peşine taacak."

Felicity sıırttı. "Ama yine de neden buraya geldiniz? Son mektubunuzda Thistleton Parkı'ndan ayrılmayacağınızı söylemiştiniz, ta ki ..." Biraz kızardı, "...loğusalığınız bitip yeni bir dadı bulana kadar."

Miranda tekrar güldü. "Gecenin ortasında neden bırakıp gittiklerini anlayınca dadı endişelerimiz şimdilik bitti."

"Jack onları Tremont ailesinin tarihini anlatarak çileden çıkarıyordur diye düşünmüştüm," dedi Felicity.

Jack, "Tam olarak değil. Hepsi Bruno'nun işiydi," diye devam etti.

"Bay Jones'un mu? Ama onun sadece küçük Birdie ile ilgilendiğini düşünüyordum." Miranda, "Hem de nasıl," diye serzenişte bulundu. "Açıkça sürekli çocuğun nasıl bakıldığına

karşı çıkıyordu, dadılarımızın Birdie'ye yoğun bir ilgi göstermediklerine inanmıştı. Zavallı kadınlar korkuyla kaçıyorlardı."

Felicity eldiveniyle ağzını kapattı. Bunun sebebi onları ayıplaması değildi. Konu Jack'in sekreteri ve iş adamı Bruno James'e geldiğinde kendini gergin hissediyordu. Bu dağ gibi adam, bir kadının veya erkeğin kolayca katlanabileceği biri değildi. "Onları Yüzbaşı Dashvvel ile beraber defetmekle tehdit etmiyordu, değil mi?" diye alay etti. "Veya uzaklardaki sultanlara satmakla?"

Jack başını sallayarak, "Keşke sadece bunlarla tehdit etseydi," dedi. "Ama sonunda Miranda üzüntümüzü bitirmek için mükemmel bir anlaşıma fikri geliştirdi."

"Neymiş o?" Felicity eski okul öğretmenin en azılı kaçakçı ile bile anlaşabilen kuvvetli ticari zekâsını çok iyi biliyordu.

Çift suçlu gibi birbirlerine bakıp gülümsedi ve sonra Miranda, "Bay Jones'u yeni dadı yaptık," dedi.

Felicity'nin ağzı açık kaldı ve sonra güldü. "Kesin şaka yapıyorsunuz." Bay Jones'u dantel bir başlık ve önlükle düşünmek onu güldürmüştü.

"Aslında, çok iyi bir bakıcı oldu. Sıradakinin gelmesini sabırsızlıkla bekliyor." Karnını tekrar okşadı. "Ama bu sefer etine dolgun bir erkek çocuk doğurmam istenildi. Bay Jones işinin başına geçecek birilerini istiyor."

Felicity tekrar kıkırdadı. Jack'in kardeşi, Parkerton Dükü'nün, böyle bir fikre ne diyeceğini çok iyi tahmin edebiliyordu. "Ah, keşke Bay Birdvvel bunu görebilseydi. Bay Jones'la dalga geçerek ne eğlenirdi."

Miranda'nın gözleri yine doldu. Sadece hamileliğinden değil, onu ve Jack'i bir araya getirmek için uğraşan adama düşkünlüğünden.

Jack karısına bir bakış attı ve sonra, "Muhtemelen ikisini

bebek bezlerinin nasıl katlanması gerektiği hakkında tartışırken bulurduk!" dedi.

Felicity, "Onu özlemiş olmalısın," dedi. Bay Birdv/ell, delişmen genç lordu sürgüne kadar takip etmiş olan Jack'in sadık baş kâhyasıydı.

Miranda, "Geçen sonbahar onun vefatından sonra gönderdiğin mektup bizim için çok anlamlıydı," dedi.

Felicity "Şu anki durumumuz için ona teşekkür etmeliyim," diye itiraf etti. "Bay Birdwell'in tavsiyeleri olmasa, Londra'ya yerleşemezdik. Bize çokyardımı dokundu." Jack'in gözleri kısıldı. "Birdvell'in uzmanlığını sizin ev ahalisine ödünç verdiğini söyleme." Miranda bağırdı. "Ah, Felicity hayır!"

Felicity endişelerini savuşturdu. "Tasalanmayın, bize şahane bir aşçı buldu."

Daha sonra arkasında bir öksürük sesi duydu. Ah, hayır! Thatcher'ı nasıl unutmuştu? Şahane. Thatcher, Jackve Miranda'ya durumlarını belli edecek ve bu da, sezonlarının başlamadan bitmesine sebep olacaktı.

O zamana kadar, bazı başka genç kadınlar tarafından Hollindrake'in aklı çelinebilirdi.

Düke güvenmediğinden değil. Hayır, güvenmediği yeryüzündeki Bayan Brovvneler idi. Hollindrake'le kesin ve bağlayıcı bir nişan yapmadan Londra'nın evlilik piyasasına girmesine göz yummaktansa, Minty Teyze'yi gümüş dükkânında kaybetmeyi tercih ederdi.

Jack, "Sonunda Standon'la tanışacaksın, şey, sanırım artık Hollindrake demeliyim," diyordu. "Ama tabii sen zaten..."

Miranda, "Felicity Langley," diye araya girdi, "Hizmetçin nerede? Koruman? Daha önce nasıl fark etmedim. Bayan Emery size öğretti ve diyebilirim ki ben de öğrettim, korumasız dolaşmama..."

Felicity, "Ben yalnız değilim," diye araya girdi.

Jack yavaşça eşinin belini kavradı. "Elbette değil. Görmüyor musun yanında..."

Thatcher ileri geldi ve hafifçe eğilip Miranda'yı selamlayarak, "Bir uşak var," dedi. "Sizin ve Bayan Langley'nin hizmetindeyim."

"Evet, yanımda Bay Thatcher var," dedi Felicity eski nezaket öğretmenine. "Asla yalnız dışarı çıkmam."

Jackve Miranda inanmayan bir şekilde mırıldandılar.

Jack'in alnı kırıştı ve, "Thatcher mı?" diye tekrar etti.

Thatcher cevapladı "Evet efendim." İki adam garip bir şekilde göz göze geldi. Felicity, konu onların mutluluğuna gelince Jack'in fazla korumacı davrandığını düşünüyordu. Jack Tremont'un Bayan Porter'la arasını Felicity yapmıştı ve şimdi Jack onun için zorba bir amca haline gelmişti.

Miranda, "Sizi burada görmek ne güzel, Bay Thatcher," dedi. "Duyarlı birine benziyorsunuz ve bizim sevgili kızımız, şey... Biraz ele avuca sığmaz bir tiptir."

Thatcher hafifçe eğilerek, "Onu fark ettim," diye cevap verdi.

Felicity onlara, "Sanırım bu kadarı yeterli," dedi. "Ne ele avuca sığmaz biriyim, ne de sürekli gözetime ihtiyacım var."

Üçü de gülmeye başlamadan önce birbirlerine baktılar. En sonunda Miranda, "Nerede yaşıyorsunuz?" diye sordu.

Felicity, "Brook Sokağı'nda," dedi. "Grosvenor Meydanı'ndaki köşenin hemen orada."

Jack, "Demek yaşlı Elliott sonunda kesenin ağzını açtı, öyle mi?" diye alay etti.

Felicity, "Eli açıldı," dedi söylediğine kendi de inanmayarak. Sonra konuyu değiştirdi. "Buraya neden geldiğinizi hâlâ söylemediniz, hele bu korkunç havada. Bunca yol gelmenize

sebepler olacak çok önemli bir şeyler olmalı."

Jack, "Eski arkadaşımız Dash'in burada, Londra'da olduğuna dair söylentiler var, her yer buzla kaplandığı için gemisine dönemiyormuş. Ziyarete gelmedi, değil mi?"

Felicity, "O korsan mı?" dedi. "Eğer Kaptan Dashvell gelirse onu alınının ortasından vuracağım. Pippin'i perişan etti. Pippin hâlâ onun yaşayan en iyi adam olduğunu düşünüyor. Pippin'i, o Amerikalı kabadayıyla değil, uygun bir beyefendiyle anlaşmasının gerektiğine ikna etmeye çalışıyorum."

Jack, "Bu durumda Pippin'in seçme şansı olmayacak," dedi. "Dash yakalandığında, asılacak."

Miranda başını iki yana sallıyordu. "Hâlâ bunun oldukça acele bir karar olduğunu düşünüyorum. Savaş sona erdiğinde iyi ticari bir ortak olacak."

Jack güldü. "Yalnız sen, sevgili karım, o haylaz korsanı iyi ticari bir ortak olarak düşünürsün. Fakat onun asılacağı gerçeği konusunda yapabileceğimiz bir şey yok." Miranda, Yabancılar Dairesi'ndeki tanıdıklarından bahsederek, "Pymm'i biraz mantıklı düşünmeye sevk edebilirim," dedi.

Jack, "Enteresean bir sohbet olacaktır," dedi. "Hem burada konuştukça geç kalıyoruz. Felicity, seni evine bırakabilir miyiz?"

"Ah, hayır Bay Thatcher yanımda ve zaten ev de pek uzakta değil. Ama ziyarete gelmelisiniz, hem de en kısa zamanda Bayan Porter." Durdu, sonra gülümsedi ve kendini düzelterip başını eğdi. "Leydi John."

Eski öğretmeni, "Geleceğiz." dedi. "Hafta sonuna kadar buradayız. Yani seni şüphesiz Setchfield'in maskeli balosunda göreceğiz."

Felicity, "Jack, ne giyeceksin?" diye sordu. "Dur, ben tahmin edeyim. Kaçakçı kılığında gideceksin."

Jack kederle başını sallayarak, "Hades2!" dedi.

Miranda da, "Ben de Persephone3 olarak gideceğim," dedi.

Felicity, "Biz henüz kostümlerimize karar vermedik," dedi. Zaten meteliksiz kızlar oldukları için, yüzlerini göstermeye cesaret edemeyeceklerini açığa çıkarmak istemiyordu. "Fakat sizinle en kısa zamanda görüşelim."

Jack, Thatcher'a dik dik bakarak, "Evet, görüşelim," dedi.

• • •

Biraz uzaklaştıktan sonra Jack, "Sevgilim," dedi. Arkasına döndü ve kaşlarını çatarak Felicity ve uşağına baktı. "Sanırım Bay Pymm ile görüşmemizi başka zamana almamız gerekiyor. Hem zaten sen de soğuktan buz kesmiş gibisin."

"Jack Tremont, beni böyle zırvalarla kandırma. Yersiz bir şeyler olmadıkça senin alnın böyle kıışmaz ve bahse girerim bu Felicity'nin o uşağıyla ilgili."

Jack ona gülümsedi ama ifadesi yalnızca dudaklarını kıpırdatmaya yetmiş, alnındaki kırışıklıklara yetişememişti. "O adamın uşak olabileceğine inanmıyorum."

Miranda da geriye baktı ve, "O kadar kötü mü?" diye sordu. "O zaman aracı döndürmek ve sorunu hemen şimdi düzeltmek için ısrar ediyorum. "Ben de bu arada adamın gayet yakışıklı olduğunu düşünüyordum."

Jack, bu sorunun cevabını bilmesine rağmen, "Benden de mi yakışıklı?" diyerek onu kızdırdı. Miranda'nın sarsılmaz aşkı hayatının en değerli parçasıydı.

Miranda ellerini karnının üstüne koydu ve gülümsedi. "Ne kadar yakışıklı olduğunuzu asla halk arasında itiraf etmeyeceğim, efendim. Bir eşin kocasına böyle delicesine âşık

2Yunan mitolojisinde ölümlere hükmeden yeraltı tanrısı.

3Yunan mitolojisinde Zeus ile Demeter'in kızıdır. Hades tarafından kaçırılıp, Hades'in sunduğu meyveyi yedikten sonra ölümler ülkesinin tanrıçası olmuştur.

olması pek uygun değil." Jack, "Sadece delice âşık mı?" diye sordu.

Miranda, "Kara sevdalı," diye itiraf etti. Ama sonra tekrar eski öğrencisine baktı. "Onun iyiliği için bir şeyler yapacaksın, değil mi?"

Jack, "Gün sona ermeden," diye söz verdi.

Araç uzaklaşırken Thatcher başını sallıyordu. "Çapkın Jack Tremont ayağından zincirlenmiş," diye mırıldandı.

"Ben asla..."

Felicity araya girdi. "Ben bu duruma ancak çok müthiş derdim. Jack değişti, o kadar. Her erkek er geç değişir..." Bu konuda yıllarına mal olmuş bir tecrübesi varmış gibi konuşuyordu.

Felicity'nin bu pişkin hali Thatcher'ı güldürdü. "Sandığınız gibi değil, Bayan Langley." Kendini unutarak ve sadece hovardalık günlerinden bu yana ne kadar az değiştiğini ispatlamayı düşünerek Felicity'nin daha yakınına geldi. Ama o, Thatcher'ı hayal kırıklığına uğratarak sadece burnunu havaya kaldırdı ve Thatcher'ın etrafında dolandı.

Thatcher'ın çapkın bir çekiciliği vardı. Hiçbir kadın onun pençelerinden bu kadar kolay kaçmamalıydı. Thatcher omuz silkti, Jack'in, Felicity'yi uzun zamandır görmediği bir akrabası gibi karşıladığını gördüğü andan beri dilinin ucunda olan soruyu sorarak Felicity'nin arkasından yola devam etti. "Bayan Langley, siz nasıl oluyor da çılgın Jack'le bu kadar yakın oluyorsunuz?"

"Ona böyle dememelisiniz. Hiç uygun değil." Thatcher, "O zaman Lord John," diye düzeltti. Felicity onu başıyla onayladı ve sonra sorusunu yanıtladı: "Bayan Porter, şey yani Leydi John, Bayan Emery'nin Okulu'nda bizim nezaket öğretmenimizdi ve..." Thatcher neredeyse düşüyordu. "Çılgın

Jack bir nezaket öğretmeniyle mi evli?" Önce buna inanamadı, sonra kendini durduramadı ve kahkahalar atmaya başladı.

Bayan Langley durdu. "Bu kadar komik olan ne anlamıyorum! Bayan Porter onun için mükemmel bir hanımefendi."

Thatcher gülmesini durdurmak için elinden geleni yaptı ama başaramadı.

Felicity ayağını buzlu kaldırıma kuvvetli bir şekilde vurdu. "Güzel bir aşk evliliğinin ne olduğundan haberiniz yok."

Jack Tremont gibi kalpsiz bir alçağın âşık olabileceğini

kim düşünürdü ki? "Birkaç yıllığına savaşa gidiyorsun ve döndüğünde tüm dünyayı altüst olmuş bir halde buluyorsun. Fransızlar'ın kazandığına inanmaya başlıyorum." Felicity,

"İşte şimdi saçmalıyorsun," diye karşılık verdi. "Saçmalıyor muyum?" Başını iki yana salladı. "Hatırladığım adamın, şey, yani hakkında birçok şey duyduğum adamın böyle bir bayanla evlenmiş olmasını anlamıyorum," dedi ve aceleyle ekledi, "bir mutluluk timsali haline dönmesini anlamıyorum."

Felicity mantosunu boynuna daha sıkı çekti ve sokağın aşağısına doğru yürümeye başladı. "Kolay değildi, inan bana," dedi. "Bu ilişkiyi ayarlama sıkı bir çalışma gerektirdi ve Bayan Porter ilk başta planımızı tamamıyla reddetti..."

"Planınızı mı?"

Felicity itiraf etti. "Şey, daha çok benim planım. Ama Tally ve Pippin de yardımcı oldular, bu yüzden biraz saygıyı hak ediyorlar."

Thatcher kollarını göğsünde kavuşturdu: "Tüm bunlar için siz mi sorumlusunuz?" dedi, Jack'in gittiği yönü işaret ederek.

Kahretsin, keşke gururla övünmeseydi. "Onların uyacağı fikrine kapılmış olabilirim," dedi. "Ah, bana öyle şaşkın şaşkın bakma. Bir şeyler yapılmalıydı. Adam hakiki bir keşişti, sosyetenin ve ailesinden uzaklaşmıştı, ta ki Bayan Porter..."

"Siz burnunuzu soktunuz!" Eğer bu yeterince uyarıcı değilse, Thatcher neyin uyarıcı olduğunu bilmiyordu. Bu bayanın k    k hatası   ılgın Jack Tremont'ı alt etmiŗti Daha   nce ondan korkmadıysa bile, Şimdi korkuyordu. Thatcher, bu       atanlık yaygarasının   nemli bir Şey olmadığını d  Ő nm  ŗti ama gen   kadının bu alanda bazı tanidikları vardı.

Kahretsin, hem de etkileyici olanlardan. B    kbabasını oyuna getirdiğine Őaŗırmamalıydı.

Felicity tekrar y  r  meye baŗladı. "Ben sadece iki insanın aynı ortama gelmesine yardımcı oldum ve sonra da, biraz duygu oluŗana kadar bu durumda kalmalarını sağladım." Thatcher onun yanında y  r  meye devam ederek,

"      atanlık yapıyordunuz," diye bağırdı. "Ve bu burnunuzu soktuğunuz anlamına gelir." Felicity, kendini beęenmiŗ bir g  l  msemeyle, "Umursuyor gibi g  r  n  yorlar mı?" dedi. "Birbirlerine uydular, bu kadar basit. Hepsinden daha da   nemlisi, birbirlerini seviyorlar."

Sonra Felicity,   ılgın Jack'i nasıl tuzağa d  ŗ  r  p papaza g  nderdiğinden gururla bahsetmeye baŗladı.

Felicity'nin s  zleri ne kadar gizlese de, g  zleri hissettiklerini gizlemiyordu. Felicity uzaklaŗan araca bakarken, o mavi g  zlerinde ince bir kıskan  lık ıŗıęı parlıyordu.

"Bence ikisi de, eğer birbirlerini bulup   Őık olmasalardı kimseyle evlenmezlerdi."

Brook Sokağı'na d  nerken Thatcher, "O ikisini sizin bir araya getirdiğinize ve onların da   Őık olduğuna inanmamı mı bekliyorsunuz, Bayan Langley," dedi.

Felicity bir kere daha o   okbilmiŗ, kendini beęenmiŗ ses tonuyla, "Bir g  n bu konu hakkında farklı d  Ő neceksiniz, Bay Thatcher," dedi. "  Őık olduğunuzda."

Neden ne zaman bek  r bir adam aŗk ve evliliğe ilgisizliğini

açıklasa, işitme menzilineki bütün kadınlar ona bir gelin bulmanın kişisel görevleri olduğunu düşünürlerdi ki? "Akı başında hiçbir adam kendi isteğiyle, o aptal Tremont gibi, boynunda bir zille dolaşmaz." Felicity, Thatcher'ın nefes almasını güçleştiren o sinsî, kendini sevdiren gülüşüyle, "Bence Tremont o sesi oldukça seviyor," dedi.

Ah, küçük şeytan. Thatcher'ın savunmalarını tam ortasından vuruyordu.

İşte böyle onu kendine esir ediyordu. Kolay kıvrıla bilir bakışlarıyla ve tutku sözleriyle. Thatcher, Felicity'nin dudağının kıvrılmasına bakınca, birden zihninde bir hayal canlanmıştı. Düklük dairesindeki muazzam yatağın çarşafı arasında uzanmış çırılçıplak bir Felicity.

Ama şimdi bakıldığında, Felicity ilgisiz, mütevazı, alelade bir Londra bayanı gibiydi. Aman tanrım, ya hayal görüyordu ya da Felicity'nin arkadaşlığı onu delirtiyordu.

Thatcher İkincisine inanmayı seçti. Bu sadece âşık eşler ve mutlu çiftler konuşmaları yüzündendi. Hatta bu yüzden eski arkadaşı Jack için bir parça kıskançlık hissetmişti,

Jack ve onun güzel eşini kıskanmak mı?

Ah, güzel Tanrım evet.

Thatcher nefes almaya çalıştı fakat alamadığını fark etti. Paltosundaki ilk üç düğmeyi açtı, kahretsin keşke hepsini... Bu sefil kışın, soğuk, şiddetli serinliliğinin kanını dondurup düşüncelerini temizlemesi için paltosunu açmıştı ama düşünceleri hâlâ Felicity'nin sözleriyle, sesiyle cınlıyordu.

Sana sahibim... Ve öyleydi de. Hem de hiç hayal edemeyeceği bir şekilde.

Belki de edebilirdi... Biraz yardımla...

Thatcher şiddetli rüzgârdan bir nefes aldı ama faydası yoktu. Bayan Langley ona kendini havalı, kahraman ve neredeyse bir

dük gibi hissettiriyordu ama dahası Thatcher onun kendine aynı Leydi John'un Jack'e baktığı gibi bakmasını istiyordu.

Kimsenin inkâr edemeyeceğı, aşkla yanan gözlerle. Thatcher'ın kalbinin hızla atmasına neden olan, Felicity'yi en yakın yatağı götürüp ona sahip olmak isteyen bir bakışla.

Bayan Langley, "Thatcher, sen iyi misin?" diye sordu. Hemen yanına gitti. "Elbette değilsin. Şu haline bak, bu rüzgârda paltonu açmışsın." Resmîyetten uzak bir şekilde Thatcher'ın yakasını kaldırdı ve paltosunu düzeltti.

Thatcher'ı daha yakınına çekti. Brook Sokağı'nın ortasında durduklarını önemsemiyordu. Dişleriyle kırmızı eldivenlerinden birini çıkardı, sonra diğerini. Bir hanımefendiye pek uygun olmayan bir hareketle yapmıştı bunu ama hızlı ve becerikliydi. Eldivenlerini Thatcher'a uzatarak, "Tut şunları," diye emretti, sonra da çıplak parmaklarıyla en alttan başlayarak Thatcher'ın paltosunu iliklemeye başladı.

Thatcher merakla bakakaldı. Uzakta geçirdiğı yıllar Felicity'yi, Leydi Gaythorne'un iddia ettiğı gibi, "kendini beğenmiş" biri yapmamış ama ruhunun Özgürlüğe kavuşmasını sağlamıştı.

Bayan Langley ne kadar uygun bir İngiliz bayanı olmaya çalışırsa çalışsın, o kadar berbat bir şekilde başarısız oluyordu.

Thatcher bunun için onu bu kadar seviyordu ama söylemeye cesaret edemiyordu. Thatcher'ın tüyleri bir şekilde ürperdi. İMe demişti? Onu seviyor muydu? İmkânsız bir kavram. Sevmiyordu, sevemezdi.

Ama öğrenmişti, hayat bir an içinde değişebilirdi. Savaş alanında, hatta Bröok Sokağı'nın güvenli ve uygun sınırlarında bile. Geçen birkaç dakika içinde olduğu gibi.

Felicity, "Aman Tanrım," diye mırıldanıyordu, "Palton açık koşarak ne düşünüyordun ki? Fena üşüteceksin. O zaman ben

ne yaparım?"

Biz değil. Bize değil. Ama ben. Bir seçim açıklıyordu. Veya Thatcher yle ummuştu Thatcher tek kaşını kaldırdı ve Felicity'ye baktı. Felicity, "Ne düşündüğünü anlayabiliyorum, sen küstah bir adamsın," diye azarladı onu. "Tabii ki hastalanırsan, seninle ilgilenmek zorunda kalacağım. İnan bana, Tally'nin sana çay demlemesini istemezsin."

Felicity Thatcher'ın paltosunu iliklemeyi bitirdi ama ellerini çekmedi ve Thatcher'ın göğsünün üzerinde bıraktı. Thatcher kendine geldi ve Felicity'nin çıplak ellerini tuttu. "Bana bakar mıydınız?"

Felicity hafifçe cazibeli bir ses tonuyla, "Evet," dedi, sonra dudakları büzüldü ve ondan uzaklaştı. Aynı dn buzun üstündeyken, Felicity'nin Thatcher'dan onu pmesini istediğine inandığında olduğu gibi... Thatcher bir fırsatı iki defa kaçıracak kadar aptal değildi. Çılgınlık, tamamen ılgınlık... Başını eğip dudaklarını Felicity'nin dudaklarıyla birleştirirken bunu anlamıştı.

Felicity, Thatcher'ın kollarında gerildi. Thatcher bunun Felicity'nin ilk öpücüğü olduğunu söyleyebilirdi, bu yüzden Thatcher'ı titreten ihtiyaına cevap vermek yerine, Felicity'nin bu tecrübeyi tekrarlamaya değer bulmasını garantiye almak istiyordu. Sık sık.

Kahretsin, tadı cennet gibiydi. Thatcher kendini Felicity'nin içinde bulmayı arzulayarak öpücüğü şiddetlendirdi.

Felicity önce kararsız ve neredeyse terbiyeliydi fakat bu çok uzun sürmedi. Dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı ve onları Thatcher'ınkilere yapıştırıp onunkini araladı. Az önce paltosunun üstünde gezinen parmakları, şimdi yakasına asılmış onu daha yakına çekiyordu.

Thatcher birden onun sadece dudaklarını değil, tüm vücudunu kendine sunduğunu hissetti.

Arzu ve ihtiyaç duyguları Thatcher'ın bedenine hücüm ediyordu. Eli Felicity'nin mantosunun altına kaydı ve güzel şekilli kıvrımlarının üzerinde gezindi. Göğüslerinden birini kavradı ve başparmağıyla daireler çizerek ucunu okşamaya başladı. Felicity'nin şaşkınlıktan nefesi kesilmişti. Genelde masum olan gözleri tutkuyla sersemlemişti. Tam o anda akli başına gelince aralarında ne geçtiğini idrak etti. Bir tek öpücükle gelen sıcaklık ve ateş. Ardından bir panik dalgasıyla kendine geldi.

Felicity ellerini Thatcher'ın paltosunun üzerinden çekti ve geriye doğru sendeledi.

Thatcher da telaşla geriye bir adım attı, Felicity'nin Bay Jones'dan aldığı derslerin hatırası hala tazeydi. Orada birbirlerine bakarak ayakta durdular, Felicity'nin alnı kıışmıştı.

Dönüp kaçmadan önce telaşla, "Ne düşünüyord un?" dedi.

Thatcher, "Ah kahretsin," diyerek arkasından bağırdı. Felicity'yi kolundan yakaladı ve onu kucağına geri çekti.

Thatcher onu tutunca Felicity, "Ben nişanlanmak üzereyim," dedi. "Benim bir anlaışmam..."

Thatcher, "Hiçbir şeyin yok," diye bağırdı, "Hiçbir zaman karşılaşmadığın bir adamla..," Felicity dinlemek istemedi. "Ama o beni tanıyor, beni anlıyor." Şimdi Thatcher'a kızgın bakışlar atıyordu. "Hem o bir hanımefendiyi zorlamazdı... O..."

Onun Hollindrake'in erdemlerini övmesini dinlemekten bıkmış ve yorulmuştu. Kendi erdemleri. Sahip olmadığı erdemler. Bunu ispatlamak için Felicity'yi tekrar öptü. Ve bu sefer bastırılmış tüm tutkusuyla ve uygunsuzluğuyla, dudaklarını onunkilere bastırıp, onu tekrar kollarında titreyip inletene kadar rahat vermedi. Geri çekildiğinde Felicity kollarında titriyordu. "O bir hanımefendiyi neye zorlamazdı?"

Felicity onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Üniformasız,

hatta belki kıyafetsiz... Bir an için dudakları bir şey söylemek ister gibi kımıldadı ama sözcükler bir türlü ağzından çıkmayı başa ramıyordu.

"Ah tanrım," diyebildi sadece ve kendini sert bir çekişle kurtarıp merdivenlere yöneldi. Fakat Thatcher birkaç kolay uzun adımda onu tekrar yakaladı ve karşısına dikildi. "Onun hakkında nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?"

Felicity söyleyeceklerini hazırladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pekâlâ, bir tek şeyden dolayı çünkü onu Jack tavsiye etti."

"Çılgın Jack Tremont mu? Sizin çıldırdığınızı sanırlar. Hollindrake onun suç ortaklarından, ahablarından biriydi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Felicity söylediklerinden hiç tereddüt etmeden, "O değişti, tıpkı Jack gibi," dedi.

Thatcher homurdandı. "Erkekler değişmez."

"Evet değişirler. İstediklerinde, doğru hanımefendi karşılıklarına çıktığında." Parmak uçlarında yükseldi ve neredeyse Thatcher'la göz göze gelmişlerdi. "Değişirler çünkü karşılıklarına çıkan bayanları korumak istiyorlarsa değişmelidirler."

Bu Thatcher'ı şaşırtmıştı. Felicity haklıydı ama Thatcher bu konuda çok kızgın olduğu için hiçbir şeyi kabullenmek istemiyordu. "Hollindrake de değişti mi?" Her kelimesi şüphe duygusuyla sarmalanmıştı.

Felicity çenesini hafifçe kaldırarak, "Evet, elbette," dedi.

"Siz bundan eminsiniz çünkü..."

Felicity biran için bocaladı ama sonra omuzları dikleşti. "Çünkü bana öyle olduğunu söyledi."

Thatcher kollarını göğsünde kavuşturdu. "O mu anlattı?"

Felicity, "Evet," diye fısıldadı.

Thatcher aralarında yükselen gerilimi hissedince bir an için durdu ve bu sefer biraz daha dikkatli bir şekilde, "Bu mucize nasıl gerçekleşti?" diye sordu. - Felicity'nin gözleri dolmuştu. "Onu ben değiştirdim."

Thatcher kendine engel olamayarak güldü. "Siz mi değiştirdiniz? Eğer hiç tanışmadıysanız, bunu nasıl yapabildiniz?"

"Çünkü o böyle olduğunu söyledi. Benim mektuplarımın onun varoluşuna hayat verdiğini söyledi. Ben ona, onun hayatı hakkında hiçbir şey bilmediğini yazdığımda söyledi." Thatcher derin bir iç çekti. O büyükbabasına yaşamayı mı öğretmişti? Bu ne anlama geliyordu böyle?

Felicity, "Ben onu değiştirdim," diye devam etti. "Benim mektuplarım onu değiştirdi." Sonra birden durdu. Thatcher gözlerindeki mücadeleyi görebiliyordu. Felicity "O da beni değiştirdi," diye fısıldadı. "Anlayamıyor musun? Onun umduğu düşes olmalıyım, düzgün bir İngiliz Düşesi." Sonra topuğunun üzerinde döndü ve bu sefer kararlı bir şekilde kapıya doğru ilerledi.

Onu değiştirmek mi? Düzgün bir İngiliz düşesine dönüştürmek mi? Bu imkânsız ama aynı zamanda üzücüydü de. Felicity kendine binlerce kere değiştiğini söyleyebilirdi ama Thatcher doğruyu biliyordu. Felicity'nin uygun olma tutkusunun altında yaşayan arzu dolu varlık onu terk edemezdi.

"Felicity!" diye seslendi Thatcher arkasından. "Felicity lütfen." Artık Bayarı Langley değildi. O öpücükten sonra olamazdı. Şimdi onun Felicity'siydi. Ama Felicity onu duymuyordu çünkü duysaydı, Thatcher onun, işverenin ilk adının senli benli kullanılması hakkında hızlı ve eksiksiz bir konferans vereceğinden emindi.

Lanet olsun o mektuplara, diye düşündü onu takip ederken.

Felicity'nin sorusunu kendi adına cevapladığı için dedesine lanet okudu. Kahrolası yaşlı adam, bu kadar hassas bir kadının asla tanışmadığı bir adama bu kadar sevgi beslemesine sebep olacak ne yazmıştı? Varolmayan bir adamı arzulamak mı? Varolamayan!

Nasıl olur da gerçek hayattan bir adam, onun gibi bir adam, büyükbabasının yarattığı romansı Hollindrake Dükü kadar iyi olamazdı? Olması gereken o Sterling kadar? Sadece, Bayan Felicity Langley'nin kör olası Bekâr Erkek Günlükleri'nin ilk sayfasına koymak için yeteri kadar kayda değer bulacağı bir adam çeşidi.

Thatcher hiçbirini değildi.

Adını ve ailesini inkâr eden ve sahte kimlikle askere kaçan bir adamdı çünkü alacaklıları onu hapishaneye atmak için yaygara koparıyorlardı.

Felicity gerçeği öğrendiğinde ne diyecekti? Onun asil ve.sözüm ona mükemmel dükünün gerçekte münasebetsiz uşağı olduğu gerçeğini...

Thatcher Felicity'yi yakaladığında genç kadın neredeyse kapıya varmıştı. "Felicity." Thatcher Felicity'nin elini yakaladı ve onu tekrar kollarına çekmeye çalıştı ama Felicity bu sefer tedbirliydi ve onun gözlerine bakmayı reddederek başını iki yana salladı. "İçeri girme. Flenüz değil. Söylemem gereken bir şey var. Sana söylemem gereken bir şey..." Ama Thatcher bu isteğini gerçekleştiremeden kapı açıldı.

Bayan Thalia, "Aman Tanrım, düşes. Bir daha asla dönmeyeceğini sandım," diye haykırdı. "Çok endişelendik."

Benden de mi çok? diye düşündü Felicity hâlâ titreyen bacaklarıyla evin içine girerken.

Bu yakışıklı adamın onu yakınına çekmesine izin verirken ne düşünüyordu? Felicity onunla kavga etmedi, hatta karşı bile koymadı. En azından çok geç olmadan önce.

Onun yerine, Thatcher'ın öpücüğünün beklentisiyle vücudu haince onun sıcaklığına gömüldü. Bu öpücük onu nefessiz ve tereddütte bırakmıştı. Ah, Thatcher'ın dudakları onunkileri istediğinde, Felicity kaybolduğunu hissetmişti.

Aslında ilk olarak, Thatcher'ın kaydığından daha iyi öpmesi için hararetli bir dua etmişti.

Ve ah, öyle...

Öyle güçlü ve kendinden emin... Thatcher beklemediğı bir şekilde kibardı. Ama Thatcher'ın dudakları onunkine yanaştığı an Felicity kendini güvende hissetmişti. Thatcher'ın sunduğı tutkuya doğru yol almak, güvenli çapaları fırlatıp atmak ve onun olmak istiyordu. Onu öpmesine izin vermek ve ona dokunmasına ve onun tutuşturduğı bu ateşe ne olursa olsun razı olmak...

Pippin, bir öpücüğün birinin kalbine sahip çıkacağını söylediğinde ona inanmamıştı.

Şimdi doğruyu biliyordu.

Felicity gözlerini yumdu ve küfretti Rusça. Sonra da biraz İtalyanca. Ah, hepsi Tally'nin okuduğı Fransız romanları dinlemekten olmuştu.

Tüm bu karışıklık Hollindrake'in hatasıydı, dedi kendine. Eğer sadece bir kart göndermiş olsaydı, Felicity kesinlikle kendini - hassas ve saygı değer genç bir leydinin, gizemli, yakışıklı bir yabancı tarafından kötü yola saptırıldığı - kız kardeşinin okuduğı trajik romanlara benzeyen bir durumun içine atmazdı.

O kadar klişe bile olamamıştı. Kendini bayağı bir uşağın kollarına atmıştı.

Felicity onun, tutkuyla parıldayan o koyu gözlerinin takip ettiğini görmek için arkasına baktı. Hayır, adi bir adam değildi ve inanılmaz bir gizeme sahipti.

Ona geri git. İçinden geçeni çılgın, ufak bir ses onu kışkırtıyordu. Onu tekrar öp.

Ah, hayır! Bunu tekrar yapmayacaktı. Asla. Bir daha asla. Tam o anda, bundan böyle Thatcher'la arasına uygun bir mesafe koymaya yemin etti. Hoüindrake onu almaya gelene ve o Thatcher'ın koyu gözlerinin, dudaklarının kıvrımının arkasındaki ilgi çekici esrarı unutabilene kadar.

Felicity tutarsız düşüncelerini kafasından uzaklaştırmış ve ilerlemeye başlamıştı ki yolun ortasında duran bir valize ayağı takıldı. Etrafına baktığında odanın sandıklar, çantalar ve paketlerle dolu olduğunu gördü. "Tally, tüm bunlar da ne?"

Kız kardeşi, "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum," diye cevapladı, "Eğersen dışarıda hayallere dalmamış olsaydın..."

Felicity, "Hayallere dalmamıştım," dedi.

Tally, "Benim gördüğümde öyle değildi," diye cevap verdi, ama devam edemedi, üst kattan gelen bir ses ikisini de susturdu.

"...ve sonra canlarım, buraya hemen gelmem gerektiğini biliyordum! Benim sevgili kızlarımın bana ihtiyaçları olduğu çok açıktı..."

Tally'nin yanında duran Brutus acı dolu küçük bir hırıltı çıkardı.

Felicity, Brutus'le aynı duyguları paylaşıyordu. "Bana sakın..."

"Sen ayrıldıktan sonra daha beş dakika bile geçmemişti ki o geldi..."

Tabii gelirdi. "Benim onu içeriye almayacağımı biliyordu."

"Büyük ihtimalle." Tally de aynı fikirdeydi. "Korkarım tüm bunlarla..."

"Tüm bunlarla mı gelmiş?" Felicity valizlerden oluşan labirente baktı.

"Evet." Tally onu merdivenlerden yukarı çekti.

Felicity basamakları çıkmaya başlayınca sızlandı.

"Düşes." Tally aceleyle anlattı. "Onu durduramadım. Öylece kapıya gelmiş. Pippin de açtı. Bilemezdi ki, ben daha merdivenlerden inmeden içeri girmişti, hem de bütün valizle riyle beraber."

"Tüm beraberindekilerle birlikte mi?"

Kız kardeşi sesini alçaktı. "Garip olan bu. Sadece Aziz ve Nada'yla gelmiş."

"Sadece onlar mı?" Felicity merdivenlerden yukarıya, oturma odasına baktı. "Bir uşak bile mi yok?"

Tally salondaki ses yükseldikçe, hırıltısı artan Brutus'u almak için uzanırken, "Hiçbiri yok," dedi.

"Ama burası Londra! Böyle soğuk bir yer. Yeni kıyafetlere ihtiyacım olabilir. Hassas bir cildim olduğundan ipek ve kadife dışında hiçbir şeye katlanamıyorum."

Felicity fısıldadı. "Bu bizim için iyiye işaret değil." Yukarıdaki odadan baharat kokuları geliyordu, aşağıda ise dikkatini dağıtan buzlu bir hava akımı vardı.

Thatcher girişte dikilip kalmıştı ve sonunda içeri girdi.

Gözleri Felicity'nin inkâr etmek zorunda olduğu bir tutkuyla yanıyordu.

İnkâr etmeliydi, Felicity ona özellikle şimdi daha acil problemleri olduğunu anlatmak istedi.

Kendi perişanlığından daha mı acil? Pekâlâ, belki değil. Ama tam o anda Felicity bundan emindi.

Thatcher, "Bayan Langley," diye seslendi.

Derinden gelen sesi Felicity'nin tüylerini ürpertti. "Şimdi olmaz, Bay Thatcher."

"Bu o mu?" diye bir ses geldi salondan. "Bu benim pek sevgili

kızım mı?"

Felicity kendini önündeki görev için hazırladı ve mahkûm edilmiş birinin son kaçışına doğru yürüdü. "Evet, benim Jamilla Dadı."

Oturma odaları sıcaktan alev alev yanıyordu, belli ki Jamilla kalan her bir kömür parçasını getirmelerini istemişti. Pippin, Minty Hala'nın koltuğunun arkasında, eli yaşlı kadının omzunda duruyordu. İkisi de üzerlerinden posta arabası geçmiş gibi görünüyorlardı.

Kısa bir süre için kardeşlerine bakmış olan Jamilla Dadı odanın ortasında durmuş ve çoktan hâkimiyetini kurmuştu. Uzun ve heybetliydi, kadın tüm bu yıllar boyunca bir zerre değişmemişti. Siyah gözleri aynı yoğunlukta parlıyordu. Parlak, koyu saçları, büyük, tüylü bir şapkanın altına mükemmelce sokulmuştu. Kulaklarındaki elmas salkımları parlıyordu. Yanaklarına pembe bir allık sürmüştü ve badem gözlerinin üzerinde egzotik renklerde bir far vardı.

"Felicity! Hayatım, sevgili kızım," diye bağırdı. Kollarını genişçe açtı ve onu sıcak kucağına çekti. Kadın henüz seyahat kıyafetlerini değiştirmedikten hâlâ üzerinde vizon işlemeli bir manto ve kadife bir elbise vardı.

Felicity, "Jamilla Dadı," dedi. "Bizi ziyarete gelmeniz ne büyük incelik." Bunun kadın için yeterli bir ima olduğunu umuyordu.

"Ziyarete mi? Ne saçmalık! Yardım etmek için geldim. Kalmak için." Kocaman gülümsedi ve Tally'yi yakalamak için uzandı, sonra onu da kucağına çekti. "Şimdi yeniden kızlarıma sahibim, her şey yolunda. Ama bu İngiltere! Çok soğuk! Benim ısınmam gerektiğini bilmiyorlar mı?"

Tally, Jamilla'nın kucağından kurtulur kurtulmaz, "Kral'ı bilgilendireceğim," dedi.

Felicity de kaçmak için aynı fırsatı değerlendirdi ve kız

kardeşler Pippin ve Minty Teyze'nin yanına tydler.

Jamilla, "Bu mkemmek olur," dedi. "Onunla tanışmak isterim. Nasıl yapılır bu? Yarın çok mu erken olur?"

Pippin kekeleydi. "Kral., .şey...".

Felicity, "Rahatsız. Hasta, Jamilla," diye devam etti. "Bu yüzden saray takdimi olmayacak."

Jamilla, "Ama olmalı," dedi. "Çünkü artık Fraine Düşesi değilim, Prenses Jamilla Kounellas'ım."

Pippin, "Prenses mi?" diye tekrarladı şaşkınlıkla.

Minty Teyze homurdandı ve inciler ve domuzlarla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Jamilla ilerledi ve ateşin önünde durup konuşmaya başladı. "Prenses. Babanız beni terk ettikten sonra..."

Felicity düzeltti. "Viyana'ya gönderilmişti."

Kadın elini alnına götürdü. "Kalbim kırılmıştı."

Tally, "Kalbinin nerede olduğunu bilmez bile," diye fısıldadı.

Jamilla ikisine de kraliçelere değer, veya prenseslere, bir bakış attı; utandıran bir bakış: "Benim hayatımı trajik bir dönemeçte bırakarak..."

Felicity, "Dk vardı..." diye hatırlattı.

Kçmseymen bir el işareti ile, "Yaşlı adam," dedi. "Benim tutkularımı, ihtiyaçlarımı anlamıyordu. Babanız da..." Görünen o ki, birkaç genç bayanın babalarının böyle konulardaki maharetlerini dinlemek istemediklerini fark edip konuşmanın gidişatını uygun bir şekilde değiştirecek kadar hassastı. "Babanız benim hüzünlü hayatımda bir ışıktı.

Sonra da o ışık gitti ve benim haberim bile olmadan, zavallı Fraine..." Burnunu çekti ve eliyle ince ve zarif bir hareket yaptı.

Nada, sadık hizmetçisi ilerledi ve hanımının eline bir mendil

yerleştirdi. Sanki ölmüş sevgili dükten bahsetmek böyle bir ihtiyacın habercisiymiş gibi.

Daha sonra yaşlı kadın tekrar Aziz'in yanındaki yerine geçti.

Feliçity, Jamilla'nın işine saygılı uşaklarına bir selam gülücüğü attı ama onlar bir çift mermer heykel gibi hareketsizdiler. İkisi de çocukluklarından beri hanımlarıyla beraberdiler ve ona bağılılıklarının hiçbir sınırı yoktu. Hatta o şey, .soyunurken bile.

Ja mi İla ipekten mendille burnunu sildi ve sonra onu yere atıp pencereye gitti. "Fraine Trajik bir biçimde aniden öldü, yaşlı adamların çoğu gibi. Babanız beni terk ettikten çok sonra değildi." Feliçity düzeltmek için zahmet etmedi bile. "Bana rehberlik edecek kocam olmayınca, babam beni onun vatanına geri göndermeye karar verdi. Kuzeni sultanın beni alımlı bulacağını düşünüyordu. Yazık ki yol üzerinde Yunanistan'da karaya oturdum ve gözbebeğim Kounellas'la tanıştım."

Pippin korkuyla nefessiz kalmıştı. "Prens Kounellas mı?" diye sordu.

Ja mi İla muhtemel ve saf izleyicileri olduğunu fark ederek kızın yanına gidip elini avcunun içine aldı. Dirseğinden tuttu ve odanın ortasına çekti.

Tally ve Feliçity bilen bakışlarla birbirlerine baktılar. Bu Jamilla'nın en akılda "kalan derslerinden biri değil miydi?

Canlarım, gece dışarı çıkarken yanınıza en iyi ahabanız olarak, daima odadaki en gösterişsiz ve en az hoş a gidecek leydiyi aldığınızdan emin olun. Böylece, bütün erkeklere en güzelin siz olduğunu görme şansını verirsiniz.

Kuzenleri bildikleri en güzel kızlardan biri olmasına rağmen, birden Jamilla'nın zengin özelliklerinin yanında sönük kalmıştı.

Leydi, "Şimdi benim odamı görmeliyiz," dedi. "Sandıklarım

geldi ve ihtiyaçlarını görmek için üç hizmetçiyle en az dört uak talep edeceğim, yok be olsun, bir tanesi de u gerekli şeyleri bulmak zorunda kalacak. Akam vaktinden önce ayarlamalıyız." Aziz'e parmaklarını ıklattı ve adam bir liste çıkardı.

Feliçity, "Ama Jamilla, yeterli odamız..." diye başladı.

Kadın, "Elbette var!" diye açıkladı ve listeyi almak için birdenbire Pippin'i bıraktı. Zavallı kız bir an için dengesini sağlayamadı. "Bu ev alışkın olduğum büyük saraylardan değil ama sevgili Jamilla'nız için yeterli odası vardır gibi görünüyor." Hiç kimse harekete geçmeyince, dramatik bir şekilde i geçirdi. "Görmüyor musunuz? Yardımcı olmaya geldim. Feliçity, sevgili kızım, neden hâlâ dknle evlenmedin? Yalı mı? Hastalıklı mı? Zorluk mu çıkartıyor? Bırak da Jamilla senin için bir şeyler yapsın..."

Feliçity konuşmaya çalıştı ama o korkunun düşüncesi boğazını kavurdu ve sözcükleri dev gibi bir yumrunun arkasında kaldı. Jamilla bir keresinde aynı teklifi Napolyon dolaşmaya giderken Josephine'e yapmamış mıydı? O "yardım" teklifinin eski imparatorieyi nereye götürdüğüne bak! "Ah, hayır, Jamilla Dadı, böyle bir..."

"Ah, gözbebeğim, bana böyle seslenmemelisin, ihtiyar hissetmeme sebep oluyor." Gülümsedi. "Ben artık sadece sevgili prensesiniz!."

Feliçity sıktığı dişlerinin arasından, "Prenses Jamilla!" dedi. "Muhtemelen..."

Kadın, "Ama tabii ki bana misafirperverlikte bulunacaksınız, kk Feliçity," dedi. "Babanızdan haber getirdiğim için."

Kapının alması onu durdurduğunda Thatcher yukarı çıkıp Feliçity ile bu tartışmayı bitirmek üzereydi. Bir nakliyecisi, bir vagon dolusu sandık ve mobilya getirmişti. Onları zaten kalabalık olan odaya indirirken adama ve oğullarına yardım

etmek ona kalmıştı. Bitirdikten sonra merdivenlere yöneldiği zaman, ziyaretçilerinin açıklamasının son cümlesini yakaladı.

"Babanızdan haber getirdiğim için."

Biranda tökezledi. Lord Langley yaşıyor muydu?

Thatcher kapıya doğru uzun adımlarla ilerledi ve bakışları birden Felicity'ye kaydı. Onu hayrete düşüren babasının yaşadığı haberi değil, misafirine duyduğu kuşkuuydu. Ama ondan da ötesi babasının bir mesaj göndermek için bu kadını kullanması oldukça garip gelmişti.

Misafirleri, bir kedi gibi sokulup, "Sen de kimsin?" diye sordu.

Başını eğip, "Thatcher," diye cevap verdi. Portekiz ve İspanya'da bunun gibi birçok kadınla tanışmıştı, unvanlarını ve görünüşlerini kazanmak ve kontrolü sağlamak için kullanan leydiler. ' Felicity, "Bu bizim uşamız," dedi.

Jamilla şaşkın ve dikkatli gözlerle" ceketini süzerek, "Ah evet, bu üniforma," dedi. "Onu çok iyi hatırlıyorum."

Tally, "Gördünüz mü, size Jamilla Dadı olduğunu söylemiştim," dedi ama kimse onu dikkate almadı.

Felicity, Thatcher ile misafir arasına girdi. "Thatcher bu bizim eski dadımız, Fraine Düşesi. Bunlar da onun hizmetçileri Nada ve Aziz." Çift ona doğru hafifçe eğilirken, düşes kan kırmızısı dudaklarında oluşan sinsi gülücükle onu süzüyordu.

Daha yakına gelerek ve yoğun parfümünden bir esinti getirerek "Prenses Kounellas," dedi. "Felicity söylemeyi unuttu. Artık ben Prenses Jamilla Kounellas'ım. Sevgili rahmetli kocamın krallığından henüz geldim."

Thatcher, Thalia'nın mırıldandığını duyduğuna yemin edebilirdi: "Kalması gereken yerden."

Kadın sadece bir kedi gibi görünmüyor, duyuyordu da. Sanki aynı şeyi o da duymuştu. "İmkansız hayatım!" dedi. "Hayatım için korkuyordum."

Nada'nın bakışları yukarıya sabitlendi, bu hikayeyi sayılamayacak kadar çok dinlemiş gibi görünüyordu.

Jamilla devam etti: "Bazı sebeplerden, insanlar onun ani ölüşü için beni suçladı! Onlara yaşlı olduğunu, böyle şeylerin olabileceğini açıklamaya çalıştım ama kimse dinlemek istemedi." Omuz silktili. "Evlilik sözleşmemi işleme sokmayı reddedip soruşturma başlattılar. Böyle bir terbiyesizliğı düşünebiliyor musunuz? Böylece elbette terk etmeye zorlandım." Açıklamasının ardından etrafa baktı ve sonra uzunca bir iç çekti. Parmaklarını şıklatarak, "Şimdi, daha önemli konulara geçmeliyiz. Aziz, liste." dedi. Parşömen yapraklarını aldı ve onları Thatcher'a verdi. "Hepsine akşam olmadan ihtiyacım olacak. Bununla ilgilen. Ama gitmeden önce, sandıklarım için en iyi adamlarından en az üçünü yolla."

Felicity boğazını temizledi. "Jamilla, Thatcher bizim tek uşamız."

Jamilla'nın kara gözleri açıldı: "Tek uşak mı?"

Tally, "Evet," diye ekledi. "Yani şimdi sizin için ne kadar imkânsız olduğunu..."

Yüzük dolu parmaklarını sallayarak, "Tabii, tabii, durumu şimdi anlıyorum," dedi. Jamilla kesinlikle perişan görünüyordu. Kızlar gülümsedi ama sadece biran için. "İki masum ve tecrübesiz kızın bir sarayı yürütmesi nasıl beklenebilir ki?"

Thalia kadının yanına sokularak, "Eh, Jamilla. Bu sadece bir kasaba evi," dedi.

Felicity yardım için Thatcher'a yalvaran gözlerle bakarken onun ne halt yapabileceğini düşünüyordu ki? Kadını ve sandıklarını sokağına mı fırlatacaktı?

Fransız'ı darmadağın edebilirdi ama o iri Aziz, kıyafetinin beline yerleştirilmiş parlayan bir çift kılıçla, böyle bir kahramanlığa yeltenecek kadar aptal birini, parçalara kesecek

kadar yetenekli görünüyordu.

Ama gözlerindeki hazin bakış temizdi. Felicity senden yardım istiyor. Böyle bir talebin Felicity'ye pahalıya malolacağını farkındaydı.

Ja mi İla hışımla Thatcher'a döndü. "Neden hâlâ orada bekliyorsunuz Bay Fletcher..." Felicity düzeltti. "Thatcher."

Ja mi İla, "Thatcher, Fletcher," dedi. "Benim listem çürürken o burada dikildiği sürece fark etmez." Parmağını hareketli bir şekilde sallayarak listeyi gösterdi. "Ahtapotun taze olduğundan emin ol."

Pippin, "Ahtapot mu?" diye sordu.

"Kalamar ile birlikte," diye açıkladı. "Aşçıbaşınız Fransız, değil mi?"

Felicity sızlandı ve elleriyle yüzünü kapadı, sonunda özgürlüğünü kazanmış olan Thalia ise kendini kanepeye bıraktı, hasta olacakmış gibi görünüyordu.

Thatcher her ne kadar askerlerini gerçekten bazı zor durumlardan kurtardıysa da, bu canla başla çalışacağı bir şey değildi. Felicity istese bu sahte prensesi gönderirdi. Ama bu arada, Thatcher'm kolay bir kaçış yolu vardı ve bunu değerlendirmeyecek kadar aptal değildi. Elindeki listeyle, oturma odasından fırladı ve merdivenlerden aşağı tüydü.

Bu, Jamilla Bayan Hutchinson'la tanıştığında etrafta olmaktan daha iyiydi.

Ama dışarı çıktığında, başındaki belanın ne olduğunu anladı. Londra'da hangi cehennemde bulunurdu ki bu ahtapot?

Sonra kağıt sayfalarına bakınca aklına dank etti. Fransız lavanta yağı, İspanyol zeytinleri, bir sepet limon, bir sandık portakal, devamında bir şarap listesiyle beraber, kozmetikler ve Rothchild'ın efsanevi bankasını bile batırabilecek öteberi... Londra'da bunların tümünü temin edebilecek biri varsa, o da

Staines'di. Sıkıcı ve rezalet çıkartan Rollindrake uşığı, büyük ihtimalle, böyle imkânsız bir görev verilmesiyle neşeli bir felç nöbetine yakalanacaktı.

Çünkü bu zavallı adamın gözlerinde Thatcher'm neredeyse dük gibi görünmesini sağlayacaktı.

Evin arkasından atlamayı düşünüyordu, böylece Grosvenor Meydanı'nda gösteriş yapmak için dolaşan araçların kalabalığına çıkmayacaktı. Ama biranda, bir oyuğun karanlık gölgeleri Thatcher'm çenesinin altına bıçak dayayan bir şekle dönüşüverdi.

Soğuk metalin dokunuşunu sert bir emir takip etti. "Seni kızışmış piç! Kıpırdarsan, boğazını kesmekten mutluluk duyarım.

Misafirleri, hangi odaları kullanabileceğini belirlemek için evi turlamaya gidince Felicity kuzenine, "Onu neden içeri aldın?" diye sordu. Eli belinde hiddetle titriyordu.

Pippin gözleri dolmuş bir halde karşısında duruyordu ama bu bile Felicity'nin öfkesini yatıştıramadı. Zilin çaldığını duyduk ve ardından ev sandıklarla doldu. Sonra o bizi geçip adeta bir..."

Minty Teyze, "Veba gibi," diye mırıldandı. "Onun gibiler için bizim kenar mahallelerde kullanılan bir sözcük vardır. Biz..."

Pippin, "Teyzeciğim, şimdi sırası değil," diye fısıldadı.

Minty Teyze, "Benim de düşüncelerim var," diye gücendi ve sonra içerleyerek örgüsüne geri döndü.

Felicity alışılmadık bir şekilde kardeşine dönüp, "Tally, onu eşyalarını toplamaya yollamalıydın," dedi. Sesini alçaktı ve, "Nasıl biri olduğunu biliyorsun," dedi.

Pippin, "Nasıl biri?" diye sordu.

Kız kardeşler birbirlerine baktılar. Onu aydınlatmalı mıyız?

Felicity mantosunu çıkardı ve en yakın sandalyeye atarak, "Akbabalar gibi," dedi. Sonra şapkasını çıkardı ve saçını aynada hızlıca düzeltti. "Babam hep Jamilla'yla yaşadıklarından pişmanlık duyduğunu söylerdi."

Minty Teyze homurdandı. "Ah, onu ilk gördüğüm an babanıza söyleyebilseydim." Başını salladı. "Erkekler! Her şeyi sadece kendilerinin bildiğini sanırlar. Muhtemelen tek gördüğü bir çift..."

Felicity, "Yeter teyzeciğim," dedi.

Düşünmeliydi. Eski dadılarını atmanın bir yolu olmalıydı. "Anlayamadığım bizi nasıl bulduğu. İnan bana, gelişı sadece tesadüf değıl."

Pippin, "Babanızdan haber getirdiğini söyledi," diye hatırlattı. "Onun yaşadığını biliyor." Tally iç çekti ve başını salladı. "Babamın ölümünün Yabancılar Dairesi için düzenlenmiş bir hile olduğunu anlamış olsa bile, babamın bize haber göndermek için ona güveneceğinden şüpheliyim."

Felicity, "Kesinlikle," dedi. Babalarının ölümü bir kandırmacaydı ama Lord Langley'nin, durumu ne kadar korkunç olursa olsun, asla Jamilla'nın desteğini istemeyeceğini biliyordu. "Blöf yapıyor. Hâlâ bizi nasıl bulduğunu anlamıyorum."

Pippin, "Pekâlâ..." diye başladı, sonra dudaklarını kapatıp ısırıldı ve başka bir yere geçti. Kıvrınarak geçen bir süreden sonra devam etti. "O bir düşesti...ve bence..." Yanakları pembeleşti.

"Pippin, olamaz!" diye bağırdı Felicity. "Onu sen mi çağırdın?"

"Niyetim bu değıldi. Şey, zarar vereceğini düşünmemiştim. Mektubu çok önce yazmışım, gönderdiğimi bile unutmuşum." Bakışlarını bir kardeştan diğerine kaydırıldı. "İkiniz de ondan sevgiyle bahsediyordunuz, ben de burada bize yardımcı olacak gerçek bir annemiz olur diye düşünmüştüm."

Felicity, "Jamilla Dadı mı?" dedi. "Ondan ne zaman sevgiyle söz ettik?"

"Daima nazik ol ve bu duyguyu hep kalbinde sakla ki gözlerinden parlayarak saçılısın," diye bir alıntı verdi Pippin. "Bunu hep tekrarladınız. Peki ya diğer tavsiyesi..." Biran için durdu. "Ah evet, Kızgınlığını, sanki altındanmış gibi tutumlu bir şekilde ve keskin bir gözle ayarla."

Tally parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu. "Pippin, canım, o Jamilla Dadı değildi."

"Değil miydi?"

Felicity, "Hayır," dedi. "Tasha Dadfydı."

Pippin kapıya bakıp, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Tevazu gençliğin ve dürüstlüğün koşuludur. Bunu da mı o söylemedi?" Kardeşler başlarını iki yana salladılar. "Aman Tanrım, her şeyi karıştırdım."

Felicity ellerini yukarı kaldırıp, "O kadın tek hareketiyle Napolyon'un Josephine'i bir kenara koymasına sebep oldu. Nedenmiş, bir sonraki imparatoriçe olmak istediği öğrenilince ayaklanmalara sebep olmuş."

Pippin, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Tally, "Evet," dedi. "Yunanistan'ı da benzer şartlar altında terk ettiğinden kuşum yok." Felicity öfkeyle burnundan soludu. "Şimdi de en son oyununa girişti. Kendini gayet sebatla bu eve yutturarak Royal Guards'a tahliye edilmekten kurtulacak. Babamın yaşadığını tesadüfen öğrendiğini düşünüyorum. Bence buraya geldi, çünkü onun dönüşünü beklemeye karar vermiş."

"Tüm o yolu umutla geldiğine göre, babanız onun için çok şey ifade ediyor olmalı."

Felicity karşı çıktı, "Minty Teyze!"

Görünen o ki, Pippin henüz yenilgiyi kabullenmek istemiyordu. "Ne var dediği gibi bize yardımcı olmak için geldiyse. Nihayetinde iki kocası olmuş ve bunlardan birisi de prens." Felicity, "Ölü kocalar," diye dikkat çekti. Ah, bekle bir dakika. Ölü kocalar mı? Böylece

Jamilla'nın ihtiyacı..."

Minty Teyze'nin açıkça söylediği gibi, başka bir âşık değil, ama başka bir şey. Aceleyle masasına gitti ve çekmeceyi açıp

Günlükleri'ni aldı. İstedığı kaydı bulduğunda parmağını üstüne koydu.

Tally geldi ve parmağını koyduğu yere bıraktı. Brutus elbisesinin kenarında oturuyordu. "Demek istediğin.

"Evet."

"Ama..."

Felicity açıkladı. "Bu savaş. Ona hemen bir koca bulmalıyım ki, o da..."

"Sence o..."

Felicity döndü ve tek kaşını kaldırıp kardeşine baktı. Jamilla'nın ümitlerini ona bağlaması için Hollindrake'in yakışıklı olması gerekmiyordu. Nabızı atsın ve yüklü bir banka hesabı olsun yeter. Zaten Felicity adam hakkında bundan fazlasını da bilmiyordu.

"Herhalde Jamilla Dadı hakkında yanlış hüküm verdiniz," dedi Pippin. "Sizin Hollindrake ile ilgili planlarınıza müdahale edeceğini sanmıyorum."

İki kardeş de, ona susturan bir bakış attılar. Sonra Felicity, "Kuzenimize Prusya Arşidükü ve Jamilla'yla ilgili hadiseyi anlatayım mı, sen mi anlatırsın? Ya da Roma'daki elçiye ne dersin? Veya Rus Prensi?"

Pippin'in rengi neredeyse beyaza dönmüştü. "Ah, ben ne yaptım?"

Felicity, "Muhtemel benim Hollindrake'imi ona verdin," dedi. "Ama onu alamaz. O benim düküm."

Minty Teyze, "Senin dükün!" diye homurdandı. "Onun hakkında çok şey duydum. Bu herfin gerçek olup olmadığını bile merak etmeye başladım." Kalktı ve örgüsünü sepete koydu. Pippin ona yardım etmek için eğildi. Sonra odadan ayrıldı ve Pippin de, leydinin örgü sepetini taşıma bahanesiyle doğan bu fırsatı değerlendirdi.

Oda boşalınca, Tally kardeşiyle yüz yüze geldi. "Ama asıl soru şu; sen hâlâ Hollindrake'i istiyor musun?"

Felicity başını yukarı kaldırdı. "Elbette istiyorum," diye çıkıştı. "Niye böyle bir şey söylüyorsun?"

"Çünkü kapıyı açmadan önce sizi pencereden gördüm."

Şimdi pembeye dönme sırası Felicity'deydi.

"Düşes, zavallı Thatcher'ın seni öpmesine izin vererek ne yapıyordun?" Tally Brutus'ü yakaladı ve kucağına aldı. "Görebildiğim kadarıyla, olanlara hiç itirazın yoktu."

Thatcher yakındaki bir barın arkadaki çardağına otururlarken rakibine, "Şanslısın orada seni öldürmedim," diyordu.

Çılgın JackTremont eski arkadaşına sıırttı. "Asıl sen şanslısın, boğazını kesmedim. Felicity Langley'nin uşağı gibi davranarak ne halt ediyorsun?"

Arkadaşının şiddetli koruyuculuğı Thatcher'i geriye götürdü. Ama sadece bir an için. "Anladığım kadarıyla, o ufak evlilik delisi hatunu bana yönlendirdiğin için benim senin gırtlığını sıkmam lazım. Hollindrake'in varisini dene."

Jack yakalanmaktan utanmış görünmüyordu. "Ona sahip olmakla şanslı olurdun." Müstakbel nişanlısının esas özelliklerini sayarken, "Şanslı mı olurdum, o küçük, deli, sorumlu, suç ortağı..." diye kekeledi.

"Akıllı, cesur, lanet bir kavgada arkada olacak biri," diye karşı atak yaptı Jack. "Demek sen biraz yapmacık bir bayan istiyorsun, o zaman doğru yere geldin, Londra onlarla dolu. Ama Felicity gibi bir kız..." Jack başını salladı. "Temple onun için çıldırıyor."

Bardağından bir yudum alarak, "O zaman niye evlenmiyor?" diye sordu.

"Duymadın mı?"

"Neyi?"

"Temple'ın evlendiğini. Gretna'ya firar etti. Sanırım beş yıl önce. Leydi Diana Fordham'la evlendi."

"Temple evlendi mi?"

"Hem de hoşnut bir şekilde."

"Hiç beklemezdim..."

"Hayır, kimse beklemezdi," dedi Jack. "Ama o ve Diana birbirlerine çok yakıştılar."

"Sen ve eşin gibi mi?"

Jack güldü. "Senin küçük düşesin haylazlık yapmasaydı, bu kadar mutlu bir adam olamazdım."

"Buna yeteneği var gibi." Thatcherda aynı fikirdeydi. "Ayrıca o benim düşesim değil." En azından henüz değil.

"Olacak." Jack Thatcher'm önünden bardağını çekti. "Ama onunla oynuyorsan, bu ortaya çıktığında karşında ilk beni bulursun. Bütün yüzden planladığın her neyse, beni onun kalbini kırmayacağına ikna etsen iyi olur."

Thatcher kendi kardeşlerinden daha yakın hissettiği adama baktı. "Dürüst olmak gerekirse onunla ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bu nişanı iptal etmeye gitmiştim ama o beni yanlışlıkla şirketin gönderdiği uşak adayı sandı."

Bardağından bir yudum almakta olan Jack şaşkınlıkla ağzındakileri püskürdü. "Senin cidden uşak olduğunu mu sanıyor?"

"Öyle."

Jack başını salladı. "Ona hemen gerçeği anlatmalısın. Eğer onu kandırdığını başkasından öğrenirse seni vurur."

"Tabancasıyla, bir Bath bayanı mı?" Thatcher alay etti. "Şaka yapıyor olmalısın." Gerçi dün yediği o yumruğu hâlâ unutamamıştı.

Sonra Jack, bir keresinde Felicity'nin iki İngiliz ajanının

özgürlüğünü, düzenbaz korsan Kaptan DashveN'den geri almak için ona nasıl yardımcı olduğunun hikâyesini anlatarak aklını başına getirdi. Felicity, gerçekten de bugüne kadar tanıştığı en benzersiz bayandı. Jack, "Onu görmeliydin," dedi. "Sahil boyunca, elinde tabancayla ilerledi. İnan bana, eğer Felicity onunla oyun oynadığını düşünürse alınının ortasına veya daha aşağıya kurşunu sıkar."

Thatcher, "Ne zaman eğileceğimi bilecek kadar vurulmuşluğum var," diye cevap verdi. "Keşke büyükbabam yaşasaydı. Çünkü benim için seçtiği leydinin bir adamı hayalarından vurabileceğini bilseydi, böyle bir hatunun sıradaki Hollindrake Düşesi olacağı düşüncesi tekrar ölümüne sebep verirdi ve ben de bunu görmenin zevkini tadardım." İçkisinden bir yudum aldı.

Jack dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseyişle yerine oturdu. "Büyükbaban biliyordu."

Thatcher şaşırdı. "Ne?"

Arkadaşı gözlerini kaldırdı ve Thateher'm gözlerinin içine baktı. "Biliyordu."

Thatcher'in tüyleri diken diken oldu. Kadere, rastlantıya veya öyle boş inançlara inanan bir adam değildi.

"Sen bana büyükbabamın seçtiği gelinin onun suç ortağı..."

Jack, "Ah, evet. Dahası var," dedi. "İki sene önce bir hesaplaşma için beni ve Miranda'yı Baythorne'a çağırttı. Temple ile zaten görüşmüştü ve hatta öğretmenleri Bayan Emery'nin bile bir görüşme için yola çıktığına inanıyorum. Bu sekreterinin yaptıkların..."

Thatcher, "Bay Gibbens," dedi.

"Evet, Bay Gibbens. Becerikli herif Lord Langley'nin için oldukça bilgi topladı."

Thatcher, Lord Langley'nin kızlarının, dadılarıyla kuşkulu

bağlantıları olduğunu düşünerek, "Enteresan bir çalışma olmalı," diye yorum yaptı. Jamilla, Gibbens için tam bir kâbus olmuş olmalıydı.

"Büyükbaban hiçbir şeyi şansa "bırakacak bir adam değildi..." Jack durdu. "Felicity'yi tanımak istedi."

"Hâlâ onu nasıl seçebildiğini anlayamıyorum..."

"Thatcher, biliyordu. Miranda ona Felicity ile ilgili bütün bilgileri verdi. Yanlışlarını, çöpçatanlığa eğilimini, her şeye burnunu sokan, patronluk taslayan, bazen usulsüz..." Thatcher başını iki yana salladı. "Benim tanıdığım adam asla ..."

Jack onu tekrar durdurdu. "Ama aynı zamanda onun hakkında gerçekten önemli şeyleri de biliyordu."

Thatcher'in büyükbabası hakkında tüm duyduğu, onur, görev ve düzgün nezaketle ilgili dırdır ettiğiydi. Felicity'nin O kalıba nasıl girdiğini hiç anlamıyordu. "Ne gibi?"

"Ne kadar uzağa gidersen, ne kadar kaçarsan kaç, asla daha cesur, gözü pek, kararlı ve sadık bir gelin bulamayacağın gibi. Bir gün eve döneceğini biliyordu ve onu..." Jack durdu ve omuzlarını silkti. "Affetmeni umuyordu."

Thatcher gafil avlanmıştı. Büyükbabasını affetmek mi? Adamın kim olduğunu bile bildiğini sanmıyordu. Hollindrake Dükü ailenin tarihinde efsane olmuştu. Mali durumu ve işlemleri idare eden atılgan kişiliğiyle onu engelleyen herhangi birini hafifçe yakardı. Yaptığı her şeye, aileyi İngiliz sosyetesinde daha sıkı bir şekilde, doğru yerinde tutmak amacıyla, dikkatle bakılıyordu.

"Sana bunların hepsini anlattı mı?"

Jack başıyla onayladı. "Büyükbaban iyi bir adam. Bazı hatalar yaptığını biliyordu. Bunları bir gece, çok fazla viski ve biraz iyi purodan sonra itiraf etti." O anı hatırlayınca gülümsedi, sonra bakışını Thatcher'a yöneltti. "Seni kışkandı. Dürüstlüğünü,

cesurluğunu..."

Thatcher derin bir nefes verdi. "Sanmıyorum..."

"Öyle. Özellikle de yiğitliğinle gurur duyuyordu. Öyle kararlar almak için hiç şansı olmadığını ve seni bundan dolayı kıskandığını söyledi. Aynı zamanda sana bırakıyor olduğu sorumlulukların ve beklentilerin ağırlığını ve on ların bir insana ne yapacağını biliyordu. Herhalde Felicity gibi birinin..." Jack bunu söylerken gülümsüyordu, "... seni koruyacağını düşündü."

Birden duyduğu o tuhaf sesin; onu bu kılık değiştirme oyununu oynamaya, Felicity'yi Leydi Lumby'nin tehditlerinden korumasına, dahası onu öpmesine teşvik eden o ses, son on iki yıldır aralarına bir okyanus ve savaş koyarak uzaklaştığı yaşlı adamın sesi gibi gelmişti.

Yine de büyükbabasının onu seçmesinin doğru nedenini anlamak zordu; umursamaz, fazla akıllı, her şeye burnunu sokan ve hemen hemen hiç uygun olmayan bir kadın. "Komik, ha?" dedi Jack. "Ama onunla evlenmen konusunda oldukça umutsuzdu. Bir yıl önce bana bir not yazdı ve Felicity kendi yapmazsa benim seni mihraba götürmem için yemin ettirdi."

'Yemin ettirdi, öyle mi?"

Jack başıyla onayladı. "Büyükbaban hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Sanırım ben yola getirilebildiysem, senin de getirilebileceğini düşündü." Güldü ve çenesini ovuşturdu.

"Biraz kur yapmış olmalı. Miranda Felicity'yi hiç tanımadığı bir adama çok fazla bel bağladığına dair uyarmaya çalıştı ama küçük bayan dokunaklı bir savunmayla ona karşı çıktı." Yerine oturdu ve güldü. "O ve Hollindrake'in son dört yıldır neler hakkında yazıştıklarını öğrenmek için en iyi brendimi verirdim."

Thatcher, Gibbens'ın gelmesinin kaç gün daha alacağını merak ederek onayladı. "Sen mi, ben mi?"

Jack, "Bunu gerçekten ortaya çıkarmak istiyor musun?" dedi. "Çünkü eve gidersem ve onun için bir cevabım olmazsa, korkarım karım senin peşine düşecek ve inan bana, onun huysuzluğu Felicity'nin gayet uysal görünmesini sağlar." Derin bir nefes aldı. "Ona ne zaman doğruyu söyleyeceksin?"

Thatcher bardağına uzandı. "Söylediğimde beni vuracağını mı düşünüyorsun?" "Şanslıysan."

=|=|=|=|

Thatcher, Staines'in işini iyi yapıp yapmadığını görmek için Brook Sokağı'ndaki eve geri geldi. Mutfak, Jamilla'nın alışveriş listesindeki sepetlerle dolup taşmıştı.

"En sonunda." Thatcher arka kapıdan girerken Bayan Hutchinson kendi kendine mırıldanıyordu. "Yanında pişirilecek bir şeyler." Ona bir bıçak uzattı. "Ama o yabancı sokak kızı bu eve biraz daha deniz canavarı getirebileceğini ve pişireceğimi sanıyorsa, Kraliçe'nin kendisi olsa umursamam, mutfağımda daha fazla kokuşmuş şeye izin veremem." Bıçağı doğrama tahtasına çarparak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Orada dikilip ne yapıyorsun? O prenses sandıklarının taşınmasını istiyor. Tüm ikinci katı ele geçirmiş gibi görünüyor."

"Onun adamları niye yapmıyor?" O sandıkları iki kat yukarıya taşımak mı?

"Görünen o ki o eşyaları taşımıyorlar, yani kımılta."

Thatcher karşı çıkmayı düşündü ama bu oyunu biraz daha sürdürmek istiyorsa, ondan önce başlanan görevleri yapması gerekiyordu. Kabarık nehirler boyunca toplan taşımaya, inatçı katır sürülerini çekmeye yardımcı olmuştu ve orduda ağır hizmetin adil paylaşımını yaşamıştı, bu yüzden bir sandığı merdivenlerin birkaç basamak yukarı çıkaramaması için bir sebep yoktu. Değil mi?

Pekâlâ, Jamilla'yı asla hesaba katmamıştı.

Altıncı basamaktan sonra artık daha fazla hareket edemeyeceğini düşünmeye başladı ama son parçayı da başarıyla odasına taşıdı.

Bu Thatcher'ın ilk hatasıydı.

"Yatağının üstünde uzanan prensesi gördü. Ne yazık ki hizmetçiler ortalıkta görünmüyordu. Thatcher'ın gelişiyle denizköpüğünden çıkan Venüs gibi yükseldi. "Ah; uşakmış." Dedi işveyle. Sonra Onu daireye aldı. Thatcher anlayamadan onunla kapı arasına hapsolmuştu.

Güzel Tanrım, Bonaparte bile bu kadar ölümcül olamazdı, Kadına yaklaşmamaya çalışarak, "Evet, şey, işte sandıklarınız," dedi.

Uzandı ve Thatcher'ın üniformasındaki şeridi yerinden çıkardı. "Hayatım, burada diğer kızlarla ne oyunu oynadığını bilmiyorum ama bu Jamilla'da işe yaramayacak."

Thatcher kendini av bölgesindeki bir tilki gibi hissediyordu. "Oyun mu?" dedi yutkunarak. Prensес daha yakınma geldi. "Senin uşak olduğunu düşünüyorlar."

Geri adım atarak, "Öyleyim," dedi, ama birkaç adım sonra kendini olmak isteyeceği son yerde, yatakta, sırt üstü bulacağını da farkındaydı.

Jamilla güldü. "Sevgili bayım, uşakları bilirim. İnan bana bilirim ve sen uşak değilsin. Bu yüzden Jamilla'ya gerçekten kim olduğunu söyle de, onun yardımına değer misin baksın."

Sabah yaşanan kargaşa yüzünden, Felicity, Leydi Stevvart'a ve kızlarına, onları ziyarete çağıran bir not gönderdiğini tamamen unutmuştu.

Sonra onu şok eden zillerini çalmaya cüret edenin leydi değil de, kocası Lord Stevvart Hodges olduğunu fark etti.

Ah Stevvie Hodges olamaz. Tally misafirlerini üst kata getirirken sessizce lanet okuyordu. Pippin, aceleyle Bayan

Hutchinson'ın yanına gidip ona bir çay tepsisi hazırlamasını söyledi. Felicity misafirlerini bir st salona götürürken içinden dua ediyordu. Hodgeslar en st kabukta olmayabilirlerdi, ama Stevvie, kibar sosyete de böyle biliniyordu her yere davet edilirdi ve gittiğinde en son dedikoduları yapardı. Kötü hazırlanmış bir çay tepsisi, Stevvie'nin günlerce srdrecekđ bir espriye malzeme olurdu.

Lord Stevvart'ın kendisini takiben Leydi Rhoda Toulouse ve Hodgeslar'ın üç kızı da gelmişti: Margaret, Frances ve Eleanor. Babaları onları Peg, Fanny ve Nelly olarak tanıştırdı. Bu, babalarının sosyal teşriflerinin eksikliğini kapamak için ellerinden gelenin en iyisini yapan genç ley-dilerin daha çok mahcup olmalarına yol açtı.

Kennings Markisi'nin ikinci oğlu Stevvie'nin, iyi izlenim bırakmak için cesareti veya zekâsı yoktu. Ama şansı yaver gitmiş ve kömür mirasçısı Bayan Alice Simons'la evlenmişti. Stevvie, "Leydi Philippa, Bayan Langley, Bayan Thalia, Alice'e bir not göndermeniz ne kadar olağanüstü, çok nazıksınız," diye söze başladı. "Güzel yazılmış szckleriniz ve içten ifadeniz oldukça etkili oldu. Bu sabah gerçekten soğuk algınlığı yüzünden ziyarete gelmesini engelleyecek kadar bitkin düştü. Ben de dedim ki, Alice, pek seçkin bir adam olan babaları için, Tanrı ruhunu kutsasın, o kızları ben ziyaret edeceğim."

Felicity cevap vermek için ağzını açtı ama Lord Stevvart konuşmaya devam ediyordu. "Olacak şey değil! Biz sizi görmek için bu kadar acele ederken, en sevgili kız kardeşim gelmeyecek." Kanepede yanında oturan Leydi Rhoda'yı işaret etti. "İşte orada ve sonra aklıma ne mükemmel bir fikir geldi. Ona dedim ki, Rhoda, sen iyi ziyaretleri seversin ve o zavallı annesiz kızlar senin hassas tavsiyelerini kullanabilirler. Böylece o bizimle beraber geldi."

"Sizinle tanıştığımızıza memnun oldum, Leydi Rhoda." Felicity,

geveze lord nefes almak için susunca hemen araya girdi.

"Ve siz leydiler," dedi kadın. "Annelerinizi hatırlıyorum. Pippin veTally'ye gülümsedi. "Öyle neşeli ve öyle sevilen insanlardı ki. Üçünüzün de onlara benzediğinizi görebiliyorum."

Lord Stevvart, "Ah evet," diye ekledi. "Havvstone kardeşler! Benzerliği şimdi görüyorum! Langley, kardeşlerin en büyüğü Bayan Havvstone'un gözlerini yakaladığı için çok şanslı olmalı. Kaçtıklarında ne büyük skandaîa yol açmışlardı." Stevyie yerine oturdu ve başparmaklarını yeleğinin ceplerine geçirdi. "Üçünüzün buraya ilk geldiğinizde, aynı sevgili annelerinizin olduğu gibi dillere düşme ihtimaliniz olduğunu biliyordum."

"Sizi temin ederim Lord Stevvart," diye anlatmaya çalıştı Felicity aceleyle. "Hiçbirimizin bir skandal esintisine sebep olmaya niyeti yok."

Şimdiye kadar sandalyesinde pinekliyor gibi görünen Minty Teyze homurdandı ve öksürdü.

Stevvie göğsünü kabartarak, "Bunu nasıl- önleyebildiği-nizi anlamıyorum," dedi. "Bu sizin damarlarınızda. Üstelik siz karşı çıktıkça, sevgili Bayan Langley, siz ve bir adamla ilgili daha çok konuşma olur."

"Benim mi?" Felicity kız kardeşine bir bakış attı.

Tally'nin gözleri açılmış ifadesi adeta, Ne gördüğümü birisine nasıl anlatırım? diyordu.

Bu sabah pencereden bakan herhangi bir dedikoducu kadın onu uşakla sarmaş dolaş bir halde yakalayabilirdi.

Zaten Lord Stevvart biliyor olsaydı...

Felicity ürperdi. Onun da bir resmini Times'ın ilk sayfasına koydurabilirdi ve yazının altındaki haberde, 'Bayan Felicity Langley'nin sonu' yazıyor olurdu.

Tally ve Pippin'e sırtarak, "Siz ikiniz," dedi. "Evlilik piyasası boyunca burada olmalısınız," dedi. "Kızlar ikinci, hatta üçüncü rauntları için buradalar. Sonuç alana kadar burada olun, Alice'e söyleyeceğim. Onlara bazı geleceği parlak delikanlılar bulacağız."

Bayan Eleanor Hodges yanakları pembeleşerek karşı çıktı. "Baba!"

Babası kızın sıkıntısını fark etmedi ve tüm kızları kanepeye gömülene ve İrlanda'nın en uzak köşelerinde olmayı dileyene kadar devam etti. "Oradaki o genç kabadayılar kurnaz şeytanlar, siz en iyisi ayağınızı denk alın, Bayan Langley. Ben zamanında oldukça genç bir züppeydin ve sonsuza kadar..."

En büyükleri Bayan Margaret Hodges karşı çıktı. "Baba!" Kestane rengi saçları ve kahverengi gözleri ile göze çarpan hiçbir özelliği yoktu ama Felicity onun halasının zekâsını aldığını görebiliyordu. "Gayet içtenlikle söz vermiştiniz, hikâye yoktu."

"Elbette canım, elbette." Felicity'ye göz kırptı. "Hollindrake ve benim boşa harcanmış gençliğimizde nasıl çapkın olduğumuza dair hikâye anlatmak yok."

"Hollindrake'i tanıyor musunuz?" diye sordu Tally koltuğunun kenarına doğru kayarak. "Eh, şimdi anlattın işte." Leydi Rhoda güldü. "Birinizin sormasını umuyordu. Şimdi sizi eğlendirmek için hikâyesini yalanlar ve abartılarla süsleyebilir."

Stevvie hevesli dinleyiciler bulduğu için sevinmişti. "Hollindrake mi? Elbette tanıyorum." Felicity, artık meselenin aslını öğrenebilirdi diye düşündü. Lord Stevvart gevezelik ediyor olabilirdi ama çevrede dürüstlüğüyle tanınırdı. Ah sonunda müstakbel nişanlısını saran gizemin tamamını öğrenebilecekti. Ama Jamilîa'nın adamın konuşmasını bölmek için o anı seçmesi, Felicity'yi hayal kırıklığına uğratmıştı.

Kabul etmeliydi ki, eski dadılarının odaya girme tarzında

çevredeki herkesi ağzı açık bırakan bir şeyler vardı Hodges kardeşlere bir bakış attı ve mükemmel Jamilla'nın muhteşem tarzına sahip olsalardı onların dördüncü sezona kadar kalmayacaklarını düşündü.

"Canlarım! Evde yeni sesler duyduğumu sandım! Bu ilahi bir ton taşıyan, derin erkeksi sese sürüklendim. Size söylüyorum, buraya sürüklendim!" Odanın ortasına gchli ve durdu, saçında uçları arkasından sarkan, koyu saçlarını saran mor bir ipek parçası vardı ve tül den bir elbise giyi yordu. Sanki yanlarına gelen bu kişi Sahra Kraliçesiydi.

Stevvie'nin ağzı titredi, gözleri önlerindeki bu eşi ben zeri görülmemiş kadını süzdükten sonra aceleyle ayaklarının üstünde'yükseldi.

Hodges kardeşlerin ağızları da babaları gibi açık kalırken, Leydi Rhoda'nın yüzünde çekemeyen bir ifade belirmişti.

Felicity onları tanıştırmaktan başka yapacak bir şeyi kalmadığından derin bir iç çekti.

"Size misafirimiz Jamilla'yı takdim..."

"Prenses hayatım," diye düzeltti. Elini Lord Stevvart'a uzattı. "Prenses Jamilla Kounellas." Stevvie ileri doğru sendeledi, Jamilla'nın parmaklarını sanki kendine altın sunuluyormuş gibi alarak büyük bir gösterişle dudaklarına götürdü. "Madam, siz ilahi bir varlıksınız, bir çiçek..."

Jamilla, Hodges kardeşlere ve sonra tekrar Stevvie'ye baktı. Çıkarıcı bir bakışla onları gözlemledi. Burada onun için gelecek olmadığını anlaması sadece bir anım aldı. Jamilla hiçbir zaman çocuklu bir adamdan hoşlanmazdı çünkü mirasın bölüneceğini bilirdi. Gerçi Lord Stevvart istisna olmuştu. Elini geri çekti ve en yakın sandalyeye çökerek, "Evet evet öyleyim," dedi. Kafasını Felicity'ye döndürdü. "Neden misafirlerimiz için içecek yok?"

Felicity dişlerini sıkarak gülümsedi. "Tepsi için haber

vermiştim."

Jamilla tatlı bir sesle, "Harika hayatım," dedi. "Sözünüzü kesmeye kalkıştığınızda ne diyordunuz Lord Stevvart?"

"Sözümü kesmek mi? Kesmediniz, Madam." Odanın ortasında Jamilla'ya, daha Önce hiç kadın görmemiş gibi bakarak dikiliyordu. Leydi Rhoda onu paltosunun eteğinden yakaladı ve kanepeye çekti. "Benim kıymetli, ışıık saçan prensesim, ben sadece bu kızlara bilgilerimi aktarıyordum. Bayan Langley'nin gelecek., .yoksa Hollindrake Dükü için gelecekteki nişanlısı mı demeliyim?"

Jamilâ'nın koyu gözleri parladı. "Onu tanıyor musunuz? Ne hoş! Küçük düşes çok sessiz, dükü hakkında konuşmayı sevmiyor. Ben olsam daha fazlasından haberdar olurdum."

"Ah benim bildiğim şeylerden bazılarını bilse. Size Aubrey Sterling ile ilgili anlatabileceğim hikâyeler..." Havlamak için o anı seçen Brutus kadının sözünü kesti. Maalesef Lord Stevvie'nin kısa çizmeleri küçük köpeğe pek çekici gelmemişti, bu yüzden dört gözle Thatcher'ın dönüşünü bekliyordu. "Evet, pekâlâ." Stevvie kekeledi. "Size Aubrey Sterling ile ilgili her şeyi anlatayım..."

"Ah işte tepsi geldi!" dedi Jamilla. "Seni yaramaz adam! Nerede kaldın? Nada mutfakta henüz ahtapotumla ilgili hiçbir gelişme olmadığını söylüyor!"

Thatcher tepsiyi düşürmemekle meşgul olduğundan Jamilla'nın yakınmalarını duymazlıktan geldi. Felicity'nin salondaki insanlar arasında yüz yüze gelmek isteyeceği son kişi Stevvie Hodges idi. Dedikoducu, sıradan Stevvie Hodges.

"Evet, peki, size Aubrey Sterling ile ilgili her şeyi anlatayım..." diyordu.

Ah kahrolası, bu bir kâbustu.

Jack'in uyarısı kulaklarında çınladı. Eğer onu kandırdığını, başkasından öğrenirse seni vurur. Hayır, Iskoçya yeterince

uzak değildi. Sibirya, belki. Veya belki küplere binmiş Felicity Langley'nin menzilinden çıkmak için Çin'e gitmek daha iyi olurdu.

Sadece Stevvie değil, keskin gözlü kız kardeşi Leydi Rhoda Toulouse de oradaydı. Stevvie, gözlerini ayırmadan prensese baktığından Thatcher'ın geldiğini fark etmemişti ama Leydi Rhoda öyle değildi.

Felicity, "Tepsiyi buraya koyabilirsin, Thatcher," dedi ve Thatcher da başını eğik tutarak aynen dediğini yaptı. Leydi Rhoda'ya baktı.

Biran tanıdığını sandıktan sonra, kadın bakışını sakince Felicity'ye çevirdi. "Görüyorum da, Londra'ya güzelce yerleşmişsiniz. Nasıl oldu da böyle mükemmel bir konut buldunuz?" Lord Stevvie, "Ve pahalı," diye ekledi. "Tüm konuşmalarda siz üçünüzün tek bir kuruşu bile olmadığından bahsediliyordu bu yüzden böyle güzel bir eviniz olması garip geldi.

Böyle görkemli bir konutu idare etmek için bir hainlik yapmış olmanız gerekiyor."

Thalia öfkeden çıldırmak üzereyken Felicity açıklamak için lafa atladı. "Avukatımız, Bay Eliot, bize yardımcı oluyor. Uygun kiralık odalar bulmamız hiç hoşuna gitmedi."

Bu sırada Thatcher derin bir nefes aldı ve gitmek için arkasını döndü.

Jamilla, "Hayır, hayır," diye karşı çıktı. "Thatcher!"

"Evet madam."

"Kalmalısın. Bir şeylere ihtiyacım olabilir. Orada kal."

Başka çaresi olmadığından köşeye gidip dikildi. Durduğu yerden herkesi gözlemleyebilmek gibi bir avantaja sahipti.

Stevvie on iki yılda çok fazla değişmemişti. Hâlâ, her zaman olduğu gibi, dalkavuk ve gösterişli bir soytarıydı.

Leydi Rhoda, "Serviste gayet başarılısınız Bayan Lang-ley," dedi.

Felicity fincanları ve tabakları dağıtırken, "Bayan Emery zor beğenen bir öğretmendi," diye anlattı.

"Her neyse, artık Bayan Langley'nin kendini aynı hizaya koyduğu adamın nasıl biri olduğunu bilmeye ihtiyacı var. Uygun bir uyarı yapmadan, kendini öyle haylaz bir adama bağlamasına izin verirsem Lord Langley'ye karşı görevimi yapıyor olamam." Kızlarına gülümsedi. "İçinizden birinin düklük tacını giymesini istememe rağmen kızlarımdan birini öyle bir adamla evlendirmezdim!"

Ah, hayır. Tekrar olmaz. Thatcher sessizce içinden lanet okuyordu.

Felicity kibarca, "Şimdiki dükü başkasıyla karıştırdığınızdan eminim," dedi.

"Karıştırdım mı? Adamı Japonya'nın ortasında bile tanıyacağımı söyleyebilirim."

Leydi Rhoda, "Ki bu da, etraftaki tek İngiliz erkek olacağından gayet kolay olurdu," dedi. Sinirle dizine vurdu ve bu da peçetesinin yere düşmesine sebep oldu. "Pekâlâ, haklı olduğunu söyleyebilirim ama yine de adamı tanıyorum. Tanıyorum!" Thatcher'a bir bakış fırlatarak, "İyi bir adam ol ve onu benim için yerden al, olur mu?" dedi.

Thatcher, "Evet efendim," dedi, peçeteyi yakaladı ve adamın kucağına bıraktı.

Stevvie ona gülümsedi ve göz kırptı. Bir an için Thatcher maskesinin düşmek üzere olduğunu sandı ama Stevvie'nin zıpır aklında hangi düşünceler dönüyorsa, bağlantıyı kurmak onlardan biri değildi ve devam etti. "Şimdi, nerede kalmıştım? Ah evet! Hollindrake! Beraber etrafı kolaçan edecek birilerini arıyorsanız iyi bir adam. Ama evlilik mi?

Saçma bir fikir! Onu rahibin önünde hayal edemiyorum. O

lanet bir apkın Bayan Langley. Ben onu kovmadan önce Rhoda'yla da biraz flört etmişti."

Leydi Rhoda, "Benim flört ettiğime inanıyorum," diye düzeltti. Sonra açıklamak için Felicity'ye döndü. "Sizin zavallı nişanlınızı gayet utanç dolu bir amaç için kullandım. Bay Aubrey Sterling ile birkaç dans, mükemmel Bay Toulouse'umun bana evlenme teklif etmesi için yeterliydi." Thatcher'a af dileyen bir bakış attı, gözleri zekâ ve muziplikle parlıyordu.

Thatcher azametinin biraz kırıldığını hissetti. Bütün bunlar, efsanevi yiğitliği ve cazibesi için çok fazlaydı.

Stevvie hâla bu olayda Thatcher'ın parmağı olmadığına ikna olmamıştı. "Ondan sonra hemen yok oldu. Muhtemelen onu kahvaltıda çiğ çiğ yiyeceğimden korktu."

Bayan Hodgeslar'dan birisi sızlandı ve Felicity bakışını Leydi Rhoda'dan Lord Stevvart'a çevirdi.

"Dk döndüğünde aynı adam değildi," diye anlattı. "Oldukça değişmiş bir adamdı."

Lord Stevvart güldü. "Kur yapmaya gittiklerinde hepsi böyle görünür. Ama sözlerimi dikkate alın, biz apkınlara asla değişmeyiz."

Thatcher tıkanmaya başladı. Stevvie onun apkın olduğunu mu düşünüyordu? Acaba hiç aynaya bakmış mıydı? şaşkınlıktan birden öksürmeye başladı.

Felicity, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, bayan," dedi.

Fiyakacı küçük adam devam etti. "Hayır, Hollindrake değişmedi. Hatırlıyorum da, bir gece yaşlı Aubrey, ılgın Jack ve ben dışarıda etrafı kolaçan ediyorduk. Sonra ben Aubrey ile, Leydi Fanshavy'un san kombinezonunu akmayacağına dair saçma bir miktara bahse girdim..."

"Stevvart!" diye bağırdı Leydi Rhoda. "Bu neredeyse...

Stevvie kız kardeşini susturdu. "Şimdi bana hanımefendiymiş gibi davranma Rhoda. Bayan Langley'nin kendini nasıl bir adamla aynı hizaya koyduğunu bilmesi gerek. Üstelik eğer o kahrolası Sterling ertesi gün o kombinezonla VWhite'ın orada ortaya çıkmasaydı... O hafta iyi bir dedikoduya yol açmıştı."

Thatcher her şeyi hatırladığını sanıyordu ama o kaçamağı unutmuştu. Bu hatıra onu korkuttu. Stevvie, Nötre Dame'ın merdivenlerinde duruyor olsa bile Fransa'nın başkentini söyleyemezken, dedikodu konusunda en ünlü gazeteleri utandıracak bir hafızası vardı. Sadece o da değil, düşüncesiz yapısı ile dinleyicilerini hesaba katmadan dikkatsizce saçmalyordu.

Onlardan biri, adı Felicity olan, Stevvie'nin hikâye için hevesini paylaşıyor gibi görünmüyordu. Daha akıllı bir adam olsa çenesini kapardı.

Felicity'nin sessizliğini, daha fazlası için hazır olduğunu gösteren bir işaret olarak algılıyordu. Ve Stevvie de daha fazlası vardı. "Bu eğlenceli biranı olmasına rağmen ben en çok Aubrey'nin çok sarhoş olup Thames'e düştüğü ve feribotu olan birine onu bir balık gibi yakalaması için para vermek zorunda kalışımızı severim. Mayısın ortasıydı ama yine de tir tir titriyordu. O gece öleceğini sandım. Şansına, Leydi Babcock geldi ve onu panayır alanına geri bırakmayı önerdi ama kokusunu alınca onu aracına almadan önce iç çamaşırlarına kadar soyundurttu." Stevvie güldü. "Lanet yaşlı Aubrey önermeseydi..." Thatcher tepsiyi kapıp adamın üstüne doğru itti. "Biraz daha kek?"

Stevvie, hikâyesini bitirmesinin engellemesine şaşırarak, "Pekâlâ, tamam olur," dedi. Felicity konuşmaya atlamak için doğan bu fırsatı değerlendirdi ve Lord Stevvart'ı başka yöne yöneltti. "İtiraf etmeliyim ki hepinizi davet etmemin arkasında bir amacım vardı." "Anlatın Bayan Langley." Leydi Rhoda

teşvik etti. "Lütfen anlatın." .

"Pekâlâ, şu anki durumumdan çok memnunum" Sonra Lord Stevvart'ı işaret etti, "Ben de düşündüm ki, herhalde bu neşemi kızlarınızla paylaşabilir, onlara öneriler..."

Thatcher gözlerini yumdu. Kim başka bir bahtsız bekâr erkeğin, hayır, şunu zavallı ruh yapalım, kaderleriyle oynayan kararlı bir Felicity Langley biçiminde müdahalesine şahit olmak ister ki?

Ama sonra yeniden, bir sebepten ötürü onu takdir etmek durumunda kaldı. •

Stevvie Hodges'u susturmuştu. Kibar sosyetedeki birinin böyle bir şeyi becerebileceğini sanmazdı. En büyük Bayan Hodges'u sıradaki Kontes Lumby olarak görmeye niyetlendiğini duyurduğunda, zavallı az kalsın ölürcesine bir baygınlık geçiriyordu. .

Jamilla kokan ufak tuzlama şişelerinden birini getirdi ve Lord Stevvart kendine getirilince, Hodgeslar'ın ziyareti Felicity'nin hayal edebileceğinden daha iyi gitti. Tavsiyeleri tüm Bayan Hodgeslar tarafından büyük coşkuyla karşılandı ama garip biçimde Leydi Rhoda düşüncelerini seslendirmeyen tek kişi olarak kaldı. Açık sözlü bir kadın olduğu düşünülürse, bu biraz tuhaftan da öteydi.

Leydi Rhoda sadece açık sözlü değil, ama aynı zamanda zeki bir kadındı ve diğer herkes bekleyen araca doluşurken sorularını kendine saklamayı tercih etmişti. Kaldırımın kenarında, bütün görkemiyle dururken Felicity 'ye döndü. "Yeğenlerime yardımcı olmanız büyük incelik..." Eldivenlerini düzeltirken durdu. "Ama sormam gerekiyor, neden?"

Felicity Leydi Rhoda gibi akıllı ve tecrübeli birinden de bunu beklerdi. "Size karşı tamamen açık sözlü olacağım," diye başladı. "İki nedenim var. Biri Bayan Saralı Brovvne'u sinirlendirmeyi istemem. 'Yeğenlerinize avantajlı evlilikler

bulmakta yardımcı olmam bunu sağlayacaktır."

Leydi Rhoda dudaklarında muzip bir gülümsemeye onu başıyla onayladı. Böyle bir planı onaylamasını açıklamak bir leydi için çok fazlaydı ama Bayan Brovvne'un kızlara karşı tavırlarını biliyor olmalıydı. "Peki, ikinci neden?"

Derin bir nefes alan Felicity dürüst olmaya karar verdi. "Kömürümüz yok."

Leydi Rhoda güldü. "Bu mu? Karşılığında kazanmak istediğiniz bu mu?"

Felicity başıyla onayladı. Sözü uzatmaya gerek yoktu, kömüre ihtiyaçları vardı ve görünüşe göre RiverTick'e kadar kasabadaki herkes onların ne durumda olduğunu biliyordu, "yabancılar Dairesi için bu saçma göreve gitmeden önce, onları daha iyi koşullarda bırakmadığı için babasına lanet etti.

"Bayan Langley, tüm istediğiniz bir yığın kömürse siz asla sosyete de ayakta kalmazsınız! Boş bir evde yaşıyorsunuz, Lord Tarafından elde edilmenin ne demek olduğunu sadece..."

"Dediğim gibi, avukatımız..."

Kadın omuz silkti. "Lütfen, avukatınızla ilgili bu zırvalık yeter. Bay Elliot'un ne pinti olduğunu herkes bilir. Sadece sizden bir gün bunu nasıl başardığınızı anlatmanızı istiyorum, olağanüstü bir hikâye olduğunu tahmin ediyorum."

O kadar olağanüstü değildi. Bay Elliott'mın ofisinde beklerken, zaman geçirmek için aldığı gazetede ki bir ilan dikkatini çekmişti. Orada, ilanların ortasından, şunu görmüştü:

Tüm Alacaklıların Dikkatine: Brook Sokağı'nda ikamet eden Rahmetli Sayın VWilliam Burbage'inin tüm mâl ve mülklerinin tahsisi, Sayın Bay Georges tarafından idare edilecektir. Yalnızca Brook Sokağı IMo:4 de ki emlakla ilgili, sınırlı talepler içermeyen tüm tahkikatlar ve ihtilaflar onun dikkatine yönlendirilmelidir. Tüm talepler yılsonundan önce yapılmalı...

Felicity'nin Bay Elliott'ın kâtiplerinden biriyle konuşması

yeterliydi ve Tally işin içine biraz flört de eklerdi. Ortaya birkaç varis ortaya çıkmıştı, hepsi de rahmetli Bay Burbage'ın vasiyetinin farklı çeşitleriyle. Her biri evde yaşama hakkı için yaygara kopanyordu ve yargıçlardan biri sorun çözülene kadar evin sahipsiz kalmasına hüküm vermişti.

"Elbette bu aylar alacak," demişti uzun, sıska kâtip, en profesyonel kanaatiyle. "Bu tip sorunlar aylar alır."

Felicity'ye göre, işlemler devam ederken böyle mükemmel bir konutun sahipsiz kalması korkunç bit utançtı, bu yüzden onlar da...

"Bu eve kadar nasıl ulaştığınızı bilmeme gerek yok ama sanırım sizin kömürden fazlasına ihtiyacınız var."

Ama Felicity'nin haysiyeti vardı ve gerektiğinden fazlasını almayacaktı. "Hayır, sadece bu ay için yeterli kömürü rica ediyorum. Ondan sonra işler yerine oturmalı..."

"Hollindrake ile mi?" Sorusunda onaylamayan bir ses tonu vardı.

Felicity başıyla onayladı. "Erkek kardeşinizin ne demek..."

Leydi Rhoda onu araçtan uzaklaştırdı. "Kardeşim ancak yeleşinden pantolonuna kadar olan kısmı bilir fakat sizden sadece çok az tanıdığınız bir adamla evliliğe atlamadan önce konu üzerinde iyi düşünmenizi istiyorum. Kızlar için eş bulmaya çok özen gösterdiniz ama acaba evlenmek üzere olduğunuzun kim olduğunu bulmak için de o kadar özen gösterdiniz mi, merak ediyorum."

Ellerini eldivenlerine soktu ve kış soğuşunda titredi. "Alice'den kömürü doğrudan buraya göndermesini isteyeceğim. Bu arada, sevebileceğiniz bir adamı bulmanızı tavsiye edebilirim, Bayan Langley. Sizi hiçbir kömürün ısıtamayacağı kadar ısıtacak birini." Felicity'ye göz kırptı ve gülümsedi. Sonra arkasını döndü ve araca çıktı.

Felicity, sanki Leydi Rhoda'nın kelimeleri içinde bir akorda

basmış gibi titredi. Acaba evlenmek üzere olduğunuzun kim olduğunu bulmak için de o kadar özen gösterdiniz mi, merak ediyorum.

Bir de Thatcher'ın kızgın gürlemesini duyuyordu. Hiçbir şeyin yok... Hiç karşılaşmadığın bir adamla...

Bay Mudgett'ın sesi de kakofoniye eklenince kaldırımın kenarında sendeledi. O kaba bir adam, öyle biri. İyi bir leydiyle birleşmeye uygun değil, ne demek istediğimi anlıyorsanız. En sonunda da Lord Stevvart'ın söyledikleri vardı. O kahrolası bir çapkın, Bayan Langley. Aman Tanrım! Bu bir felaketti. Birden, tüm bunlardan sonra dük gözüne o kadar mükemmel görünmemeye başlamıştı. Aksine, nişanlısı hilekârların en kötüsü gibi görünüyordu.

Burada, birçok adamın hayatlarının her detayını bilmekle kendiyle övünüyordu ama aslında Flollindrake'i o kadar derinlemesine gözetleyememişti. Sebebini de biliyordu... Tam olarak, Lord Stevvart'ın sayıp döktüğünün benzeri şeyleri keşfetme korkusundan. Veya Bay Mudgett'ın içtenlikle bildirdiği şeyler.

Hollindrake'in onun mükemmel dükü olmasını istemişti ve bundan başka hiçbir şeyle ilgilenmemişti. Onun mükemmel düşesi olmak için çok çalışmış olduğundan dük onu sevecekti ve tek umursadığı da buydu.

Ama dük onu sevebilir miydi? Bu kadar hovarda bir adam? Bu kadar çapkın? Bu kombinezon çalan aylak? Böyle bir adamı nasıl elinde tutacağını nasıl bilecekti?

Son olarak onu baştan ayağa titreten Leydi Rhoda'nın sağduyusunun sesini duydu. Sevebileceğin bir adam bul.

Rüzgâr, Felicity'nin eteklerini kaldırarak ve onu kemiklerine kadar üşüterek dalgalandı ama dünyası altüst olduğundan o neredeyse bunun farkına bile varmadı.

Sonra bir sebepten arkasına döndü ve Leydi Rhoda'nın

dikkatini neyin çektiğini fark etti. Ya da iyisi mi, kimin?

Thatcher.

Onu görünce vücuduna tuhaf, rahatlatıcı bir sıcaklı yayıldı. Ne yaptığım anlamadan, merdivenleri tırmam kendini onun kollarına attı. Ağlamaya başladı.

Kimin gördüğünü umurunda bile değildi.

Ben yurt dışında büyüdüm, saraylarda, şatolarda, muhteşem döşenmiş evlerde... Tıpkı bir prenses gibi; yine de bir eve sahip olmanın nasıl olacağını hep merak ettim. Şimdi burada, İngiltere'de yaşarken neyin eksik olduğunu biliyorum. Taş bir ev, bahçeyle çevrili. Kendi gül ağacım; her gün kendi güneşli yerinde kök salarak, çiçeklenerek büyümeye devam edebildiğini ve orada yıldan yıla büyüyeceğini bilerek güne uyanabildiğim bir gül ağacı. Evet, güllerin öyle her yerde büyüyebildiğini biliyorum, Rusya'da bile. Ama başka hiçbir yerde, burada, sevgili Londra'da olduğu gibi büyüüp gelişemez.

-Bayan Felicity Langley'nin Standon Markisi'ne yazdığı bir mektuptan

"Düşes?" diye fısıldadı Tally kardeşine nazikçe. "Düşes, sen iyi misin?"

Felicity onu zar zor duydu ve Thatcher onu oturma odasına götürürken karşılık vermek için başım güçlükle salladı. Thatcher onu kanepeye oturttu ve Felicity sıkıntısından biraz olsun kurtulmak için onun gözlerine baktı.

Fakat gözlerinde hiç sevinç yoktu, yalnızca endişe vardı ve bu Felicity'nin mutsuzluğunu her şeyden daha çok artırıyordu.

Thatcher onun için üzülüyordu. Şerefli, asil ve sadık ve bir erkeğin olması gerektiği gibiydi. Dükünün olmadığı gibi.

Tally, "Thatcher," dedi. "Gidip bize biraz daha çay getirebilir

misin, lütfen?"

Thatcher, "Tabii ki," dedi. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı Bayan Langley?"

Felicity başını iki yana salladı. Ona bakamıyordu bile. Thatcher merdivenlerde ağlarken ona sarılmış ve bir tek şikâyetle bile bulunmamıştı. Yapabileceği gibi, büyük ihtimalle de yapması gerektiği gibi.

Felicity başını kaldırdığında Thatcher gitmişti. Tally ile Pippin karşısında oturuyorlardı.

Lord Stevvart'ın açıklamaları onları da şok etmişe benziyordu. Minty Teyze kızgın bir şekilde örgü örerek ateşin yanında oturuyordu, Ja mi İla ise kanepenin öteki ucunda yayılmış, çay tepsisinden kalanlara göz gezdiriyordu.

Hollindrake kuzu kılığında bir kurt muydu? Bu nasıl olabilirdi? Muhakkak onun geçmişine dair dedikodular duymuştu ama Çılgın Jack Tremont'un gençliği de aynı değil miydi? Sonradan asil ve kahraman birine dönüşmüştü.

Bir adamın yaptığını geri alamayacağı şeyler vardır, inkâr edemeyeceği şeyler. Ama zamanla neyin doğru olduğunu, neyin gerekli olduğunu anlamanın da yolu vardır. Hollindrake o kelimeleri yazmıştı, değil mi? Felicity dalgınlıkla kalktı ve masasına yöneldi. Pippin, "Felicity Thatcher'ın sana daha fazla bir şey getiremeyeceğinden emin misin?" dedi. "Biraz reçel ve belki biraz da ekmek?" .

Minty Teyze, "Biraz ılık brendi?" diye teklifte bulundu.

Ja mi İla, "Başka bir uşak?" diye önerdi.

Felicity başını salladı ve her zamanki sandalyesine oturdu. Boynundaki zincire asılarak orada asılı olan anahtarı çıkardı ve yazı kutusunun kilidini açmayı denedi. Fakat eli titrediği için beceremedi.

Koltuğa çöktü ve ağlamaya başladı. Ah ne yapmıştı? Kendini,

Londra'nın tarihindeki, büyük ihtimalle en kötü hovarda olan adamla aynı hizaya koymuştu.

Neden biraz daha şey olamıyordu... Thatcher gibi.

Bu gözyaşlarının daha da şiddetli akmasına sebep oldu. Nasıl olmuştu da, iki gün içinde kendine olan bütün güvenini kaybetmişti? Lord Stevvart ve Bay Mudgett'a lanet olsun! Thatcher'a da... Kayağa gitmesi için ona ısrar etmemeliydi. Veya Türk kahvesi içmeye. Hepsinden fenası onu öpüp dünyasını alt üst etmemeliydi.

Hayır, diye düşündü, gururundan ve güveninden geri kalanları toplayarak. Henüz onlara hepsinin yanlış olduğunu ispatlamak için zamanı vardı. Hollindrake hakkında haklı olduğunu ispatlamak için...

Tally yavaşça yanına gelerek, "Neye ihtiyacın var canım?" diye sordu.

Tüm mektupların içinde olduğu yazı kutusunu işaret etti.

Hollindrake'in mektupları. Felicity'nin düşüncesini kanıtlardı. Herkesin onun gördüğü gibi gerçeği görmesini sağlardı.

Tally saçından bir firkete çıkardı, kilide soktu ve kutuyu, anahtarla açacağından daha hızlı açtı. Kibarca, özür dileyen bir omuz silkmeye aceleyle kutuyu açtı ve yazma tepsisini dışarı çekip boş kâğıtları kenara koydu. Menteşenin üzerine hızlıca vurunca saklı bölme açıldı ve mavi bir kurdeleyle bağlanmış bir mektup demetine kavuştu. "Aradıkların bunlar mı?"

Felicity başını salladı. Daha sonra yıpranmış ve çokça okunmuş sayfaları karman çorman etti.

Gözyaşlarını hızla silerek, hatırladığı paragrafları bulmak için satırları taradı. "İşte Tally, oku bunu." Tally sessizce içinden okumaya başlayınca Felicity başını iki yana salladı. "Hayır, yüksek sesle."

Kız kardeşi, "Öyle yapmam gerektiğini düşünüyorsan..." dedi.

Felicity başlaması için başıyla işaret etti, o da başladı. "Şimdi boşa harcanmış gençliğimin dedikodularını duyduğunu varsayıyorum. Çoğunlukla doğrular." Tally durdu ve gözlerini açarak kardeşine baktı. Felicity elini salladı. "Okumaya devam et." Tally derin bir nefes alarak dediğini yaptı. "Ama tatlım, o günlerin seni tanımadan önce olduğunu anlamalısın. Senin mektupların, canlılığın, masumiyetin, neşeli konuşman beni sadece tek bir noktada düşünmeye itti. Yükümlölüklerime devam edebileceğim düzeltmeler yapmak için senin kararlılığının yarısı bile yeter. Zamanını daha iyi şeyler için kullanmalısın..."

Tally durdu ve kardeşine baktı.

Felicity, "Ona her akşam zorunlu örgü saatiyle ilgili yaptığımız kampanyamızdan bahsetmiştim," diye açıkladı. "Böylece onun askerleri için, VWellington'a göndermek üzere çoraplar yapabiliydik."

Pippin güldü. "Ona aynı zamanda Bayan Emery'ye bunu yapmamız için yalvardığını da anlattın mı?"

Felicity gözyaşlarını silerken gülümsedi. "Hayır, o noktayı ihmal etmişim. Ama görmüyor musunuz? O Lord Stevvart'ın tarif ettiğıyle aynı adam değil."

Tally alt dudağını ısırarak ve kız kardeşinin gözünün içine bakmaktan kaçınarak sesini alçalttı ve, "Doğru olabilir, fakat durum şu ki sen onunla hiç karşılaşmadın ama Lord Stevvart karşılaştı. Onun söyledikleri daha..."

Pippin lafa atladı. "Hovarda."

Minty Teyze ekledi. "Tam bir şeytan."

Ja mi İla, "İlahi! Senin Hollindrake'in kesinlikle ilahi biri gibi görünüyor. Tecrübeli bir adam, seni hoşnut edebilir, küçük düşes! Seni nasıl cennetin yükseklerine taşıyacağını biliyor ve böyle bir adam..." Boğazının arkasından hırıltılı sesler çıkardı

ve konuşmasını bitkin, nefesli bir iç çekişle bitirdi.

Felicity, "Evet, bir kadını hoşnut edebilir ama ben onu nasıl memnun edeceğim?" Sonra ne söylediğini fark edince ağzı açık kaldı. "Hay aksi, nasıl uygunsuz görüldüğü umurumda değil. Ya düğün beni evlilik konusunda sıkıcı bulursa ve teselliye başka yerlerde aramaya karar verirse?" Tekrar ağlamaya başladı, hem de bu sefer büyük boğucu hıçkırıklarla. "O zaman ne yapacağımı bilmiyorum."

Tally, "Şey, öptün ya Tha..." diyecekti ki kardeşinin sırrını ağzından kaçırmamak için eliyle ağzını kapattı. Ama artık çok geçti.

Pippin kendini kanepeden atarak ve Felicity'nin yanındaki tabureye oturarak, "Thatcher'ı mı?" diye tamamladı. "Onu mu öptün?"

Felicity elleriyle yüzünü kapattı ve tekrar ağlamaya başladı. Thatcher'ı öpmüş olması gerçeğinin, Hollindrake'i elde etme şansını büyük ihtimalle yıkmasından başka neden böyle iki gözü iki çeşme olduğunu bilmiyordu. Çünkü eğer öğrenecek olursa.

Pippin tekrar sordu. "Sahiden onu öptün mü?" Birkaç hıçkırmadan sonra Felicity başıyla onayladı. "Muhteşem! Hollindrake'den çok daha iyi, Bay Thatcher on kat daha yakışıklı ve çok kahraman."

"Mükemmel mi? Mükemmel bir şekilde kabul edilemez." Felicity elleri ile elbisesini kavrayarak cevapladı. "Ben nişanlanmak üzereyim! Ne düşünüyordum ki?"

Onun beni..." Vücudundan şeytani bir sıcaklık geçti ve tüm kalbiyle o öpücüğü unutabilmeyi diledi.

Fakat unutabileceğinden kuşkuluydu, lanet olsun!

Tally, "O yakışıklı bir şeytan," diye ekledi.

Pippin, "Çok yakışıklı. Kanında bir asillik varsa

şaşırmayacağım," dedi. "En azından bu geçen iki gün çok nazikti, bizi Bayan Brovvne'dan kurtardı ve sonra Leydi Lumby konusunda yardımcı oldu. Neredeyse kendini kahraman olmaktan alıkoyamıyor." Durdu ve gözleri büyüdü, ağzı alabildiğine açıldı. "Ah Tally, bu bizim yeni oyunumuz olabilir; Kayıp Dük. Bir dük olmasına rağmen uşak olarak çalışıyor çünkü çocukken..." Pippin durdu ve parmaklarını dudaklarının üstünde gezdirirken düşündü.

Tally, "Korsanlar tarafından kaçırılmış," diye tamamladı.

"Şahane!" Pippin bu fikri hemen kabul etti. "Aristokrat kökenlerini tamamen unutmuş." Felicity, ah evet, diye düşündü. Tam tahmin ettiği gibi. Thatcher'ı saçma oyunlarından birinde kullanmaya karar vermişler ve böylece onun çok önemli ve çok gerçek durumunu çabucak unutmuşlardı!

Tally onun bu düşüncesini kanıtlar gibi uzandı ve bir düzine veya daha fazla yazma kâğıdı aldı. "Ah, en uygun başlığı buldum: Ortaya çıkmamış asil ruh."

Pippin ellerini çırpı. "Şahane! İlk sahne denizde geçmeli."

"Hayır, hayır, hayır! Bir giriş bölümü lazım. Kaçırılışı, annesinin korsanlara değerli çocuğunu, tek oğlunu almamaları için yalvarması." Tally mürekkep şişesinin tıpasını çıkardı, kuştüyünü hızla daldırdı ve aceleyle yazmaya başladı. Pippin döndü ve kalan kekleri getirip, kucağına yerleştirdi. Neşeyle kuşüzümlü çöreklerin ısıriklarının arasında bu yeni hikâyeyi yazmasına yardımcı oldu.

Felicity ellerini havaya kaldırdı. "Ah, siz ikiniz adam olmazsınız. Benim hayatım perişan olmuş ve siz saçma oyunlarınızdan birini daha yazmak istiyorsunuz."

İkisi de onu duymadı ama yanında dirseğinden kibarca asılan biri vardı. Bu Jamilla'ydı, onu meşgul çiftten çekip uzaklaştırdı.

"Onlar sana yardımcı olamaz, küçük düşes," dedi. "Ama ben senin tüm bunlarla başının belada,olduğunu görebiliyorum. Neden olduğundan pek emin değilim ama endişelisin ve Jamilla yardımcı olmak için burada."

Felicity mecburi misafirperverliğimiz, kilerimiz ve sosyal konumumuz için şen kendine yardım et, diye düşündü. Ama yine de alabileceği tüm tavsiyelere ihtiyacı vardı.

Üstelik Jamilla'dan tavsiye istemek için danışılabilecek bir konu varsa, bu da erkeklerdi. "Dük çok tecrübeli..." dedi ve Felicity'yi ateşin önündeki kanepeye götürüp onunla beraber kömürlerin sıcaklığının önünde çökerek, "Bu da iyi bir şey," diye teselli etti. Felicity son kömür parçaları diye düşündü ama Leydi Rhoda ayın sonuna doğru yeterli miktarı yollayacağına söz verdiğinden donacaklar diye endişelenmelerine gerek yoktu. Jamilla ona, "Aşk sanatında tecrübeli bir adamda yanlış bir şey yok," dedi.

Felicity, "Ama benim tecrübem yok," dedi. "Benden beklentileri..."

"Senden hiçbir şey beklemeyecek," dedi. "Bu İngiliz adamları aptal, gelinlerinin masum ve açıkgozlü olmasını isterler ve sonra sıkılırlar. Siz İngiliz kadınları, aşk ve sadakat istersiniz. Peh! Sıkıcı hem kendi tutkularınızı incelemeye isteksizken, böyle bir şeyi nasıl başarabilirsiniz ki? Ama sen düşes, dük için istisna olabilirsin."

Felicity başını salladı. "Bunu nasıl yapacağım?"

"Uşağınla hayatım!" diye açıkladı Jamilla. ' Dünyanın bütün kadınlar sanatlarını böyle gerçekleştiriyorlar."

Felicity, "Thatcher mı?" dedi şaşkınlıkla. "Onu tekrar öpmemi mi istiyorsun?"

"Sadece öpmeni değil küçük düşes," diye açıkladı Jamilla. "Uşağın gözlerinde günahkâr bir ışık taşıyor. İnan bana, o ne yapacağını bilecektir. Thatcher'mın seni sevmesine izin ver.

Düküne tecrübeli bir kadın olarak gideceksin."

Koridorda duran Thatcher'in ağzı açık kalmıştı. Tam o anda ne duymuştu?

Sormasına gerek kalmadan o kahrolası kadın kendini tekrarladı.

"Felicity, hiç yakışmıyor. Öyle şaşkınlıkla bakarken pazardaki bir balığa benziyorsun. Beni doğru duydun, Thatcher'in seni sevmesine izin ver."

Prenses böyle mi yardım edecekti? Thatcher bütün dadılar böyle olsaydı Londra sosyetesinin ne hale geleceğini düşündü.

Felicity merakla sordu. "Öyle mi düşünüyorsun?" Thatcher kafasını şok içinde, hızla kaldırıp Felicity'yi duymaya çalıştı.

Tam o sırada zihninde bir görüntü belirdi. Felicity yatağının üzerinde, çıplak, görkemli, sarı saçlarını hapseden o iğrenç tokalardan kurtulmuş... Esnek, uzun kollan Thatcher'a uzanıp sert vücudunun eksik ihtiyaçlarını güzelce karşılarken...

Fakat fantezisinin kanının damarlarına vurduğu hızla başka bir şey fark etti. Stevvie'nin Hollindrake'in karakteriyle ilgili müthiş uyanlanna rağmen Felicity hâlâ "asil dükü"yle evlenmeye çok niyetliydi. Öyle ki çapkın kocasını tatmin etme yeteneğine sahip olabilmek için bir uşakla sevişecekti.

Thatcher hızla döndü ve merdivenlerden aşağı indi. Ortada tuhaf bir durum vardı çünkü kaçtığı adam kendisiydi.

Evin dışına çıkıp ara sokağın ortasına gelene kadar durmadı. Bağırsağındaki düğüm daha önce hiç hissetmediği bir şeydi; yani, bir kadına karşı. Bunun tam olarak ne olduğunu biliyordu. Kıskançlık. Onu kendinden kıskanmak. Veya doğrusu büyükbabasının ve Bay Gibbens'in yarattığı ve hiçbir zaman var olamayan o sefil Hollindrake'den. Kesinlikle hiçbir adam böyle bir erdem ve asaletin kusursuz örneği olamazdı.

Kesinlikle değildi. Bir ara sokağın ortasında duruyordu, acemi

askerler gibi evden kaçmıştı. Hem zaten, ne çeşit bir adam müstakbel nişanlısının başka bir adamı ayartmasının planını yaparken kulak kabartarak dikilmek istedi ki?

Bu olmamalıydı. Uygun değildi. Kulak kabartmak da, ayartma kısmı da.

Thatcher eliyle saçını tararken gülmeye başladı. Thalia veya Pippin'in bile, böyle bir olayı tasarlayabileceğinden kuşkuluydu.

Berbat bir karışıklığın içindeydi. Derin bir nefes alarak kararmış gökyüzüne baktı. Kar cennetten hipnotize edici bir şekilde, fırıl fırıl dönerek düşüyordu. Kar taneleri etrafına düştükçe zihnine de değişik görüntüler geliyordu.

Felicity onu Türk kahvesini denemeye ısrar ederken.

Bayan Brvne ve Leydi Gaythome zehirlerini Felicity'nin üzerine atmak için ellerinden geleni yaparken Felicity'nin gözlerinde gördüğü büyük acı.

Thatcheronu öptüğünde hissettiği dudaklarının tadı.

Jack'in büyükbabası hakkında anlattığı gerçekler.

Felicity'nin kollarında teselli aramasının inanılmaz hissi.

Ah, ne gündü ama.

"Yüzbaşım?"

Thatcher, birden Bay Mudgett'ı önünde dururken buldu.

Adam, "iyisiniz ya yüzbaşım?" dedi. "Tuhaf görünüyorsunuz?"

"İyiyim, Bay Mudgett, sadece biraz etrafı inceliyorum."

Adam, "Ah evet, yüzbaşım," dedi ama en ufak bir şey anlamadığı belli oluyordu.

"Bay Mudgett?"

"Evet yüzbaşım?"

"Bana verdiğiniz uyarıyı hatırlıyor musunuz?"

Mudgett ellerini pantolonunun ceplerine sokarak, "Hangisi?" diye sordu.

"Bayan Langley ile ilgili olan."

"Ah, evet."

"Eğer dikkatli olmazsam kendimi dikenlerin içinde bulacağımı söylemişsiniz. Bu ne zamandı?"

"Dün efendim." Mudgett ayağıyla karı karıştırdı. "Efendim?"

"Evet, Bay Mudgett?"

"Buldunuz mu?"

Thatcher birkaç mumun yakıldığı oturma odasının penceresine bakarak, "Hem de nasıl..." diye itiraf etti. Felicity acaba şimdiden Günlükleri'nden Hollindrake ismini siliyor mu diye merak ediyordu.

Yaşlı adam, "Hımmm," diyerek düşüncelere daldı. "Onu öptünüz, değil mi?"

Thatcher irkildi. "Sen nasıl..."

"Bir kuzenim var. Aynı şey onun da başına geldi.

Adam ayrıntılara inmedi ama Thatcher iyice meraklanmıştı. "Kuzenine ne oldu?"

"Ah efendim, duymak isteyeceğinizi.

"O kadar mı kötü?"

Mudgett başını eğdi ve ümitsiz bir şekilde başını salladı.

Thatcher ışığın gecenin ilk yıldızı gibi parladığı pencereye bakış attı. "Kuzeniniz mutlu muydu, Bay Mudgett?"

"Gülümsemeyi hiç bırakmadı, efendim." Yaveri de pencereye göz gezdirdi. "Oraya geri gidip doğruyu anlatacak mısınız?"

Gerçeği mi? Felicity'nin sevmeyi ve karşılığında bir adamı sevmeyi hak ettiğini mi? Felicity Langley bir dükle evlenme fikrine kendini adamıştı, gerçek bir dükle, öyle ki Thatcher

içeri girse ve ona doğruyu söylese, her şeyden önce Felicity'nin ona inanacağından kuşkuluydu.

Daha önemlisi Thatcher onun kendini tüfekte veya tüfeksiz, eşyalarını toplamaya yollayacağından korkuyordu.

Thatcher başını iki yana salladı. "Öğrendiğinde beni hayalarımın vuracağına dair bir uyarı aldım. Hem bu, hem de onun hak ettiği adam ben değilim."

"Kusura bakmayın ama bir kız için nasıl yeteri kadar iyi olamayacağınızı anlamıyorum efendim. Aynı oradaki bayanınız için olduğu gibi." Başıyla evi gösterdi. "Ona doğruyu söylemeden onunla hemen evlenememeniz çok kötü. Eşek arısı gibi çıldırabilir ama en nihayetinde evlenmiş ve baştan ayağa bir düşes olmuş olacak."

Thatcher onu durdurdu. "Sen az önce ne dedin?"

"Bir kere düşes olduktan sonra sizi vurmaz."

Thatcher başını iki yana salladı. "Hayır! Diğer kısmı..."

"Neden ona doğruyu söylemeden hemen evlenemiyorsunuz? O zaman pek problem olmayacak gibi görünüyor."

Thatcher güldü. "Bay Mudgett, seni yaşlı çöpçatan köpek, seni! Bu şahane!"

Mudgett pek de mutlu görünüyordu. "Bu fikrimi kimseye söylemeyin. Özellikle de eğer o bayan atış yapabiliyorsa. Ben hayalarımı oldukları yerde seviyorum."

Thatcher Mudgett'm omzuna hafifçe vurdu. "Söyle, burada ne yapıyordun?"

Mudgett, "Sizi arıyordum," diye cevapladı. "O Gibbens denen adamı gözlememi söylemiştiniz ve beş dakika önce geldi. Bu yüzden sizi bulmaya geliyordum."

Mektuplar. Thatcher nefesini tuttu. "Gibbens mı? Londra'ya mı geldi?"

"Evet efendim."

Mudgett'ı arkasında bırakarak buzlu kaldırımlarda hızla ilerlemeye başladı. Aceleyle arkadaki kapıdan mutfağa girdi. Aşçı ve bulaşıkçılar hızla geçen efendilerinin görüntüsüne bakakaldılar.

Daha mutfak merdivenlerinden çıkarken, "Gibbens!" diye bağırdı. "Gibbens, neredesin?" "Yolculuğundan dolayı hâlâ üstü buruşuk ve buzlu olan zavallı adam, büyük dinlenme odasındaki bir sandalyeye oturmuştu. Oldukça sefil görünüyordu. "Evet Ekselansları. Buradayım, Ekselansları."

Thatcher sekreterinin sandıklarını görmek için etrafa bakınâarak, "Nerede kaldın?" dedi. "Yollar..."

"Evet, evet. Berbat. Sende büyükbabamın yazışmaları var mı?"

"Yazışmaları mı?"

"Evet, mektupları."

"Mektupları mı? Ah, ben sadece sizin ihtiyacınız olabileceğini düşündüğüm şeyleri getirdim; kitaplar, kâhyanızdan gelen bazı raporlar ve eski dük oldukça büyük hacimli yabancı para sakladığından, sadece en güncel ve alakalı..."

Thatcher bağırdı. "Mektupları istiyorum!" Sonra etrafa baktı ve Staines, Mudgett ve çalışanların geri kalanının çıldırmış mı diye ona baktığını fark etti.

Herhalde çıldırmıştı.

Buna karşılık sesini alçaktı ve ileri eğildi. "Mektuplar Gibbens. Bayan Langley'den gelenler."

"Ah! O mektuplar."

Thatcher, "Evet, evet o mektuplar," dedi.

"Evet, elbette.*"

"Onları bana ver. Derhal."

Hafifçe yüzü buruşmuş olan Gibbens döndü ve etrafındaki

yığını inceledi. Sonra gözleri sandıklardan birinin üzerinde durdu ve ceplerini yoklamaya başladı. Sonunda bir anahtar çıkarıp inanılmaz bir titizlik ve hassasiyetle o kilidi açtı ve içindekiler etrafa saçıldı. Sonsuzluk gibi uzun görünen bir zamanın sonunda, adam bir kutuyu açtı ve mavi bir kurdeleyle titizce bağlanmış mektup yığınlarını bulup çıkardı. Gibbens daha onları çıkarmadan, Felicity'nin parfümünün kokusu Thatcher'ın duygularını harekete geçirmişti bile.

Gibbens'in görüldüğü gibi cansız bir adam olmaması Thatcher'ı şaşırtmıştı. Thatcher mektupları kapmak için uzandığında, sekreter, Thalia'nın aptal köpeği küçük Brutus gibi gözlerini kıstı ve onları geri çekti.

Thatcher açık avucunu ileri uzatıp, "Gibbens, onları bana ver," diye emretti.

Adam başını iki yana salladı. "Siz bana söz verene kadar olmaz, Ekselanları. Onlara dikkat edecek misiniz?"

Onlara dikkat etmek mi? Bir kadının romantik derin düşüncelerini değil, İncil'in son kopyasını tutuyormuş gibi davranıyordu. Ama kesinlikle Gibbens'in gözlerindeki inatçı kıvılcıma karşı çıkamazdı.

Thatcher, "Evet," dedi. "Edeceğim." Gergin bir bekleyişten sonra ekledi. "Söz veriyorum." Gibbens'in alnı kırıştı ve sonra, başka uzun bir bekleyişten sonra, mektup yığını olmayacak bir yavaşlıkla Thatcher'ın istekli pençesine uzattı.

Thatcher mektupları aldıktan sonra bahçeye bakan çalışma odasına doğru ilerledi. "Staines, çalışma odasındaki ateşin karıştırılması lazım, ekstra mumlara., .ve ah evet, büyükbabamın en iyi brendilerinden bir şişeye ihtiyacım var.

Hep sakladığı şu iyi Fransız malı. Ayrıca rahatsız edilmek istemiyorum. Hiç kimseyi tarafından, özellikle de halam. Canımı sıkacak hiç kimse istemiyorum." Onu takip eden telaşlı ayak sesini duyduğunda neredeyse holün sonuna gelmişti.

Döndüğünde Gibbens'ı yani başında buldu.

Adam, "Ekselansları?" dedi.

Thatcher çalışma odasının, kapısında duruyordu. Ağzına gelen sabırsız bir küfrü güçlkle tuttu."Evet?"

Adamın eli ayağına dolaştı ve yeni işverenine tedirgin bir bakış attı. "Cevapları istiyor musunuz?" Sorusu daha çok itirafa benziyordu.

"Neyi?"

"Cevapları?" Baykuş gibi gözleri yine kırpıştı ye endişeyle bir nefes aldı. "İleride referans için gerekirse diye her zaman Ekselansları'nın yazışmalarının kopyasını alırdım."

Thatcher başını salladı. "Sadece Felicity'nin bütün mektupları değil, büyükbabamınkiler de mi sende?"

"Evet, ama sadece kopyaları."

"O zaman neden burada duruyorsun? Git getir onları."

Ufak adamın alnı yine kırpıştı: "Onların tek kopya olduğu konusunda sizi uyarmalıyım, Ekselansları."

"Kralın kendi sırlarını bile içerseler umurumda değil, getir onları!" Bunu gürleyerek söyledi ve gidip mektupları getirmek için şimdi tüm acelesiyle koşan sekreterinin arkasından baktığında Staines'i kendi kendine konuşurken yakaladı.

Sanki eski dük öbür dünyadan çıkıp gelmiş gibi.

Sonunda Gibbens, aynı ilki gibi yıpranmış mavi bir kurdeleyle bağlanmış, eşit kalınlıkta bir yığınla döndü. Elindeki mektuplara baktı. "Ekselansları bu mektupların çoğunu yazdırırken, zaman zaman kendi düşüncelerimi de eklediğimi söylemeliyim." Hırıltılı bir nefes daha aldı. "Bayan Langley pek muhteşem bir kadın ve ben..."

Thatcher sinirden patlamak üzereydi. Mektupları dikkatlice adamın elinden çekip aldı. "Daha fazlasını söylemenize gerek

yok, Bay Gibbens. Anladım," dedi ve onu bekleyen bir ateşin çoktan yakıldığı çalışma odasına girmek için döndü.

Ah, Staines. İşte bu yüzden sen Londra'daki en iyi baş uşaksın. "Ekselansları?"

Thatcher geri döndü. "Evet Gibbens."

"Kurdele..." diye kekeledi.

Thatcher ipek parçasına baktı. "Ne olmuş ona?" "O, yani Bayan Langley göndermişti ve gözleriyle aynı renk olduğunu söylemişti." Bir mektup yığınınına baktı sonra da Thatcher'a. "Öyle mi?"

Demek Felicity büyükbabasının zavallı sekreterinin kalbini kazanmıştı. Sonunda Felicity ile tanıştığında abayı yakmış bu adamın Tanrı yardımcısı olsun, diye düşündü.

Thatcher henüz kendine yardım edecek halde değildi. Zavallı soluk kurdele Felicity'nin vahşi bakışının mavi ateşinden eser taşı mıyordu. Gibbens değer verdiği mektuplara baktı. Yine de sekreterinin ne duymak istediğini biliyordu.

"Evet, Gibbens, öyle."

Adamın saf gözlerinin içi güldü. "Buna memnun oldum, Ekselansları."

Thatcher ertesi sabah kahvaltı için kalktığında penceresinin altındaki karlı bahçeye baktı ve tam olarak ne yapmak zorunda olduğunu nihayet anladı.

Ne yapması gerektiğini.

Bu bir yükümlülük veya onur meselesi değildi. Geceyi onun mektuplarını okuyarak geçirdikten sonra, Felicity'ye henüz âşık olmamış olsa bile olurdu. O mektuplarda daha büyük bir hediyeye sahip olmuştu.

Bu sayfaları okurken büyükbabasının politika, sosyal sorunlar ve kadın hakları hakkındaki düşüncelerini öğrenmişti.

Şaşırtıcıydı ama birkaç noktada Felicity'nin iyi hazırlanmış cevaplarını uygun bile bulmuştu. O satırların arasında gezinirken, kendini çoğu kez, konuşmalara katılabilmeyi dilediği bir muhabbetin ortasında buldu.

Thatcher süslenmiş satırların arasında büyükbabasından gelen bir mesaj görmüştü; Hollindrake olmanın, tutkulardan ve önemli şeylerden götürmesine izin vermemek.

Onun yapmayacağı bir hata. Alnını buzlu pencere camına bastırırken ve sabahın soğuğunun düşüncelerini temizlemesini sağlarken en azından Felicity'nin kalbini kazandıktan sonra, diye düşüncelere daldı.

Bir saat sonra aşağıya indiğinde, mükemmel bir şekilde modaya uygun koyu yeşil ceket, ten rengi pantolonu ile parlayan Staines'in gözlerinde yaş gördüğünü sandı. Kahvaltı odasına girince, yeni sandalyesinde halasının oturduğunu ve masanın karşı ucunda, annesi Leydi Charles Sterling'in durduğunu gördü.

Mudgett annesinin gelişi konusunda onu uyarmıştı.

Thatcher'ı sıkıca kucaklayabilmek için aralarındaki boşluğu geçerek, "Aubrey, bir tanem, canım oğlum!" dedi. Sonra Thatcher'ı tuttu ve ona baktı. "Sonunda evdesin! Senin için nasıl endişelendim ve sağ salim dönmen için dua ettim, bir bilsen."

Leydi Charles'ın ona en son ne zaman böyle sıcaklık gösterdiğini hatırlamaya çalışarak, "Evet, peki, seni de görmek güzel anne," dedi. Çocukluğunda mı? Hatırlayabildiği kadarıyla değil. Okula gönderildiğinde mi? Hayır.

Sonra yeniden aklına dank etti, herhalde annesini de büyükbabasını tanıdığı kadar az tanıyordu. Ona hafifçe gülümsedi ve sonra annesinin koluna girmesine izin verdi. "Kahvaltıyı senin için beklettik. Dur önce sana bir bakayım!"

Geri adım attı ve hayran hayran baktı. "Vay, kesinlikle dük gibi görünüyorsun. Oldukça şaşırtıcı,tüm ailenin içinde mirası senin alacağını kim düşünürdü ki?"

İşte hatırladığı annesi buydu.

Thatcher'a başka bir keskin bakış attı ve iç çekti, sonra halasına döndü. "Geneva, canım, ne hakkında çene çaldığını pek anlayamıyorum." Başını salladı ve tekrar Thatcher'a baktı. "Bir uşak gibi tavır takındığına dair bazı saçmalıklar... Geneva, bence sen seri içmeyi bırakmalısın. O yaraya rağmen başından vurulmuş gibi bir hali yok. Gerçekten Aubrey! İspanya'da ne yapıyordun?" İçini çekti ve evin hanımıymış gibi Staines'e servise başlaması için eliyle işaret etti. "Halan beni senin delirdiğine inandırdı, gençliğini nasıl harcadığına bakılınca bu hiç de şaşırtıcı gelmedi ama kendi adıma diyebilirim ki, o kadar da kötü görünmüyorsun."

Thatcher iç çekti. Hayır, annesi değişmemiştir ama herhalde bu o kadar kötü bir şey değildi. Geneva Hala'nın öfkesini yatıştırmanın bir yolunu bulmuştu ve artık halası sabahlarını Thatcher'a musallat olarak geçirmeyecekti.

En azından Thatcher öyle umuyordu.

Geneva Hala sözü zorla annesinden alarak, "Görüyorum ki VWeston'ın verdiği paltoları sonunda bulmuşsun," dedi.

"Evet Madam, teşekkürler."

Uşağa çay fincanını doldurması için başıyla işaret etti. "Bundan Bayan Langley ile ilişkinizi bitirdiğinizi ve şimdi yüksek sosyeteye giriş yapacağınızı mı anlamalıyım?"

Annesi, "Bayan Langley mi?" diye sordu. "O da kim?"

Thatcher doldurduğu tabağına baktı ve iç geçirdi. Anlaşılan huzurlu bir yemek olmayacaktı. "Büyükbabam benimle nişanlamak için Bayan Langley'yi, son Baron Langley'nin kızını uygun görmüş."

Annesi hızlıca bir nefes aldı. "Bir baronun kızı mı? Şaka yapıyor olmalısın. Büyükbaban asla o kadar alt tabakaya inmezdi. Leydi Charles bir kontun kızıydı ve ondan aşağı kimseyi bahsetmeye değer bulmazdı. "Üstelik Langleyler mi? Ne saçmalık! Öyle aşağı tabaka bir aile. Kral için katiplik yapmıyor muydu o?"

"Diplomat."

Geneva Hala da konuşmalarına katıldı. "Tanrı bilir nerelere seyahat etmişlerdir ve oralarda ne değişik adetler edinmişlerdir. Leydi Kingsmill kocasıyla Viyana'ya gitmişti ve geriye döndüğünde inanılmaz derecede tuhaftı."

Thatcher son on yılını Portekiz ve İspanya arasında mekik dokuyarak geçirdiğine dikkat çekmeyi düşündü ama bunun arkasından geleceğinden emin olduğu can sıkıcı konuşmayı dinlemek istemedi.

Geneva Hala onu sıkıştırdı. "Demek sen bu karışıklığı çözdün, öyle mi?"

"Hayır, çözmedim."

İki kadın birden, "Ne?" dediler. Lord Charles önceki Leydi Rosebel Redford'u eve gelin olarak getirdiği günden beri bu iki kadın hiçbir şeyde aynı fikirde olmadıklarından temkinli kediler gibi birbirlerine baktılar.

"Ama Ekselansları.

"Aubrey karşı çık..."

Thatcher ikisini de yerlerine oturtacak kadar sert bir ses tonuyla, "Yeter!" diye bağırdı. "Bu benim meselem, yalnız benim."

Birkaç gergin andan sonra, halası yeni bir konu hakkında konuşmaya cüret etti. "Ben baloya ön davetli listesi hazırlamıştım ve sen geldiğinde annen de ona bazı eklemeler yapıyordu..."

Thatcher, "Ne balosu?" diye sordu.

"Töreninden sonraki akşam gerçekleşecek olan balo."

Aceleyle jambonundan bir ısırık almadan önce, "Ah, evet şahane bir fikir!" dedi. Geneva'nın bu balosu Thatcher'ın evlilik balosu yerine de geçebilirdi ama onlara bunu söylemeyecekti. O gece onların yaşayacağı şaşkınlık, gelip onu ev sahibi olarak bulduğunda Felicity'nin hissedecekleriyle karşılaştınca hiçbir şey sayılmazdı. Sadece onun balolara silahlı katılma alışkanlığı olmamasını umuyordu.

Sonra aklına başka bir şey geldi. "Liste nerede?"

Leydi Geneva, "Ne?" diye sordu.

"Liste..." Bir an durdu ve sonra ekledi, "...çağırma'yı düşündüğünüz misafirlerin listesi." "Ne için?"

"Çünkü bu benim evim, tüm hepsinin parasını ben ödüyorum ve kimi davet ettiğiniz konusunda son sözü de ben söyleyeceğim."

İki leydi de isyan içinde baktılar ama bir süre sonra Geneva, Staines'e başıyla listeyi getirmesini işaret etti. Önce onları Geneva'ya getirdi ama o başını iki yana salladı ve Thatcher'ı işaret etti.

Bu balonun sadece sosyetenin en iyi aileleri için tasarlandığını anlamak için Thatcher'ın listeye dikkatlice bakmasına gerek yoktu.

"Bayan Brovvne ve kızı mı?" diye sordu.

"Bayan Brovvne Saxby Markisi'nin kuzeni, iyi düşünülmüş bir seçim."

"Kızı gösterişçi şapşalın teki." Başını sallayarak Staines'e baktı. "Bana bir kalem ve mürekkep getir."

Geneva Hala ayağa kalkarak, "Ne yapmayı düşünüyorsun?" dedi.

"Bu listeyi değiştirmeyi."

Staines gerekli araçları getirdi ve Thatcher çalışmaya başladı. Brovvnelar'a kalın bir çizgi çizdiği gibi, Lord ve Leydi Gaythorne'u da eledi. Sonra bazı isimler ekledi.

"Ama Aubrey," diye karşı çıktı annesi. "Her istediğini çağıramazsın."

"Çağırabilirim ve çağıracağım."

Annesi uzandı ve az önce eklediği isimlere baktı. "Lord ve Leydi Stevvart Hodges mu?" Thatcher, "Ve tüm kızları," diye ekledi.

Geneva Hala'nın rengi attı ve sonra yerine çöktü.

Annesi yanında ayakta duruyordu. "Stevvie Hodges mu? Ne düşünüyorsun? O hakiki bir ahmak ve karısı da bir kömür tüccarının kızı. Bütün akşam huzurumuz olmayacak." Geneva Hala'nın kaşları çatıldı. "Kızlara Almack'ın belgeleri verilmedi ve sen onların evimizi şereflelendirmesini mi istiyorsun?"

Thatcher ona, "Evet," dedi. "Ama belgelerinin olmaması problemse, o zaman onlara belge ayarlayın."

"Ayarlayın...?" Annesinin ağzı açık kalmıştı.

Thatcher, "Belgeler. Balodan önce," diye tekrarladı.

Geneva Hala karşı çıktı. "Biz öyle..."

Thatcher ona baktı ve kaşlarını kaldırdı; büyükbabasının güzel bir etki bırakmak için kullandığını hatırladığı bir bakıştı bu. Geneva Hala'yı yatıştırmıştı ama annesini değil. "Aubrey Michael Thomas Sterling, benim gidip Sally Jersey'ye veya Bayan Drummond Burrell'in ayaklarına kapanacağımı sanıyorsan, bu konuda oldukça yanılıyorsun." Leydi Charles konuyu bitirircesine peçetesini salladı. "İpek pazarlığında bir vatandaşın karısı gibi, Almack'ın müdavimlerini kötülüğe teşvik etmeye gitmek gibi bir arzum yok." Thatcher bu isyan halasını da etkileyecek mi diye görmek için ona baktı.

O da başını iki yana salladığına göre, annesinin inatçı reddi Geneva Hala'ya bir parça umut vermiş olmalıydı.

"Ekselansları, bir süredir uzaktaydınız ve bu konuları bize bıraksa..."

Thatcher sakın fakat sert bir ses tonuyla, "Stevvie'nin tüm kızları için belge yoksa Bedford Meydanı'ndaki evi kapatacağım," dedi. .

Annesi, "Benim evimi!" diye panikledi. "Bunu yapamazsın. Ben nerede yaşayacağım?" Thatcher, dükün ikinci konutlarından birini teklif ederek, "Baxton Park'ta, Geneva Hala'yla birlikte," diye cevapladı. Onları Iskoçya'daki avcılık locasına göndermeden, Londra'dan mümkün olduğunca uzağa göndererek de sürgün edebilirmiş gibi.

Sterling kanı baskın çıkan Geneva Hala, "Kendimi sosyal anlamda rezil etmeyi reddediyorum diye kendi evimden atılmayacağım," dedi.

Ama Thatcher artık Hollindrake'ti, Sterling ailesinin başıydı ve sözü kural demekti. Sev veya sevme. "Eğer bu düzenlemeler sizin için tatmin edici değilse Geneva Hala, kocanıza dönebilirsiniz. Olmanız gereken yere."

Annesi gibi onun da nefesi kesilmişti.

Thatcher, "Belgeler leydiler. Bunu yapmak ikiniz için de ufak bir şey olmalı," dedi ve odadan çıktı.

Annesi, "Aubrey... Yani Ekselansları," dedi. "Nereye gidiyorsun?"

"Başka bir yerde yerine getirmem gereken yükümlülüklerim var."

Geneva Hala sesinde itiraz belirtisi ve tereddütle, "Oraya geri gitmiyorsun," dedi. "Yasakladım."

Thatcher başını salladı. "Geneva Hala öyle köpürmenize gerek yok. Ben oraya gitmiyorum."

İçini çekti. "Tanrı'ya şükür!"

Sonra annesine göz kırptı. "Üstümü değiştirmeden olmaz."

Sarsılmış bir sessizliğe gömülen odayı terk etti.

Geneva Hala sandalyeye yıkıldı. "Sana demiştim," dedi "Düpedüz delirmiş bir halde geri gelmiş. Onunla ne ya pacağız? Bizden, Stevvie Hodges'un kızlarını birinci kalit elmaslarmış gibi yüceltmemizi bekleyemez. Onlar hadle rini aşmışlar ve Thatcher'ın dediğini yaparsak biz de öyle olacağız."

Leydi Charles onu dinlemiyordu, gözü boş kapı aralı ğmda ve düzenlenmiş listede takılı kalmıştı.

"Rosebel! Beni dinliyor musun?" Geneva iç çekti. "Bi şeyler yapmalısın."

Yaptı. Gülmeye başladı.

"Tüm bunda gülünç olan ne var?" diye sordu Geneva "O belgeleri elde etmek istiyorsak, bir öğleden sonramız bazı saçmalıklar hakkında gevezelik ederek geçirmek zo rundayız gibi görünüyor. Onu gördün mü?"

"Kimi gördüm mü?"

"Aubrey'yi. Bunu hiç beklemezdim. Gerçekten de ken dimden geçtim."

"Deli!" dedi Geneva Hala. "Tamamen delirmiş!"

"Ah, hayır. Tam olarak değil, canım. Onu duydun mu? ikimizi de sürgüne göndermekle tehdit ediyor. Hem de birlikte." Leydi bir iç çekti. Gözlerinin içi parlıyordu. "Tam bir dük gibi görünüyordu."

Felicity kapıdan giren Thatcher'a, "Aman Tanrım! İşte buradasın! Belki de kendine bir saat almalısın," dedi. Arkasındaki raftaki saate bir bakış attı. "Zamanında çıkıp gelmezsen, asla bir pozisyonu elinde tutamazsın."

Thatcher, daha fazla bir uşak olarak kalmaya niyeti olmadığından eğilip onu başıyla selamladı. "Özürlerimi sunarım, Bayan Langley," dedi. Etraftaki uçsuz bucaksız sıralanmış kasalara ve sandıklara baktı. Felicity, sade, düz, gri bir elbise giyinmiş, hoş kırmızı çorapları elbisesinin kenarından fırlamıştı.

Thatcher onun büyükbabasına yazdığı mektuplar meydana çıktığından, Felicity'ye bu sabah yeni bir gözle bakıyordu. Thatcher, büyükbabasının Felicity'ye karşı dürüst olmadığı gibi, Felicity'nin de mektuplarında samimi olmadığını biliyordu. Kendisini mükemmel bir düşes olarak sunmak için elinden geleni yapmıştı ama kırmızı çorapları sevdiği de bir gerçektir. İnce zekâsı, espri anlayışı ve bağımsız ruhu baştan sona meydana çıkmıştı. Aynı şunu yazdığında olduğu gibi:

Neden genç erkeklere gelecekleri yirmi bir yaşında verilirken biz kadınların bir dört yıl daha beklemesi gerekiyor? İçmeye ve

kumar oynamaya daha eğilimli olan bir genç adamı, öyle eğilimleri olmayan genç, mütevazı bir kadından daha iyi yapan ne? Bana böyle konuları anlamak için aklımın veya kapasitemin olmadığını söylemeyin çünkü yeteri kadar

anlıyorum. Kadınlar yirmi beş

olana kadar hisseleriyle ilgilenmelerine izin verilmiyor çünkü o zamana kadar erkekler varlıklarına kavuşmuş oluyor ve birden hanımefendilerin en çirkini bile oldukça alımlı... Evet, Felicity'nin fikirlerini önleyen yoktu. Thatcher hâlâ büyükbabasının seçimine tam olarak inanamıyordu ama en azından seçimi bir Bayan Brovvne doğrultusunda olmadığı için her gün ona karşı daha fazla müteşekkire kalıyordu.

Thatcher kırmızı çorap giyen ve levye kullanan (aynı şu an olduğu gibi) bu zapt edilemez kadından oldukça hoşlanıyordu. Bir gün önce boşaltmasına yardımcı olduğu kutu topluluğuna bakarak, "Prensesin özel eşyalarını rehin vermeyi mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Felicity kollarını göğsünde kavuşturarak ve ayağını kuvvetli bir şekilde yere vurarak öfkeyle iç geçirdi. "Bunlar onun eşyaları olsaydı asla içeriye almazdım."

Thatcher güldü, Felicity de... Bir süre sessizliğe gömüldüler. Felicity Thatcher'ı inceliyordu... Dudaklarına bakıyordu ve Thatcher onun bir gün önceki öğleden sonra, Jamilla'nın verdiği tavsiyeyi cidden düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

Thatcher'in seni sevmesine izin ver...

Eğer o küçük fingirdek, o kadının tavsiyesini düşünmüyorsa lanet olsun! Eğer Felicity ona biraz tecrübe kazanmak amacıyla bakıyorsa, o zaman hâlâ efsanevi Hollindrake ile evlenmeye niyetli demektir. Thatcher, Felicity'nin nedenlerini anlamıyor değildi. Mektuplarının satırları arasında Thatcher onun ne pahasına olursa olsun, gerçekten güvenliğe ve saygınlığa ihtiyacı olduğunu görmüştü. Özellikle, o ve kardeşinin, babalarının peşinden çeşitli atamaları gitmeleri gibi, kökünden sökülmiş ve fırlatılmış olarak l'cçirilmiş bir

hayat yaşadıktan sonra. İlişkileri yüzünden neredeyse Prens Regent kadar adı çıkmış bir babaya sahip olduklarından bahsetmeye gerek bile yoktu.

Yine de nasıl hâlâ Hollindrake'i isteyebilirdi? Stevvie'nin anlattığı veya daha doğrusu uyardığı onca şeyden sonra bile. Hem de bir gün önce paylaştıkları tutkulu öpücüğü zerre umursamadan.

Thatcher'in planını uygulamaya koymasını umduğı kadar kolay olmayacaktı...

Thatcher, büyük bir kutuyu ilerletip ikisinin arasına koyarken, "Tüm buların ne olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu.

"Annemin eşyaları. Bunlar çok uzun zamandan beri Langley Malikânesi'ndeki tavan arâsındaydılar ve ben sonunda, şu anki kiracıları bunları bana göndermeleri için ikna edebildim. Hiçbir zaman gelmeyeceklerini düşünmeye başlamıştım."

Fakat Thatcher hâlâ başka bir açıklamada takılı kalmıştı. "Babanızın malikânesi kiraya mı verildi?"

"Evet. Çok uzun zaman önce. Babam her zaman evin boş durmasının mantıksız olduğunu düşünürdü. Hatırlayamadığım kadar uzun zaman önce kiralandı." Parmakları kasanın birinin üstünde gezindi. "Orayı hiçbir zaman görmedim." '

Felicity'nin düşünceli sözleri Thatcher'a onun gül ağacı ve ülkede bir ev sahibi olmakla ilgili yazdıklarını hatırlattı. Thatcher, onun bu konuda hissettiklerini anlıyordu.

Umursamaz bir genç olduğu o yıllarda olsa anlamazdı ama şimdi anlıyordu. şarjörleri takip ederek çadırlarda, barakalarda hatta sığmak olmadığında yıldızların altında uyuyarak geçen birçok yıldan sonra... Misket tüfeğı ateşinin sağanağının ortasında sadece bir gün daha yaşamak için dua ettikten sonra, bir ev için istek duymayı anlıyordu. Felicity'ye, şu an müsait olan bir kale dışında yedi konutu daha olduğunu

söylemek için can atıyordu, avlanma locasını saymıyordu bile.

Thatcher önlerindeki muazzam işe bakarak, "Neden Leydi Philippa ve Bayan Thalia yardım etmek için burada değiller," diye sordu. "Define avının o çiftin ilgisini çekeceğini sanırdım."

Felicity bir kasaya sonra ötekine dikkatle bakarken, "Sanırdınız," dedi. "Fakat onlar şu anda yeni oyunları için iş üzerindeler ve Fransız ordusu bile gelse onları 'sanatlarından'

uzaklaştıramaz. Önümüzdeki haftaya kadar odaya kapanacaklar. 'Kayıp Dük!' Öyle saçma işler işte."

Ah bir bilselerdi... "Bir dükün, insanlar onun kim olduğunu bilmeden gezebileceğini düşünmüyor musun?"

Felicity homurdandı. "Bunu anlardım."

Gülme sırası Thatcher'daydı. "Öylemi? Bana Hollindrake kapınıza gelseydi, adamı tanıyacağınızı mı söylemek istiyorsunuz?"

Felicity levyeyi parmak salları gibi sallayıp, "Elbette," diye cevap verdi. "Üzerinde VWeston ceketi olacak; yaldızlı bir araç, bir at takımı ve mavi-beyaz üniforması olan uşağıyla birlikte gelecek."

Thatcher, Felicity'nin elindeki levyeyi yakalayıp, "Şunu ben yapayım," dedi. "Önce hangisi?"

Felicity omuz silkti. "Sorun değil. Bunların herhangi birisinin içinde ne olduğu hakkında hiç fikrim yok. Sadece kullanabileceğimiz bir şey olmasını umut ediyorum."

Böylece Thatcher ona en yakın olanını açmaya çalıştı. "Kullanmak mı? Neye ihtiyacınız var?"

Felicity boş dinlenme odasına göz gezdirip başıyla Thatcher'ın arkasındaki boş çalışma odasını işaret etti. "Etrafına hiç bakmadın mı?" dedi. Bu evi dekore etmek için bir şeyler

yapmalıyız.

Daha fazla, boş evimizi bakımdaymış gibi yutturmaya devam edemeyiz. İnsanlar şüphelenmeye başlayacaklar."

"Zaten şüpheleniyorlar sanırım." "Kesinlikle. Bu yüzden bu kutuların içindekilerin neden önemli olduğunu anlayabilirsin. Annemin, yeni kıyafet dikmek için kullanabileceğimiz, biraz ipeği veya sateni olmasını umuyorum. Renkleri modaya uygun olmayacak ama doğru tarzla dikilirse, dedikoduları uzak tutabilir." Devam etmesini söyleyen bir baş hareketi yaptı.

Thatcher levyeyi ayarlarken, "Neden avukatınıza başvurmuyorsunuz?" diye sordu ve kapağı açmak için bütün ağırlığını verdi.

Felicity, "Başvurmadığımı sanma," diye homurdandı. "Bay Elliott bütçeler konusunda oldukça tutumlu davranıyor. Babamın son mektubunda onayladığı cep harçlığının aşırı olduğunu düşünüyor ama en azından o az miktara da hayır diyemiyor." Felicity Thatcher'ın yaptığı işi izlemeyi ihmal etmiyordu. "Bence şu köşeyi denersen, o kapağı daha kolay kaldırabilirsin." Kutunun etrafında yürüyerek içeri görmeye çalıştı ama henüz ortada görülecek bir şey yoktu. "Eğer Bay Elliott kendi bildiğini okusaydı, biz hâlâ Sussex'te olurduk," diye homurdandı sessizce.

Thatcher başını salladı. "Bay Elliott Londra'ya geldiğinizde ne dedi?"

"Dik kafalı kızlar olmamızla ilgili bir şeyler. Kömürümüz ve yemeğimiz tükenince döneceğimiz düşüncesine sahipti. Sussex'e geri dönmeden önce onun masasını çıra olarak kullanacağım."

Thatcher güldü, ama işverenin öfkeli bakışlarıyla karşılaşınca elinden geldiğince kendine engel olmaya çalıştı.

"Gölünecek bir şey yok. Eğer Londra'ya gelebilirsek, bize zor karşı koyacağını düşündüm ama o inatçı bir adarr ve babamın

talimatlarından fazlasını uygulamaya kararlı." "Peki, bu ev? Boş bile olsa böyle bir konuta nasıl paranız yetebiliyor?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Thatcher, "Evet, tabii ki," dedi, kaybedecek bir şeyi yoktu. Aslında bu son çiviye sökmeye daha fazla odaklanmıştı ve tüm ağırlığını levyeye verdiği sırada Felicity itirafını yaptı.

"Biz burayı gerçekten kiralamıyoruz, daha çok izinsiz ödünç alıyoruz denebilir."

Çivi büyük bir sesle söküldü ve kapak fırladı, ardından levye uçtu.

Felicity yeri göstererek, "Daha dikkatli olmalısın," dedi. "O mermere bir şey olmasını istemem. İtalyan işine benziyor."

Hangi şeytan, bir evi sahibinin rızası olmadan ödünç alırdı ki? "Başka birisinin evine izinsiz yerleşiyorsunuz ve yerler hakkında endişeleniyor musunuz?"

"İzinsiz yerleşmek mi? Ne çirkin bir kelime. Ödünç almak kulağa daha..."

Thatcher, "Uygun mu?" diyerek dalga geçti.

Felicity neşelendi. "Kesinlikle." Samanları itekleyerek kasanın içine doğru bir çukur açtı ve kriket çekiçlerini çıkardı, ardından da semaver ve sonra kitapların olduğu, daha özenle paketlenmiş küçük bir kutu. Tally'den aldığı ipucunu kullanarak Rusça küfretti. "Bu asla olmayacak. Setchfield Dükü'nün balosuna kıyafet hazırlamak için bir şeylere ihtiyacım var." Elindeki levyeyle başka bir kasaya saldırdı.

Ama Thatcher, başka birisine ait bir evde, sahibinin izni olmadan yaşıyor olmaları fikrine takılıp kalmıştı. Ayağa kalktı ve levveyi başka bir kasanın üstünde beceriyle kullanan Felicity'nin olduğu yere doğru ilerledi.

Thatcher Felicity'nin omzunun üstünden uzandı ve ihtiyatla levveyi elinden aldı. "Bu kimin evi?"

Felicity levyeyi geri almaya çalıştı ama yararı olmadı.

"Fark eder mi?" diye sordu. "Şunu söylesem yeterli; bir önceki oturan çıkıp gelmeyecek çünkü öbür dünyaya gitti." Tekrar levyeye asıldı. "Geri ver şunu."

Thatcher, "Bazı cevaplan alana kadar olmaz," dedi.

Felicity gitmesine izin verdi ve arkasından yürüdü. "Bayım, artık süvari bölüğünü kumanda etmiyorsunuz. Siz benim çalışanımsınız ve düzenlemeleri beğenmezseniz gidebilirsiniz."

İnatçı bir sessizlikte yüz yüze geldiler ve sonunda Thatcher omuz silkerek kapıya doğru ilerledi.

Felicity, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Thatcher durdu ve yavaşça ona döndü. "Yâni kalmamı mı istiyorsunuz?"

Felicity'nin dudakları büzüştü. "Benim levyemle gidemezsiniz."

Thatcher levyeyi havaya kaldırarak, "Bu sizin mi yoksa 'ödünç' mü aldınız?" diye sordu. Felicity, "Bunun konumuzla bir ilgisi yok," dedi. İnatçı gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Bu Thatcher'ın onda ilgi çekici bulduğu şeylerden biriydi. Felicity inatçı bir tutkuyla davranmasının ardından kendi budalalığını fark edince, başka birisine şaka yapılmış gibi sersemliyordu.

Felicity başını öylece yana eğip Thatcher'ı altüst eden o bakışı atarak, "Beni bu kasaların hepsini açmam için tek başıma bırakıp gitmeyeceksiniz, değil mi?" diye sordu.

Gözlerindeki buraya gel ışığının yanı sıra şimdi de dudaklarında öpücük bekleyen bir eda vardı. Hatta yalvarıyordu. Yalnızca sade, resmi bir öpücük değil, onu kendinden geçirecek bir öpücük istiyordu.

"Yapma şunu!" Şimdi levyeyi Felicity'ye sallama sırası Thatcher'daydı.

"Neyi?" Felicity'nin gözleri masumiyetle açılmış olabilirdi ama mavi derinliklerinde dans eden ılık saf fesatlıktan başka bir şey değildi.

"Bana öyle bakmayı." Thatcher öfkeyle en yakınındaki kasaya saldırdı. "Hangi şeytan sana bunu öğretti? Muhakkak kutsal Bayan Emery değildir."

"Aman Tanrım, hayır. Bayan Emery içimizden birinin öyle bir surat ifadesine girdiğimizi bilse muhtemelen bizi hayatımızın geri kalanında çorap örmeye mahkûm ederdi." Thatcher'a bir bakış attı. "Jamilla Dadı öğretmişti."

Thatcher, "Ne şahsiyet ama," diye mırıldandı.

Felicity kutunun etrafında hareket ederek, aslında süzülerek, "Bu seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu.

Thatcher Felicity'den hafifçe kaçarak, "Tam...olarak... değil," dedi ve başka bir kutuya gitti. "Şimdi bana bu evi 'ödünç' almaya nasıl geldiğinizi anlatın, ben de birileri gelip kapıya dayanırsa ne tepki vereceğimi bileyim."

Felicity iç çekti. "Eğer ısrar edersen..."

Thatcher, "Ediyorum," dedi, levyeyi hâlâ ellerinde sıkıca tutuyordu.

"Ev varisler arasında çekişilen malların bir kısmı. Bay Elliott'ın ofisinde bulduğum resmi gazetedeki ilanda gördüm. Belli ki, önceki sahibi öldüğünde evi kimin alacağı tam belli değildi, birden fazla vasiyet varmış. Onlar detaylar üzerine ağız kavgası etmeye devam ederken, ev kullanmak için şimdilik bizim olabilir diye düşündük."

Thatcher bu basit açıklamanın yeterli olmadığını düşündü. Gerçek olamayacak kadar uygun görünüyordu. "Peki, sizin kullanabileceğinizi kim söylüyor?"

Felicity, "Ben," dedi. "Böyle harika zarif bir evin sezon boyunca boş durmasının nasıl müsrifçe bir hareket olduğunu

göremiyor musun? Benim kirayı ödemeye de niyetim var, sonunda hak sahibi kim olacaksa ona, hele ben bir..."

Evleneğim.

Thatcher gözlerini yumdu. "Kanunen sizin olmayan bir evin içine nasıl girdiğinizi sorabilir miyim?"

Felicity kasanın kenarlarını gevşetti, elleri Thatcher'ın levveyi ayarlamasına yardım ederken onun ellerini sarmıştı. Felicity'nin parmakları soğuktu.. Biran için onları Thatcher'ın kollarının üstüne bıraktı. Thatcher, elleri daha sıcak olduğu için böyle olduğunu düşünmüş olabilirdi veya Felicity Jamilla'nın tavsiyesini deniyordu. Ona baktığında Çözlerinde değişik bir şey gördü.

Bir gün önce Thatcher Felicity'yi öptüğünde onun gözlerini aydınlatan o aynı farkındalık, o aynı inanmazlık. Felicity'nin parmaklarıyla Thatcher'ın kolları arasında hareket eden sadece sıcaklık değil, bir birleşmeydi. Felicity'nin elini ait olduğu yerdeymiş gibi hissediyordu, kendisinininkinin üstünde.

Thatcher bunu fark ettiğinde, aralarında bir kıvılcım hareket etti. Felicity'nin daha yakınına sokuldu; onun masum olduğunu unutmaya hazır, başkasına sözü olduğunu unutmaya hazır.

Felicity bir anda değişerek tılsımı bozdu ve elini çekti. Sonra başıyla Thatcher'a görevine devam etmesini işaret etti. "Kesinlikle bu kutuda yararlı bir şeyler var. Sence de öyle değil mi?"

Thatcher açmaya gayret ederken, "Olabilir," dedi. Ama Felicity hâlâ Thatcher'ın sorusunu cevaplamamıştı. "Anahtarlarınız yoksa bu eve nasıl girdiniz?"

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

Felicity'nin kontrolden çıkmış planlarını dinlemeye karşı koyamıyordu.

Thatcher, "Evet," dedi. Sonra devam etmesi için elini sallayarak, "Anlatın," dedi.

"Tally kilitleri sivri bir şeyle açtı."

Thatcher neden şaşırmadığını veya hatta şok olmadığını bilmiyordu. Bir İngiliz diplomatının kızı, becerikli Kate, yüksek tabakanın kilit açıcısıydı.

Yine de Thatcher tam olarak inanamıyordu. "Kız kardeşiniz mi?"

Felicity başıyla onayladı. "Tally bu konuda oldukça usta Eğer bir kilidi açmaya ihtiyacınız..."

Thatcher başını salladı. "Hayır, sanmıyorum..."

Felicity, "Pekâlâ, ihtiyacınız olursa," diyerek teklifini yineledi.

Thatcher bu hikâyede eve hırsız gibi girişlerinden fazlası olduğuna dair bahse girerdi. Devamını duymak istiyordu. "Girdikten sonra?"

Felicity, "Bayan Hutchinson'ın kuzeni bizim için yeni kilitler koydu," diye itiraf etti.

O cadalozun böyle bir bağlantısı olması şaşırtıcı değildi.

Felicity, "Ondan sonra," diye devam etti "Pippin'in annesinin ona bıraktığı evden getirebildiğimiz, ufak tefek ne varsa içeri taşıdık."

"Sussex'dekinden mi?"

Felicity hafif bir titremeyle, "Evet," dedi. "Kesinlikle taşrada yolumuzu yapamayacağımızı biliyorduk. Sussex, bilirsiniz, gerçekten de bir çöl."

"Ama sizi tüm bunlara kalkışabileceğinizi düşündüren neydi? Eğer yakalanırsanız ne olacağını bir kere bile düşündünüz mü?" ' \

Felicity Thatcher'a, sanki kendine gökyüzünün rengini veya Kral'ın kökenini soruyormuş gibi baktı. Üstün kendine

güveninin ona verdiği alışılmış havasıyla, "Bir leydi şüphedeyken daima tamamen haklı görünür," dedi.

"Ne?"

"Şüphedeyken..."

Thatcher başını salladı. "Flayır, ne dediğinizi duydum ama böyle bir saçmalığı nereden duydunuz?"

"Tasha Dadı'dan."

Thatcher tüm bu dadıların arasında bir tane ahlaklı var mıdır, diye merak etmeye başlamıştı. "Size, ev çalın demek istediğinden kuşkuluyum."

"Çalmak mı? Bizim oturmamızın evin karakterini koruduğunu düşünmeyi tercih ederim. Çünkü biz burayı sıcak tutmazsak, ev rutubetlenecek."

Thatcher boş ve kapalı odalara göz gezdirdi. Olsa olsa sadece üç oda kullanıldığından ve onlarda da yetersiz ateş olduğundan bu gerçekçi olmayan bir iddiaydı ama Felicity çoktan savunmasını yapmıştı.

Thatcher çalışmayı durdurarak ve parmaklarıyla buraya kadar anladığı noktaları sayarak, "Şunu bir düşünelim," dedi. "Bu evi çaldınız..."

"Ödünç aldık."

"İyi. Bu evi ödünç aldınız."

"Elbiseler veya hizmetçiler için paranız yok"

Felicity, "Veya kömür ve yiyecek için," diye kabul etti. "Fakat dün prensesin temin ettiği sepetler bizi birkaç gün daha idare edecektir."

Prensесin temin ettiği mi? Thatcher, kadının çeki hâlâ bankadan onay beklediği için prensesin hizmetçisinin, vadeyle alması için kendisini görevlendirdiğini açıklama zahmetine girmedі. "Demek kömürünüz veya yiyeceğiniz yok, cep

harçlığını idareli kullanıp para biriktiriyorsunuz..."

"Tamamen doğru..."

"Bir de sezonun üçünüz için de başarılı geçeceğini düşünüyorsunuz."

"Sadece iyi bir nişanlıya ihtiyacımız var," diye açıkladı.

"Ben zaten ..."

"Hollindrake."

"Evet, kesinlikle." Felicity ellerini eteğinin üzerine koydu ve iç çekti. Thatcher'ın kendisine baktığını görünce, bakışını hızla uzağa çevirdi. "Gerçekten, bunun hepsi Tally ve Pippin için. Gerçi benim çabalarımın kıymetini pek bilmiyorlar."

Bu o muydu yoksa Felicity'nin mükemmel unvanlı ve asil eş hevesi azalıyor muydu?

"Şimdi her şeyi bildiğine göre o kutuyu açmayı bitirebilir misin?" Felicity öne uzanıp Thatcher'm çalıştığı kasaya baktı. "Bu biraz umut vaat ediyormuş gibi görünüyor." Thatcher geri adım attı. "Flayır, anlamıyorum. Neden kendinizi sevmediğiniz bir adamla evlenmek zorunda bıraktığınızı anlamıyorum."

"Onu sevmediğimi kim söyledi?"

"Kahretsin Felicity, adamı sevmiyorsun. Nasıl sevebilirsin ki? Dün Stevvie Hodges'un anlattıklarının tek kelimesini duymadın mı? Hollindrake sıradan bir piç ve sen burada o bir prensmiş gibi bu nişana devam etmeye hazırsın."

"Bir düğ..."

"Bir piçe istediğin tacı tak, o hâlâ piçtir."

"Seni dinlemeyeceğim..."

Thatcher, Felicity'yi kolundan yakalayarak, "Dinleyeceksin," dedi. "Kız kardeşinin ve kuzeninin sahip olması için ısrar ettiğin mutluluğu sen neden hak etmeyesin ki?" "Çünkü..."

"Çünkü ne?"

Felicity, "Çünkü onlar aşka inanıyorlar!" diye cevapladı. "Ben ise asla, en azından ta ki..." Gözleri açıldı ama titreyen dudakları itirafına engel oluyordu.

Thatcher onu yakınına çekerek, "Ta ki ne?" dedi.

Felicity ona bakmadan, "Hiçbir şey. Ben aşka inanmıyorum," dedi. "Tüm o tutku saçmalıkları ve...çaresiz hissetmek. ..ve birinin dizlerini titreten ve isteten..."

"Ne isteten?"

"Ben ondan hiçbir şey istemiyorum."

Hollindrake'den. Ama bu aralarındaki asıl soruyu cevaplamıyordu. "Benden ne istiyorsun? "Hiçbir şey." Felicity'nin bile uyduramayacağı bir yalandı ama bu denemeyeceği anlamına gelmezdi. "Onlar romantik eşlerine sahip olabilirler, ben etkilenmeyeceğimden..." ' Ah, onu yeterince dinlemişti. Thatcher Felicity'nin üstüne çullandı ve son sözü dudaklarının söylemesine izin verdi.

Aceleyle kondurulan bu öpücük, aralarındaki tutkunun sadece geçici bir şey olmadığını kanıtı olana kadar derinleşti.

Kaptan Dashvvell, "Kirki, benim tehlikeli, küçük Kirkim," diye fısıldadı Pippin'in kulaklarına. "Beni çıldırtıyorsun." Dashvvell in vücudu Pippin'i bahçenin taş duvarlarına bastırınca, Pippin böyle bir çılgınlığın nereye kadar gidebileceğini anlamıştı.

Ne yapıyordu? O Leydi Philippa Knolles'du, uçarı bir öpücükle başı dönen bir kenar mahalle kızı değildi.

Ama dönen sadece başı değil, bütün bedeniydi.

Pippin ondan ayrılmayı becererek, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese. Sonra eve doğru suçlu bir bakış atarak ekledi, "Eğer yakalamaydın, ben asla..."

Dash, "Asla unutamaz mıydın?" diye sataştı.

Asla, bunu Dash'e söylemek istedi ama bunun umursamaz Amerikalıyı sadece daha fazla cesaretlendireceğinden korktu.

"Eğer yakalanırsan, asılacaksın."

Dash, "Bu büyük bir tahmin," dedi. "Önce beni yakalamaları lazım." Pippin'in boynuna sokularak ekledi, "Üsteliksen gelir ve beni kurtarırın, değil mi Kirki?"

Pippin yutkundu. Bu onun üçüncü oyunundan bir sahne gibiydi, leydinin korsanı cellâdın ilmeğinden kurtardığı Korsan ve Leydi'den. Ama ya onu kurtaramazsa? Oyunlarının sayfalarında bu oldukça kolay görünüyordu ama Pippin'in tehlikeyle tek çatışması Hastings'in yanındaki sahilde olmuştu. Aynı gece Dash'le tanışmıştı ve bu neredeyse Pippin'in başının patlamasıyla sonuçlanmıştı.

Eğer Dash onu kurtarmamış olsaydı... Öpmemiş olsaydı...

Şimdi olduğu gibi... Dash'ın dudakları istekli ve sıcaktı, Pippin'i onunkileri açması için, istekle çağırıyordu. Öpücük derinleşip de, Dash'in dili Pippin'inkinin üstünde gezinmeye başlayınca Pippin'in dizleri büküldü.

Dash onu kaldırdı ve bir kolunu beline dolayıp diğeriyle göğüslerinden birini kavradı. Başparmağıyla göğüs ucunu okşarken, Pippin'i içinde patlamaya hazırolan aynı ateş sağanağında bıraktı.

"Benimle geleceksin, değil mi Kirki?"

"Seninle gelmek mi?" diye fısıldadı.

Dash, "Denize. Benimle gel," dedi. "Tüm bu yıllar boyunca seni düşündüm. Senden başka hiçbir şey düşünmedim. Seni tekrar bulacağımı hiç sanmıyordum, benim güzel küçük tanrıçam." .

"Beni mi?"

Dash Pippin'e sıırttı. "Evet, sen. Başka kim olacak?" Parmakları tek tük saç tellerinin arasında gezdiriyordu. "Benimle korsanlık yapmaya gel. Sen benim korsan kraliçem olacaksın."

Tuzlu hava kokusu biran için Pippin'in hayallerini

canlandırmıştı; gemici, halatlar ve yelkenlerin sesi. Her yıldızlı gecede Dash'le birlikte olmak. Dash onu öperken... Pippin'i aşağıdaki yatağına taşıırken... Dash ona sataşırken, ona dokunurken, tam şu an hissettiği gibi onu nefessiz ve aldırıışsız bırakırken.

Ve daha neler neler..

Tally'nin sesi duyuldu. "Pippin? Pippin? Orada, dışarıda mısın?" Bu ses, daldığı hayali bölmüş ve aralarındaki tılsımının birden yok olmasına sebep olmuştu.

Pippin, "Gitmem gerekiyor," diye fısıldadı. "Lütfen Dash, Londra'dan ayrıl. Bu akşam. Benim için kalma, benim yüzümden asılmana göz yumamam."

Yakışıklı korsan güldü. "Gidemem, bu lanet olası buz eriyene kadar olmaz. Ama endişelenme, uzakta olmayacağım. Yarından sonraki akşam senin için geleceğim."

Pippin başını iki yana salladı. "Burada olmayacağım, bir balo var, Setchfield Dükü'nün maskeli balosu."

"Setchfield mi? Temple mı demek istiyorsun?"

Kahretsin, Pippin lanet okudu. Bir şey söylememeliydi. "Dash, gidemezsin! Temple'ın kim olduğunu biliyorsun ve o seni fark ederse..."

Dash, "Cesaret edemeyecektir, üstünden çok zaman geçti," dedi.

"Ama sen onu esir aldın, hâlâ Bay Grey'in ölümünden seni sorumlu tutuyor."

"Beni bunun için sorumlu tutması..."

"Pippin, burada mısın?" Tally tekrar seslendi. "Bayan Hutchinson, onun bahçede olduğundan emin misiniz?"

"Ah, evet." Hizmetçinin sesi duy utabiliyordu. "O adam onu buralara getirmemi istedi." "Ne adamı?" Tally'nin sesi şüphe doluydu.

Pippin, Dash'i kendinden uzağa iterek, "Ah canım," diye fısıldadı. "Git! Şimdi! Eğer Tally seni görürse Felicity'ye söyler ve inan bana, Felicity sadece nöbetçiye değil, bir de iç güvenlik kuvvetlerini ve tüm 95. ekibi çağırır."

Kaptan Thomas Dashvvel eğildi, hızlı bir öpücük kondurdu ve Pippin'in kulağına fısıldadı. "Yarın akşam... Beni kolayca tanıyacaksın." Dash bahçeden fırladı ve bir varilin üstünden atladı, depoya ve sonra da duvarın üzerine. El sallayıp şapkasını savurarak, "Benim kostümüm..." Ama cümleyi tamamlamadan zıplamıştı bile.

Ama Pippin'in bilmesine gerek yoktu. Bir korsan.

Anlaşılmaz bir sebeple Dash'in gidişi Pippin'in kalbini hırpaladı. Dash'in tüm özgüvenine rağmen Pippin ona fena bir şeylerin olmak üzere olduğunu biliyordu. Bu yüzden Tally Pippin'i bulduğunda Pippin yüzünü kuzeninin omzuna yaslayarak ağlamaya başladı.

Thatcher'ın dudakları Felicity'ninkilere değdiğinde Felicity'nin dünyası yıkıldı. Planladığı, çalıştığı, yalan soy lediği ve ödünç aldığı her şey, düzenlediği görgü kurallarının mükemmel tepsisinden düşmüş ve çorap giydiği ayağının altındaki güzel İtalyan zeminine çarpmış gibi parçalanmıştı.

Bütün bunların yanı sıra, bir düşes, olmak için taşıdığı istek de yok olmuştu. Gerçek ve azametli bir dük onu hiç, böyle öpmüş müydü?

Thatcher Felicity'yi odanın bir tarafından diğer tarafına sürüklerken, perdeli pencerenin yanındaki koltuğa taşırken Felicity'nin duygularını sersemleten yırtıcı bir açlıkla onu istiyordu. Felicity'yi minderlerin üzerine yerleştirdi ve üstüne çıktı.

Felicity, şükürler olsun, panjurlar kapalı, diye düşündü. Aksi takdirde Brook Sokağı'nda oturan yüksek unvanlıların hiç görmediği bir manzaraya sebebiyet veriyor olacaklarını

düşündü.

Felicity böyle saygısızlıklara karşı çıkmaya hazır bir halde ellerini kaldırıp yumruk yapmıştı ama her şey fazla hızlı gelişti. Thatcher'ın dili Felicity'ninkinin üzerinde kayarken ve onu bu tutkulu akına davet ederken, Felicity'nin parmakları açıldı ve Thatcher'ın paltosunda gezinmeye başladı. Sonra da yakasına asılıp onu iyice kendine doğru çekti.

Felicity, iç organlarının dışarıda döne döne yağan kar gibi fırl fırl döndüğünü, Thatcher'ın saldığı tutkunun amansız rüzgârları kovaladığını hissetti.

Thatcher'ın ona yaptığı her neyse, devam etmeme gibi bir ihtimali yoktu. Thatcher arzularını açığa çıkarmıştı ve Felicity onları bir daha asla geldikleri muntazam şişeye geri tıkamayacak gibiydi. Felicity Thatcher'a lanet okuyor, onu durduruyor olmalıydı ama ah, Felicity, Thatcher onun üstündeyken hissettiklerini, onu kucaklamasını, öpmesini nasıl da seviyordu. Burada küçük kapalı dünyalarında huzurluydular. Panjurlar onları ötedeki şehirden ve mahremiyet veren perdelerin arkalarındaki ev halkından koparıyordu. Thatcher'ın elleri göğüslerinin ucunda gezindikçe göğüs uçları dikleşti ve kalçaları davetle yükseldi, adeta dokunuşunun aşağılara inmesi için yalvarır gibi. Arzularının en tepesindeyken bacaklarının arasında bir sızı hissetti. Muhtaçlıkla kıvrılıyordu. Bu adama karşı duyduğu bir muhtaçlık, yalnızca bu adama.

Thatcher'ın parmakları Felicity'nin elbisesinin kenarını kaldırdı ve kırmızı çoraplarını geçip çıplak dizlerine kayarak ilerledi. Daha sonra titreyen bacak arasını kızıştırmak için yavaşladı.

Ah, merhametli Tanrım, Thatcher, aklından geçen yere dokunacaktı.

Ah evet, lütfen, diye düşündü münasebetsizce. Lütfen.

Thatcher'ın parmakları önündeki yolu ayırdı ve sonra onu nazikçe okşamaya başladı. Felicity duyduğu heyecan yüzünden nefessiz kalmıştı. Felicity tam yüksek sesle inleyecekti ki, Thatcher'ın dudakları bir öpücükle onunkini sardı. Bu sırada parmakları da uyum içinde, Felicity'yi keşfedip okşamaya devam ediyordu.

Felicity'nin üstünden belli belirsiz bir soğuk hava geçti ve Thatcher'ın bir yolunu bulup diğer eliyle elbisesini açtığını ve göğüslerini ortaya çıkardığını fark etti.

Aman Tanrım, uşağı sadece saygıdeğer ve asil değil, ayı zamanda şeytani bir zamparaydı. Thatcher dudaklarını Felicity'ninkinden çekti ve bir an için ona baktı. Ah, Thatcher'ın gözlerindeki ahlaksız ışık onu deli ediyordu. Felicity savunmasını tamamen kaybetmişti. O an Felicity hiçbir şeyi umursayacak bir halde değildi, özellikle de Thatcher'ın dudakları göğüs uçlarının üzerinde gezinirken.

Felidty'nin vücudu hem halsizleşmiş, hem de gerginleşmişti. Kalçaları Thatcher'ın parmaklarını karşılamak için yükseliyor, vücudunun geri kalanı da bir kedi gibi geriniyor ve zevkinin peşinden koşabildiği yere kadar koşuyordu. Thatcher'ın parmakları Felidty'nin üstünde kayıp gidiyordu. Felicity ıslak ve kaygandı.

Felicity artık ne istediğini biliyordu.

Thatcher'ın yaptıkları onu çılgına çeviriyordu.

Ona dokun. Vahşi, kışkırtıcı bir ses Felidty'nin kafasında fısıldıyordu. Ona dokun. Felidty'nin elleri Thatcher'ın yakasını bıraktı ve kollarındaki çizgilerini takip etmeye başladı; sert ve güçlü göğsünden midesine kadar. Felicity, Thatcher'ın pantolonuna geldiğinde durdu.

Yapamazdı. Bunu yapamazdı. Sonra Thatcher onu tekrar öptü ve Felicity kendini bu öpüşmenin vahşiliğinde kaybolmuş bir halde buldu. Felidty'nin içinde bir kadının sahip olabileceği

her arzuyu uyandırıyor ve Felicity ona aynen cevap vermesi gerektiğini biliyordu.

Felidty'nin parmakları, kemerin üzerinde, Thatcher'ın sertleşmiş erkekliğine gelene kadar dolandı. Ah, çok sert ve kaskatıydı... Ve hazır.

Felicity gözlerini yumdu ve derin bir iç çekti. Bir an sırada ne olduğunu gördü: Thatcher'ı soyacaktı, onun yaptığı gibi onu keşfedecekti. O da Thatcher gibi ateşli ve hazır. Thatcher Felidty'nin içini dolduracak ve onu sevecekti. Geriye dönüş olmayacaktı. Felicity'nin gözleri birden açıldı. Felicity nerede olduğunu unutacak kadar kendini kaybetmemişti.

Veya kim olduğunu. Geleceğin ondan neler beklediğini.

Felidty'nin bu adamı bu kadar istemesinin dışında baskın gelen başka bir duygu daha vardı. Jamilla'nın İngiliz erkeklerine güvenmesine rağmen Felicity, Hollindrake'in yatağına masum gitmeye niyetliydi.

Bu onun için sadece neyin doğru olduğuyla alakalı değildi, aynı zamanda Tally ve Pippin'i de düşünmek zorundaydı. Bunu yaparsa onlar için hiç umut kalmazdı. Sadece kendini mahvetmekle kalmayacak, onların herhangi iyi bir evlilik yapma şansını da tüketiyor olacaktı.

"Dur," diye fısıldadı.

"Beni öpmek istediğini itiraf etmeden olmaz." Thatcher onu tekrar öperek, bütünüyle nefessiz ve cevap veremeyecek durumda bırakarak kandırdı.

En azından müthiş bir an için. Ama sadece ikisinin de zaten bildiği bir şeyi itiraf etmektense sorgulanacak başka bir şey vardı. Thatcher'ın istekleri çok fazlaydı.

Felidty'nin her şeyden vazgeçmesini istiyordu. Sıkı çalıştığı tüm o yıllarını... Hazırlanmış... Güvensizlik ve sosyetenin kaprislerinden kurtulmayı hayal ettiği... Thatcher ondan- her şeyden vazgeçmesini ve kendilerini korumayı Tally ve

Pippin'e bırakmasını istiyordu. Felicity, "Hayır," dedi güçlükle nefes alarak. Thatcher'ın altından kalkmaya, ısınmış vücudunun cazibesinden uzağa kaçmaya çabaladı. Onun kucağına dönmek için sızlansa da fark etmezdi. "Yapamam."

Pencerenin yanındaki koltuğa oturdular. Birbirlerine dik dik bakarlarken ikisinin vücudu da muhtaçlıkla titriyordu. Özellikle de Felidty'nin inatçılıkla teslim etmeyi reddettiği vücudu. Thatcher ileri uzanarak, "Kahrolsun Felicity, bu bir oyun değil," dedi. "Sadece beni istediğini itiraf et. Senin dükün olmamı istiyor\$un." Elleri Felicity'ye uzandı.

Evet. Seninle tanıştığım ilk andan beri, senin o olmanı istedim. Bu kelimeler her şeyi ne kadar da kolay çözerdi. Ama Felicity Thatcher'a bunu itiraf edemez, devamını anlatamazdı.

Felicity Thatcher'a âşık olmuştu.

Bu yüzden başını iki yana salladı ve son zamanlarda kolayca yaptığı bir şeyi yaptı. Yalan söyledi. "Yalnızca nasıl öpüşüleceğim bilmek istedim." Sonra Thatcher'a bir 3amilla bakışı attı ve bunu yaparken gülümsedi. Sanki hepsi sadece güzel bir eğlenceymiş gibi.

Felicity oturduğu yerden kalktı ve Thatcher'a arkasın döndü.

Thatcher Felicity'yi döndürüp karşısına çekerek, "Tekrar yapın, Bayan Langley," dedi. Felicity Thatcher'ın on öpeceğini sandı ama genç adam onu şaşırtıp hayal kırıklığına uğratarak bunu yapmadı. "Ben de sizin elbiselerinizi çıkarıp bütünüyle size sahip olayım. Tamamen."

Vücudunun her parçası feryat ediyor gibiydi. Sana sahip olmasına izin ver. Bütünüyle. Fçlicity, biran için neredeyse Thatcher'ın vaadini denemeye koyuyordu ama Thatcher'ın gözlerindeki ışık, böyle bir budalalığın Felicity başka bir nefes alamadan onu geriye götüreceğini anlatıyordu. Bu yüzden uzağa baktı ve isteklerini maskeleydi. Gözlerini yumdu ve Thatcher'ı hayatına hiç sokmamış olmayı diledi, her şeyi

mahvetmesine izin vermemeyi. Henüz onun bekâretini almamış olsa bile...

Daha sonra Thateher'ın kalbini çalmasının her şeyde daha kötü olduğuna karar verdi.

Bir süre sonra Thatcher onun gitmesine izin verince fırtına gibi uzaklaştı. Evin arkasına doğru ağır adımlarla yürürken ayak sesleri boş koridorlarda gök gürültüsü gibi gürliyordu.

"Ah Tally, ne olur Felicity'ye anlatmayacağına söz ver bana. AnlatmamalıSIN. Anlayamıyor musun?"

Tally ikna olmuş gibi değildi, iyi bir romantizmi severdi ama kuzeni için endişeleniyordu. Eğer birileri Pippin'in Kaptan Dashvvell'e yardım ettiğinden şüphelenirse bunun kötü sonuçlan olurdu ve Pippin'i bekleyecek kaderden kurtarmak için gerekli bağlantılara sahip değillerdi.

Tally, "Bana onu tekrar görmeyeceğine söz vermelisin," dedi. "Eğer buralara gelirse, onu eşyalarını toplamaya göndermelisin. Senin için en iyisi bu ve onun için de. Anlıyorsun değil mi?"

Pippin yanaklarından dökülen gözyaşlarını silerek başıyla onayladı.

İki kız eve geri gitmek için arkalarına döndüklerinde mutfak kapısı birden sallanarak açıldı ve aralıktan büyük bir küfür yankılandı.

"Lanet kadın, cehenneme kadar yolun var!" Thatcher çizmeleri ateşe basıyormuş gibi geçip gitti. Thatcher onların durdukları girintiye yaklaştıkça, kızlarda karmaşık otlar ve budanmamış gül çalıları ile kapanmış, köhne çardağın arkasına saklandılar.

Tally, "Ah düşes onu kızdırmış," diye fısıldadı.

Thatcher onların saklanma yerlerinin tam yanından söylenerek süzülüp geçti: "Beni reddeder, öyle mi? Ona

unutmayacağı bir ders vereceğim." Kapı aralığından dar sokağa, göz açıp kapayana kadar geçip gitmişti.

Pippin, "Bu tuhaftı," dedi.

Tally de onaylayarak başını salladı. "Ben de tam bunu düşünüyordum, genelde birisinin böyle bir öfkeyle çekip gitmesi Felicity'nin iyi bir yarım saatini daha alır."

Pippin başıyla kapı aralığını göstererek, "Yok, o değil. Fark etmedin mi? Thatcher sağa gitti, sola değil," dedi. "Eğer sokağa çıkıyorsa sola gitmeliydi. Sağda sadece meydandaki diğer evler var. Başka çıkış yok."

"Herhalde sadece bir parça volta atmaya ihtiyacı var. Babam bunu hep yapardı, dadılarımız..."

Ama Pippin dinlemiyordu, dışarıya bakmak için, bahçe kapısını çoktan açmıştı. Dar sokağın yolunda, uşaklarının diğer kapılardan birini çalmasını gizlice gözetledi.

Thatcher, "Kapıyı aç kahrolası!" diye bağııyordu, "içeri gireyim artık!"

Tally de Pippin'in arkasına geldi ve baktı. "Ah bunun bir anlamı vardır muhakkak. Felicity zavallı adamı uçurumdan aşağı kovalamış gibi. Bu yüzden kendi evi gibi davranıyor." Bir an için durdu. "Her neyse kimin kapısı o?"

Farkına varınca ikisi şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Hollindrake.

Pippin ve Tally, duvar boyunca sessizce ve sinsice hareket ederek daha da yaklaştılar. Okumanın ve çok fazla trajik aşk romanı yazmanın bazı faydaları vardı; nasıl pusuya yatacaklarını biliyorlardı. Ama onların yararına, gözetledikleri hedef, dükün evindeki başka birinin dikkatini çekmeye çalıştığından meşguldü.

Ama sonra olanlar, ikisini de sabah sabah Bayan Hutchinson'la üst üste brendileri yuvarlamışlar gibi

sersemletti.

Kapıdaki ağır mandal çatlakmış gibi gıcırdayarak açıldı ve içeriden birisi can alıcı bir kelime söyledi."Ekselansları?"

Adamın ne cevap verdiğinde Tally de Pippin de dikkat etmemişti.

"Hollindrake." Tally fısıldadı. "Olamaz..."

Pippin, "Oldu bile," dedi ve evlerine geri fırlamak üzere etrafında döndü. Felicity'ye.

Ama Tally onu mantosunun arkasından yakaladı. "Sakın."

"Sakın ne?"

"Sakın gidip Felicity'ye anlatma..." Uşaklarının müstakbel nişanlısı olduğunu. Thatcher'ın onun dükü olduğunu. Hollindrake. İkisi de bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu.

Pippin karşı çıktı.'Ama söylemeliyiz."

Tally başım iki yana salladı. "Anlamıyor musun? O kayıp dük. Bu aradığımız son."

"Onun kandırmasına devam etmesine izin vermemizi öneriyor olamazsın..."

"Evet, öneriyorum."

Pippin iyice dikleşti. Ondan daha minyon olan kuzeninin yanında uzun ve kıvrak kalıyordu. "Bunu ondan saklamayacağım." Mantosunu asıldı ve kendi kapılarına doğru kararlı adımlar atmaya başladı.

Tally onu alıkoydu. "Eğer ona Thatcher'la ilgili tek kelime söylersen, Dashvvell'i anlatırım." Pippin etrafında döndü. "Buna cesaret edemezsin."

Ama Tally babasının kızıydı; diplomaside fazla yetenekli değildi ama onun meşhur cüretiyle doluydu. "Dashvvell'in hayatını riske mi atmak istiyorsun?"

Thatcher fırtına gibi eve girdiğinde rastladığı ilk insan annesiydi. "Madam, siz hâlâ burada ne yapıyorsunuz?"

Sanmıştım ki..."

"Başka yerde uğraşlarım olduğunu mu?" Thatcher başıyla onayladı. "Sizin sosyal ziyaretlerinizi aile yükümlülüklerine tercih ettiğinizi düşünmüştüm." Sözleri keskin ve haddini bilmez çıkınca derhal pişman oldu. Büyükbabasının mektupları, tekrar tekrar, açık bir biçimde değil ama satır aralarında, başka bir yaşam, değişik bir görünüş oluşturmuş olmayı dilediğini söylemiyor muydu?

Ateşi karıştıran uşak, işverenin karışmış ruh hali yüzünden pek de telaşlanmış görünmüyordu. Çünkü adam kesinlikle zevkten sersemlemiş gibiydi.

Thatcher'ın tavrım önemsemeyen Leydi Charles, viski şişesini ve bardakları getiren diğer uşağı ancak fark etmişti. "Öyleydi, ama onları iptal ettim," dedi.

Thatcher, "Bize bırak," dedi. Sonra dayanamayarak, "Bu evdeki çalışanların nesi var?" diye sordu.

"Sadece zorba canavarı tekrar iş başında gördükleri için mutlu olduklarına inanıyorum. Oldukça dükleştin biliyorsun."

"Ben neredeyse hiç dükleşmedim. Büyükbabam mezarında, tüm Sterlingsler'in içinde mirasını benim aldığımı düşündükçe bir o yana bir bu yana dönüyordun" "Şu anki ruh haline ve bir de kahvaltıdaki performansına bakılırsa, mevkiine gayet hâkim olduğunu söyleyebilirim." Kanepeye rahatça oturdu ve Thatcher'ın oturması için yanındaki yeri işaret etti. Thatcher başını salladı ve geçip tepsiye doğru ilerledi, kendine bir içki koydu. "Senin Bayan HodgEslar'ın belgeleri olduğunu söylemem yeterli, Bayan Langleyler ve kuzenleri Leydi Philippa gibi."

Thatcher, annesinin bu sözü üzerine arkasını döndü. "İMe?"

"Pekâlâ, senin Bayan Langley'nin belgeleri olmasını

isteyeceğini düşündüm, bu yüzden gittim ve Kontes Lievin'i aradım. Ona senin pek rastlanmayan flörtünü anlattığımda, seni yaşayan en açık fikirli adam ilan etti ve büyük ihtimalle isteseydim, kasabımın kızma bile belge verirdi çünkü hikâyemden bütünüyle hoşlandı. Ruslar! Talihsiz gönül maceralarını severler."

Thatcher annesi için boş bir bardak ve diğer eline de seri sürahisini aldı. "Neden?"

Annesi koymasına için başıyla işaret etti. "Neden mi kontes hikâyeni o kadar eğlenceli buldu?"

"Hayır. Neden bana yardım ediyorsun?" Annesinin onun için o kadar uğraşması onu neredeyse şok etmişti. Üçüncü oğlun üçüncü oğlu olarak, hiç bir zaman ailesinden fazla destek aldığını düşünmemişti ve bu yüzden şimdi birdenbire gelen ebeveyn yardımını garibine gidiyordu.

"Çünkü bu sabah bir şey fark ettim." Thatcher'ın onun için tuttuğu bardağa uzandı. ; "Neymiş?"

"Ben çok uzun yıllar boyunca bencil bir yaratık oldum.

Önce baban öldü ve Archie ve Aldus büyüdüler. Kendi hayatlarını yaşıyorlardı ve sonra ben anlamadan ikisi de gittiler. Elbette, sen de uzaktın, hâlâ yaşadığını anlatan bir sıtır veya not bile göndermemiştin." Dudaklarını büzdü ve şerisine baktı.

Thatcher suçluluk duygusu hissetti. Kimsenin ondan haber almayı istediğini düşünmemişti. Demek bunda da, diğer birçok şeyde olduğu gibi, yanılmıştı. Maalesef öyle.

Leydi Charles devam etti. "Uzun zamandır yalnızdım ve anne olmanın ne olduğunu unutmuştum, hiçbir zaman iyi bir anne de olmadım ya. Olduğun adam için katkıda bulunmadım, iyi iş çıkardığını söylemeliyim. Alandaki terfilerini, yararlarını öğrense baban gurur duyardı, büyükbaban da öyle." Elini kaldırdı ve Thatcher'ın sormak üzere olduğu soruları defetti:

"Bugün bana Charles'ı hatırlattın. Neden büyükbabanın her zaman onun birinci olacağına üçüncü geldiğine hayıflandığını söylemesini. Michael ve Edvard hakkında olumlu düşünmediğinden değil ama. Yine sustu, ama bu sefer uzağa baktı ve Thatcher gözlerinde yaşlar olabileceğini düşündü. Ama elinin hızlı bir hareketiyle, onları hemen sildi. "Sana tüm bu yıllar boyunca incitici davranışlarda bulundum. Zannederim bu bana babanı çok fazla hatırlattığındandı."

"Babamı mı?"

"Evet, babanı. Charles da coşkun bir şeytandı. Biliyor musun bana kur yaptığı sıralar ailem bu seçime karşıydı çünkü üçüncü oğuldu ama bu babanı durdurmadı. Bir akşam onun davetli olmadığı bir gece partisine geldi. Bunun için bir garson gibi giyindi ve benimle birlikte sessizce sıvıştı."

"Ben hiç..."

"Hayır, elbette değil. Sen geldiğin zaman hayatlarımız oldukça farklıydı. Biz farklıydık. Yükümlülükler, sosyetedeki yerimiz... Nasıl olduğunu bilmiyorum ama maalesef

değiştik." Bardağından bir yudum aldı. "Büyükbaban daima Londra'daki en iyi mahzenleri korudu." Bir yudum daha aldı ve Thatcher'a baktı. "Nerede kalmıştım?"

"Babam?"

"Ah, evet. Senin mirasa konma fikrini oldukça eğlenceli buluyordu. Dük olduğun için

memnunum ve hatta düşesini bulduğun için daha heyecanlıyım."

"Bayan Langley pek de benim..."

Annesi umursamaz bir edayla, "İvir zıvır," dedi. Ama bunda soğukluktan eser yoktu çünkü gözleri daha önce hiç görmediği bir ışıkla parlıyordu. "Eğer babanın becerikliliğinin yarısına sahipsen, Felicity'niri kalbini kazanırsın."

Thatcher derin bir nefes aldı. "Babam ailenin itirazlarına karşı sonunda senin kalbini nasıl kazandı?"

Annesi güldü ve Thatcher'ın ağzını açık bırakan sihirli, ılık bir ses çıkardı. Gözüne birden yeniden gençleşmiş gibi gelmişti, tümüyle göz alıcı. Babası muhtemelen onda bunu yakalamıştı. Uzandı ve Thatcher'ı yanağından öptü, sonra kolunu sıvazladı. "Benim canım, canım oğlum. Senin durumunda olan bir adamın yapacağını yaptı." Ayağa kalktı ve kapıya doğru gitti. Sonra geriye döndü ve Thatcher'a gülümsedi. 'Yani beni baştan çıkardı tabii ki."

Thatcher şaşkınlıkla aldığı viski yudumunu püskürttü.

Annesi tekrar güldü: "Ah, evet ve sonra elmaslar gönderdi. Hangisini tercih ettiğimi sakın sormaya kalkma."

Bir sonraki gün, Thatcher tüm düklük ihtişamıyla sosyetenin gözde kuyumcusuna, Rundell&Bridge'e uğramadı. En azından hemen değil. Çünkü annesinin itirafı, yani tavsiyesi, tüm gece boyunca aklından çıkmamıştı.

Baştan çıkarma. Annesi ve Prenses Jamilla'nın aynı okula gittiklerini düşünmeye başlıyordu. Yine de Felicity'ye fikrini ispatlamak isterse, aşkı başka her şeyin üstünde tutmayı hak ettiğini, o tutkunun herhangi bir taçtan daha canlı olduğunu göstermesi gerekiyordu.

Ama bu sadece Felicity'ye ders vermekle ilgili değildi. Ortada bir de Thatcher'ın gururu vardı. Hepsinden öte, o hâlâ bir Sterling'di.

Eğer hayatının geri kalanını bu sabit fikirli, dik başlı, küstah küçük kızla geçirecekse, kesinlikle Felicity'nin onu seçtiğinden emin olmak isterdi; sadece uşak olan Thatcher'ı tüm unvanların üzerinde tutabileceğini görmek istiyordu.

Eğer Felicity kalpten bir seçim yaparsa, o zaman büyükbabasının mektuplarında vermeye çalıştığı ve annesinin onunla paylaştığı dersleri öğrenebilirlerdi; sosyetenin yükümlülüklerine ve dış görünürlere, birinin kalbinden daha fazla önem vermemek gibi. Eğer Felicity bunu görebilirse, o zaman gerçek mutluluk şansları olabilirdi.

Tabii bu, ancak Felicity onu hayalarından vurmazsa mümkün olabilirdi.

Planını yoluna koymak ve tüm bunu başarmak için mükemmel ayarlamalara ihtiyacı vardı ve bunun için de Setcfield Balosu'nda Felicity'ye ihtiyacı vardı. Felicity'nin oraya gelebilmesi için...şey biraz sihir gerekiyordu...ve bir miktar da küstah düklük ayrıcalığı. Annesinin eski kriket sopaları ve köhne kitapları bunu yapmayacaktı.

Bu yüzden yetersiz kış güneşinin ışığında, kolları parlayan paltosuyla yaldızlı aracına binip avukat Bay Archibald Elliott'ı ziyaret etmesi gerekecekti. Bir önceki gece, Bay Gibbens'a, sabahtan adamın yerini saptama görevi vermişti ve pek becerikli sekreteri ilk ışıkla, Thatcher'ın ve Jack'in eski bir arkadaşı Alexander Denford'u, Baron Sedgvvick'i ve Jack'in kardeşi Parkerton Dükü'nü de içeren, adamın diğer para babası müvekkillerinin listesiyle beraber, adresi hazır etmişti.

Thatcher, adamın olduğu adrese, giderken bunun, görevi bir parça daha kolay ve şüphesiz daha eğlenceli yapacağını düşündü.

Geldiklerinde uşağı kapıyı açmak için itti, böylece menteşeleri hızla çarptı ve Thatcher odanın ortasına kadar gelip durdu. Hızlı bir bakışla olay yerine göz gezdirdi.

Bay Elliott'ın karşılama odasında fazla mobilya yoktu ama zevkle döşenmişti. Gibbens'ın belirttiği gibi, müvekkillerinin meselelerinde fazlaca tutumlu ve ihtiyatlı bilinen bir adamdan bekleneceği gibiydi. Dışarıdaki ofisteki uzun masaya iki kâtip yerleştirilmişti, İşverenlerini herhangi bir saldırıdan korumak ömür boyu görevleriymiş gibi hazırlanmışlardı.

Belli ki hiç yaşayan ve nefes alan bir dükle karşılaşmamışlardı.

Büyükbabasının birçok durumda kullandığını gördüğü tavrı takınarak, "Ben Hollindrake'im!" diye duyurdu. Bir erkek çocuğu olarak, sıkıcı ama aç aslanın, saldırı için biraz yorgun,

oyun arayan o bahtsız duruşunu sevmiştii.

İki kâtip hızla sandalyelerinden kalktılar.

Uzun olanı tiz bir sesle, "Hollindrake mi?" diye bağırdı. "Efendimizin randevusu olduğunu sanmıyorum..."

Thatcher eldivenlerini çıkardı ve elindeki yakut ve elmas antika mühürlü yüzüğün sönük odayı aydınlatmasını sağladı. "Herhalde kim olduğumu anlamadınız. Ben Hollindrake Düküyüm," dedi. İlk adama gözlerini kısıp bir bakış atarak, "Ve asla randevuya ihtiyacım yoktur," diye ekledi.

Sıska ve beyaz tenli adamın rengi attı ve kravatı kadar beyaz oldu. "Hayır, hayır, Ekselansları," diye kekeledi. "Tabii ki, yoktur, ben sadece..."

Elliott'ın ofisinin kapısı açıldığında kurtulmuşlardı. "Bay Fishman, şunun anlamı..." Elbette ofisinde soylu olduğu belli olan birisini görünce sözlerine devam edememişti.

Kısa olan kâtip, "Hollindrake Dükü sizi görecektir, bayım," diyebilirdi.

Archibald Elliott daha önce soylu bir müvekkil için çalışmamıştı. Sanki bu beklenmedik geliş, tamamen onların gözden kaçırmasıymış gibi çalışanlarına suçlayan bakışlar atarak, "Ekselansları, özür dilerim. Sizi beklemiyordum," dedi. Çabucak azametle yürüdü ve Thatcher'ı kendi şahsi ofisine götürdü.

Kâtiplerin ısıtması yoktu, sadece paylaşılan bir mum vardı. Avukatın ofisinin içi ise zarif, rahat ve sıcaktı. Bay Elliott'ı başarılı bir kişilik olarak gösteriyordu. Maun bir masa, kalın bir Türk halısı, masanın üzerinde bir lamba ve köşede cilalı, uzun bir saat vardı. Duvar, kitap raflarıyla kaplıydı. Thatcher'a masasının karşısındaki büyük deri koltuğu işaret etti ve sormadan köşedeki vitrinli dolaba gitti, kilidini açıp içinin uzak köşelerinden bir sürahi içki ve iki bardak bulup çıkardı.

Thatcher, yoğun, koyu amber sıvının İskoç viskisinden başka

bir şey olamayacağını düşündü. Eğer şişedeki toz, onun masaya çıkma sıklığının işaretiyse, avukatın elindekinin en iyisi bu demektir. Elliott beklenmeyen misafiri için bardağa bolca viski koydu.

"Ekselansları, ziyaret için beni seçmenizden çok onur duydum. Ama sadece bir not göndermeniz yeterli olurdu ve ben de sizi zahmetten kurtarmaktan memnun..." Thatcher eliyle onu susturdu. "Gerek yok. Ruh halim uygunsa işin içinde yer almayı tercih ederim."

"Evet, tabii ki. O zaman neymiş bakalım." Elliott bir kağıt ve tüy kalemini aldı.

Thatcher, "Genç bir hanımefendi için buradayım," diye başladı.

Orta yaşlı adam kızarıırken kalem defterin üzerine düştü. "Ekselansları, eminim kendi avukatınız daha iyi..."

"Bu hanımefendi sizin bir müşteriniz."

Bay Elliott başını salladı: "Benim genelde iş yaptığım..."

Thatcher kaşını kaldırdı ve telaşlanan adama baktı.

Adamın neden bahsettiğini anlaması için sadece biran daha gerekti: "Lord Langley'nin kızları."

Thatcher elindeki bardaktan başını kaldırarak, "Çok doğru," dedi. "Onların paralarını devredeceksin. Derhal."

Avukat öksürdü ve kekeleyerek, "Öyle bir şey yapmayacağım," dedi.

Thatcher bu Bay Elliott'a cezasını çektirmeliydi. Karakteri bir ölçü kuvvetliydi. Ama birazdan kendisini oltadaki somon gibi bulmak üzere olduğunun farkında değildi. İsteddiği kadar savaşılabirdi ama sonunda tuzığa düşecek ve kızartma tavasına gidecekti.

"Bence yaparsın ve isteyerek yapacağına da bahse girerim." Thatcher gülümsedi. "Hanımefendiler sezonu Londra'da

geçirmek istiyorlar ve bu her açıdan bir gereklilik olarak görünüyor."

"Gereklilik!" diye homurdandı adam. "Bu iyi bir para israfı. Buraya gelmek ve durumunun savunmasını yapmak için Bayan Langley'nin sizi nasıl ikna ettiğini bilmiyorum, Ekselansları ama onun paralarını devretmeyeceğim. Şimdi olmaz, yaşı tutana kadar olmaz. Ayrıca neden burada olduğunuzu biliyorum. O dediğim dedik kız, buraya gelip durumunun savunmasını yapmanız için büyük ihtimalle başınızın etini yedi. Size karşı gelmiyorum Ekselansları, zamanla siz de, benim gibi, onun bitmeyen konuşmalarına karşı bağışıklık geliştireceksiniz."

"Tam tersine, bayım. Hanımefendi burada olduğumu bilmiyor. Bilginiz olsun, onun kararlılığını takdire değer buluyorum."

Avukat, mendiline uzanıp gözlüklerini temizledi ve tekrar takıp Thatcher'ı baştan aşağı inceledi. Önündeki adamın şımarık bir aptal olduğunu düşünerek sekreterlerinden birine öğüt verir gibi devam etti. "Bayan Langley gibi kadınların böyle meseleler için sağduyusu yoktur. Bu hep alışveriş, harcamalar, daha fazla alışveriş ye ne için? Evlenilecek züppe adamlar bulmak için." Koltuğuna geri oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Thatcher ileri eğilerek, "Öyle olabilir," dedi, "ama herhalde siz doğru görüş açısından bakmıyorsunuz, bayım." Elliott konuyu tartışmaya hazır görünüyordu ama o yapamadan Thatcher devam etti. "Eğer Bayan Langley parasını alsaydı ve adamakıllı harcayıp üç ayın sonunda yalnızca tam bir iade değil, aynı zamanda, hanımefendinin güvenliği hakkında tekrar endişelenmek zorunda kalmayacağı, çok başarılı bir yatırım ortaya çıkarsaydı, siz onun planlarına iyi tasarlanmamış mı derdiniz?"

Elliott'ın alnı kırıştı. "Ben teorilerle ilgilenmiyorum."
"Kesinlikle, ama eğer doğru olsaydı, bu üç aylık zaman da, ya

da bir hafta diyelim, hanımefendi ilk yatırımında sizin en çılgın hayallerinizin ötesine geçmiş olsaydı, aynı düşünceyi mi savunurdunuz?"

Elliott homurdandı. "Öyle fantezilere hevesli değilim, Ekselansları. Ben iş adamıyım ama eğer Bayan Langley'nin eli kulağında öyle bir yatırımı olsaydı konuyu göz önüne alabilirdim."

Thatcher, "Mükemmel! Çünkü böyle bir fırsatı var," dedi.

Avukat başını iki yana salladı. "İmkânsız." "Bir kere siz parasını devredince, kendisini sosyeteye uygun şekilde takdim edecek ve bu hafta sonundan önce bir düşes olacak. Onun geleceği temin edilenden daha fazla ve babasının mirası, onun emrinde olacak servete kıyasla gayet önemsiz."

"Bir düşes mi? Bir aptaldan başka kim..." demeye kalktı, sonra gözleri kocaman açıldı. "Yo, Ekselansları, şimdi siz demek istiyorsunuz ki..."

"Evet. Ama onun parası devredilecek, böylece bu karara kendi rızasıyla gelmiş olacak. Eğer sizi endişelendiren risk meselesi ise, işte, eğer benim evlenme teklifimi kabul etmemeye karar verirse tüm harcamalarını benim karşılayacağımı belirten belge de burada."

Adam Thatcher'ı inceledi ve sonra derin bir iç çekti. Thatcher kesinlikle teslim olacağını düşünüyordu. Thatcher'ın paraya kefil olmasında ne gibi bir zarar vardı ki?

Ancak Elliott, Thatcher'ı şaşırtarak reddetti. "Yo bayım. Benim Lord Langley'ye karşı bir görevim var. Onun kızlarına karşı yükümlülüğümü kendi kızlarım için yapacaklarıma eşit sayıyorum. Paralarını devretmeyeceğim çünkü sizi reddederse ahırın kapısı açık olacak, anlarsınız ya. Bir daha asla o kısırağa mali sorumluluk aldıramayacağım."

Thatcher, bu Bay Elliott'ın çevik bir aklı olduğunu ve Felicity'yi apaçık tanıdığını kabul etmek zorunda kaldı.

Ancak, hâlâ oynayacak son bir kartı vardı.

Thatcher mühürlü yüzüğüne bakarak, "Bayım, güzel bir müvekkil listeniz var," dedi. Büyükbabasının tavrını yine takınarak, "İnanıyorum ki içlerinde Baron Sedgwick de var," dedi.

"Evet, evet, Lord Sedgwick iş ilişkilerinde benim hükümlerime güvenir."

"Ve Parkerton Dükü." Bu kişi Jack'in kardeşıydı. : Elliott yerinde yön değiştirerek, "Evet, evet," dedi. "İyi arkadaşlarım. Hepsi. Ama ofisinizle işlerini ve resmi ilişkilerini kaldırdıkları için onlardan nefret edebilirim..."

"Bayım. Bu çok zorbaca bir davranış!" Thatcher omuz silkti. "Bu ve VWhite'ın yerinde herkes tarafından duyulacak şekilde söylenen birkaç yorum..." "Haksızlık! Beni perişan edeceksiniz!" "Maalesef evet. Hiç müşteriniz kalmayacak. Kesinlikle bu viskiyi sizin için ulaşılmaz yapar." Thatcher bardağını işaret etti. "Parayı devret Elliott, endişelenecek bir şeyin kalmasın." Ayağa kalktı.

Elliott, "Bu pek hayırlı olmayacak. Bu hafta bitmeden hepsini harcayacak," dedi.

"Bu hafta bitmeden Hollindrake Düşesi olacak ve bu da bir sorun olmaktan çıkacak." Elliott'un alnı tekrar kırıştı çünkü bu olasılık tüm mül terilerini kaybetmekten daha korkutucu göründü. "Felicity dayanılmaz olacak," diye uyardı.

Thatcher, "Bütün umudum böyle olması," dedi. Burada ihtiyaçlarının listesi. Ben çalışanları ayarlama ve ev halkının ihtiyaçlarını gönderme saygısızlığını yaptım. Ama gerisi, terzisi ve diğer ihtiyaçtan için paraların faturalarını senin yetenekli ellerine bırakıyorum."

Elliott yakındı. "Sözlerimi dikkate alın, bu bütünüyle budalalık." İlk sayfaya bakınca değil, ama devamındaki üç sayfaya bakınca yüzü hiddetle renkten renge girdi. "Eğer o

benim kızım olsaydı..."

Thatcher, "Evet gayet haklısınız, kızınızdan bahsettiniz," dedi. "Peki bu Bayan Elliott sosyetemizde mi?"

Sorgulamanın böyle kişisel bir hal alması avukatı köşeye sıkıştırmış gibi görünüyordu. Elliott başkalarının meselelerine burnunu sokabilirken, belli ki kendi özel hayatının dikkatle incelenmesine alışkın değildi. "Evet. Kendi sınırlı çevremizde, tabii ki," dedi. Ancak adam yine de daha ileri noktaları itiraf etmeye hazır değildi. "Ancak Bayan Langley 'nin saçma beklentilerine sahip değil..."

"Bayan Elliott'in boşa başka kız kardeşleri de var mı?"

"Dört tane Ekselansları."

Thatcher bir ıslık çalıp, "Evde koca bulmak için bekleyen beş kızınız mı var? Bu kadar uzun saatler çalışmanıza şaşmamalı. Ama söyleyin bana, neden hiçbirisi evli değil?" diye sordu.

Soru çok açık sözlü ve kişiseldi, bu yüzden Elliott'ın neredeyse nutku tutuldu. "Kızlarım mütevazî genç hanımefendiler. Kasıla kasıla yürümeye yatkın değiller..."

Thatcher sözünü bitirmesine izin vermedi. "Eğer cüzdanınızın iplerini bir parça gevşetseydiniz, birilerini bulma şansları olabilirdi..."

Elliott şaşkınlığından kurtularak araya girdi. "Sevgili Tanrım, bayım, karım gibi konuşuyorsunuz."

Thatcher gülümsedi. "Bay Elliott, karınızı daha sık dinlemelisiniz."

"Karımın fikirlerine değer vermek mi? Siz çıldırdınız mı?"

Thatcher kapıya doğru ilerledi ve orada eli kapının kolunda durdu. "Herhalde. Belki de hayır. Siz Larigley kardeşler için cüzdanın iplerini gevşetin ve orada yazan talimatlarımı takip edin." Adamın hâlâ elinde sıkıca tutmakta olduğu listeyi başıyla işaret etti, "Bu hafta sonu halamın verdiği baloya sizi

davet edeceğim, karinizi ve kızlarınızı da. Anneme kızlarınız için belge elde etmesi için talimat vereceğim. Böyle şeyler konusunda oldukça marifetlidir." Bakışını tekrar yüzüğüne ve sonra da adama kaydırıldı. "Bayan Langley ile görüşüp dik başlılığınızı affetmesi için yalvarmanızı tavsiye ederim, kızlarınızı düzgün eşler ile görmek için, onun yardımını kazanmaya çalışmanızı da." "Ona sormamı mı..." Thatcher başını iki yana salladı. "Hayır, yalvarmanızı." dedi. "Gerekirse ayaklarına kapanmanızı. Bunu bir düşünün, kızlarınızın olmadığı bir ev. Elde edebileceğiniz huzuru ve maddi özgürlüğü düşünün. Ona tarafsız yaklaşıma eğilimli olsaydınız, Bayan Langley'nin sizin kurtuluşunuz olduğunu görebilirdiniz. Bu ay sona ermeden kızlarınıza uygun eşler bulacaktır."

Bunlar Elliott'ın anlayabileceği konulardı. "Ev sessizliğe kavuşurdu."

Thatcher, "Bir mezar gibi," diye fısıldadı. Avukat iç çekti, bunu düşünmek hoşuna gitmişti. Ama tüm kanun adamları gibi, konuşmanın bir konu ilerisindeydi: "Peki Bayan Langley bana ani değişimin nedenini sorduğunda, ne söyleyeceğim?"

Thatcher endişeyle başını salladı. Doğru, Felicity bu ani geri dönüşe inanmayacaktı. "Ona Prenses Jamilla'dan ilham aldığınız söyleyin."

Elliott'ın alnı yeniden kırıştı. "Prenses kim?" "Jamilla bir şey. Devamı hakkında endişelenme. Ziyaret ettiğinizde onunla karşılaşacaksınız." Thatcher, Jamilla odaya ağır ağır girdiğinde ve mutlu bir şekilde Felicity ve

Thalia'nın yeniden yaratılan geleceğinde itibarı kazandığını gördüğünde, düzgün ve kuralcı Elliott'ı görebilmek için orada olabilmeyi dilerdi. "Elliott?"

"Evet Ekselansları?"

Thatcher adamı iyice korkutmaya yemin etmişti. "O viskiden

de bir şişe yolla, tamam mı?"

Bir saat bile geçmeden Langleyler'in ödünç alınmış evlerinde zil çaldığında, Felicity adeta merdivenlerden aşağı uçarak indi. Halbuki bekledikleri kimse yoktu.

Thatcher hariç ve o kesinlikle zili kullanmazdı. Thatcher bir gün önce evden fırtına gibi çıktığı için Felicity diken üstünde onun dönüşünü bekliyordu.

Eğer dönerse... Huzursuz bir gece geçirmişti, rüyalarında Thatcher'ın içinde uyandırdığı tutkuyu tekrar ve tekrar yaşamıştı. Ona dokunması, öpmesi ve Felicity'nin onun altında ürperen ve titreyen vücudu.

Ah, sadece...

Bu sabah iş için ortada görünmemişti, zaten başlamak için fazlaca dakik de değildi ama... Felicity'yi asıl hayrete düşüren, onun yerine gelen üç uşak, dört hizmetçi, bir yardımcı aşçı ve kâhyayı içeren çalışanlardı. Hepsi mutfak kapısını uygun bir şekilde çalıp çalışmak için tutulduklarını söylemiş ve üç aylık maaşlarının ödendiğinin açıklamasını yapmışlardı. Ancak Thatcher'dan ses yoktu.

Bu yüzden zil çaldığında Felicity kendini giriş katının sahanlığında, tırabzanları kavramış ve münasebetsiz âşığının dönmüş olmasını umarken buldu. Ama yeni kâhyaları Rollings'in kapıyı açıp içeriye almak için çekildiği Bay Elliott'dan başkası değildi.

Cimri avukatlarını görünce Felicity'nin midesi bulandı.

Felicity'ye gülümseyerek "Bayan Langley," diye ses lendi. Felicity'nin neşeli yüz ifadesi derhal tedbirli bir hal almıştı. Rollings'e şapkasını, eldivenlerini, mantosunu ve bastonunu vermeden önce ellerini birbirine çarpıp, "Görüyorum ki çalışanlar gelmiş. Güzel, mükemmel," dedi. "Görmemiz gereken hesap cüzdanları ve diğer başka işler getirdim, böylelikle reveransınızı düzgün bir şekilde yapabilirsiniz.

Böyle dendiğini sanıyorum, öyle değil mi?" Tekrar gülümsedi ve Elliott merdivenlerden yukarı gelirken Felicity kendini ondan bir adım geri atarken buldu. "Kabul odanız ikinci katta, doğru mu?"

Felicity başıyla onayladı ve onu takip etti. Hesap cüzdanları mı? Felicity'ye fayton çarpmıştı da haberi mi yoktu? Veya daha doğrusu Bay Elliott'a?

Bir sonraki sahanlıkta, Tally onlara katıldı ve Felicity'nin kulağına fısıldadı: "Burada ne arıyor bu?"

"Görünüşe göre yeni gelen personelimizden o sorumlu."

Tally, "İnanmıyorum," diyerek dudak büktü.

Felicity onaylayarak başını salladı. "Kesinlikle hiç mantıklı değil. Ama altında ne olduğunu öğrenmeye niyetliyim."

Odaya girdiklerinde Pippin birden pencerenin yanındaki koltuktan sıçradı. Minty Teyze sabah şekerlemesine devam ediyordu, hafif horultusu hanımefendinin ayağının yanındaki sepette uyuklayan Brutus'inki ile yarışıyordu.

Bay Elliott konuya girmek için zaman kaybetmedi. "Bayan Langley, bugün buraya samimi bir yürekle geldim."

Samimi mi? Adam bu kelimenin anlamını bile bilmezdi.

"Gördüğünüz gibi, size nasıl yardımcı olabileceğimi anlamaya çok hevesliyim, babanızın talimatlarına bağlı olduğum gibi..."

Tally, "Bizim asla yoksulluk içinde yaşamamızı istemezdi," diye bağırdı, devam edecekti ama Felicity onu susturdu.

"Hayır, kesinlikle hayır, Bayan Thalia, ama ben kanun adamıyım ve öyle olduğumdan bir müvekkilimin özel dileklerine karşı çıkamam, gerçekleştirmesini bilirim."

Felicity, "Babamdan haber mi aldınız?" diye sordu. Adamın tavrının birden değişmesinin tek açıklaması bu olabilirdi.

"Tam olarak değil..."

Tam o sırada Jamilla geldi. Bir kelebek gibi odaya süzüldü. Hâlâ ev kılığındaydı, gece kıyafetinin üzerine gevşekçe bağlanmış kürk süslü bir sabahlık giymişti. "Canlarım buradasınız. Yine misafir ağırlıyorsunuz," Bay Elliot'ı inceledi; sade, iyi kesimli paltosuna, koyu beyaz kravatına ve cilalı çizmelerine baktı. Daha sonra adama gülümsedi ve Elliott da onun gülümsemesini karşılıksız bırakmadı.

Bunu yaparken Bay Elliott'ın ayağa sıçrayıp onu kibar ve zarif bir şekilde selamlaması kızları şaşırtmıştı. Kibirli avukatın böyle sosyal kahramanlıklara gelince becerikli biri olabileceğini kim düşünürdü?

Ayrıca Elliott'ın hali vakti yerindeydi ve bu bile tek başına adamı Jamilla'nın hedeflerinden biri haline getirmek için yeterliydi.

Elliott, "Prenses Jamilla," dedi. "Sizinle tekrar karşılaşmak benim için büyük bir onur ve ayrıcalıktır."

Tekrar mı? Felicity, "Dadımızı tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Dadı mı?" Elliott gözlüğünü çıkardı ve önündeki egzotik ve büyüleyici hanımefendiye başka bir bakış atmadan önce gözlüğünü temizledi.

Jamilla, "Bu asıl unvanımdan daha çok, tatlı bir terim," dedi adamın koluna girerken. "Ama bir karşılaşmadan söz ediyordunuz ve ben..."

"Biliyorum, beni tekrar görmeyi beklemiyordunuz ama bu genç hanımefendiler için talep ettiğiniz düzenlemeleri uygun bulduğunuzdan emin olmak istedim. Hesap cüzdanlarını getirdim..."

Jamilla daha yakına geldi. "Hesap cüzdanları mı? Sanırım bunların ne olduğunu biliyorum, her ne kadar İngilizcem mükemmel olmasa da. Bunlarla alışveriş yapılıyor, değil mi?" Elliott kendini Jamilla'dan kurtararak kırışmış kolunu düzeltti: "Evet, kesinlikle," dedi. Valizinin içine uzanarak bir

yığın kağıt aldı. "Ah evet buradalar. Maddi meseleler ve personel kadrosu düzenlemeleri. Sanırım hepsini sıralı bir şekilde bulacaksınız." Ama onları Jamilla'ya göstermek yerine Felicity'ye uzattı, bir saniye için onları bırakmaya isteksiz görünmüştü.

Biran süren bir çekişmeden sonra Felicity bütün bunların nedenini anladı. "Babamın parasını devrediyorsunuz."

Adamın gözleri sinirli bir biçimde seğirdi. "Evet." Kanepeye geri düştü ve yeleğinin cebinden çıkardığı mendille alnını kuruladı.

Tally sordu. "Paramızı kullanabilir miyiz mi demek istiyorsunuz?"

Cevap vermeden önce Elliott'un gözü yine seğirdi. "Evet. Miktarı kullanabileceğinizden fazla bulacağınıza inanıyorum."

Felicity, sonunda Elliott'un mesuliyetinden zorla almayı başarabildiği sayfaları parmağıyla çevirdi ve her şeyin verildiğini anladı. Elliott'ın onların yaşı gelmeden önce asla teslim etmeyeceğini ve sadece ölü vücudunu çiğnerlerse alabileceklerini söylemesinin üzerinden on beş gün bile geçmediği her şey.

Bu doğru olamayacak kadar güzeldi. Belgeleri geri uzattı. "Buna inanmıyorum."

Kızkardeşi tısladı. "Düşes, aptal olma." Uzanıp belgeleri, onların tam özgürlüklerini, geri aldı. Bu mucizevî terine dönmeye sebep olan zihinsel arıza ne ise Bay Elliott iyileşmeden önce belgeler ondan alınmalıydı.

"Bu ani vicdan değişimi nereden çıktı bayım?" diye sordu.

"Hımmm, beklenmedik bir ziyaretçim oldu." Jamilla'ya baktı, bakışı koyu sürmeli gözlerinden, neredeyse Elliott'ın burnunun hizasında duran göğüs dekoltesinin cömertliğine indi. "Onlar geldiklerinde, yani prenses, bana lütfettiğinde..."

Felicity, zırvalık, diye düşündü. Adamın savunmasını dinlemeyi bıraktı ve paralarını vermesi için avukatlarının üzerinde yeteri kadar baskı ve tesir kullananın kim olabileceğini belirlemeye çalıştı. Sandalyesinden kalktı ve pencereye doğru ilerledi. Evin önünde mobilyalarla yüklü halılar ve kasalar duruyordu. Hizmetçilerin ve şafak vaktinden beri gelmeye devam eden yiyecek maddelerinin tek bir açıklaması vardı.

Bu mucizeyi sadece bir tek kişi gerçekleştirmiş olabilirdi.

Hollindrake.

Fakat düğ onların maddi sıkıntılarını nasıl bilebilirdi?

"...ve sonra prenses içinde yaşamak durumuna düştüğünüz kötü koşullarla herhangi bir fazla harcama için babanızın mallarının karşısında kendi garantisini koyduğunda..."

Tally eski dadılarının üstüne atılıp uzun süredir kayıp kıymetli bir akrabaymış gibi onu kucaklayarak haykırdı. "Ah Jamilla, tüm bunları bizim için mi yaptın?"

Kadın Bay Elliott'a eski arkadaşarmış gibi gülümseyip, "Evet evet canlarım, hepsi benim işim," dedi.

Felicity dudaklarını ısırıldı. Belli ki Jamilla'nın, "Babanızın mallarının karşısında kendi garantisinin," ne demek olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Çünkü olsaydı beğeninini hepsini almaya bu kadar istekli olmayabilirdi.

Üzümünü ye bağını sorma. Pippin, Tally ve Felicity hemen çalışmaya, elbiseler ısmarlayıp akşamüzerine kadar alışveriş yapmaya koyuldular. Kış günü, akşam karanlığı erken bastırdı ve Grosvenor Meydanı'ndan Brook Sokağı'na doğru çıktıkları sırada hava iyice ka rarmıştı.

Felicity, Floolindrake Malikanesi'nin çaprazında durdu. "Yeni jartiyerlerim üzerine iddiaya girerim tüm bunlar onun işi." Bütün gün yeni ortaya çıkmış zenginliklerinin kaynağı gerçekten Jamilla olabilir mi diye tartışmışlardı. "Kalan yarım

aklımla oraya gidip bir açıklama isteyeceğim..."

Kız kardeşinin korkusuna rağmen taş köşke doğru ilerlemeye başladı.

Tally kolundan tutup onu çekerek, "Felicity ne düşünüyorsun?" dedi. "Eğer Hollindrake değilse nasıl aptal gibi görüneceğini düşündün mü?"

"Saçmalık! O olmalı, başka açıklaması yok. Bay Elliott'ı boyun eğmeye zorlayacak etkiye sahip başka kimi tanıyoruz? Sadece etki de değil, aynı zamanda garanti olarak sunmak üzere yeteri kadar büyük bir banka hesabı olan biri? Bay Elliott babamın parasının tek kuruşunu asla bir yolunu bulmadan bırakmazdı." Dükün evine tekrar baktı ve biran bütün bunları yapan kişinin dük olmasını istediğinden emin olamadı.

"Peki ya dükten başka biriyse?" dedi Pippin. "Mesela Bay Thatcher?"

"Thatcher mı?" Felicity kalbindeki sancıya aldırmadı. "O böyle yüksek bir meblağı nereden bulsun?"

Tally, "Herhalde terfi belgesini elden çıkarınca almıştır," dedi. Pippin bu öneriyi coşkuyla

başını sallayarak

onayladı.

"Ve benim başkasıyla evlendiğimi görmek için sahip olduğu her meteliği kullanıyor mu?" Felicity başını iki yana salladı.

"Bu durumda Thatcher saygın bir kişi olsaydı bile, ki ben olduğunu söylemiyorum, onu bu kadar aptal olduğu için listemden çıkarırdım." "Aptal olan kim?" dedi arkasından gelen derin bir ses.

Felicity arkasına döndü. Thatcher.

Tally ve Pippin birbirlerine baktılar ve bir çift vatan haini gibi köşeye çekilip Felicity ile Thatcher arasında uygunsuz bir boşluk bıraktılar... Felicity'nin âşık olduğu bu adamla. Felicity,

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu, hâlâ öpücüğünün uğrattığı felakete öfkeliydi. "Ben de size aynısını soracaktım ama sanırım nedeni belli." Felicity'nin omzunun üzerinden Hollindrake Malikânesi'ne bir bakış attı.

Felicity ona başka ne diyeceğini bilmeden, "işe geç kaldın," dedi ve bunu söylediğinde kendini aptal gibi hissetti.

"Dünden sonra kovulduğumu zannetmiştim." Felicity'nin yakınına geldi. "Tabii ben yanlış anlamadıysam..."

Felicity başını salladı. Hayır, yanlış anlamamıştı. Felicity.

"Aslında ben de şimdi sizin evinizden geliyordum..."

Thatcher onu görmeye mi gelmişti? Felicity dudaklarını birbirine bastırdı. Hay aksi, neden böyle bir şey kalbini umutla dolduruyordu?

Thatcher onun takma adını kullanarak, "Ne yaptınız Düşes?" dedi, kara gözleri fesatlıkla aydınlanmıştı. "Panayırdaki bütün ceplerden yankesicilik mi yaptınız?"

Felicity böyle bir fikre gücenmiş olması gerektiğini bilerek, "Neredeyse," dedi. Aslında kızdırılmaktan hoşnuttu. Onun kızdırmasından.

Fakat Thatcher'ın arkasında, neden hoşnut veya hatta biraz eğlenmiş olmaması gerektiğini hatırlatan belli belirsiz bir karaltı duruyordu. Hollindrake. Şimdi düke çok daha fazlasını borçluydu.

"Bay Elliott paramızı iade etti. Bize bunu yapmak için Jamilla'nın onu ikna ettiğinde ısrar ediyor ama bu saçma."

Thatcher kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ona inanmıyor musunuz?"

"Ah Jamilla'ya inanıp inanmadığımı mı soruyorsun? Sadece bir aptal böyle bir hataya düşer." Sustu ve diğer teoriyi denemeye karar verdi. "Tally ve Pippin senin yaptığını düşünüyorlar."

Thatcher, Felicity'nin kız kardeşine ve kuzenine, sonra tekrar

ona baktı. "Ama siz böyle bir şeyi yapabileceğimi düşünmüyor musunuz?"

Felicity tuttuğu derin nefesi verdi. "Neden yapasın? Şimdi ben sosyeteye girip tanışa..." "Ve bir gün olacağınız düşes gibi dükünüzle tanışabilirsiniz," dedi, daha yakınma gelerek Felicity'nin elini avucunun içine almak için uzandı. Kırmızı eldivenlerini iyi bir çift deri eldivenle değiştirmişti ama aslında Minty Teyze'nin evde dokuduğu basit parmaksız eldivenleri, ellerini şu an süsleyen şık olanlardan daha sıcaktı. Tıpkı Thatcher'ın kiler gibi;

nasırlaşmış ve geniş, sıcak ve erkeksiydiler. Kesinlikle sosyetenin şımartılmış prensleri gibi değildi.

"Ben olmadığımı emin misiniz?" Felicity'yi, vücudunun sıcaklığı onu sarana kadar daha yakınına çekti. Felicity başını iki yana salladı. "Sen nasıl yapabilirsin? Daha da önemlisi neden yapasın?"

Thatcher kulağına fısıldadı. "Ama bendim Felicity. Sana arzuladığın her şeyi verebilirim, hak ettiğin her şeyi."

Arzu. Ah, Felicity'ye arzularını keşfetmesinde yardımcı olmuştu. Sadece öpücükler ve bir perdenin arkasında yaşanmış anlar olarak değil, aynı zamanda sevdiği şeyler konusunda da; kışın buz pateni yapmanın kısacık hazzı ve bir fincan Türk kahvesinin rahat, yatıştırıcı sıcaklığı gibi.

Thatcher, "Benimle gel düşes," diye teklif etti. "Benimle gel, tam şu an. Benimle evlen." Felicity geriye doğru tökezledi. "Neeeee?"

"Beni duydun. Benimle evlen. Bu gece. Bizim için özel lisans elde edebilecek bir papaz biliyorum. Bu gece evlenebiliriz ve sabah da buralardan uzağa gideriz. "Benim seni anladığım gibi anlayabilecek bir adam, bir daha asla karşına çıkmayacak. Seni benim sevdiğim gibi seven. Kim sana böyle

hissettirecek..."

Seremoniyi daha fazla uzatmadan Felicity'yi öptü, Onu kibarca, tutkulu ve tabii ki mükemmel bir şekilde öpmüştü. Thatcher'ın dudakları güçlü, sıkı, ayartıcı ve karşı konulmazdı.

Ah, bir an için, arzuladığı her şey bu öpücükle sona ermiş gibi göründü. Thatcher'ın Felicity'nin önünde taşıdığı, özgürlük, serbest bırakılmış arzular ve mutlulukla dolu bir hayat.

Fakat Thatcher, dudaklarının Felicity'nin kileri zaptetmesi kadar hızlı bir şekilde onu bıraktı ve genç kız geriye doğru tökezledi;

"Evlen benimle, Felicity. Biraz param var. Yaşamamız için bize yeter. Kendi kurallarımızla, kendi seçimlerimizle yaşayacağız. Her kış kayacağız ve yatakta her sabah senin o berbat kahvenden içeceğiz..,"

"Kahveyi sevdiğini sanmıştım..."

Thatcher'm yüzü asıldı. "Korkunç bir şey, yine de senin için gerekirse her gün içerim.

Ama önce benimle evleneceksin."

Felicity başını iki yana salladı. "Biliyorsun yapamam.

Ben..."

"Bana henüz cevap verme, yarın akşama kadar bekle.

"O zaman da cevap şimdikiyle aynı olacak. Yapamam..."

Thatcher parmağını Felicity'nin dudaklarına götürdü

ve onu susturdu. "Henüz hiçbir şey söyleme. Yarın akşam fikrini değiştirmeye niyetliyim." Bu kadar yakın durarak zaten değiştirdiğini ona söyleyecekti ama konuşmaktan korktu.

Bir beyefendi onun sözlerine alınırdı. Ama Thatcher değil. Kibirden, sahte olmaktan uzak birisiydi o...

Thatcher onu öpmek ister gibi eğilerek, 'Yarına kadar,' dedi.

Ah bu asla olmayacaktı. Bu Felicity'nin mahvoluşu olurdu. Felicity alelacele geri kaçtı. "Setchfield Balosu'nda olacağım, bu yüzden aramaya uğraşma. Gerçekten Thatcher, böyle bir şeyin mümkün olacağını nasıl düşünebilirsin..." Thatcher, "Hiçbir şey imkânsız değil," dedi. "Üstelik sadece seninle olmak için ben de baloya katılmayı planlıyorum. Ah, neredeyse unutuyordum. Seni görmeye bu yüzden gelmiştim." Dikkatlice paltosunu açtı ve tek bir turuncu çiçek çıkardı. "Bunu bir barış teklifi olarak getirdim."

Bu hediye'nin egzotik güzel kokusu ve güzelliği

Felicity'nin neredeyse Thatcher'ın bütün söylediklerine gözü kapalı evet demesine sebep olacaktı. Neredeyse.

Baloya gitmeyi mi düşünüyordu? Felicity, "Sen dükün kostüm partisine gidemezsin," dedi. "Davet edilmedin." "Senin için bir yolunu bulurum." Thatcher'ın sözü tüylerini diken diken etti ve dizlerini titretti. Ama sebep olacağı rezaleti bilmiyor muydu? Skandalı? Yine de, en kötüsü, Felicity onu reddetmek zorunda kalacaktı, "Kovulacaksın." Sonra başka bir yöntem denedi. "Seninle konuşmayacağım, o yüzden gelmeye cüret bile etme."

Thatcher güldü ve kulağına fısıldayarak, "Evet konuşacaksın çünkü sana bir sürpriz planladım," dedi.

Bir sürpriz mi? Felicity ne olduğunu sormak için ağzını açtı ama sonra dudaklarını adeta kenetledi. Ne planladığı umurunda değildi, hiçbirine sahip olmayacaktı. Bir sürpriz mi? Felicity, kalbi onu sersem gibi bırakan düzensiz bir çarpışla hızlı atarken bile, "Sürprizlere ihtiyacım yok," dedi. Eğer burada daha uzun kalıp onu daha fazla dinlerse, kendisini romantik bir okul kızı gibi bocalar halde bulacağını biliyordu. Bu da her şeyi mahvedecekti. "Rahatsız etmene gerek yok çünkü seni reddedeceğim. Sözlerimi iyi dinle." Daha çok kendine kızmıştı çünkü Thatcher'ı arzu dolu sözleri onu

sersemletiyordu. Felicity arkasına döndü ve Tally ve Pippin'i fırtına gibi geçerek eve yöneldi. Bay Rollings'e tabancasını doldurmasını ve kapıları sürgülemesini emredecekti. Evde terbiyeli bir hanımefendi olabilecekti ve planladığı hayatı yaşayabilecekti, münasip, asil bir beyefendiyle tabii ki.

Yine de Brook Sokağı'na doğru köşeyi dönmek üzereyken omzunun üzerinden baktığında, Thatcher'ın hâlâ orada durduğunu gördü. Felicity'nin kalbine tuhaf, ürkek bir his veren, gururlu ve neredeyse asil bir şekilde... Bir dük veya şövalye nişanı verilmiş bir tüccar bile olmayabilirdi ama kendini beğenmişçe iddia ettiği gibi onun için doğru adamdı.

Onunla evlen, diye teşvik ediyordu bir ses onu. Onunla evlen.

Heveslerin en yersiz! Onunla evlenmek mi? Bu çok saçmaydı. Hatta akıl almaz!

Peki, o zaman Felicity ön merdivenlerine vardığında neden kontrolü kaybedip iki gözü iki çeşme ağlamaya başlamıştı?

Felicity sendeleyerek içeriye girdiğinde Rollings, "Bayan, iyi misiniz?" diye sordu.

"Ben...ben...ben..." Burnunu çekti. "Ben... Ben..."

Ben çok iyiyim." Ama değildi. Perişandı ve ona bakan herhangi birisi muhtemelen bunu görebilirdi.

Rollings, "O zaman sizi kesinlikle neşelendirecek bir şeyim var," dedi. Gümüş tepsiyi uzattı. Üstünde krallara layık ihtişamıyla tek bir kart duruyordu. Üzerinde Felicity'nin dünyasını düzelteceğine alt üst eden iki kelime yazılıydı.

HOLLİNDRAKE DÜKÜ

Tally kardeşini takip edeceğine döndü ve aceleyle eski uşaklarının ardından gitti çünkü o tamamen uygunsuz olan öpüşmeden sonra Felicity'nin karmakarışık bir enkaz haline geldiğine şüphe yoktu. Tally, tıpkı başka herkes gibi, talihsiz aşk romanlarına bayılırdı ama bu kırılan kız kardeşinin

kalbiydi.

Çantasının içine uzanarak bu berbat saçmalığı sona erdirecek tek şeyi çekip çıkardı. Pippin'e Felicity'ye anlatmaması için söz verdirdiğini biliyordu ama bu Hollindrake'in ne yapıyor olduğunu öğrenemeyeceği anlamına gelmiyordu, özellikle de kız kardeşinin kalbini çaldığı alenen ortadayken. "Ekselansları!"

Thatcher selamı kabul etmek için döndüğünde kendisini küçük ama yeterince öldürücü tabancanın namlusunun ucuna bakarken buldu.

Tally onu titretmeden kendinden emin tutuyordu. "Şimdi Ekselansları, kız kardeşimin sevgisiyle ne oyunu oynadığınızı anlatacaksınız yoksa sizi..."

Thatcher soğukkanlılıkla, "Beni hayalarımın mı vurursun?" diye sordu.

Bu Tally'yi şaşırtmıştı. "Evet." Şaşkın birisi için oldukça normal bir tepkiydi.

Thatcher gülümsedi. "Bu konuda uyarılmıştım."

Bir sonraki akşam, Felicity kum fırtınasının içine düşmüş gibi hissedenden bir halde Setchfield balo salonunun ortasında duruyordu. Bütün sosyete orada toplanmıştı çünkü herkes Hollindrake'in bu akşam reveransını yapacağını biliyordu.

Ah, bu Felicity'nin zafer akşamı olmalıydı. Tüm planlarının ve sıkı çalışmasının zirvesi.

Dük gelecekti. Sosyal üstünlüğünü gösteren, altın şeritlerle süslenmiş şahane bir maskeyle. Sonra köşedeki hoş Titania* ile açılış dansını yapacaktı. Felicity'nin geleceği, sosyetedeki yeri, işte o dakikalarda güvenceye alınacaktı. Hemen sonra Times'da nişanlannın bir haberi çıkacaktı ve sonunda dükün Kent Malikânesi'nde ilkbaharın sonlarına doğru büyük bir düğün yapılacaktı

Felicity bu akşamı dört uzun sene boyunca planlamıştı ve işte sonunda buradaydı. Tek istediği tuhaf bakışlardan ve sinsî yorumlardan uzak olmaktı.

Derin bir nefes aldı ve göğsünde vızır vızır uçuşan ke-

*: Titania Shahpeare'in Bir yaz Gecesi Rüyası eserindeki bir karakter. Shakspeare'in oyununda perilerin kraliçesi. Shakspeare'in etkisiyle daha sonra edebiyatla peri gibi kraliçe karakterlerine Titania denmeye başlanmıştır.

lebekleri bastırıp durdurmaya çalıştı. Ama tüm düşünebildiği Thatcher'in teklifiydi.

Kendi kurallarıyla yaşamak, kendi seçimleriyle.

Tutku. Onun öpüşünün tutkusu, vücudunun sıcaklığı. Bambaşka atan kalbi.

Oysa Felicity ne yapmıştı? Ondan kaçmıştı.

Minnettar olunacak bir şey varsa, o da Felicity'nin geniş maskesiydi çünkü yanaklarından akan gözyaşlarını saklıyordu.

Daha sonra birinin ona seslendiğini duydu. "Bayan Langley?"

Felicity döndüğünde ona yaklaşan orta yaşlı kadını gördü. "Leydi Rhoda!" dedi.

Artemis'in* arkasında bir çift genç orman perisi vardı. "Beni buldunuz!"

"Bizi ancak bir Fransız taburu durdurabilirdi." Leydi Rhoda gözlerinin önüne gelen tüyleri üfleyerek uzaklaştırdı. "Tavsiyenize uydum," dedi, "ve kızları kostümleri için Madam Ornette'e gönderdim. Kendime de aynı iyiliği yapmış olmayı dilerdim."

Felicity, kostümünü Tally ve Pippin'e seçtirmişti. Onu Peri Kraliçesi⁵¹* kılığına sokmuşlardı. Gerçi Kral Lear'daki Cordelia daha yerinde bir seçim olabilirdi.

En gençleri Bayan Eleanor Hodges sordu. "Kostümlerimizi beğendiniz mi?"

Felicity üçlüye hayran hayran bakarak, "Harika!" dedi. Az bilinen terzi, bu çekingen üçlüyü, göz alıcı üç hanımefendiye dönüştürmüştü. "Hepiniz görkemli evliliklerinizi gerçekleştirdiğinizde tüm kıyafetleriniz için Madam Ornette'i kullanmalısınız, başka hiç kimsenin stil ve renk için daha iyi bir gözü olamaz. Onu ünlü yapacaksınız,"

Eleanor'un nefesi kesildi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?"

Artemis: Yunan mitolojisinde ay tanrısı.

**ingiliz halk biliminde perileri yönettiğine inanılan bir şahıs, Shakspeare'in etkisine dayanarak çoğu zaman Titania da denilir.

"Şüphesiz!"

"Gelecekleriniz tersine döndü," dedi Leydi Rhoda. "Bu da beni çok sevindiriyor." Sözcüklerindeki bu içtenlik Felicity'yi de sevindirmişti.

Felicity, "Teşekkürler," dedi. Lord Stevvart'ın kız kardeşini daha çok sevmişti. Ama sonra etrafına bakındı ve, "Peki, kardeşiniz ve Leydi Stevvart nerede?" diye sordu.

"Alice Hala iyi değil, ben de evde kalması ve ona arkadaşlık etmesi için Stevvie'yi ikna ettim." Daha sonra fısıldayarak, "Yeğenlerim babaları etrafta sallanıp evlenmeye istekli gençleri kaçırmadan daha iyi olabileceklerini düşündüm. Kardeşimi severim ama o berbat bir soytarı," dedi.

Felicity gülümsedi ve bu cevabı duymazdan geldi çünkü Lord Stevvart'a karşı bir şefkat besliyordu, lafını esirgemez yaygaralarını bile önemsemiyordu...

Fanny odaya göz gezdirip, "Bu akşam oldukça gergin olmalısınız," dedi. O, maalesef, sağduyulu annesi veya halasından daha çok, babasına benziyordu.

Felicity anlamazdan gelerek, "Neden?" diye sordu.

Fanny Hodges'un da babasından farkı yoktu. "Hollindrake yüzünden elbette! Herkes bunu konuşuyor. Bu akşam ilk defa ortaya çıkacak."

Felicity bu durum hakkında ilgisiz davranmaya çalışarak, "Duymamıştım," diye yalan söyledi. Hâlbuki bütün gece onun mektuplarını tekrar tekrar okumuş, hiç uyu-mamıştı. Felicity'yi onun mükemmel adam olduğuna ikna edenin ne olduğuna dair bir kıvılcım keşfetmeye çalışmış ama bir şey bulamamıştı. Felicity'nin kalbini, o perişan Thatcher'ın sadece odaya girdiğinde olduğu gibi pırpır ettiren tek bir satır bile

bulamamıştı.

Margaret Hodges onu azarladı. "Ah, Fanny, Bayan Langley'yi rahat bırak." Üç kızın en büyüğü Peg, duyarlı ve temkinli bir genç hanımefendiydi: "Gevezelik ve dedikoduları başkalarına bırak."

Yanlarından Pocahontas ve Kraliçe Elizabeth geçti. Felicity ve onun yanındakilere attıkları uzun, onaylamayan bakışlar, o maskelerin arkasında kim olduğuna dair kuşku bırakmıyordu.

Bayan Brovvne ve Leydi Gaythorne'u görmek, Felicity'yi tekrar harekete geçirmek için kışkırtmaya yetmişti. Hodgeslar'ın kömürüne daha fazla ihtiyacı olmasa da, kız kardeşlere yardımcı olmak için söz vermişti ve Bayan Brovvne'un bu saygısızlığına da göz yumduktan sonra harekete geçmeye hazırды.

Margaret'a, "Daha önce dediğim gibi Lord Lumby sizin için görkemli bir eş olur, Bayan Hodges," dedi. "Frances ve Eleanor, siz ikiniz için de Lord Dalderby ve Lord Sprotley'yi düşünüyorum."

"Peg için hâlâ kontu mu düşünüyoruz?" Leydi Rhoda başını iki yana salladı ve kısık bir sesle, "Gününü ülkeyi atla dolaşarak ve balık tutarak geçirmeyi tercih eden bir çömez için, bir parça yüksek unvanlı görünüyor," dedi.

"Bence Bayan Hodges ve Lord Lumby'yi siz de birbirine uygun bulacaksınız." Felicity, kontesin, günlerinin çoğunu ata binmek ve balık tutmakla geçiren oğlunun asla bir gelin bulmayacağından şikâyet ettiğini çok net hatırlıyordu.

Onun için odayı keşfe çıkmış olan Tally ve Pippin kalabalığın arasından göründüler.

Kız kardeşi seslendi, "Bulduk düşes!"

Tally, Türk kostümü içinde gelmeyi seçmişti. Jamilla'nın sandıklarını açıp onun daha zarif kıyafetlerinden birini ödünç verip onu kızdırmışlardı. Pippin eski Yunanlılardan

esinlenilmiş bir giysi, Kiriki'nin bütün sembollerini hatırlatan bir maske ve sarı saçlarından yükselen altın bir güneş şekli giymişti. Şükürler olsun, Felicity onu beraberinde getirmek için küçük bir domuz bulmaktan caydırmıştı.

"Lumby'yi bulduk, Robin Hood kostümü giyiyor.

Dalderby de bir soytarı." Tally ürperdi. "Kesin annesi seçmiştir, gerçekten de onu İskoçya'da bir yerlerde yaşlılar evine göndermesi gerekiyor." Hızlı bir nefes alarak ekledi. "Sprotley de Hamlet kostümü giymiş." One eğildi ve fısıldadı. "Onu Nelly Hodges'a vererek listeden çıkarmak istediğine emin misin? Oldukça yakışıklı."

Felicity gülümsedi, kız kardeşi hep yakışıklı bir adama, onu nasıl memnun edebileceğini hiç düşünmeden âşık oluyordu. "Gerçek aşkın yolunda dikilir miydin?"

Tally bozuldu ama yapısı kader tarafından yazılanın yoluna çıkmak için çok fazla romantikti.

Bu konudaki karar kesinleşince Felicity dikkatini Hodgeslar'a çevirdi. "Hanımefendiler, eğer benim şaşkın kardeşimi dinlediyseniz, kimi arayacağınızı biliyorsunuz; Robin Hood, Hamlet ve maalesef bir soytarı. Setchfield Düşesi dün bana valslerin hanımefendilerin seçimi olacağını söyledi, bu yüzden bir vals başlamak üzereyken gelecekteki eşinizi dansa kaldırma pozisyonunda olduğunuzdan emin olmalısınız."

Margaret, "Dansa kaldırmak mı?" diye kekeledi, birden her zamanki gibi kendine güvenini kaybetmişti. "Ah, bunu yapamam."

Kardeşi Fanny, "Ah Peg, avanak olma!" dedi. "Bayan Langley'nin geçen gün dediklerini duymadın mı? Lumby ata biniyor ve balık tutuyor."

Bu kardeşinin cesaretini yenilemek için yeterli olmuştu. Margaret Hodges, kılığına girdiği kadın avcıya yakışır bir şekilde kalabalığın arasına daldı.

Felicity'nin, akşamın sonunda Lord Lumby'nin çarpılmış olacağından şüphesi yoktu. Ama hiçbir şeyi şansa bırakmamak için ekledi, "Lumby'nin güzel bir alabalık göletinde takıldığını ve kontun daha yeni, Lord Vere'in en iyi avcısını aldığıнын anlatıldığını duydum." Nefesini tuttu. "Tiburon mu?"

"Evet, sanırım o. Eğer onu etkileyebilirsen, senin sürmene bile izin verebilir." Felicity yukarı baktı ve bir el hareketiyle Jamilla'ya yanına çağırdı.

Prenses manikürlü ellerini gösterişle sallayarak, "Canım kızlarım, ne kadar şahane görünüyorsunuz!" dedi. Kostümü, itici ve gereksiz bulduğu için normal bir kıyafetle gelmişti. Jamilla sadece odanın içine yürüyerek bile insanları etkiliyordu.

Felicity, "Jamilla, bu kızlar gelecekteki kocalarıyla tanışmak için buradalar," dedi, "Gerçek aşklarıyla. Ben de, senin bir adamın nasıl etkileneceğine dair bir veya iki sırrını paylaşabileceğini düşündüm."

Prenses kendine çeki düzen verdi. "Tabii elbette! Benim küçük Düşesimin arkadaşlarına bunun nasıl yapılacağını göstereceğim. Benimle gelin..." Yüksek topuklu ayakkabılarının üstünde yükseldi ve bir cumbayı gözüne kestirdi. "Evet orada. Gelin, bu biraz zaman alacak ama bu gecenin hatırası olarak bu adamları köleniz edeceksiniz." Jamilla ve Hodges kardeşler apar topar gittiler.

Pippin yakındı. "Ne zaman birisi bana o bakışı öğretecek?"

Tally, "Buna ihtiyacın olmadığını söyleyebilirim," diye belirtti.

İki kız birbirlerine kızgın bakışlar attılar fakat Felicity aralarında geçen in espri olduğunu düşünerek önemsemedi.

Leydi Rhoda yeğenlerinin egzotik ve kuşku veren bir hanımefendi tarafından götürölmesini izlerken, "Güven deler mi?" diye sordu.

Felicity, "Kesinlikle" diyerek onu rahatlattı. "Ah ve işte Leydi Lumby." İspanyol şalı giymiş bir hanımefendiyi işaret etti. "İki aile arasında daha sıcak bir bağ kurmaya başlamanızı önerebilir miyim, Leydi Rhoda? Onu muhtemel bir dünürlüğe çok yatkın bulacağınıza inanıyorum "

Leydi Rhoda Jamilla'nın tarafına son bir kuruntulu bakış atarak, "Teşekkürler Bayan Langley," dedi.

Leydi Rhoda, Leydi Lumby'nin tarafına doğru ilerlemeden önce Felicity, "Yeğenleriniz için en iyisini diliyorum," diye karşılık verdi. Sonra ellerini hızla birbirine vurdu ve odaya bakındı. Bakışı nihayet kız kardeşi ve kuzeninde durdu. "Şimdi bu işi hallettiğimize göre, ikiniz için de düşündüğüm isimler var..."

Tally ve Pippin sızlandı ama Felicity onların karşı çıkmalarına alışkındı.

Kız kardeşi, "Bu akşam bizim hakkımızda endişelenmek dışında yapacak yeterince şeyin olduğunu düşünüyordum," dedi.

Pippin ekledi. "Evet Felicity, ne olur benim için zahmete girme. Ama bana bir söz ver, dükle karşılaştığında ona bir şans verecek..."

Felicity kollarını göğsünde kavuşturarak, "Senin Thatcher'a âşık olmamı istediğini sanmıştım," dedi. Kuzeni oldukça şaşkın görünüyordu.

Pippin, "İstiyorum," dedi. "Bu sadece..."

Tally onu dürttü ve yeniden birbirlerine gergin bakışlar attılar.

Felicity artık dayanamayarak, "Sahiden, siz ikinizin nesi var? Derhal kendinize gelmeniz gerekiyor."

Pippin, "Ama Felicity..." diye söz başladı.

"Kuzen, boşu boşuna endişeleniyorsun," dedi. "Hollindrake ile

tanışıp tamamen ona âşık olmaya niyetliyim. Neden olmayayım? Bizim için çok fazla şey yaptı, nasıl olamam?" "Aubrey," diye seslendi Setchfield Dükü. "Seni görmek ne güzel, eski arkadaşım. Yoksa Kaptan Thatcher mı demeliyim?"

Thatcher güldü, dükün eski takma adını kullanarak, "Seni de Tertiple," dedi. "Jack'i görmüş olduğunu sanıyorum."

"Onu görmek mi?" Temple başını salladı. "Dün gece VWhite'ın yerinde bir saatten fazla, bana öfkeyle küçük Düşes'e nasıl yanlış yaptığını anlattı. Eğer sana bağırarak söylemek zorunda kalırsa, ona destek olmam için söz verdirdi."

"Pekâlâ, bu bayanla evlenmeye niyetliyim, yani Jack'in dayak atmasına gerek yok." Temple uzun saplı gözlüğünü kaldırdı ve Thatcher'ın sade kostümünü inceledi.

"Görüyorum ki hâlâ tebdili kıyafet içindesin."

"Evet, ve geldiğimi duyurmazsan sana minnettar kalacağım."

"Oldu bil. Ama eğer bu akşam seni gizlediğim öğrenilirse, büyük ihtimalle sabah Londra'daki evlilik delisi tüm anneler tarafından linç edilmiş olacağımı ve Tyburn'da asılı bulunacağımı bildiğini varsayıyorum."

Thatcher başını salladı. "Felicity'nin rızasını alana kadar bu şekilde kalmayı tercih ediyorum."

"Pek olağan bir flört değil sanırım."

Thatcher, "Hanımefendi pek olağan değil," diye karşılık verdi.

Temple güldü. "Harika! O sıradanlığın altında parlayan küçük değerli taşı bulmuşsun." Henüz gelmiş olan bir kontese başıyla selam verdi ve hanımefendi geçene kadar bekleyip, "Diana, Felicity'nin yanında... Küçük kız dün gelip, Stevvie'nin kızları için eş bulabilmeyi sağlama almak için, davetli listesini görmeyi talep ettiğinde genelde temkinli olan karımı hayrete düşürdüğünü söyleyeyim. Diana'nın da Stevvie için zaafı olduğundan, birçok kişi Stevvie'nin kızlarına kötü

davranırken Felicity'nin onlara dostça davranmasından etkilendi."

"Eşlerden bahsetmişken, siz ve Leydi Diana Fordham'la ilgili bu durum nedir?" diye sordu Thatcher. "O sizin haylaz kuzeninizle nişanlı değil miydi?"

Temple gururlu ve sinsi bir gülümsemeyle anlattı. "Danvers mı? Evet. Ama kalbinin yönünü değiştirdi."

Thatcher, "Eşiniz tam bir hanımefendi," diyip devam etti. "Dün onu arayıp bu gece gelinimi nasıl sessizce alıp sıvışmam gerektiğini düşündüğünü sormayı ve bunu beraber tasarladığımız güzel bir saat geçirmeyi isterdim."

Temple güldü. "Eğer biri sessizce sıvışmak hakkında bir şeyler biliyorsa, o Diana'dır."

Onun tavsiyesini dinle ve küçük düşesi kazan."

"Keşke sîzdeki güvene sahip olsaydım... Kalbini bir uşağa verip mutluluğu bulmak için kendini bırakacak mı merak ediyorum."

Temple daha çok Jack gibi konuşarak, "Test etmen mi gerekiyor?" diye sordu. "Neden sadece ona anlatmıyorsun?" •

"Çünkü kendisinin de başka herkes için bulmaya kararlı olduğu aşka değer olduğunu anlamasını istiyorum."

Temple başıyla onayladı. "O tepeden tırnağa vefalı sözleri ve cesaretli davranışları ile Düşes, mutluluğu fazlasıyla hak ediyor." Durdu. "Ama gerçeği öğrendiğinde seni büyük ihtimalle vuracağını biliyordur."

"Bu konuda uyanıldım. Üstelik çoktan kız kardeşi ve Leydi Philippa ile bir tartışmam oldu." Temple güldü. "Bu iyi, hoş ama unutma, Felicity daha iyi bir atıcıdır."

Kalabalığın içinden iki adam çıktı. Jack Tremont ve Thatcher'ın tanımadığı bir adam. Temple, "Lord Larken'la tanışmış mıydın?" diye sordu.

Thatcher adamla göz göze gelmek için ayağa kalktı. Larken mı? Ah, adam VWellington'un istihbarat subayları arasında dillere destandı. "Adınızı duymuştum. Sizinle tanışmaktan onur duydum, bayım."

Larken, "Kaptan Thatcher mı?" diye sordu.

"Evet."

"Ben de sizi duymuştum." İki adam tokalaştılar ve Thatcher adama hemen ısındı. "Corunna'daydınız, değil mi?"

Thatcher başıyla onayladı.

"Tüm birliğinizi yakalanmaktan kurtarmıştınız. Duymuştum. Sanırım bu olay peşinizde olan Fransız'ı yakalamanızla sona erdi. Kafanız farklı çalışıyor, bayım. Yabancılar Dairesi'nde bir kariyer düşündünüz mü?"

Temple güldü. "Onu silâh altına almayı bile düşünme, Larken. Artık eve döndüğü için zaten yeterli yükümlülüğü var."

Jack huysuzca, "Evet," dedi. "İlgilenilmesi gereken yükümlülükler." Thatcher'ı dürtüp Felicity'nin olduğu tarafı gösterdi.

Thatcher, "Yükümlülüklerden bahsetmişken, sen neden eşinle değilsin?" diye sordu.

Jack, "Çalışıyorum," diye cevapladı. "Hâlâ adamımızı bulamadım."

"Bu Dashvell denen herifin bu gece burada olacağını mı düşünüyorsunuz? Thatcher bunu inanılması güç buluyordu. Yüzsüz Amerikalı'nın efsanevi gözü peklğine rağmen burada Temple, Jack ve Larken hepsi hazır bulunurken, hepsi onu ararken, yüzünü göstereceğine inanmıyordu."

Jack kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dash'i tanımıyorsun. Buraya gelip Temple'ın bulması için küstah bir mesaj bırakmaktan veya masum bir bayanı öpüp ondan bize bir not iletmesini istemekten çok hoşlanır."

"Eğer önce biz onu bulmazsak," dedi Larken.

Thatcher'ın bu gece için tek planı Felicity'yi bulmak ve onu evlenmeye ikna etmektir.

Ama yine de arkadaşlarının görevinin daha kolay olduğunu düşünüyordu.

Setchfield Balosu sosyete her zaman sürprizlerle dolu bir gece ve birden fazla skandal vaat ederdi.

Felicity ikisiyle de ilgilenmiyordu. Yalnızca Hollindrake ile tanışmak ve hayatına onunla devam etmek istiyordu. Ve birde Thatcher'ı unutmak. Onun koyu gözlerini. Onu güldürmesini.

Üçüncü dans bittiğinde, sabırsızlıktan yere vurup duran ayağını durdurmaya çalıştı. Bayan Emery'nin onlara hep söylediği gibi, "Hanımefendiler böyle şeyler yapmazlardı". Hollindrake biran önce gelse bu durumda olmaz ve bundan tamamıyla kurtulurdu.

Ama gergin olmasının başka bir sebebi daha vardı. Ya Thatcher sözünü yerine getirir ve gelirse? O zaman ne yapacaktı?

Sonra birden kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Salondan heyecanlı mırıltılar duyuluyordu. Hollindrake.

Felicity derin bir nefes aldı ve onu gecenin ilk söylentisi yapmanın tehlikeli bir belirtisi olan mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Adama hakkında bu tarz söylentilerin gitmesini şansa bırakamazdı. Yapamazdı işte. Bu yüzden birkaç derin nefes alıp büyük girişe doğru döndü. Yolda yüzünde sade bir maske olan, siyah basit bir takım giymiş bir adam duruyordu. Felicity kimin anons edileceğini görmek için gayret ettiği sırada akşamın ilk valsinin melodileri de duyulmaya başlamıştı. Tam o sırada yolda gördüğü yabancı onun elini alıp onayını almadan dans pistine çekti.

İşte o zaman Felicity onun parlak koyu gözlerini ve yakıp yok eden sıcak, hovarda bakışlarını gördü. Elinin Felicity'nin

kolunda aşığı yukarı hareket eden tanıdık sıcaklığını hissetti.

Thatcher! Sevgili Tanrım! Felicity'nin hain vücudu kendinden geçip ürperdi. Ah, neden Felicity'nin kendini bu kadar harika hissetmesine sebep olmak zorundaydı?

Onu dans pistine doğru, Hollindrake'den gittikçe uzağı, götürmeye devam ederken Felicity, "Burada ne arıyorsun? Sana gelmemeni söylemişim," dedi.

"Öyle dedin." Thatcher Felicity'nin diğeri elini aldı, omzuna yerleştirdi ve başka kelime etmeden valse başladı.

Felicity, "Valslerin hanımefendilerin seçimi olduğunu bildiğimizi sanıyordum ve ben sizi seçtiğimi hatırlamıyorum," dedi. Göğsünde eri memeye çalışarak, vücudunun Thatcher'inkiyle mutlulukla sallandığını görmezden gelmeye çalıştı. Ah, ona kızgın olmalıydı ama onun yerine sıkıntısının hafiflediğini fark etti.

"O zaman, benimle dans etme şansını kaçıracakğın için çok üzülürdün." Felicity'yi döndürdü.

Felicity, "Buraya nasıl girdin?" diye sordu.

"Yürüyerek. Ön kapıdan."

"Davet edilmişsin gibi mi? Tüm yüzsüzlüğünle..." Gerçi Thatcher'la ilgili sevdiğinin bu olduğunu düşündü, sosyetenin resmi açıklamalarını hiç önemsemiyordu.

"Evet, tam olarak davet edilmişim gibi." Felicity'yi daha yakınına çekti ve genç kızın göğüsleri Thatcher' inkine sürtününce sertleşti ve helezonlar çizip giderek aşığı doğru arzu filizleri yolladı.

Felicity, "Durdur şunu," diye karşı çıktı.

Thatcher onu daha da yakınına çekerek, "Neyi durdurayım?" diye sordu.

"Beni çok yakın tutuyorsun. Ya birisi görürse?"

Neyi görürse? Periler Kraliçesi ile uşağın dans ettiğini mi?"

"Sen bu musun? Eşkiyalara benziyorsun."

"Seni alıp kaçırabilir miyim? Kendi hayatımızı planlayabilir miyiz, Düşes? Kendi kurallarımızla?"

Felieity, "Ben...Ben...Ben..." diye kekeledi. 'Yapamam.'

"Bu gece seni sevmeme izin ver, Felieity," diye fısıldadı,

Onlar pistte dans etmeye devam ederken Felicity'nin gözüne diğer çiftler ilişti. Margaret Hodges Robin Hood'uyla dans ederken neşeyle gülümsüyordu, parlak ve göz kamaştırıcı görünüyorlardı. Başka bir tarafta Pippin'i gördü. Gözleri ısıldı ve rezil görünümlü bir

korsanla dans ediyordu.

Felieity çevrede ne gördüğünü fark etti. Aştı bu. Kuzeni ve Margaret Flodges onu bu gece bulmuşlardı, o zaman o da bulabilirdi, değil mi?

Thatcher Felicity'yi yeniden döndürdü. Felicity'nin başı dönmesi artmıştı. Ah, baş dönmesi valsten değil, onun kelimelerinin taşıdığı korkunç güçten kaynaklanıyordu.

Seni sevmeme izin ver.

Peki ya Hollindrake onu asla gerçekten sevmediyse? Birden, bunca yıldır planladığı ciddi, düzgün evlilik gözüne sıkıcı ve berbat bir yaşam gibi görünmüştü. Bunca zaman bu evliliğe böylesine bağlandığı için aptal olmalıydı. Ama şimdi ne yapabilirdi?

Seçim yapabilecek durumda değildi, derin düşüncelerinde kaybolmuştu. Thatcher'ın manevrasının onu balo salonunun uzak bir kenarına sürüklediğinin farkına bile varmadı. Thatcher, onu, göz açıp kapayana kadar kalabalığın içine ve oradan da bir kapıya doğru çekti. Bir anda kendilerini balo salonunun uğultusunun dışında, loş aydınlatılmış holün uysal sessizliğinin içinde buldular. Felicity'yi

kaçıran adam orada da durmadı ve onu, her zamanki arsızlığıyla evin daha derinlerine doğru çekmeye devam etti.

Felieity sonunda karşı çıktı. "Thatcher, ne halt ediyorsun?" Eğer birine, balo salonundan bu kadar uzakta bu şekilde yakalamalardı Felicity'nin itibarı...

Thatcher tek kelime etmeden durdu. O birden durunca Felieity de, Thatcher'ın göğsüne tosladı ve kollan otomatik olarak Thatcher'ın boynunu sardı. Thatcher'a sadece bir an için baktı. Ne güzel bir andı o Öyle... Thatcher ona bakmaya devam etti ve nihayet gözleri buluştu. Dünya birden sadece ikisi için yavaşlamış gibiydi.

Thatcher'ın başı, yavaşça, istek ve heyecan uyandıran bir şekilde yana eğildi ve dudakları Felicity'ninkilerle birleşti.

Felieity kaybolmuştu. Thatcher'ın kollarında, Thatcher'ın öpücüğünde kaybolmuştu. Thatcher Felicity'i duvara yapıştırdı ve onu sakinleştirdi. Felicity'nin vücudu dünyaya dönmüştü. Kalçaları Thatcher'inkine karşı istekle hareket ediyor, kendini ihtiyaçla titreten o sertliğe karşı sokuluyordu. Geçen gün evde yaşadıkları bir oyun gibiydi ama şimdi, .şimdi bu tehlikeli oyuna devam ederlerse, artık geriye dönüş olmayacaktı: "Yapmamalıyız.. yapamam."

Ama aslında öyle demek istemiyordu. Pippin'in gözlerindeki ışık, Margaret Hodges'un gülümsemesindeki neşe onu kıskandırmıştı... Kendini bıraktığı takdirde aynı keyfe sahip olabilirdi.

Sonra çöpçatanlık yapmayı neden sevdiğini anladı. Bunun sebebi, iki, iyi ve düzgün ailenin evlilikle birleşmesinden duyduğu tatmin değildi. Veya asil sülalelerin akraba olmasından.

Bu, onun için, aşkın gerçekleştiğini görme şansıydı. O çekimin ilk kıvılcımından bir gelin ve damadın gözlerinde parlayan mutluluğa uzanan bir aşk.

Veya Jack ve Miranda'nın durumundaki gibi, gelişip büyüyüp aileye dönüşen, etraflarındaki dünyayı onların uluorta paylaştığı mutluluk ve şefkatle dolduran bir aşk. "Thatcher ben..." Felicity ne keşfettiğini anlatmaya başlayarak fısıldadı. Bu kıvılcımın kalbinde neyi tutuşturduğunu anlıyordu artık.

Thatcher, Felicity'nin başka bir karşı çıkma belirtisinde bulunmak üzere olduğunu düşünerek ve onu kollarında iyice sıkarak, "Yapmalıyız ve yapacaksın," dedi. Sonra Felicity'yi merdiven aralığına taşıdı. Neredeyse evin en üst katına çıkana kadar, onu öpmeye devam etti ve nihayet bir kapının önüne geldiler. Kapıyı açtıklarında, Felicity kendisini bugüne kadar gördüğü en fevkalade odada buldu ve biliyordu ki, bekâretini orada kaybedecekti.

Thatcher fısıldadı. "Krallığınız, güzel kraliçem."

Felicity ne diyeceğini bilemiyordu. Burada, evin çatı katına, tavan arasının içine inşa edilen bir sera saklanmıştı. Cam bir tavan ve iki duvar, yukarıdaki yıldızlı gecenin içeri girmesini sağlıyorlardı. Etraflarında kocaman saksılarda büyümüş portakal ağaçları vardı. Köşede küçük bir soba odayı sıcak tutuyordu. Tüm köşelere ve kuytulara yerleştirilen mumlar mekâna ruhani bir parıltı veriyordu.

Portakal çiçeklerinin kokusu, gerçekten de bir peri krallığına adım atmışlar gibi hayaya heyecan katıyordu.

Felicity, "Böyle bir yer olduğunu nereden bildin?" diye sordu.

Thatcher, "Kaynaklarım var," dedi. Sıcak elleriyle Felicity'nin omuzlarını tutuyordu. "Özel ve...mükemmel bir mekân olmasını istedim." Felicity'yi ağaçların ortasında duran, geniş âşıklar sedirine götürdü. Belli ki bu yer randevular için tasarlanmıştı çünkü sedir, canlı renklerdeki kadife yastıkları ve genişliğiyle, daha ziyade bir yatak gibiydi.

Felicity yapmamalıydı, yapamazdı, yapmayacaktı...

Ama karşı çıkmaya kalktığında, odadaki güzel kokuyu içine

çekti; ona düşünülemez kavramları fısıldayan, tutkularını kıskırtan Thatcher'ın kokusunu, yoğun erkeksi bir koku... Felicity Thatcher'ı hissetmek, o kokuyu içine çekmek, onu tatmak istiyordu. Felicity, Thatcher'ın gözlerine bakıp o kara, gizemli derinliklerde kaybolduğunda başka bir şey fark etti. Dünyadaki tüm taçların ona asla bunu, kalbinin arzusunu, vermeyeceğini. "Thatcher ben..." Fikrini tekrar nasıl değiştirdiğini, onu istediğini, yalnızca onu, anlatmaya çalıştı. Ama Thatcher hâkimiyeti kendi ellerine almıştı.

Felicity'yi kollarına çekti ve onu yeniden öptü. Thatcher'ın dudakları sadece onunkilerle temas etmiyor, bir karşılık talep ediyorlardı.

Felicity de onun istediği karşılığı verdi. Kollarını Thatcher'ın boynuna dolayarak ve ona sımsıkı sarılarak öpüşmelerinin baş döndürücü tutkusunun, içine akmasına izin verdi. Thatcher'ın öpücüğü, onu inletene kadar Felicity'nin dudaklarında, boynunda ve kulağının arkasında gezindi. Bu öpücük, Felicity'nin içindeki bastırılmış arzusunun yalnızca bir kısmını salıvermişti.

Felicity'nin kadınsı iç çekişiyle Thatcher daha ileri devam etmek için ihtiyacı olan ısrarı gördü ve hiç zaman kaybetmemek için çapkın ve uzman parmakları ile Felicity'nin kostümünü çıkardı. Kanatları, peruğu ve ayakkabıları. .. Yakında Thatcher'ın ceket, yeleği ve gömleği de odanın dört bir yanına fırlatılacaktı. Felicity'nin saçındaki firketeler çıkmış, saçları darmadağın olmuştu. Thatcher, Felicity'nin elbisesinin arkasındaki bağcıkları açtı ve aşağıya kaydırды, böylelikle önce bir göğsü, sonra diğeri ortaya çıktı.

Thatcher, onun gül tomurcuğu gibi kabarmış göğüs uçlarını öpünce Felicity'nin dizleri titredi. Ah, sevgili Tanrım, böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Birinin tüm ruhunun sarılmış gibi hissetmesi... Thatcher onu yeniden öptü ve kucaklayıp yukarı kaldırdı.

Elbisesi yere düştü ve sonra onu sadece kombinezon ve çoraplarıyla kanepeye yatırdı. Thatcher, "Sen yaşayan en güzel yaratıksın," diye fısıldadı. Sonra göğüs uçlarından birini öpüp emmeye başladı.

Sonra birden Thatcher Felicity'nin kombinezonunu yırtarak açtı ve onu çırılçıplak bıraktı. Felicity şok olmuş olmalıydı, onuru zedelenmiş... Ama Thatcher'in gözlerindeki istekli ışığı, onun nefesinin kesilmesini görünce paramparça yırtması için yüz tane daha kombinezona sahip olmuş olmayı diledi.

Thatcher'ın parmakları Felicity'nin bacağına gezindi ve kalçasına kadar çıktı.

Vücudundaki her kıvrımı özenle okşuyordu. Thatcher'ı orada istediğinden ve ona daha önce dokunduğı gibi dokunmasını istediğinden, Felicity'nin bacakları arsız bir şekilde açıldı.

Thatcher da öyle yaptı.

Thatcher'ın parmakları Felicity'nin kadınlığının etrafında yavaş bir daire çizince Felicity düşünmeden inledi.

"Lütfen," dedi nefes nefese. "Tekrar yap."

Thatcher parmakları o şeytani daireyi bir kere daha çizerken bile bile, "Neyi?" diye sordu. Kalçaları yukarı doğru kalkan Felicity, "Ah evet, bunu," dedi.

Thatcher, "Ben daha çok bunu yapmayı düşünüyorum," dedi ve dudaklarını, az önce parmaklarının gezindiğı yerlerde gezdirmeye başladı.

Felicity ne olduğunu anlayamamıştı bile. Tek hissettiğı, Thatcher'ın sıcak nefesi ve arzulu öpücükleriydi.

Felicity, zevkten çıldıracağını düşünerek titredi. "Ah evet tekrar."

Thatcher tekrar yaptı. Felicity'nin kalçaları adeta sarsılıyor, ona karşı gelmek istiyor ama gelemiyordu. Bir an bulundukları çatının en tepesinden düşmek üzere olduğunu

sandı.

Bu işkenceyi sona erdirecek, aslında sonsuza kadar sürmesini sağlayacak bir şeyi nasıl isterdi... O zaman Felicity ne istediğini anladı.

Felicity kendini gittikçe daha gergin hissederken, "Thatcher," dedi nefes nefese. Ama onun istediği bu sıcak ve hızlı tutku değildi. Hayır! Kadın içgüdüleriyle, bu sancıyı bitirmek ve ihtiyaçlarını karşılamak için ne gerektiğini biliyordu. "Thatcher, lütfen benimle seviş." Thatcher da öyle yaptı.

Thatcher daha önce hiçbir zaman o kelimelerin öyle bir tutkuyla, öyle bir ihtiyaçla ifade edildiğini duymamıştı.

Felicity'nin harika bedeni, onu başka hiçbir kadının yapamadığı kadar baştan çıkarıyordu. O baştan aşağı tutku dolu bir kadındı ve Thatcher onu istiyordu.

"Thatcher lütfen benimle seviş," diye fısıldadı tekrar ve elleri sabırsızca genç adamın kemerine yöneldi.

Thatcher kalktı ve pantolonunu çıkardı. Felicity onu bu halde görünce gözleri kocaman açıldı ve sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. Kalçaları istekle yükseldi. Pembe göğüs uçları sertleşmişti. Thatcher daha fazla zaman kaybetmek istemedi ve Felicity'nin üstüne çıktı. Felicity ile beraber olmaya hazırды, böylece ikisinin de can attığı kurtuluşu bulacaklardı.

Ama Felicity'nin bunun ne anlama geldiğini bilip bilmediğinden emin olamadığından biran için durdu.

"Acıtabilir," dedi.

Felicity, "Evet, biliyorum," dedi ama korkuyor gibi görünmüyordu. "Ama sonra çok keyifli olacak."

Onun, aynı Jamilla gibi konuştuğunu düşündü. Yaşlı dadının o kadar da kötü bir etkisi yoktu.

Felicity, bacaklarını Thatcher'ın beline dolayarak, "Ne olur

Thatcher. Sana ihtiyacım var. Seni istiyorum," dedi arzuyla.

Thatcher, genç kadının üzerinde sahildeki dalgalar gibi nazikçe alçalıp yükseliyordu. Daha sonra Felicity ona hiç zaman vermeden Thatcher'ı kalçalaından yakaladı ve onu içine doğru itti.

Birden Thatcher kendini onun içine gömülmüş bir halde buldu... Cennet böyle bir yer olmalıydı.

Thatcher'ın dudakları Felicity'ninkine yaklaştı ve öpüştüler. Elleri dokunabildikleri her santimetrekareyi keşfediyordu. İki tutkunun birbirine geçmiş haliydi, sevişmeye devam ettikçe birbirlerine daha çok bağlanıyorlardı.

İlk sarsılan Felicity oldu ve gözleri birden açıldı. Gizli bir miras veya unvan veya başka bir büyük ödül bulmak gibiydi. Hayır, daha bile iyi... Felicity vücudunun titrediğini ve sarsıldığını fark etti. Thatcher'ın adını haykırdı. Daha sonra Felicity yeniden titredi ve

Thatcher'ın da azat olduğunu anladı.

Bir süre öylece birbirlerine sarılıp durdular. İkisinin de üstüne sessiz, doymuş bir his çökmüştü. Felicity hayretle yıldızlara bakıyordu.

Bir süre sonra Felicity, "Bana ne yaptın?" diye fısıldadı.

Thatcher, "Sana sahip oldum," dedi gülümseyerek.

Felicity, "Hem de en ince ayrıntısına kadar," dedi.

Thatcher, "Eğer emredersen, tekrar yapabilirim, sevgili kraliçem," dedi.

Felicity iç geçirdi. Tekrar, hem de yüzlerce kez isterdi ama Thatcher konuşmaya devam ediyordu. "Önce," dedi ve paltosuna uzandı. "Sâna sormak istediğim bir şey var..." Thatcher'ın yanında uzanan Felicity nefesini tuttu. Bir şey mi soracak? Aman Tanrım. Evlenme teklifi etmek üzereydi. Tekrar. Bu adam işleri böyle aceleye getirmeyi ne zaman

bırakacaktı. Felicity, planında kesinlikle böyle bir şey olmamasına rağmen önce ona sahip olmasına izin vermişti. Ayrıca kendini evlilik teklifi alırken hayal edemiyordu Thatcher, "Evlenmeliyiz," dedi. "Yarın." "Yarın mı?" Felicity'nin Bekâr Erkek Günlükleri'ni gözden geçirmek, kendine uygun bir elbise bulmak ve kızlara uygun elbiseler aldirmek için pek zamanı olmayacaktı. "Ah, yarın yapamam."

Gerçekten de sırayla yapması gereken bazı işleri vardı. Thatcher'a açıklamak için kafasını kaldırdığında, onun duraksamasını yanlış anladığını fark etti. Çünkü Thatcher ayağa kalkmış mırıldanıyordu. "Ranseed Cat'de oda tuttum. Kent yolundaki posta hanı. Yarın öğlene kadar orada olacağım..."

"Öğlen mi? Ama gelemem, benim..." Thatcher'ın kaşlarını çatışından, Felicity onun itirazlarını yanlış anladığını görebiliyordu. Elbette onunla evlenecekti, sadece işleri niye sırasıyla yapmıyordu ki?

Thatcher bir kere daha zorba ve küstah bir ses tonuyla, "Öğlen, madam," diye tekrarlardı. "Benimle orada buluş. Ondan sonra bir daha asla benimle evlenmeni istemeyeceğim." Felicity âşık olmaya pek alışkın değildi ve şu an ne hissedeceğini bilmiyordu.

Daha doğrusu, keyfi kaçmıştı.

"Bu akşam da istediğini hatırlamıyorum," dedi aceleyle.

Thatcher kollarını göğsünde kavuşturarak, "Az önce sordum," dedi.

Felicity "Hayır, sormadın," diye bağırdı, mahvolmuş kombinezonunu yana fırlatıp başının üstündeki elbisesini çekmeye çalışırken. "Bana emrettin, kesinlikle sormadın."

Thatcher gömleğini bularak, "Sormam gerektiğini sanmıyorum," diye iddia etti, "Buraya geldiğimizde cevap çoktan anlaşılmıştı."

Sanki Felicity'nin seçme hakkı varmış gibi...

Thatcher sözünü bitirmemişti. "Söyleyin bana, Bayan Langley. Benimle evlenecek misiniz evlenmeyecek misiniz?"

Felicity cevap veremedi bir tabanca sesinin çınlamasını ve arkasından gelen panik çığlıklarını duydu. Ardından başka silah sesleri geldi ve Thatcher daha önceki mesleği dolayısıyla edindiği tecrübeyle hızla giyindi. Felicity bu kadar hızlı giyinmenin mümkün olabileceğini düşünmemiştir.

Sonra Thatcher, "Kahretsin, bu o Dashvood denen herif olmalı," dedi.

Felicity, Pippin'le dans eden korsanı anımsadı. "Dashvell mi demek istiyorsun?"

"Evet, Dashvell. Amerikalı bir korsan. Jack onun yüzünü göstermeye cüret edebileceğini düşün..."

Felicity korkunç gerçeği anlayınca çığlık attı. "Ah hayır." Pippin'i bir korsanla dans ederken gördüğünde nasıl bu kadar kör olabilmişti? Tabii ya. Neden o zaman anlamamıştı? Ayakkabılarını kaptı ve kapıya doğru zıpladı, önce birisini sonra diğerini giyerek giden Thatcher'ı tutup, "Pippin onun yanında," dedi.

Thatcher bir an duraksayıp, "Kuzenin mi?" diye sordu.

Felicity, "Evet," dedi ve merdivenlere yöneldi. Hiç tereddüt etmeden alt kattan gelen tehlikeli kargaşaya doğru yola çıktı. "Pippin'i kurtarmalıyız."

Felicity elbisesini güçlükle giydi. Saçları, daha doğrusu peruğu, darmadağın olmuştu. Kanatları ve kostümünün kalan parçalarının kayıp veya zarar görmüş olduğu gerçeğine aldırmadan Thatcher'ın önünde, adeta uçarak merdivenleri indi.

Kalabalığın dışarı kaçtığı kapıdan ayağı takılıp tökezleyerek girdiğinde kendini neredeyse boşalmış balo salonunda buldu. Thatcher saniyeler sonra geldi ve onun arkasındaki bir yerlere savruldu.

Sosyetenin kaçamayan üyeleri duvarlara dayanmış, korkudan sinmişlerdi. Felicity sağına baktı ve üç adamı -Jack, Temple ve tanımadığı bir adam - ona doğrultulmuş tabancalarla görünce şok oldu. Bakışlarını Felicity'nin ilerisinde duran hedeflerinden ayırmıyorlardı. Temple, "Onun gitmesine izin ver, Dashvvell," diye emretti. "Bırak da canı yanmasın." Felicity dönüp de kuzenini iblisin göğsünde sıkıştırılmış bulunca tüyleri diken diken oldu. Dashvvell. Korsan Pippin'in kafasına bir tabanca dayamıştı.

"Bırakayım mı?" Dashvvell güldü. "Daha onu öpme fırsatını yakalayamadan olmaz."

Felicity'nin nefesi kesildi: "Pippin. Aman Tanrım, hayır." İleri gitmeye çalıştı ama Thatcher elbisesinin arkasını hızla yakaladı ve onu tuttu.

Kuzeni solgun ama sarsılmaz görünüyordu. Bitkin olmasına rağmen gülümseyebildi. Etrafına bakman Felicity, Tally'nin

Leydi Rhoda'nın yanında olduğunu gördü. Hodges kardeşler, Robin Hood, bir soytarı ve Hamlet tarafından korunuyorlardı.

Felicity dikkatini tekrar kuzenine verirken, bu gece en azından bir şey yolunda gidiyor, diye düşündü. Elbisesini Thatcher'dan kurtarıp kararlı adımlarla çifte doğru ilerlemeye başlarken, "Bırak da gitsin," diye emretti.

"Buna izin vermeyeceğim..." Ama daha fazla ilerleyemeden, Thatcher onu yakaladı ve Temple'ın arkasına geçene kadar sürükledi.

"Teslim ol, Dashvvell. Bu gece yeteri kadar skandala ve heyecana yol açtığını göremiyor musun? Kaçışın yok. Kızı bırak, bundan bir zarar gelmez," diye dil döktü Jack.

"Zarar gelmez mi diyorsun?" Dashvvell başını salladı. "Bahse girerim, benim boynuma da gelmez. Hayır, benim tatlı Kirkim de benimle geliyor."

"Leydi Philippa senin sevgililerinden biri değil," dedi Temple. "Tanrım, haddini bilmeyisin yeterince iyi insanın ölümüne yol açmadı mı?"

"Haddimi bilmeyişim mi? Senden duyunca kulağa iyi geliyor. İyi insanların öldüğünü söylediğin gibi, adil donanmanla ilgili söyleyecek bir şeylerim de var mı? Babamı hizmet için zorladıktan sonra onu ipe dizdiler. Gemisini çaldıktan sonra, evine ailesine dönmeye çalıştığı için onu astılar. Peki, bana küçük kardeşime ne olduğunu söyleyebilir misin? O da o gemideydi ve o zamandan beri ondan haber alamadım." Elindeki tabanca ilk önce titredi ama sonra onu Pippin'in çenesinin altında durdurup sabitledi.

Temple ve Jack birbirlerine baktılar. Şimdi ne olacak der gibiydiler.

Felicity tam olarak ne yapılması gerektiğini biliyordu. "Vurun onu," diye bağırdı. "O şeytanı vurun! Sizden bunu talep ediyorum."

Thatcher, "Felicity, bırak ne olacaksa olsun. Etrafı sarıldı," dedi.

Felicity, "Ama Pippin onunla birlikte," diye çıkıştı. "Vur onu Jack. Neden sadece o iblisi vurmuyorsun?"

Thatcher hâlâ onu sıkı sıkı tutarken, "Kuzenini yaralayabilir," dedi.

"Onlar belki ama ben değil." Thatcher'ın elinden kurtuldu ve göz açıp kapayana kadar Larken'in kemerindeki ekstra tabancayı kaptı.

Thatcher ondan sonrasını inanmayan gözlerle seyretti. On senelik savaşta her şeyi gördüğünü sanmıştı ama asla bir hanımefendinin böyle atış yaptığını görmemişti.

Felicity silahı en iyi şekilde eğitilmiş tüfekli bir er gibi tutuyordu. Sonra silahı kaldırıp hazır duruma getirdi, bir bakışla hedefi belirledi ve kimsenin onu durdurmasına fırsat vermeden tetiği çekti.

Temple, Jackve Larken, hepsi yavaşça ve uyum içinde döndüler ve ağızları açık ba ka kaldılar.

Ama Thatcher gözlerini Dashvvell'den ayırmadı. Atışın nereye gittiğini ve hedefini vurduğunu biliyordu. Dashvvel'in gözleri kocaman açıldı ve tabancayı tutan kolu düştü. Dash yarasına baktı ve sonra tabancasını kaldırıp Felicity'ye çevirmeden önce Pippin'e bir şeyler fısıldadı.

Thatcher düşünmeden hareket etti, Felicity'yi yere itip ardından üstüne kapandı ve Felicity'nin vücuduna kalkan oldu.

Atış duyulduğunda Thatcher kendini yaralanmaya hazırladı ama hissettiği tek şey üstüne düşen alçı oldu. Pippin kuzeninin içinde olduğu tehlikeyi fark edip onu tutan

Dashvvell'den kurtularak kolunu yukarı itmişti.' Böylece atış alçı tavana gitmiş ve Fransız tasarımı tavanda büyük bir delik

açmıştı.

Bütün gözler Atlantik'in baş belası, İngiltere'nin denizdeki en büyük düşmanı, Kaptan Dashvvell'e sabitlenmişken odaya uzun süreli bir sessizlik hâkim oldu. Dashvvell gözleri cam gibi büyüyüp sonunda kapanırken kollarında Pippin'le sendeledi. Sonra geriye yalpaladı ve düştü.

Felicity, Thatcher'ın altından kurtulmak için elinden geleni yaptı ama Thatcher güvenli olduğuna emin olana kadar onun kalkmasına izin vermedi. Jack ve Temple'ın ileri atılmasını, Larken'in tabancasını ihtiyatla Felicity'nin elinden geri almasını izledi.

Temple, "Hâlâ yaşıyor," diye bağırdı. "Mermi tam omzuna girmiş gibi görünüyor."

Felicity, Thatcher sonunda onu bıraktığında kalkıp, "Lanet olsun," dedi.

Thatcher korsanın yattığı yere doğru ilerlerken, "Iskaladım," dedi.

"Iskaladın mı? Kral'in adamlarından daha iyi vurdun."

"Omzundan, aslında. Tam alnının ortasını hedeflemiştim." Felicity Larken'e döndü. "İyi hedefleyemiyorsunuz."

Genç lord tartışmak için ağzını açtı ama Thatcher ona gözüyle bir işaret yapınca Larken vazgeçti ve Felicity'ye özür dileyen bir selam verdi.

Temple bir uşağa gidip cerrahı getirmesini emrederken, Tali de Pippin'in yanına koşmuş, kuzenini oradan çekmeye çalışıyordu.

Setchfield Düşesi yanlarına geldi. Leydi Diana Fordham, kendisi bir kere kaçırıldığı için ne yapılması gerektiğini biliyordu. Kolunu Pippin'e dolayıp onu uzaklaştırdı. "Sanırım en iyisi üçünüzün benimle gelmesi. Dedikodudan uzak bir yerlere." Bu son kısım Felicity'yi hedefliyordu çünkü Felicity

yarı giyinik bir haldeydi.

"Ama Dash yaralı..."

Diana, Pippin'e, "Sakin ol, canım," dedi ve dönüp kontrol altına alınan olaylara baktı. "Temple şerefli bir adamdır ve kaptanla ilgilenilmesini sağlayacaktır."

Leydi Rhoda da Langley kardeşleri anaçlığıyla sararak uzaklaşmaları için yardımcı oldu. Onun keskin bakışları da Felicity'deki değişimi fark etmişti. "Bu biraz karışık bir durum haline geldi. Diyebilirim ki artık üçünüzü kurtarmak için bir vagon dolusu kömürden fazlası gerekecek. Hollindrake'in unvanı ve parası, itibarınızı kurtarmaya yetecek mi merak ediyorum."

Felicity, "Hollindrake'in mi?" diye fısıldadı. Hanımefendinin sözlerinin doğruluğu göğsüne çökmüştü. Tam kalbinin üstüne.

Leydi Rhoda omzunun üzerinden Thatcher'a, sonra da tekrar Felicity'ye bakarken, "Tabii ki," dedi. "Artık onunla evlenmek zorundasın. Tek yolu bu!" Felicity ve Tally'yi, Leydi Diana ve Pippin'in arkasından götürmeye çalıştı ama Thatcher yoluna dikildi,

"Felicity, konuşmamız gereken bir şey var." dedi. "Yarın..."

Felicity, "Ben... Ben... Ben..." diye kekeledi. "Ne olur beni affet. Yapamam. Şu an değil. Onunla evlenmekten başka çarem yok."

Felicity'nin sesi ölesiye mutsuz çıkıyordu ve Thatcher, eğer Felicity onunla evlenmekten bahsediyor olmasaydı onun böylesine üzgün olduğunu duymaktan hoşnut olacaktı. Temple haklıydı. Felicity'ye gerçeği anlatmamakla işleri iyice karıştırmıştı.

Leydi Rhoda geri geldi. "Bayan Langley, şimdi." Diye emretti. "Bu akşam sosyetenin altından kalkabileceğinden bile daha fazla skandal çıkmadan gidelim."

Felicity çekilip götürülmeden önce, "Thatcher ben..." dedi.

Thatcher, "Yarın Felicity," diye fısıldadı arkasında. Sonra balo salonunda ona dik dik, hayret içinde bakan yüzlere göz gezdirdi. Skandal şiddetli olacaktı ama Felicity onun unvanına ve isminin koruyuculuğuna sahip olacaktı.

Tabii Felicity onda Dashvvel'le açtığı kadar etkileyici bir delik açmazsa.

Ertesi gün Felicity, Hollindrake Dükü'nün töreni için özenle giyindi. Sabah dükten bir not gelmişti; Setchfield Balosu'nda onu bulmadığı ve o, kardeşi ve kuzeninin Lordlar Kamarası'ndaki seremoniye katılmaları için ısrar etmediği için özür diliyordu. Aracı saat bir civarında onlar için geliyordu ve seremoni tam olarak ikide başlayacaktı.

Bu davetiye bir nişan duyurusuyla eş değerdi. Dük ya dün geceki skandali duymamıştı ya da umurunda değildi, öyleyse Felicity'ye olan düşkünlüğü doğrudur.

Hollindrake Düşesi. Bu yüksek unvan Felicity'nin olacaktı ve o, Pippin ve Tally dün geceki itibarlarının zedelenmesinden korunacaklardı.

Keşke Felicity kendisi için de aynı şeyi söyleyebilseydi. Dün gece o değişmişti. Thatcher ona muhteşem bir armağan vermişti, Felicity'nin romantik yanını keşfetmesine yardımcı olmuştu.

Hep Tally ve Pippin kadar aptal olmadığını düşünürdü ama şimdi onları daha iyi anlayabiliyordu. İnanmak, şimdi ödememiş olmayı dilediği bir bedelle birlikte gelmişti. Ama artık geri dönüş yoktu.

Arkasındaki kapı açıldı ve omzunun üzerinden baktı.

Kuzeni orada duruyordu, sıkça giyinmişti ama yüzü

hâlâ gecenin dehşetinin yükünü taşıyordu. Dash götürüldüğünden beri tek kelime etmemişti.

Felicity gözlerinden yaşlar akarak, "Pippin," diye fısıldadı.

"Çok üzgünüm. Onu vurmamalıydım ama senin için çok korktum." Ona yaklaştı ve tereddütle gözlerine baktı. "Onu seviyorsun, değil mi?"

Pippin başını salladı ve sonra gözyaşlarına boğuldu. İki kız ağlayarak birbirine sarıldılar, ikisi de kendi acısı için ağlıyordu.

Tally aceleyle odaya girip de, böyle bir manzarayla karşılaşınca kafasını gökyüzüne kaldırdı. "Gerçekten berbat bir gün, hele akli başında tek kişi bir ben olunca."

Felicity ve Pippin ağlamayı kestiler ve yüzlerini kurularken kendilerini Tally'nin şakasına gülümserken buldular.

Tally, "Şimdi daha iyi," dedi. "Sizi kendinize gelmiş görmekten memnunum. Gerçekten

Düşes! Pippin'in korsanını vurmak... Berbat bir hareket. Ama yaşıyor olması iyi haber." Pippin'in elleri ağzına gitti. "Yaşıyor mu?"

"Yaaa. Jack az önce sana söylemek için geldi. İkinizi de görmek istedi ama ben onu gönderdim. Saygın biri olduğundan beri ciddi oldukça küstahlaştı."

Felicity, "Teşekkürler," dedi. İhtiyacı olan son şey, dün geceki davranışından dolayı Jack'ten ders almaktı. Islah olmuş bir zamparadan daha kötü bir şey yoktu. Belki uşak kıyafetindeki bir zampara...

Tally tuvalet masasına uzandı ve el aynasını alıp ikisinin yüzüne tuttu. "Halinize bakın! Gözler kırmızı, hele o burunlar! Jamilla'nın bile sizi düzeltmek için yeterli boyası ve pudrasf olmadığını söyleyebilirim."

Felicity ona hak verdi. "Aman Tanrım, korkunç görünüyorum."

Tally, "Evet ve at arabası geldi," dedi. "Gitmek istediğine emin misin?"

Felicity, "Evet," dedi. Şimdi o ve Pippin birskandala karışmışlardı, ikisinin de sosyetedeki yerlerini geri alabilmeleri için tek yol Felicity'nin dükle evlenmesiydi. Başka çıkar yol yok gibi. Ah keşke başka bir şey mümkün olsaydı.

Tally eğildi ve aynada ikizinin yansımasını inceledi. "Düşes, bu sabah çok tuhaf görünüyorsun: Farklı, ne olduğunu çözemiyorum ama farklı görünüyorsun."

Pippin arkalarından, "Âşık," dedi.

Tally önce kuzenine ve sonra tekrar kız kardeşine döndü. "Öyle mi?"

Felicity başıyla onayladı ve sonra yine kendisini tutamayıp ağlamaya başladı. "Ah, bana neler oluyor? İki gözüm iki çeşme, musluğa döndüm." Pippin'in uzattığı, zaten ıslak olan mendili aldı ve gözyaşlarını kuruladı. "Makul, terbiyeli olmaya alışkındım ama şimdi...bekaretimi kaybettim."

Tally ve Pippin, ikisi birden geri çekildiler. "Sahiden mi?"

Felicity onlara baktı. "Bundan o kadar hoşnut olmanıza gerek yok. Bu bir felaket. Thatcher'ı seviyorum ama Hollindrake'e söz verdim."

Tally, "Ama gerçekten nişanlı değilsin," diye dikkat çekti.

Felicity hayıflandı. "Neredeyse. Şimdi onunla evlenmeliyim çünkü hepimiz rezil olduk."

Kız kardeşi Felicity'nin yasını önemsemedi. "Ah düşes, senin sinirlerin bozuk. Bu yalnızca ufak çapta bir skandal ve biz nihayetinde Langleyleriz..."

"Hayır, Tally. Rezil olduk. Hepsi uşağımıza âşık olduğum için oldu." İşte sonunda. Felicity bağırarak söylemişti.

Thatcher'ı seviyordu. Ah kahretsin, evet Öyleydi.

Pippin fısıldadı. "Onu seviyor musun?"

Felicity'nin tüyleri diken diken oldu. Bir zamanlar kocaman bir yüzük görmeyi hayal ettiği ve şimdi basit, altın bir alyansı olması için her şeyi vereceği ellerine baktı. Bu hayatının kalanını Thatcher'la geçirebilmek anlamına geldiği sürece...

Tally, "Hakikaten     k mısın, D    s?" diye sordu.

Verebileceği ba  ka bir cevap olmadığını anlamıştı. "Evet.

Evet,     ğım."

Pippin sırtıttı. "Ah Felicity, bu harika." Felicity, "Sence şöyle mi?" diye sordu. Tally ve Pippin, ikisi de ba larını sallayıp onayladılar. "Rana Dadı her zaman ne derdi?" Tally durakladı. "Ah, hatırladım. 'Hepimiz kendi yolumuzdayız.' Benim veya Pippin'in hatalarımızın yükünü sen ta ıyamazsın. Sen sadece kendi kalbini dinle. Bu yüzden ne olur Felicity, kalbini dinle. Asla pişman olmayacaksın."

Kız kardeşi, "Daha m kemm l olamazdı," diye devam etti. "Bunu ona söylemelisin. Ama  imdi sanırım seremoniden sonraya kadar beklemelisin."

Sonra,   mine rafındaki saat konuya nokta koyar gibi bir kere çaldı, saat ba ıydı.

Ama Felicity saati değil, Thatcher'ın bir gece önceki yeminini duyuyordu.   gleyin madam., .benimle orada bulu un. Çünkü sonra bir daha asla benimle evlenmenizi istemeyeceğim.

  glen mi? Aman Tanrım, şimdiden bir saat geçmişti. Felicity'nin tek umudu Thatcher'ın tamamen sözünde durmamasıydı. Thatcher her zaman geç kalırdı, dakik olamadığı için Felicity'i affedecekti. Etmeliydi.

Felicity harekete geçti ve valizini aldı. Odaya fırlayıp valizin içine i  çamaşırları, çoraplar ve sa  fırçasını koydu Bir an tereddüt ettikten sonra, Bek  rErkek Günlüklerini de içine attı. Sonra bir manto, şapka ve eldiven aldı. "Hollindrake'in aracı hâlâ dışarıda mı?" diye sordu.

Pippin ilerleyip pencereden dışarı baktı. "Evet."

Felicity, "Onu almalıyım," dedi. "Lordlar Kamarası'ndan bir araba kiralamanız." Aceleyle koştu ve kapıyı hızla açtı. Hölle uçararak inmeden önce, bakışını kuzenine ve kız kardeşine çevirdi. "Düke özürlerimi iletin. Son derece yetersiz, biliyorum. Ama daha sonra ona her şeyi anlatan bir mektup göndereceğim." Sonra ikisinden biri onu durduramadan odadan aceleyle çıktı.

Pippin Tally'ye baktı. "Ben bir şey mi kaçırıyorum?"

Tally, "Hâlâ bilmiyor," dedi.

Pippin, "Bu nasıl olabilir?" diye sordu.

"Bu yüzden ona kalbini dinlemesi için ısrar ettim. Eğer Thatcher'a bağlandıysa, onu er geç affedecektir."

Pippin iç geçirdi. "İçimizden birinin mutlu sonu bulması güzel olacak."

Tally kolunu kuzenine doladı. "Dash iyileşecek. Göreceksin."

"Ya iyileştiğinde Tally, sonra ne olacak?"

"O tamamıyla başka bir hikâye. Önce Düşes'i beklememiz gerekiyor."

Pippin, "Bekleyenlere güzel şeyler gelir," diye fısıldadı.

Tally, "Tasha Dadı böyle derdi," dedi. "Tasha Dadı böyle derdi."

=(=,=(=

Akşama doğru, Ransomed Cat'teki özel süite giden kapı gürültüyle açıldı ve Thatcher içeri girdi. "Felicity? Felicity? Neredesin?"

Lordlar Kamarası'nda, oturduğu yerden üst balkonlara baktığında ve Bayan Thalia. Langley ile Leydi Philippa Knovvles'un arasındaki boş yeri gördüğünde orayı aniden terk etmek istemişti.

Felicity gelmemişti.

Yüce Tanrım, gelmemişti. Lordlar Kamarası'nda dükünü aramıyorsa, bu postacı hanındaki odada uşağını beklediği anlamına geliyordu.

Thatcher'ı beklediği.

Seremoni biter bitmez, ailesi dâhil, tüm iyi dilekte bulunanları, geçerek hızla gitti. Sokaktaki genç küçük bir lordun atına el koyup doğruca hana doğru yola çıktı. Geldiğinde yalnızca kiraladığı süitin gölgelere büründüğünü ve şöminedeki ateşin azaldığını gördü. Felicity yoktu.

Çok geç kalmıştı. Felicity gitmişti.

Lanet okudu. "Kahretsin!"

"Kim var orada?" Thatcher'ın saçındaki yatak odasından uykulu bir ses geldi. "Sen misin?"

"Evet, benim." Thatcher odayı geçti ve kapı aralığında durdu, önündeki görüntü onu sersemletti. Beceriksizce kendisini çarşaflardan kurtarıp yataktan çıkan Felicity oradaydı.

Felicity bozulmuş buklelerini düzeltmeye çalışırken, "Geç kaldın," dedi. "Sana bir cep saati almalı. Düğün hediyesi."

Thatcher, "Hediyeğe gerek yok, sen buradasın ya," dedi ve ona doğru ilerlerken ayağı yerde yuvarlanan bir şeye çarptı.

"Ah o lanet olası şey oraya gitmiş!" Felicity sırttı. "Endişelenme. Bende başka bir tane daha var." Yastıkların altına bakındı ve bir şarap şişesi çıkardı. Bir gözünün ucuyla dikkatle içine bakıp surat astı. "Bu da boş." Şişeyi çarşafların arasına geri fırlattı ve sonra Thatcher'a baktı. "Biraz daha alabilir misin?" diye sordu. Bu arada kalkmaya ve yataktan çıkmaya çalışıyordu ama birden devrildi ve kendisini Thatcher'ın kollarında buldu.

Şarabın yoğun, tatlı kokusu Thatcher'ı sersemletmişti. Felicity sarhoştu. Tamamen sarhoş.

Felicity, "Gelmeyeceksin sandım," diye mırıldandı.

Thatcher onu koluna yaslayıp, "Öyle olduğunu görüyorum," dedi.

"Beni terk ettiğini sandım."

"İşte buradayım ve anlaşılan tam zamanında gelmişim." Thatcher odaya göz attı. "Tüm bu şarabı içerken ne düşünüyordun?"

"Bridget Dadı bir keresinde bize evlilik gecemizden önce şarabın en iyisinden bir veya iki kadeh içmemizi söylemişti. Bu handa iyi şarap yoktu, bu yüzden onun yerine iki şişe içtim. Belki de üç." Thatcher'ın kollarında boynunu eğdi. "Bridget Dadı'nın bu konuda haklı olduğunu sanmıyorum çünkü şarap odayı şiddetle eğik yapıyor."

Thatcher, "Bahse girerim şiddetle eğik olacak olan tek şey o değil," diye güldü. .

"Ne demek istiyorsun?"

"öğreneceksin, çok yakında." Thatcher onu yukarı çekti ve yatağa yerleştirdi. "Şimdi ben seninle ne yapacağını?"

Felicity ona parmağını salladı. "Benimle evleneceksin. Hemen şimdi. Burada. Bu gece. Daha fazla perişan olmayacağım. Ben düzgün bir eş olmak istiyorum."

Thatcher güldü. "Felicity, sen asla düzgün bir eş olmayacaksın."

"Ama senin eşin olacağım. Senin eşin olmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Bugün anladım. Tally ve Pippin'e seni sevdiğimi söylediğimde, bunun doğru olması gerektiğini biliyordum. Seni dünyadaki tüm düklük taçlarına değişmem. Birine bile."

Thatcher, "Beni seviyor musun?" diye sordu. Buna tam olarak inanamıyordu. Gerçi işte o buradaydı. Kendi özgür iradesiyle Thatcher'a gelmişti. Tutkularını izlemişti.

Felicity, "Tüm kalbimle," dedi gülümseyerek.

Thatcher önünde diz çöküp, "Bu şaraptan değil mi, gerçek sen misin?" diye sordu,

"Hayır. Çok fazla içmeden önce de gerçeğin ne olduğundan oldukça emindim." Felicity sustu ve göz kırptı. Sonra odayı ilk defa görüyormuş gibi etrafına baktı. "Ben sarhoş muyum?"

Thatcher, "Dut gibi," dedi. Şu haliyle Bayan Hutchinson'a kök söktürürdü.

"Yine de benimle evlenecek misin?"

"Evet."

Felicity ışıldadı, yüzünde şirin bir gülümseme vardı.

"Şimdi olur mu?"

"Şey, bilmem..."

"Evet, şimdi. Ne olur evlen benimle." Felicity Thatcher'a baktı. "Hâlâ özel lisansın var, değil mi?"

Özel lisans olsun olmasın, İngiltere'de iyi eğitilmiş, neredeyse baygın olan bir hanımefendiyi onunla evlendirecek bir papaz yoktu. Şimdi parası olmasına rağmen rüşvetle bile olmazdı.

Felicity, "Ah benimle evlenmek istemiyorsun," diye bağırdı. Belli ki Langleyler'in dramatik özellikleri Thalia ile sınırlı değildi. Felicity şu an Bayan Siddon'ın kıskanacağı bir performans sergiliyordu. "Her şeyi mahvettim." Hayıflanmaya ve feryat etmeye başladı. Bunun üstüne bir de hancı kapıyı yumruklamaya başlamıştı,

"Hey oradakiler! Ben bu çeşit bir ev işletmiyorum. Orada neler oluyor?"

"Evlenmek istiyorum," diye feryat etti Felicity. "Bana sahip oldu."

Thatcher kapıyı açtı ve elini açmış ücret bekleyen kısa, bodur hancıyla göz göze geldi. Thatcher avucunu birkaç parça altınla

doldurdu. "Buralarda bizi evlendirebilecek birileri var mı?"

Adam elindekilerin ne olduklarını bildiğinden, iyi altın, madeni paraları çok incelemeden hemen cebine koydu. "Ne çeşit bir düğün istiyorsunuz?" diye sordu.

"Hemen gerçekleştirilebilecek, gelin..." Arkasına dönüp yatağın yanında sallanan Felicity'ye baktı.

"Bu benim düğünüm olmalıydı..." dedi Felicity ve ardından Rusça olabilecek bir küfür savurdu. "Thatcher, sen en iyisi bir mahalle papazı bul. Ben çok iyi hiss..."

Hancı, "Acele bir evlilik olacak," dedi. "Onu beş dakika içinde aşağıya getirin. İşi doğru yapabilecek bir adam biliyorum, anlarsınız ya." Hancı Felicity'ye bir bakış attı. "O pek anlayacak gibi değil," dedi.

Thatcher bunu önemsemedi. Sabah ilk iş olarak, temin ettiği özel lisansıyla bunu düzeltirlerdi ama şimdi tüm istediği yarı baygın gelininin gönlünü almaktı.

Beş dakika sonra Hollindrake Dükü, Bayan Felicity Langley ile Ransomed Cat'in dinlenme odasında şüpheli bir izleyici topluluğunun önünde evlendi.

Evliliğin böyle yersiz bir aceleyle gerçekleştirilmesi iyi bir şeydi.

Çünkü tam yeminler bitip çiftin evlendiği ilan edildikten sonra, gelin damadının daha önce "şiddetle eğik" demekle ne kastettiğini tam olarak öğrendi.

Çünkü şiddetle eğildi. Hem de Thatcher'ın yeni çizmelerinin tam üstüne doğru.

Felicity gözlerini kırpıştırıp uyandı, saatten haberi yoktu. Pencereden gelen ışık yüzüne vurduğunda gözlerini hemen kapattı ve elleriyle yüzünü kapatıp yatak örtüsünün altına gömüldü.

Ah, aman Tanrım! Dışarı ne zaman bu kadar aydınlanmıştı? Neden başı böyle zonkluyordu?

Örtüleri tekrar ihtiyatla indirdi ve deneme olarak gözünün birini açtı. Odanın uzak ucundaki bir pencereden akan zayıf kış güneşi, ağrıyan başına adeta bıçak gibi saplanmıştı.

Yine de iki şey hemen gözüne çarpmıştı. Bu onun odası değildi ve üstünde kıyafetleri yoktu.

Hay aksi, ona ne olmuştu?

Bir önceki geceyi yeniden hatırlamaya çalıştı ama kafasındaki karmakarışık sesler, hâlâ bulanık olan düşüncelerini arapsaçına çevirdi.

Dumanlı, karanlık bir oda vardı. Her yerde bira kokusu, insanlar. Etrafını yabancılar kuşatmıştı.

"Negüzel bir hanımefendi."

"Mutluluklar dilerim bayan."

Kalkarken yanına bir çarşaf aldı ve sallanarak lavaboya

doğru gitti. Ekşimiş ağzını çalkaladı ve yüzünü yıkadı. Bu ona pek de yardımcı olmamıştı. "Aaaahhh," diye inledi. "Benim neyim var? "Karım olarak ilk günün ve şimdiden şikâyetçi

misin?" dedi tanıdık bir ses yan odadan.

Thatcher mı? Felicity'nin yatak odasında ne yapıyordu? Ah, bir dakika, ne demişti öyle? Karısı mı?

Çılgınca sol eline baktı ve işte oradaydı: orta parmağında düz ve basit altın bir alyans. Doğruldu ve bu kadar hızla hareket ettiğine hayıflandı. Sonra sendeleyerek kapı aralığına doğru ilerledi. "Biz evlendik mi?"

"Evet. Çok ısrar ettin." Thatcher şöminenin yanında, bir sandalyeye yaslanmış oturuyordu, uzun bacaklarını ızgaraya doğru uzatmıştı. Üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah pantolon vardı ve kucağında açık bir kitap duruyordu.

Felicity, "O zaman dün gece..." diye söze başlayıp sonra diğer odaya doğru baktı. Dağınık çarşaflara göz gezdirdi. "Peki biz...?"

Thatcher kahkahalarla güldü. "Eğer evliliğimizi cinsel ilişkiyle tamamladık mı diye soruyorsan, cevap hayır."

Felicity çarşafı daha da yukarı çekti. "Ama üstümde hiçbir şey yok," diye fısıldadı. Thatcher da, "Evet," diye fısıldadı ve sonra odaya bakındı. "Neden fısıldıyoruz?"

Felicity kızgın bir şekilde, "Çünkü çıplığım," dedi. Düzgün bir hanımefendi her sabah çıplak uyanmazdı, ayrıca tamamen berbat hissederek ve düğün gecesini hiç hatırlamadan. "Kıyafetlerim yok."

Thatcher sandalyesinden kalkıp odada ilerlerken, "Biliyorum. Onları ben kaldırdım," dedi. Felicity hâlâ evlendiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Thatcher'dan geri kaçarken arkasındaki duvara çarptı. "Münasebetsiz serseri."

Thatcher geri sataştı. "Sarhoş kadın."

"Ben içmem." Felicity öfkeyle ona bakarken bacakları titredi ve düşeceğini sandı.

Thatcher bir kere daha onu kurtarmaya geldi ve onu

yakalayıp yatağa taşıdı.

"Berbat hissediyorum. Nasıl olur da dün geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamam?"

Thatcher eğildi ve yatağın altından dışarıya doğru, önce birinci, sonra ikinci ve son olarak da üçüncü şarap şişesini yuvarladı. Felicity'nin kafasında bir asker alayı yürüyor gibiydi. "O sonuncusunu bu sabah buldum."

"Aman Tanrım! Hepsini ben mi içtim?"

Thatcher başını sallayıp onayladı. "Bridget Dadı'nın tavsiyesi olmasıyla ilgili bir şeyler söyledin."

Felicity homurdandı. "O her zaman brendi gibi kokardı."

Thatcher Felicity'nin yanına oturup, "O zaman senin bir gün yazacağından emin olduğum tavsiye kitabında güzel Bridget Dadı'dan bahsetmeyi sakın unutma." Felicity'ye gülümsedi. "Komediye elverişli bir yapın var. Bence kardeşin ve kuzenin bu özelliğini kullanmalılar."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Pekâlâ, evlilik gecemde aldatıldığımdan..."

Felicity'nin yanakları kızardı.

".. .ve yapacak başka bir şey olmadığından, çünkü neredeyse hanı kurutacak kadar içtin ve horladığını öğrendim Oldukça kaba bir şekilde horladığını da eklemeliyim."

Felicity doğrulup, "Kesinlikle yapmam," dedi.

Thatcher tek kaşını kaldırdı ama tartışmadı. "Bende biraz kitap okumaya karar verdim."

Yatağın üstündeki cildi gösterdi.

Felicity bakar bakmaz hemen tanıdı. "Benim (Günlüklerimi mi? Benim Günlüklerimi mi okuyordun? Onlar özel."

Günlüğünü almak için yataktan güçlkle kalktı, çıplak olduğunu hatırladığında yarı yoldaydı. Dondu ve Thatcher'a baktı.

Thatcher'ın yüzünden masumluk akıyordu ama koyu gözlerinde yalnızca yaramazlık vardı. Felicity hemen çarşafı aldı. Günlüğünü alıp göğsüne bastırdı. "Bu özel."

Thatcher günlüğü Felicity'nin elinden aldı. "Ve artık tamamen gereksiz çünkü sen benimsin."

"Ben mi?" Felicity iç çekti. Tüm bu kargaşada iyi bir şey varsa, o da evli olmalarıydı. "İçim oldukça rahatladı."

Thatcher, "Bu ikimiz için de geçerli," diye güldü ve parmakları Felicity'nin çenesini kavradı. "Sen benim hayatımdaki tek kadınsın."

Felicity yanlarındaki yatağa bakarak, "Korkarım bir gelin gibi davranamadım," dedi. Thatcher, "O zaman şimdi davran," dedi, Felicity'yi yakaladı ve vücuduyla yatağa sıkıştırıp öptü.

Felicity, "Tanıştığımızdan beri o kadar ısrarcı oldun ki, bir dükle evlendiğimi düşünmeye başlıyorum," dedi.

Thatcher kibarca başını eğip, "Teşekkür ederim," dedi. "Bunun için sana teşekkür etmem lazım."

Felicity ona vurdu. "Ah, seni iğrenç adam!" Sonra durdu ve eline baktı. "Biz sahiden evli miyiz?"

"Bir yüzük takıyorsun, değil mi?"

Felicity başıyla onayladı. "Ama törene dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Güzel miydi?" "İstedğin her şey vardı."

Felicity yüzüğüne bakmaya devam ederek, "Buketimi atışımı hatırlayabilmeyi dilerdim," dedi.

"Bence atış kısmını hatırlamasan daha iyi," dedi ve sonra Felicity'yi kollarına çekti ve evliliklerinden sonra ilk defa ona sahip oldu. Bütünüyle ve tamamen.

Felicity birkaç dakika önce berbat hissediyordu sıma Thatcher onu kollarına çektiğinde tüm baş ağrılarını unutmuştu.

Çünkü kendini Thatcher'ın sıcak kucağında bulmuştu, onun nefesinin sıcaklığını ensesinde hissediyordu. Çıplak uzuvlarını esir alan utanç verici zevklere teslim oldu.

Kıyafetsiz uyanmanın avantajları olduğunu fark etti. Bu Thatcher'in elleri Felicity'nin teninde ısınmış bir keşifle gezinirken yoluna çıkan hiçbir şey olmaması demekti.

Felicity'nin omuzları, kolları, kalçalarının kıvrımları, göğüslerinin yuvarlaklığı. Onlar adeta yeniden hayat buluyor, Thatcher'ın parmakları üzerlerinde ateşten bir iz bırakıyordu. Thatcher Felicity'yi kucakladı, okşadı ve tutkularını alevlendirip devam etti. Onu kendinden geçiriyordu. Dudakları, ellerinden daha tehlikeli izler bırakıyordu. Dudakları ensesinde gezinirken tüylerini hoş bir şekilde diken diken ediyordu. Thatcher'ın nefesi Felicity'nin omuzlarında gezindikten sonra başını göğüslerine gömdü ve dişiyle göğüs ucunun birini yakaladı. Felicity'nin heyecanlanan bedeni ani bir tepkiyle Thatcher'a kavuşmak için yukarı kalktı.

Felicity'nin parmakları hiçbir zaman sahip olabileceğini düşünmediği bir cesurlukla Thatcher'ın pantolonunu açmak için ilerledi.

Thatcher güldü. "Acelen mi var?"

Felicity kısık bir sesle, "Evet," dedi.

Thatcher, "Bütün gün bizim," dedi.

"Sözünden dönmene izin vermeyeceğim."

"Sözünden dönmek mi?"

"Şimdi sağlam kafayla düşündüğüne göre, fikrini değiştirmeni istemiyorum. Benimle evlenmek konusunda."

"Felicity sen etrafımdayken ben asla sağlam kafayla düşünemem," dedi. "Hele üstünde giyecek bir şey yokken."

Sonra dudakları Felicity'ninkilerle birleşti.

Felicity bir kedi gibi kamburunu çıkardı, elleriyle Thatcher'ın pantolonundaki kemeri buldu ve indirmeye çalıştı. "Seninle yoluma devam etmem için tüm yapmam gereken bu mu?" Thatcher, "Bu güzel bir başlangıç," dedi ve sesi arzuyla kalınlaştı.

Thatcher pantolonunu tamamen çıkarmak için sabırsızca uzandı. Ardından gömleğini çıkardı ve tekrar Felicity'nin üstündeydi. Çıplak tenleri buluşmuş, Thatcher'ın göğsü Felicity'nin gğslerinin yumuşak ipekliğine sürtünüyordu.

Thatcher onu daha yakınına çekti, eliyle uzandı ve yavaşça bacak arasındaki kıvrımları okşadı.

Felicity derin bir nefes aldı, Thatcher'ın dokunuşunun' sıcaklığıyla vücuduna baştan aşağı baş döndürücü bir tutku hücum etti.

Thatcher'ı omuzlarından tuttu ve sonra ellerini saçlarına daldırdı. Ardından sırtını okşadı, sanki tutunacak bir yer arıyordu.

"Ne olur Thatcher," diye fısıldadı. "Buna.

Sözlerine devam edemedi. Nefesi adeta boğazına kaçmıştı.

Thatcher, "şimdi benimsin, her zaman ve daima benim olacaksın," dedi.

Benim. Thatcher onu yumuşak ve narince okşadıka kalçaları onunla buluşmak için yükseliyordu.

Bir süre ilişkinin derinliğinin onları sarmasına müsaade ederek yavaşça seviştiler.

Dünyada başka hiç kimse yok gibiydi.

Sonrasında Thatcher Felicity'yi sıkıca tuttu ve öylece kalakaldılar. Felicity doğru seçimi yaptığını biliyordu.

Birbirlerini bulmaktan ve keşfetmekten öyle mutluydular ki.

Bu Felicity'nin tercihiydi Kendini kaderine ve hayatını tamamlayan bu adama teslim etmişti.

Bir süre geçtikten sonra Felicity gözünü açtı ve seçtiği adama baktı. Tüm kalbiyle. "Hayatımdaki en doğru kararı verdim," diye fısıldadı. Thatcher yumuşakça horladı ve Felicity gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Tek ben değilmişim."

Ama tüm mutluluğuna rağmen yapılmamış bir şeyler kalmıştı ve Felicity'nin nefret ettiği bir şey varsa, o da bitirilmemiş işlerdi.

Hollindrake.

Ona ne olduğunu ve kalbinin değiştiğini anlatması gerekiyordu. Yataktan sessizce kayıp kalkarken herhalde ona doğru gelini bile bulabilirim diye düşündü neşeyle.

Kapının yanındaki asılı kancalardan kıyafetlerini buldu, temizledi ve ütiledi. Elbisesini ve çoraplarını giydikten sonra yatak odasına tekrar baktı.

Thatcher'a nereye gittiğini haber vermeden öylece gidemezdi. Ama ona söylerse, büyük ihtimalle onunla kalması için ısrar edecekti. Veya kalması için oldukça etkileyici bir biçimde aklını çelegekti. Felicity kızardı ve sonra başını salladı. Başka bir ihtimal daha vardı. Thatcher beraber gitmek için ısrar edebilirdi.

Bu düşünce Felicity'yi ürpertti. Onunla evlenmek için büyük bir zenginliği ve ayrıcalığı reddetmişti ve bunun üstüne gitmenin bir gereği yoktu.

Hayır, yalnız gitmesi ve Hollindrake ile alakasını bitirmesi daha iyiydi. Sonra çabucak buraya, Thatcher'a, yeni hayatına geri gelebilirdi.

Masada bir kalem parçası buldu, günlüğünden boş bir sayfa kopardı ve o geri gelmeden Thatcher uyanırsa diye yokluğunu açıklayan bir not yazdı.

Sonra sessizce kaçtı ama Thatcher'ın kapı aralığında durup gidişini izlediğinin farkında değildi. Thatcher kalktı, notu okudu ve şöminedeki kömürlerin üzerine fırlattı.

"Buna daha fazla engel olamam," diye mırıldandı.

Felicity Brook Sokağı'ndaki evlerine geri, geldiğinde kardeşini ve Pippin'i, Hollindrake Balosu için son hazırlıklarını yaparlarken buldu.

Tally bağırarak, "Düşes, geldin işte!" dedi. Odayı üç adımda geçip ipek elbisesinin kırıışmasını veya zarif saç modelinin bozulmasını bir zerre umursamadan kız kardeşini sıcak kucağına çekti. "Thatcher seni bulduğuna dair bir not yollamıştı ama seni iyi gördüğüm için çok mutluyum." Durdu ve meraklı gözlerle ona baktı. "Her şey yolunda, değil mi?"

Felicity başıyla onayladı ve gülümsedi. "Evlendik."

"O zaman çıldırmadın?"

Felicity, "Çıldırmak mı? Neden?" diye sordu. "Kesinlikle gözümde canlandırdığım tören değildi ama hiç umurumda değil. Onu seviyorum ve o da beni seviyor. Biz karı kocayız. Şimdi ve sonsuza kadar."

Pippin, "Evlendiniz! Ah Felicity, bu olağanüstü bir haber," dedi ve yanlarına geldi. Üçü bir daire oluşturup dans ederlerken, Brutus de mutlulukla havlıyordu.

Başları dönmeye başlayınca durdular ve Felicity güzel elbiselerinin içindeki kızlara baktı. "İkiniz de ne kadar şahane görünüyorsunuz! Madam Ornette iyi iş çıkarmış. Bir kuaför olarak Bayan Betchele'in hizmetlerinin de aşırıya kaçmadığını görüyorum."

İkisi de güzel elbiselerini göstermek için fırıl fırıl dönerek gülümsediler.

Tally, "Sen kendi elbiseni görmelisin," dedi ve Felicity'yi eski odasına doğru çekti. Yatağın üstünde mavi renkli ipek bir

elbise pırıldıyordu. "Bir düşese yakışacak kadar mükemmel."

Düşes. Ah, bu takma ad faslı artık bitmeliydi.

Felicity onu azarladı. "Bana bu şekilde hitap etmeyi kesmelisin."

"Başka nasıl hitap edeyim?" Tally güldü. "Bayan Thatcher mı demeliyim?"

Tally ve Pippin kahkahalarla güldüler. "Thatcher onun adı mı soyadı mı, işte bunu bilmiyorum," dedi Felicity. Kızlar tekrar güldüler, öyle ki bu defa Tally yanaklarından akan gözyaşlarını silmek zorunda kaldı.

Felicity incinmiş ve umutsuzluğa düşmüş gibi hissederek geriye doğru bir adım attı. "Ben bunda eğlenceli bir şey göremiyorum. Bir uşakla evlenmeyi seçmem ikinize bununla eğlenme hakkı vermez."

Tally, "Ah düş..." diye söze başlayacaktı ki Felicity'nin gözündeki sıcak alevle göz göze geldi. "Şey, biz sadece şaka yapıyorduk, özür dileriz."

"Ah evet," diye ekledi Pippin. "Ne olur kızma." "Sanırım sadece yorgunum," diye itiraf etti Felicity. "Ve bu geceye dair bazı endişelerim var."

"Her şey yolunda gidecek," dedi Tally. "O elbisenin içinde nefis görüneceksin. Herkes senden bahsedecek."

Felicity, "Aman Tanrım, umarım öyle olmaz," dedi. "Daha fazla skandal istemiyorum." "Kaçak bir evlilikle bunun mümkün olmadığını söyleyebilirim," dedi kardeşi. "Ama biz ikimiz orada yanında olacağız, böylece yalnız olmayacaksın."

Felicity, "Hayır, bu tek başıma halletmem gereken bir şey," diye ısrar etti.

Tally başını eğdi. "Neyi halledeceksin?" "Hollindrake'e başkasıyla evlendiğimi söyleyeceğim." Felicity ilerledi ve saç fırçasını aldı.

Tally, "Kime ne diyeceksin?" dedi şaşkınlıkla.

Felicity üzgün bir şekilde nefes verdi. "Düke başkasıyla evlendiğimi söyleyeceğim.

Umarım onun kalbini kırmam." Masaya oturdu ve saçını taramaya başladı.

Pippin bir şeyler söylemek için baktı ama Tally onu elinden tuttu ve kuzenini odadan çıkarırken, "Biz çıkalım da sen hazırlan," dedi.

Felicity aceleyle makyaj yapmaya başlarken onlara teşekkür etti.

"Tally ona söylememiz lazım!" diye ısrar etti Pippin. "Belli ki o söylemeyecek."

"Ben söylemem. Tepesi atacak, biliyorum."

Pippin homurdandı. "Tepesi mi atacak? Bence daha önce anlatmadığımız için ikimizi de öldürecek."

"İddia ettiği gibi seviyorsa yapmaz," diye karşı çıktı Tally. "Ah, çıldıracak ama bırakalım da hiddetinin ilk dalgası Hollindrake'in üzerine yağsın. Tüm bunu o yaptı." Sustu ve merdivenlerden yukarı baktı. "Ama neden hâlâ söylemediğini merak ediyorum. Birde gerçek adım kullanmadıysa nasıl evlenmiş olabilirler?" Başını salladı.

"Ben hâlâ o balo salonuna girmeye cüret edip gerçeği öğrenmeden önce anlatmamız gerektiğini düşünüyorum."

Tally, "Ne istersen yap. Ama pudra fırçasını sana fırlatıp elbiseni mahvederse beni suçlama," dedi.

Pippin yosun yeşili ipek elbisesine baktı ve ihtimalleri düşündü.

Tally, "Üstelik onu duydun. Onlar karı kocalar, şimdi ve sonsuza kadar. Onu affedecek, tabii bizi de," dedi. Omzunun üstünden yukarı baktı. "Eninde sonunda."

Felicity, Hollindrake Balo Salonu'na girdiğinde ilk gördüğü kişi son görmek istediği kişiydi. İkinci babası gibi olan adama gülümseyerek, "Temple Amca," dedi. "Sizi görmek ne hoş!" Temple kaşlarını çatarak, "Seni de," dedi.

"Ekselanslarına maskeli balonun şahane olduğunu düşündüğümü söylemelisin, tabii ki vurulma dışında," dedi. "Umarım zarar çok değildir."

Temple, "Beğenmenize çok memnun oldum, küçük Düşes," dedi. "Ne kadar az kaldığınızı hesaba katarsak, vurmak hariç tabii."

Felicity birden ürktü.

"Hizmetçilerden birinin serada ne bulduğuna asla inanmaz..."

Felicity masum görünmeye çalışarak, "Sera mı?" diye sordu.

"Görünene göre bir peri kanatlarını orada unutmuş, bazı iç çamaşırlarını da. Onun orada ne yaptığını hayal edemiyorum. Hem de soyunuk bir halde. Sanırım babanızı çağırmam gerekecek çünkü sizi..."

"Ah, çağırmanıza gerek yok, Temple Amca. Çünkü biz evlendik." Açıklamak için acele etmişti. "Neden kızgın olduğunuzu da anlıyorum ama onu çok seviyorum. O da beni seviyor. Bunu herkesten çok sîzin anlayacağınızı sanırdım."

Temple, "Evlendiniz mi?" diye sordu. "Sen onunla..."

Bir uşak monoton bir sesle, "Affedersiniz Bayan Langley," dedi.

Temple'a özür dileyen bir gülümsemeyle bakarak,

"Evet," diye yanıtladı.

Adam eğilip selam verdi ve sonra mesajını aktardı. "Beni takip ederseniz, Hollindrake Dükü kütüphaneye teşrif etmenizi istiyor."

Temple, "Bahse girerim öyledir," diye mırıldandı.

Felicity çıktı. "Beyefendi gibi davranın, lütfen. Beni çağırtmak için her türlü hakka sahip." Bunu söyleyip kalabalığa karıştı ve evin derinliklerine doğru uşağı takip etti.

Zor bir görüşme olacağı için kendisini güçlendirip hafif aydınlatılmış kütüphaneye girdi ve hemen son iki saattir hazırlandığı konuşmaya başladı.

Thatcher, Felicity'nin "Ekselansları" dediğini duydu, bu onu hâlâ tanımadığı anlamına geliyordu.

Henüz değil, her neyse. Mevkiisine uygun düşen şık düklük kıyafetini giymesi işe yaramıştı. Şöminenin önünde Felicity'ye değil, şömineye dönük duruyordu. Alçakça bir hareketi ama iyi nedenleri vardı. Aynı kütüphaneyi seçme nedenleri gibi. Kütüphane gölgelere çok iyi katkıda bulunuyordu ve yakında ateşli silah yoktu.

Yine de Felicity'nin değerli kitaplardan birine zarar verebileceğini düşünüyordu.

Felicity tekrarladı. "Ekselansları. Lütfen sadece cesaretimi kaybetmeden önce konuşmama ve sonra da çekip gitmeme izin verin."

Thatcher başını hafifçe eğdi ve elini sallayarak devam etmesi için izin verdi.

"Sadece çok sık rastlanmayan bir yanlış anlaşılma oldu..."

Hem de nasıl, Felicity daha hiçbir şey bilmiyordu.

"...baştan başlamam gerekirse, düzgün bir evlilik yapma tutkumda oldukça samimiydim, aşktan farklı bir evlilik."

Thatcher hiçbir şey söylemedi, sadece Felicity'nin devam etmesini bekledi.

"Ama genelde olduğu gibi, kız kardeşim ve kuzenim böyle olayların olağan olduğunu söylüyorlar, ben başka birisiyle tanıştım. Siz ve benim bir çeşit ortaklığımız varken, korkarım onunla aramızdaki tamamen farklı bir hikâye."

Thatcher ona gerçek kimliğini açıkladığında hâlâ öyle olacak mı diye merak ediyordu.

"Onu seviyorsun," diye fısıldadı.

Odanın diğer ucundan yumuşak bir i çekiş geldi. "Evet, seviyorum. Hem de çok fazla. Beni güldürüyor. Paten yapmayı ve Türk kahvesini seviyor. O beni öptüğünde..." Ani bir sessizlik oldu ve sonra Felicity devam etti. "O beni öptüğünde, ondan başka hiç kimseyi düşünemiyorum." Yaklaştıkça ayaklarının halının üzerinde çıkardığı yumuşak sesi duyabiliyordu.

Thatcher gerildi.

Felicity, "ok zgnm, ama sizin dşsesiniz olamam," dedi.

Thatcher derin bir nefes aldı ve yavaşça arkasına döndü. "Bunu duyduğuma üzüldüm çünkü isterseniz de istemeseniz de unvan sizin."

Felicity'nin gözleri açıldı, sonra onları kırıştırdı. Ama şaşkınlığı hemen geçti. "Thatcher? Burada ne halt arıyorsun?" Omzunun üstünden kapıya bakarken ellerini beline koymuştu. "Hollindrake her an burada olabilir ve o geldiğinde seni kesinlikle burada iste..."

Thatcher ağır adımlarla Felicity'ye doğru ilerledi. "Karım başka bir adama gidecek ve ben de böyle yersiz bir davranışa göz m yumacağım? Hem de evlenmemizin üzerinden bir gün bile geçmemişken."

Felicity hoşnutsuz bir şekilde nefes verdi. "Saçmalama. Bunu yapmak zorundayım. Üstelik beni o çağırttı. Bu oldukça normal bir durum." Felicity'nin gözleri hâlâ kapıdaydı.

Thatcher, "Normal mi? Böyle gözlerden uzak, romantik bir sahnede başka bir adamla buluşmak mı normal?" dedi. Sonra yakınına gelerek, "Kabul etmiyorum," dedi. Felicity döndü, tam sert bir cevap vermek için ağzını

açıyordu ki gözlerini kısıtı ve ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. "O ceketini nereden aldın?"

Thatcher gümüş işlemeli koyu yeşil cekete göz gezdirdi. "VWeston, sanıyorum."

"VWeston mı?" Felicity başını iki yana salladı. "Nerede buldun demek-istiyorum?"

"Üst katta. Bunlardan bir gardırop dolusu var." Felicity daha iyi bakabilsin diye kollarını kaldırdı. "Ne düşünüyorsun? Kesimi güzel ama tarzı benim için bir parça gösterişli. Ama önemli olan senin beğenmen. Beğendin mi?"

Felicity şaşkınlıkla bakakalmıştı. "Hiç de değil!"

"Bu çok kötü çünkü korkarım şimdilik sadece bunun gibi ceketler yapıyorlar. Ama eminim

Bay VWeston'ı benim zevkime uygun bir şeyler yapmak için ikna edebiliriz, daha önemlisi senin zevkine."

Felicity ürperdi ve sinirden titremeye başladı. "Bunu dükün gardırobundan mı çaldın? Thatcher, bu korkunç. O her an burada olabilir ve pek anlayışlı olacağından da kuşkuluyum..."

"Zaten burada olmadığını nereden biliyorsun?"

"Burada mı?"

"Evet."

"Nerede? Şömine rafının üstünde mi?"

"Hayır, tam karşında duruyor."

Felicity ona tekrar baktı. Thatcher'ın sözleri oldukça açıktı. "Sen çıldırmışsın. Şimdi lütfen birileri gelmeden o ceket..." Felicity, Thatcher'ın kolundan tutup onu odadan çıkarmaya çalıştığı sırada kapıdan bir tıkırtı geldi.

Thatcher, "Girin," dedi.

Bir uşak içeri girdi, onları resmi bir şekilde eğilerek selamladı. "Ekselansları, anneniz alt katta hazır bulunmanız için

yalvarıyor." Adam hafifçe eğilip Felicity'yi selamladı. "Leydi Charles sizden Ekselanslarını da getirmenizi istiyor, böylece evliliğinizin resmi duyurusu yapılacak." Uşak durdu ve Felicity'yi tekrar selamladı. "Mutluluklar, Ekse lansları."

Thatcher başıyla onayladı. "Anneme, karım ve benim kısa bir süre sonra geleceğimizi söyle."

Uşak eğilerek selam verdi ve arkasından kapıyı kapatıp gitti.

Thatcher Felicity'ye baktı, Felicity'nin rengi tamamen solmuştu.

Sadece, "Thatcher..." diye fısıldayabildi. "Bu olamaz..."

Thatcher ona uzandı ama Felicity henüz tanıştırılmışlar gibi ondan uzaklaştı.

Aslında, bir bakıma öyleydi.

Bu yüzden Thatcher baştan yapması gereken şeyi yaptı. Eğilip selam verdi, sonra doğrulup ayağa kalktı. Artık kendisiydi. Felicity dinlerse ona her şeyi anlatacaktı.

"Aubrey Michael Thomas Sterling, onuncu Hollindrake Dükü, vaktiyle Majesteleri'nin 95. Ordusu'nun Yüzbaşı Thatcher'ı, emrinizde."

"Bana yalan söyledin..."

"Önce bir yanlış anlaşılma oldu ve sonra..."

"Bana bunu nasıl yaparsın? Beni sevdiğini sanmıştım.

Sandım ki..."

Thatcher, "Seviyorum..." dedi.

Felicity durdu ve ona baktı. "Biz gerçekten evlendik mi?" diye sordu ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Ah, bu konuya girmeyi önleyebileceğini umuyordu, en azından Felicity kendini toparlayana ve onu affedebilene kadar. Thatcher ona yetişip, "Felicity..." dedi.

Ama elinden kaçmıştı. Sonra Jack ve Tally'nin korkunç tahminlerinden çok daha kötü bir şey yaptı.

Düşesi onu vurmadı.

Onu terk etti. Ve giderken Thatcher'ın kalbini de beraberinde götürdü.

"Öhöm!

Thatcher gözlerini hızla açtı. Annesiydi.

"Git buradan."

Leydi Charles, "Seninle konuşmam lazım," dedi ve kabul salonuna girdi. "Eğer niyetin buraya gelip büyükbabanın unvanını üstüne almak ve mütevazı ve heybetli bir şekilde sosyetedeki yerini almak ise düpedüz başarısız oldun."

Günlük şık bir kıyafet içindeki Leydi. Charles davet beklemeden odada gezindi.

Thatcher'ın şimdiye kadar ayağa kalkmış olması gerektiğini göz ardı ederek onun en yakınındaki sandalyeye oturdu. "Aaa! Dün gecedan beri üstünü değıştirmedin mi sen? Sana adam gibi bir hizmetçi bulmanı kaç defa söyledim."

Thatcher omuz silkerek, "Tünaydın anne," dedi. "Seni görmek çok hoş ama artık git." "Eğer oturup gözlerini açarsan beni daha iyi görebilirsin."

Thatcher annesini memnun etti, ama annesi ona bakınca ürktü.

"Bir doktoru da aramak isteyebilirsin. Çok kötü görünüyorsun." Leydi Charles omzunun üstünden arkaya baktı. "Staines? Sen misin?"

Holde bekleyen kâhya hemen içeri girdi. "Evet madam?"

"Ekselanslarına bir çay söyle ve bir leğen sıcak suyla sabun

göndermelerini sağla."

"Anne, ben kendim..."

"Ben de bir bardak şarap istiyorum. Hiç böyle bir sabah yaşamamıştım."

Staines, "Emredersiniz madam," deyip hızla odadan ayrıldı.

Thatcher oturmak için çabaladı. Tüm geceyi dışarıda Felicity'yi bulmaya ve yerini saptamaya çalışarak geçirmişti.

"Seni uyarıyorum, eğer bana öğüt vermek için buradaysan, zaten Geneva çoktan başımın etini yedi."

"Benim katlanmak zorunda kaldığım sabahtan iyidir! Şunu söylemeliyim ki, kendimi bildim bileli hiç bu kadar çok arayanım olmamıştı. Bütün eski ve sevgili 'arkadaşlar' skandala nasıl göğüs gerdiğimi görmek için geldiler." Leydi Charles eldivenlerini çıkardı ve yanındaki sehpaye bıraktı. Sonra güldü, neşeli sesi Thatcher'ı şaşırtarak umutsuzluğunun bunalımından çıkarmıştı. "Dürüst olmak gerekirse, baban öldükten sonra hiç bu kadar eğlenmemiştim. Her şey yeniden başlıyor gibi."

Thatcher başını salladı. Doğru mu duyuyordu? "Benim hayatım savaş alanına dönmüş, sen bana 'eğlenmekten' mi bahsediyorsun?"

"Bu çok hoş bir skandal hayatım. Bunun için tüm sorumluluğu ben alıyorum. Senin o fazla resmi Sterling soyluların değil. Bu benim Redford akrabalarımın birinin, o zavallı sıkıcı erkek kardeşim mirasa konmadan önce, daha iyi günlerinde yapabilecekleri bir şey tadında."

Thatcher yeniden gözlerini yumdu ve ağrıyan başını

ovaladı. "Tüm bunda komik bir taraf göremediğim için beni affet. Ben şu anda karım hakkında endişeliyim."

Leydi Charles, "Ah o," dedi. "Ona biraz daha dürüst olsaydın, onu kaybetmeyecektin."

Gerçi onun bir d kle evlenmek için herkesçe bilinen niyetini hesaba katınca onun ayrılmasına biraz şaşırdım. Senin kandırmanı büyük bir muziplik olarak kar ılayacağını d   nm  t m."

"Hiç de öyle kar ılamadı."

"O zaman ahmakmı . Belli ki bugün için i im henüz bitmemiş." Leydi Charles içini çekti ve eldivenlerini alıp kalktı. "O  arabı dört gözle bekliyordum. Ay neyse, d n  te içerim." E ildi, Thatcher'ın yanağına ufak bir öpücük kondurdu ve  ıktı.

Fluzursuz bir his Thatcher'ın içini ürpertti. "Nereye gidiyorsun?"

"G r n   e göre senin yapamayacağın veya yapmak istediğın şeyi yapmaya." Leydi Charles odanın girişinden konuşmaya devam etti. "Gidip karını alıp geleceğim." . "Karımı..."

Leydi Charles belirgin karakterinin önemli bir parçası olan  zg veniyle, "Alıp geleceğim," dedi. "Sana da eşyalarını toplamayı tavsiye ederim."

Bu Thatcher'ı ayağına kaldırdı. "E yalarımı toplamamı mı? Ne için?"

"Balayın için elbette. Gerçi siz ikinizin Ludgate'de bulduğunuz ilk handan ötesine gideceğinizden ku kuluyum. Setchfield'in serasına dair dedikodular da sağıda solda konu uluyor." Leydi Charles zarif e ka ını kaldırıp dudaklarında muzip bir g l msemeyele sustu.

Thatcher'ın nefesi kesilmişti. "Neeee?"

"Ben de önce böyle tepki gösterdim ama bunu bana söyleyen Leydi Jersey'ye tüm bu olanların çok romantik göründüğünü söyledim." Sustu. "Yine de bir dahaki sefere Felicity ile halka açık bir yerde sevi meye karar verdiğinde

ortada çok fazla kanıt bırakmamaya dikkat et." Eldivenrini taktıktan sonra Thatcher'a tekrar baktı,

Thatcher neredeyse korkarak, "Efendim?" dedi.

"Eşyalarını toplamaya gelince... Lütfen biran önce..." Thatcher'ın arkasında köşede duran saate baktı. "Bir saat içinde hazır ol."

Thatcher annesine baktı ve onun bu tarafını şimdiye kadar nasıl görmediğini merak etti. "Anne, keşke sen araya girmeseydin."

"Görünüşe göre birileri girmeliydi."

Thatcher sızlandı, ellerini göğsünde kavuşturdu. "Ben bütün gece onu bulamazken Felicity'nin nerede olduğunu nasıl bilebilirsin?"

Leydi Charles kendini beğenmiş bir tavırla, "Çünkü bana sormadın," dedi ve gösterişli bir şekilde odayı terk etti.

Thatcher, "Ah bu harika," diye mırıldandı. Annesi karısının nerede olduğunu biliyordu. Leydi Charles'ın maceraperest gelinini alıp eve getirmek için ne söyleyeceğini hayal edebiliyordu. Büyük ihtimalle Felicity'yi öyle güzel bir ruh haline sokacaktı ki, Thatcher'ı kızgın karısının ona silah çekmesinden ve parçalara ayırmasından kurtarmak için tüm İngiliz ordusu ve bazı Fransız birliklerinin hazır bulunması gerekecekti.

Staines kapıdan seslendi. "Pardon Ekselansları." Çay tepsisinde bir şarap şişesi, bardaklar ve sürahi vardı. Arkasında da istenen yıkanma leğeni ve banyo malzemeleri taşıyan uşaklar duruyordu.

Thatcher, "Annem karımı getirmeye gitti veya öyle iddia ediyor," dedi.

Bir an yaşlı kâhyanın, "Zamanı gelmişti," dediğini sandı.

Staines'e baktı ve onu dikkatle inceledi. Annesinin sürprizlerle dolu olması yetmezmiş gibi, şimdi de Staines... Hollindrake Dükü olarak ilk resmi gününde kibar sosyete kesinlikle dikkat

kesilmişti. Geneva Hala'nın defalarca söylediği gibi. "Bir Sterling asla..." Gerçi Leydi Charles'ın hakkı vardı. Thatcher yalnızca yarı Sterling'di ve bununla beraber sonsuza kadar Hollindrake Dükü olarak kalacaktı. Bu kaçamayacağı bir şeydi ve birden kaçmak da istemediğini fark etti. Aile tarihine kendi damgasını vurmuştu. Felicity'nin yetenekli yardımı ve ele avuca sığmaz yöntemleriyle.

Ayağa kalkıp, "Staines," diye seslendi.

Adamla göz göze geldiler. "Evet, Ekselansları," dedi.

"Aracımı, hazırlat. Hayır araçlarımı. Sonra da balayı için ihtiyacım olacak her şeyi topla. Karımın Brook Sokağı'ndaki evinden onun eşyalarını da al getir. Onların yeri artık orası değil."

Staines gülümsemesine engel olamayacağını hissetti. Sanki buna cesaret edebilirmiş gibi... "Ne zaman yola çıkmak istiyorsunuz, Ekselansları?"

"Bir saat içinde."

Felicity Parkerton Dükü'nün güzelce dayayıp döşenmiş konağındaydı, etrafı arkadaşları ve ailesiyle çevriliydi. Ama kendisini Hindistan'ın en derin kuyularına atılmış gibi kaybolmuş ve yalnız hissediyordu.

Leydi John Tremont ve Setchfield Düşesi Diana, birbirinin eşi iki sandalyede onun karşısında oturuyorlardı. Tally ve Pippin uzak duvarın karşısındaki kanepedeydiler.

"Tüm bu durum bir skandal ama kötü niyetli bir skandal değil, hayatım." Leydi Rhoda onunla konuşuyordu, sabahı herkesten dedikoduları toplayarak geçirmiş ve henüz gelmişti. Felicity'nin yanına oturdu ve derin bir nefes verdi.

Jamilla mutlulukla uzandığı, köşedeki iki kişilik kane peden, önünde duran nefis Türk tatlılarına bakıyordu. "O bir dük, değil mi? Öyleyse çok zengin. Buna niye öfkeli olduğunu anlamıyorum." Başını salladı ve daha önce hiç gerçek bir

prensesi ağırlamamış korkunç Parkerton kâhyasının getirdiği tatlı dolu tepsiye bakmaya devam etti.

Dışarıdaki holde, Jack mermer koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu. Resmen salonun kadın sınırlarından kovulmuştu. Ama yine de kalmıştı çünkü Felicity Hollindrake'le görüşmek istemediğini söylemişti ve o kadarını sağlayabileceğini düşünüyordu.

Zil çaldı ve odadaki herkes, kimin geldiğinin bildirildiğini bekler gibi sustu.

Parkerton'un kâhyası, "Leydi Charles Sterling geldi, efendim," dedi.

Thatcher'ın annesi odaya süzülerek girdi ve hızlı bir bakışla dikkatle çevresindekilere baktı. "Ay, ne kadar kederli görünen bir topluluk ama yandaşlarını iyi seçtiğini söylemeliyim, sevgili kızım."

Miranda, kocasının kardeşi Parkerton Dükü'ünün yokluğunda fiili ev sahipliği onun göreviymiş gibi kalktı. "Leydi Charles, kaba olmak istemem ama şimdi zamanı olduğunu san..."

Leydi Charles bu söylenenleri hiç umursamadan bir kanepeye oturup, "Şimdi tam zamanı," dedi ve ona katılması için yanındaki Leydi Rhoda'yı hafifçe dürttü. Felicity'ye, "Şimdi uygun bir şekilde tanışabiliriz," dedi. "Ben Leydi Charles, kocanın annesiyim. Ama lütfen bana Rosebel de." Sözleri sıcak ve coşku doluydu. "Sana şöyle bir bakayım."

Felicity kadına baktı, onun cana yakın biri olduğuna dair hikâyeler duymuştu ama yine de onun gülümsediğini görünce şaşırmıştı.

"Sen de annen kadar güzelsin. Annenle arkadaşlık. Onun saçlarını ve gözlerini almışsın ama sanırım hırsın daha çok babandan, o cehennem zebanisinden geliyor." Leydi Charles içini çekti ve çay tepsisine imayla göz gezdirdi ama kimse ona bir şey teklif etmedi. Ne yapacağını bilemez halde devam etti.

"Sana oğluma kızgın olmakta sonuna kadar haklı olduğunu düşündüğümü söylemeye geldim. Her şeyi tamamen karıştırdı ama o kendini sana adanmış bir adam."

Jamilla güldü, ama başka hiç kimse ona katılmayınca utandı ve şeker kutusunu didiklemeye geri döndü.

Felicity, "Leydi Charles, o olduğunu sandığım kişi değilmiş," dedi. Kendini aptal gibi hissediyordu çünkü Thatcher'ı tüm kalbiyle sevmişti ama Thatcherona yalan söylemiş, onu kandırmıştı. Önce mektuplarıyla ve sonra da onun başkası olduğunu düşündürterek. "Bana yıllarca o mektupları yazan adam asla..."

Leydi Charles, "Ama sevgili kızım, o mektupların hiçbirini sana Aubrey yazmadı ki," dedi. Görünüşe göre binlerinin ona çay koymasını beklemekten yorulmuştu ve çayını kendisi dolduruyordu.

O mektupların hiçbirini o yazmadı mı? Ama o zaman... Felicity'nin midesi bulandı. "Kim yazdı?"

Leydi cevaplamadan önce çayından zevkle bir yudum aldı. "Tüm bunlar Hollindrake'in işi,. Aubrey'nin büyükbabasının. Korkarım kayınpederimin tamamen hafife alınmış romantik bir yönü varmış. Ben mektupların çoğunu kendi yazdığına sanırken bir de olmayacak birinden, sekreteri Bay Gibbens'dan yardım aldığını öğrendim." Başını salladı. "Aldığınız mektuplardan onlar sorumlular. Korkarım Hollindrake'in varisi olarak düşündüğünüz adam Aubrey değildi çünkü oğlum tüm bu yıllar boyunca İspanya'daydı."

Sanki oda havasız kalmıştı. Felicity söyleyecek kelimeleri bulmaya çalışırken kekeleydi.

Ama ağzından tek kelime çıkmadı.

Gerçi bazı sebeplerden dolayı içinde karşı konulmaz bir rahatlama duygusu hissediyordu. Hep mektupları yazan adama âşık olduğunu düşünmesine rağmen aslında

Thatcher'la karşılaşana kadar, birini tutkuyla sevmenin ne demek olduğunu gerçekten de bilmiyordu. Felicity'nin bir şey söylemesine gerek yoktu. Leydi Charles bazı zararsız söylentileri anlatıyormuş gibi neşeyle devam etti. "Dürüst olmak gerekirse büyükbabasının dalaveresini öğrendiğinde Aubrey de hoşnut olmamıştı." Felicity'ye döndü ve doğrudan gözlerinin içine baktı. "Gerçeği öğrenir öğrenmez iptal etmek için Londra'ya geldi."

Tally, "İptal etmek için mi?" dedi. "Bu yüzden..." Leydi Charles kıza gülümsedi.

"Kesinlikle. Bu kapınıza geldiği gün yapmaya niyetlendiği şeydi."

Felicity, onunla karşılaştığı ilk dakikaları yeniden gözünde canlandırarak, "Ben sanmıştım ki..." diye başladı. Bir de onun Hollindrake olmasını ne kadar çok dilediğini hatırladı. Tüm kalbiyle dilediğini.

İşte oydu ve her şey fena karışmıştı. Bir an için durdu, sırtından bir karıncalanma geçti. Herhalde bir yolu...

Leydi Charles iç geçirdi. "Evet, siz onun uşak olduğunu sandınız. Sevgili Tanrım, neden o hatayı yaptığınızı anlayabiliyorum. Geneva onun korkunç görüldüğünü söylemişti, öz oğlum ama ben de muhtemelen onu çöpçü sanırdım." Leydi dinleyicilerine göz gezdirdi. "Ağzı açık kalınacak ve bunun için endişelenecek bir durum değil. Bu gerçekten bir yanlış anlaşılmaydı. Aubrey'nin hatası durumu derhal düzeltmemek. Ama korkarım oğlumun hep zayıf bir mizah anlayışı oldu." Durdu ve başını iki yana salladı. "Baba tarafından almış, sizi temin ederim." Sonra Felicity'ye baktı ve gülümsedi. "Ama sonra oldukça olağanüstü bir şeyler oldu. Thatcher iptal etmeye geldi ve kendini sizin tarafınızdan esir alınmış bir halde buldu."

Kadın elini uzattı, Felicity'nin çenesini kavradı ve Felicity'ye

hiç bilmediği bir sıcaklıkla gülümsedi. Kendi annesini hatırlayamayan ve annesinin yerini tutması için her çeşit dadiya sahip olan Felicity; o kısa anda o kadının kim olabileceğini buldu, kocasının annesi, ayrıca Felicity'nin kalbindeki o boş yeri dolduracak bir anne.

Rosebel, Felicity'nin yanaklarını şefkatle okşadı ve sonra fincanına uzandı. "Sonunda merak duygusu ve kalbi galip geldi. Gerçi işleri tamamen yüzüne gözüne bulaştırdı."

Ah hayır, işleri tamamen karıştıran kendisiydi. Gerçeği öğrendiğinde öfkesinin onu esir almasına izin vermemeliydi. Sonuçta sevdiği adamla evlenmişti ve o bir düktü. Gerçi bir düke göre çok münasebetsiz bir şekilde onunla flört etmişti.

Ama Thatcher'da en çok sevdiği bu değil miydi? Onun bu umursamaz münasebetsizliği? Felicity şaşkınlıkla kanepeye yaslandı, bu arada odadaki diğerleri onu savunmak için ayağa kalktılar.

Diana tüm bu fiyaskonun üzerine Setchfield Düşesi olarak nüfuzunu kullanmak için, "Evet Leydi Charles," dedi. "Şimdi oğlunuzun durumunu açıkladığınıza göre sizi zamanınızı boşa harcadığınızı konusunda uyarabilirim."

Felicity bir anda umutlandı. Eğer Thatcher'ın annesi oğlunun durumunu açıklamak için geldiyse, bu Thatcher'ın onu geri isteyeceği anlamına mı geliyordu?

"Oğlumun durumunu açıkladığıma göre mi?" Leydi Charles incelikten yoksun bir şekilde homurdandı. "Öyle değil elbette. Niye öyle bir şey yapayım? Hayır, ben sadece gelinimizi almaya geldim."

Diana kolayca hayır denilecek biri değildi. "Bayan Langley, Hollindrake'e dönmek istemiyor. Eşim, ne çözüm bulunabileceğine dair başpiskoposa danışmaya gitti çünkü bu evliliği feshetmek için sebepler olduğuna emin..."

Felicity birden doğrularak oturdu. "Feshetmek mi?" Evliliğinin feshedilmesini istemiyordu. Dün gece Jack, Miranda ve Temple'a ağlarken bundan bahsetmiş olabilirdi, ama asla..." Temple'ın karısı hâlâ konuşmaya devam ediyordu. "Onun Felicity'ye yaptıklarından sonra..."

Leydi Charles, küçümser bir edayla, "Sizi dinlemesi gerekiyor, öyle mi Ekselansları? Templeton'ı başlangıç çizgisine getirmek için cesaretinizi toplayana kadar, kaç senenizi istekli bakışlar atarak geçirdiniz?" diye sordu. Gözlerini odada gezdirdi ve Miranda'da durdu. "Veya siz?  ılgın Jack Tremont sizi öptüğü için kaç sene sosyeteden saklandınız?" Derin bir nefes verdi. "Eğer kötü bir öpücük idiyse neden sonunda onunla evlendiniz?" Miranda, "Kocamın  p c ğ ..." diye söze başladı sonra böyle bir itirafa başladığı için son derece utandı ve ellerini, kocasının öpücüğünü oldukça yeterli bulduğunun ispatı olan, vakti gelmiş karnında gezdirdi.

Leydi Charles Jamilla'yı süzdü. "Sizin kim olduğunuza dairen ufak bir fikrim yok." "Ben Prenses..."  "Evet, evet, neyse. Her kimseniz, bu konuyla alakası olduğundan kuşkuluyum." Sağına döndü ve zeki bakışları Leydi Rhoda'yı yakaladı. "Ya siz ne diyorsunuz Bayan Toulouse? Gelinimiz dik başlı davranıp görgü kurallarına bağlı mı kalmalı yoksa benimle beraber eve, sevdiği adama mı gelmeli? Babanızın, unvanı ve asaleti yetersiz olduğu için Bay Toulouse'a itiraz etmesine rağmen kararınızı verip onunla evlenmeniz kaç yılınızı aldı? İyi bir adammiş, sizi beklediğine inanamıyorum ama buna müteşekkir olmalısınız." Parmağını diğerlerine doğru salladı. "Hepiniz müteşekkir olmalısınız."

Leydi Charles kalktı ve elini Felicity'ye uzattı. "Bu, hata yaptıklarını itiraf etmekten nefret eden akılsız; gururlu kadınlar gibi olabilirsiniz, bu onlara neredeyse muhteşem evliliklere mal olmuş olsa bile, veya kocasını hayatının her gününde sevmeye devam eden ve özleyen beni

dinleyebilirsin." Felicity omuzlarına düşen ağırlığı hissetti. "Geri dönmek üzere Londra'yı terk etmeden önce, eve oğlumun yanına git-"

Felicity'nin tüyleri diken diken oldu. "Gidiyor mu?"

Leydi Charles iç çekti. "Evet. "Yarım saat önce Staines'e eşyalarını toplamasını emrediyordu."

Felicity ayağa fırladı. "Nereye gidiyor?"

Leydi Charles "Nereden bileyim?"dedi. "Korkunç bir ruh halinde." ,

Ah, hayır. Thatcher gidemez. Henüz değil. Felicity olmadan değil. "Beni affedeceğini düşünüyor musunuz?"

Ja mi İla çayının üstünden bir bakış atarak, "Elbette edecek," dedi. "Bakış, hayatım. Bakışı kullan."

Evet, o bakış! Onu kullanacaktı ve eğer başarısız olursa, yalvaracaktı. Felicity kapıya fırladı, sonra duraksadı. "Oraya asla zamanında yetişemeyeceğim."

Thatcher'in annesi gülümsedi ve devam etmesi için Felicity'ye başıyla işaret etti. "Benim aracımı al. Kapının önünde." "Teşekkür ederim, Leydi Charles," dedi. "Size nasıl teşekkür edeceğim?"

"Bana şımartmam için-bolca torun verin, yeter."

Felicity böyle bir şeyin düşüncesine bile sahip olmamasına rağmen başını salladı. Sonra gözleri açıldı ve elleri dümdüz olan karnına gitti. "Torun mu?"

Leydi Charles neşeli bir ses tonuyla, "Bir ev dolusu!" dedi.

Felicity kapıyı çarparak çıktı ve kadere, Leydi Charles'ı tam zamanında getirdiği için teşekkür etti.

1

Kader bir şekilde gerçekleşiyordu ve onu karşı koymak mümkün değildi.

Leydiler kapı çarpıp kapanırken ve araç çılınca bir hızla uzağa giderken sessizce beklediler. Sonra Leydi Charles bir sandalyeye oturdu ve gözlerinin içi gülerek dinleyicilerine baktı.

"İyi iş çıkardın, Rosebel," dedi Leydi Rhoda. "Girişine bayıldım, hayatım! Görkemli! Fazlasıyla dramatik. Diana, hayatım, feshetme kısmı dâhice bir darbeydi. Felicity'nin renginin nasıl attığını gördün mü?"

Diana sıırttı. "Evet, sanırım her şey yolunda gitti." Miranda hamileliğinin müsaade ettiği kadar eğildi ve Leydi Charles'a, "Oğlunuzun da bir şeyden kuşkulandığını sanıyorum?" diye sordu.

Leydi Charles, "Tamamen oyuna geldi," dedi. Kapıda duran ve onlara ağzı açık bakan Jack hariç odadaki herkes gülüyordu. "Tüm bunları siz mi ayarladınız?" Bu bir soru değildi, daha çok erkeksi korkuyu gösteren bir serzenişti. "Felicity'nin öyle düşünmesine..." Kadınların hepsi başlarıyla onayladılar. Jack hala inanamıyormuş gibi başını salladı. "Bu kaçık fikir kimindi?"

Uzaktaki köşeden iki el kalktı. "Bizim," diye cevapladı Tally başıyla komplocu ortağını, Pippin'i göstererek. "Yeni oyunumuzun, Kayıp Dük'ün son sahnesinden." "Tahmin etmeliydim." =(=(=,

Felicity Grosvenor Meydanı'ndaki eve geldiğinde, ön kaldırım araçlarla doluydu. Neredeyse Hollindrake'in sahip olduğu her şey yükleniyor gibi görünüyordu. Sandıkları ve her çeşit valizi taşımak için acele eden, mavi ve beyaz Hollindrake üniformasını giyinmiş, uşaklar birliği.

Basitçe söylemek gerekirse tam bir karmaşa vardı.

Felicity güçlkle ilerlerken, bir uşağın tanıdık bir seyahat çantasıyla aceleyle geçtiğini gördü. Onun seyahat çantası.

Felicity, "Bekle bir dakika," diye seslendi adama. "Onunla ne

yapıyorsun?"

"Vagona koyuyorum bayan."

"Koymayacaksın, o benim."

Adam homurdandı. "Hollindrake Düşesi'ne ait."

Felicity'nin elleri beline gitti. Hâlâ bir gece önce giydiği elbiseyi giyiyor olabilirdi ve döktüğü kovalarca gözyaşı yüznden yüzü hâlâ şiş ve kırmızı olabilirdi ama bunca yıl boyunca yükselişi için boşuna alıştırma ve plan yapmamıştı."

"Ben Hollindrake Düşesi'yim," dedi.

Adam yalnızca biran için şüpheyile baktı ve sonra yüzü değiştı. "Pardon Ekselansları.

Bunu nereye koymamı istersiniz, Ekselansları?"

"Ana araca," diye buyurdu.

Sonra etrafına göz gezdirdi, hiçbir şeyin düzgün toplanmadığını fark etti.

Felicity, bahtsız adamlardan biri merdivenlerden aşağı bir sandıkla gelirken, "Hayır, hayır, hayır," diyordu. "O vagona gitmemeli, Ekselansları ya aracın içinde olmaksansa ata binmeye karar verirse? Binici kıyafetlerine el altında ihtiyacı olacaktır."

Merdivenlerin yukarısından bir ses duyuldu, Felicity'nin tüylerini diken diken eden bir ses. "Seni bırakıp neden yalnız başıma ata bineyim ki?"

"Thatcher!" Kollarına atılmak için gitti ama sonra Thatcher'ın altındaki basamakta durdu. Thatcher'ın gözlerindeki parıltıya rağmen hâlâ emin değildi.

Thatcher, "Sana mektupları yazan adam ben değilim," dedi. "Âşık olduğun adam ben değilim."

Felicity, "Biliyorum," dedi ve bu yüzden çok memnun du.

"Ama sen ona âşık oldun." Sözlerinde bir sertlik vardı,

Felicity'yi gülümseten bir kıskançlık.

Felicity, "Ben yalnızca bir kere, bir adamı gerçekten sevdim," diye itiraf etti. Thatcher kaskatı kesildi. Sonra Felicity neşeyle göğsüne dokununca ona baktı. "Ah, öyle aptal olma. Senden bahsediyorum. Ben sana âşığım."

"Öyle mi?

Felicity, "Evet, öyle," diye itiraf etti.

Thatcher ona baktı ve gözleri umutlu bir ışıkla doldu. "Sana dün gece söylemek istemiştım ama sen..."

Felicity, "Gittim," diye tamamladı onun yerine. "O zaman aptal olan bendim. Ama şimdi

döndüm. Yani sen beni

istiyorsan..."

Flollindrake çalışanlarının bütün üyeleri donmuş görünüyordu, sanki onların kaderleri de

ka rarlaştı rılıyormuş

gibi.

Thatcher, gelinini kollarına aldı ve onu gayet uygunsuz bir şekilde öptü.

Çalışanlar hayatlarına yeni, taze bir rüzgârın estiğini hissederek neşeli sesler çıkararak bağıldılar.

Felicity, Thatcher'in öpücüğünün büyüü altında onun kollarında eridi. Thatcher sonunda, gönülsüzce kenara çekilince, Felicity derin bir nefes verdi. "Benim Hollindrake'im olduğun için çok mutluyum. Gerçi, fakir olma ve modaya uymama fikrine neredeyse alışıyordum." "Korkarım ziyadesiyle zengin ve fena şımarmış olmak zorunda kalacaksın."

Felicity sırtıttı. "O zaman neden buna şu an beni tekrar öperek başlamıyorsunuz, Ekselansları? Uygunsuzca ve

herkesin gözleri önünde, böylece kötü şöhretimizi artı
ra biliriz."

Felicity yüklenen araçlara baktı. "Balayına gidiyoruz, değil
mi?"

Thatcher başıyla onayladı ve gelecek günlerde, haftalarda,
yıllarda onunla nasıl sevişeceğini hayal ederek onu tekrar
öpmek için iyice eğildi. Kimsenin onları rahatsız etmemesi
onu keyiflendirmişti Hollindrake Dükü ve Düşesi'nin
istedikleri kadar uzun öpüşmelerine izin verdiler.

O dakikalarda Thatcher iki şeyi fark etti.

Zorbalığı için büyükbabasını atfetmişti.

Ve dük olmak o kadar da kötü bir şey sayılmazdı.

SONSÖZ

Hollindrake Dükü ve Düşesi balaylarını başlatmışlardı. Karşılıklı düşkünlüklerini, aleni ve uygunsuz bir şekilde gözler önüne serip sonra dükün yatak odasının mahremiyetinde devam ettirmelerinin üzerinden birkaç saat geçmişti.

Ama yolculuk ancak Bond Sokağı'na kadar sürmüşken Thatcher araca durmasını emretti ve gelinine, 'sadece bir dakika' bile demeden hızla bir dükkâna girdi.

Felicity bir dakika kadar bekledi ve neyin balaylarını ertelemelerini gerektirecek kadar acil olduğunu öğrenmek için mantosunu alıp içeriye adım attı.

Felicity tertipli, küçük dükkâna girdiğinde tepedeki çan tatlı bir şingirtıyla çaldı ve Thatcher'la dükkân sahibi ona döndüler. Tezgâhın arkasındaki adam dükün incelemesi için bir saç fırçası tutuyordu.

Thatcher, "Evet, evet, bu harika," dedi. "Lütfen paketleyin ve bu notla beraber gönderin." Tezgâhın üzerine yaslanmış, bir parça kâğıda bir şeyler karalıyordu.

Felicity Thatcher'in omzunun üzerinden uzanıp baktı. "Düğün hediyesi mi?"

Thatcher ne yazdığını saklamak için omzunu kaldırıp, "Sayılır," dedi:

"Benim için mi? Benim zaten saç fırçam var ve yenisine ihtiyacım yok."

Thatcher hâlâ arkası dönük bir halde, "Biliyorum," dedi.

Felicity tek kaşını kaldırıp sordu. "Başka bir kadına mı hediye alıyorsun?"

Thatcher kâğıdın üstündeki mürekkebin kuruması için üflerken, "Aynen," dedi ve sonra kâğıdı katlayıp adama verdi.

"Teşekkür ederim, bayım, iyi günler." Felicity'yi dirseğinden tuttu ve dükkândan çıkardı.

Thatcher onu aracın içine iterken ve şoförüne yoluna devam etmesi için başıyla işaret ederken Felicity, "O saç fırçası kimin için?" diye sordu.

"Bayan Brovvne."

Felicity şaşkınlıkla açılmış gözlerini Thatcher'dan ayıramıyordu. Thatcher'in yakışıklı yüzünde kendinden gurur duyan, memnun bir gülümseme belirmişti.

"Sen kime hediye aldım dedin?"

Thatcher Felicity'nin karşısındaki koltukta arkasına yaslanırken, "Beni duydun," dedi, ayaklarını kaldırıp Felicity'nin yanındaki koltuğa dayadı. "Bayan Browne'a."

Thatcher, "Eğer merak ediyorsan nedenini söyleyebilirim," diye önerdi. "Ama gelip.yanıma oturman lazım."

Felicity eğer onun önerisini dinleyip aracın o tarafına oturursa tam olarak ne olacağını biliyordu. Thatcher onu öpecek ve sonra... Kısacası tamamıyla aklını karıştıracığını ve sonra istediği cevapları alamayacağını söylemek yeteriydi.

Felicity, "Merak etmiyorum ve burada gayet rahatım," dedi. Aslında meraktan ölüyordu ve en çok istediği şey de Thatcher'in sıcak kucağına kıvrılmaktı. Ama nedenini sormaktansa adını kütükten sildirmeyi tercih ederdi.

Thatcher, "Rahatına bak," dedi. Sonra kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini yumdu, sanki tek istediği birazcık kestirmekmiş gibi.

Thatcher, Felicity'nin en baş düşmanı saydığı kadına hediye almasında yanlış bir şey yokmuş gibi davranmak istiyorsa, o zaman Felicity de öyle davranabilirdi. Bu yüzden Felicity de kollarını kavuşturdu ve gözlerini yumdu.

Ama Hollindrake Dükü'nden böylesi kişisel ve samimi bir

hediye alan Bayan Browne'un neşeli halinin görüntüsü bir türlü gözünün önünden gitmiyordu.

Felicity gizlice Thatcher'a baktı ve onu da gizlice kendisine bakarken buldu. Eğer başka türlü yanaşırsa Thatcher'in anlatacağını biliyordu. "Keşke..." Kelimesinin havada asılı kalmasına izin verdi.

Thatcher yerinden kıpırdayarak, "Nedir o canım?" diye sordu. Felicity ona bakarak, "Ay, özür dilerim," dedi. "Seni rahatsız mı ettim?"

Thatcher başını iki yana salladı. "Hayır, hiç de değil. Bir şey dilediğini mi söylüyordun?"

Felicity, "Evet," dedi. "Ben sadece görkemli bir düğün yapabilirsek ne güzel olurdu diye düşünüyordum, ailelerimiz ve arkadaşlarımızla birlikte büyük bir ev kutlaması. Madam Ornette'e yeni bir elbise yaptırıp portakal çiçeklerinden bir buket taşıyabilirdim. Elbette nedimelerim Tally ve Pippin..."

Thatcher başıyla onaylayıp tekrar gözlerini yumdu.

"Pekâlâ dilediğin buysa..."

Felicity, "Kesinlikle evde kutlama ama biz çoktan..." diye başlamıştı ki aynı anda, aklından Ransomed Cat'deki pek hatırlayamadığı geceden hayal meyal bir hatıra geçip gitti.

İşi doğru yapacak bir adam bul, tamamıyla düzgün olmasa da, ne demek istediğimi anlıyorsan... O pek fark edecek gibi değil "Ah, aman Tanrım!"

Felicity'nin nefesi kesildi. "Biz evli..." Cümle bile kuramıyordu.

Thatcher, "Hayır. Hayır, değiliz," diye kabul etti, hâlâ yalandan uyuyormuş gibi yapıyordu.

"Seni laubali, münasebetsiz şeytan..." Felicity biranda bağırды, sonra Rusça devam etti ve biraz İtalyanca ve hatta bir parça Fransızca. Belli ki Thatcher Fransızca biliyordu çünkü Felicity erkekliğine laf edince Thatcher donup kaldı.

Thatcher, "Bu yalan," diye dikkat çekti. "Daha önce bunun aksini gayet iyi bir şekilde kanıtladığıma inanıyorum." Sonra da Brutus bir çizme dükkânında nasıl sırtabilirse öyle sırttı. "İstersen tekrar kanıtlayabilirim."

Felicity, "Kanıtlamayacaksın! Biz evli değiliz," diye cevapladı. "Peki, sana tam olarak ne zaman anlatmayı planladığını sorabilir miyim?"

Thatcher eğildi ve pencereden dışarı baktı. "Sanırım beş dakika sonra. Başpiskoposun yanına vardığımızda. Ama şimdi sen sürprizi mahvettin." Sonra uzandı ve Felicity'yi kollarına çekti. Gözlerindeki o tutkulu, dumanlı ışıltıdan Felicity'nin öfkeli sözlerinin ona afrodizyak gibi geldiği belli oluyordu. "Pedere, bizi bu öğleden sonra görmesini istemek için Gibbens'la bir not yollamıştım." Sonra kızgınlığının tümü yok olana kadar Felicity'yi öptü.

"Benimle evlenin Bayan Langley, çünkü daima seveceğim tek kadınsınız."

Felicity, "Evlenmeyeceğim," dedi. Elbisesi yana kaymış, saçlarından birbirine karışmıştı ve vücudu Thatcher'ın dokunuşları yüzünden titriyordu. "Asla."

Thatcher "Sana o saç fırçasını neden Bayan Brovvne'a gönderdiğimi söyleyince evleneceksin," dedi ve dudaklarını Felicity'nin boynuna gömdü.

Felicity, "Bundan şüpheliyim," dedi.

Böylece Thatcher ona anlattı. Tahmin ettiği gibi Felicity onunla evlendi Çünkü bu kadar düşünceli bir adam, bu kadar rezalet çıkaran bir adam evlenmeye değermiş. Hem de iki defa. Gördüğü en münasebetsiz düğün olsa bile.

Son...